

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARPER HAWTHORNE

OF
BLOOD
AND
ÆTHER

HARBINGERS BOOK ONE

HÆRP ER HÆ TLIORNE

OF
BLOOD
ND
AETHER
FIÆRBINGERSI BOOK ONE

Telif hakkı © 2024 Harper Hawthorne'a aittir.

Kapak Tasarımı Storywrappers Design'da KD Ritchie tarafından yapılmıştır. İç Tasarım Harper Hawthorne tarafından yapılmıştır.

Cat Knowles tarafından satır ve kopya düzenlemeleri yapılmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

[Yazarın Notu](#)

[Atlas Haritası](#)

[İthaf Epigrafi](#)

[Önsöz](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On Birinci Bölüm](#)

[12. On İkinci Bölüm](#)

- [13. On Üçüncü Bölüm](#)
- [14. Bölüm On Dört](#)
- [15. On Beşinci Bölüm](#)
- [16. On Altıncı Bölüm](#)
- [17. On Yedinci Bölüm](#)
- [18. On Sekizinci Bölüm](#)
- [19. On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [20. Yirminci Bölüm](#)
- [21. Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [22. Yirmi İkinci Bölüm](#)
- [23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
- [25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
- [26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
- [27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)
- [28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
- [29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- [30. Otuzuncu Bölüm](#)
- [31. Otuz Birinci Bölüm](#)
- [32. Otuz İkinci Bölüm](#)
- [33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- [34. Otuz Dördüncü Bölüm](#)
- [35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
- [36. Otuz Altıncı Bölüm](#)
- [37. Otuz Yedinci Bölüm](#)
- [38. Otuz Sekizinci Bölüm](#)
- [39. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)

- [40. Kırkınıc Bölüm](#)
- [41. Kırk Birinci Bölüm](#)
- [42. Kırk İkinci Bölüm](#)
- [43. Bölüm Kırk  ç](#)
- [44. Kırk Dördüncü Bölüm](#)
- [45. Bölüm Kırk Beş](#)
- [46. Kırk Altıncı Bölüm](#)
- [47. Bölüm Kırk Yedi](#)
- [48. Kırk Sekizinci Bölüm](#)
- [49. Bölüm Kırk Dokuz](#)
- [50. Bölüm Elli](#)
- [51. Elli Birinci Bölüm](#)
- [52. Elli İkinci Bölüm](#)
- [53. Elli  ç nc  Bölüm](#)
- [54. Elli Dördüncü Bölüm](#)
- [55. Elli Beşinci Bölüm](#)
- [56. Elli Altıncı Bölüm](#)
- [57. Elli Yedinci Bölüm](#)
- [58. Elli Sekizinci Bölüm](#)
- [59. Elli Dokuzuncu Bölüm](#)
- [60. Altmışınıc Bölüm](#)
- [61. Altmış Birinci Bölüm](#)
- [62. Altmış İkinci Bölüm](#)
- [63. Altmış  ç nc  Bölüm](#)
- [64. Altmış Dördüncü Bölüm](#)
- [65. Altmış Beşinci Bölüm](#)
- [66. Altmış Altıncı Bölüm](#)

[67. Altmış Yedinci Bölüm](#)
[68. Altmış Sekizinci Bölüm](#)
[69. Altmış Dokuzuncu Bölüm](#)
[70. Yetmişinci Bölüm](#)
[71. Yetmiş Birinci Bölüm](#)
[72. Bölüm Yetmiş İki](#)
[73. Yetmiş Üçüncü Bölüm](#)
[Sonsöz](#)
[Devam Edecek... Yazarın](#)
[Notu](#)
[Terimler Sözlüğü](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

YAZARIN NOTU

Bu kitap sadece yetişkinlere yöneliktir ve bazı okuyucular için zor veya rahatsız edici olabilecek konular içermektedir. Hassas konular bunlarla sınırlı olmamakla birlikte şunları içerir: sık sık küfür, şiddet, işkence, cinayet, ocuk kaçırma, bir çocuğa rızası olmadan dövme yapılması (sayfa üzerinde), duygusal istismar, ima edilen akıl hastalığı (depresyon, anksiyete) ve nöro-ergenlik (dehb, otizm), sosyo-ekonomik g dengesizlikleri, sık sık kandan bahsedilmesi, tarikatlara ve seks işçiliğine atıflar.

Of Blood & Aether ayrıca açık, açık kapı cinsel içeriğin yanı sıra seri boyunca tırmanacak olan kink ve BDSM temalarının keşiflerini de içerir.

Okuyucunun sağduyusu tavsiye edilir.

Tüm yıldız arayıcısı dostlarıma ve Gölgede rahat eden
Işık taşıyıcılarına.

Aya doğru, onun ısıltısı içinde
Bu eter telleri gelgitler yaşar ve
akar Kaderler hizalanır ve rotasını
belirler Kaynakta başlayan
hayatların

Ölümsüz kan ve ölümlü et
Kalpleri sarmaş dolaş, diyarları iç içe
Geçmişin günahları, unutulmuş çekişmeler
Ölüm borcu yaşamla ödenir

Bağlayan bağlardan vazgeçecek Ve
onların ardında bıraktığı bedeli
ödeyecek
Bağlayan bağlar, sırayla, onu çözer Bu kan ve
aether alemlerini geri yükleyin

PROLOgUE

Parçalanmış bir diyarda - Eskilerin solan hafızasında çoktan kaybolmuş bir diyarda - tek başına bir kule, sis ve gölge ile gizlenmiş bir dağ sırasının zirvesinde duruyordu.

Çürümeye yüz tutmuş bu sivri çıkıntıların arasında, dağın kendi taşından yontulmuş tek bir merdiven yükseliyordu. Kraliyet Gölge Rahipleri tarafından oyulmuş olan bu merdivenin her basamağı koruyucu rünlerle işlenmişti ve sadece seçilmiş olanların Hel'in Kapıları'ndan bu umbral bölgenin zirvesine çıkabilmesi için büyülenmişti.

Genç prens şimdiye kadar neredeyse bin basamak tırmanmıştı. Bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi ve ileriye doğru attığı her adımda tacının ağırlığının altında daha da ağırlaştığını hissediyordu. Zirveye yaklaştıklarında ortam sağır edici bir sessizliğe bürünmüştü. Sessizliği bozan tek ses, taşa vuran çizmelerin sesiydi; babasının, annesinin ve onları yakından takip eden kral muhafızlarının ölçülü, yankılanan ayak sesleri.

Prens durup soluklanmak için kısa bir an ayırdığında, uzaktan gelen hafif rüzgâr uğultusunu duyabildi. Ufkun hemen ötesinde bir yerlerde fırtına kopmaya başlamıştı.

"Devam et evlat," diye buyurdu Gölge Kral.

Çocuk cesur olmak için çok çabalıyordu, gün boyunca çenesini tutmuş ve babasının yoğun metanetini taklit etmişti. Ama şimdi tören odalarından sadece birkaç adım uzaktaydılar...

"Baba, korkuyorum," diye itiraf etti, utançtan başı öne eğikti. Başındaki tacın kaymaya başladığını hissederek hızla duruşunu düzeltti ve omurgasını dikleştirdi. Kader, edebini bozmasını ve korkaklığını göstermesini yasaklamıştı.

"Hayır," diye yanıtladı Gölge Kral. "Değilsin."

Konuşurken oğluna bakmadı, buz gibi bakışlarını bir an bile indirmeye tenezzül etmedi. Görkemli, solgun adam sadece önüne baktı, duygusuz gözleri Kule'ye sabitlenmişti. Çocuk -varisi- kekeleyerek özür dilemeye başladığında, Kral onun yerine konuştu.

"Yeter. Bizim soyumuzda korkuya yer yoktur. Devam edeceksiniz."

"Dagon," diye fısıldadı Kraliçe onun yanında hiddetle. Kara kaşları mavi-gri gözlerinin üzerinde çatılırken sesi uyarıcıydı. "Biraz sabırlı ol. O sadece bir çocuk."

Kral karısına, "O yumuşak biri," diye çıkıştı. "Kader bizi ilk çocuğumuzda böyle bir zayıflıkla lanetliyor. İşe yaramaz, yufka yürekli bir aptal ve bu törenin yine sonuçsuz kalacağından emin olsam da, yapılması gerekiyor."

Sesindeki emir tartışmaya yer bırakmıyordu. "Sessiz ol, Helena."

İlk kehanetin üzerinden iki asırdan fazla zaman geçmişti: Hel'in hükümdar ailesinin soyundan bir yerlerde bir kurtarıcı doğacaktı. Bir çözüm. Bir silah.

O gece, dolunay halindeki Kanlı Ay'ın altında -bu akşam tepelerinde parlayandan pek de farklı olmayan bir şekilde- Kronlar bir kehanetin ilk ipuçlarını almışlardı. Bu kehanete göre, kanı çökmekte olan imparatorluklarını yeniden kuracak ve halklarını yok eden vebayı iyileştirecek güce sahip bir varis olacaktı.

Bu Katalizör'ün gelişinin yıldızlarda yazılı olduğunu söylediler. Ve diyarlarını tüketen felaketten sorumlu olanlardan intikam alacaktı.

Bir gün, Crone'lar söz vermişti, herkes Hel'in Habercisi'nin önünde diz çökecekti.

Henüz dokuz yaşında olan bu genç prensin, kendisinden önce gelen herkes gibi sınanma zamanı gelmişti.

Kule'nin devasa giriş kapısına yaklaşıp, kendisine söylendiği gibi kapıyı üç kez çalarken titremesini engelleyen şey sadece irade gücüydü. Eski gül ağacından yapılmış kapı, gelişinin yankısını inleyerek çıkarınca tüyleri diken diken oldu. Boynundaki gümüş kolyeyle endişeyle oynadı, başarısız bir kendini yatıştırma girişimiydi bu. Küçük prensin sahip olduğu tüm hayatta kalma içgüdüleri ona kaçmasını, bir şekilde kaçmasını söylüyordu ama yapamıyordu.

O yapmaz.

Görevini ve babasını onurlandıracaktı. "Selamlar, Majesteleri. Majesteleri," üçlü bir ses hep bir ağızdan seslendi. "Scáth Kulesi'ne gelişinizi memnuniyetle karşılıyoruz. Girebilirsiniz."

Kral muhafızlarının iki üyesi genç prensin etrafını sarmış, içeri girebilmesi için ağır kule kapılarını iterek açmıştı. Kaçma şansı çoktan ortadan kalkmıştı ve yapabileceği tek şey dairesel odaların ortasına doğru adım atmaktı. Taş duvarlarda loş ışıklı aplikler asılıydı ve birkaç kat yukarıdan sarkan kasvetli görünümlü ferforje bir avize vardı.

Üç kadın büyük, siyah taştan bir sunağın önünde duruyordu, vücutları ve yüzleri bilinmiyordu - bir şekilde gizlenmişlerdi. Prens birkaç kez gözlerini kırptırdı ama yine de üçünün de kısa mı uzun mu, genç mi yaşlı mı, güzel mi çirkin mi olduğunu anlayamadı. Karanlık derecede kadınsı ve son derece ürkütücüydü.

Kronların önünde iki nesneyi barındıran tek bir bazalt kaide duruyordu: Basit bir gümüş kadeh ve obsidyen bir athame. Çocuk bundan sonra ne olacağını biliyordu.

Annesi bir gece önce, "Ritüelin başlaması için kanını özgürce Kronlara sunmalısın," diye açıklamıştı.

"Her iki avuçta da birer kesik, böyle," demişti nazik bir parmak ucuyla adamın ellerindeki sakral deseni izlerken. "Bunu hatırlayabiliyor musun? Göster bana, benim küçük kuzgunum."

Hatırlıyordu, çünkü yatmadan önce birkaç saat boyunca alıştırmaya yapmış, şimdi yüksek sesle söylediği sözlerle birlikte hareketleri tekrarlamış, athame'i terleyen parmaklarıyla kavramıştı.

"Babamın eliyle, Kronlara kanımı sunuyorum," dedi, siyah bıçak avucunun yumuşak etini ısırırken sızlanmayı reddederek. Acıya yabancı değildi. "Böylece soyumun gerçekliğini tadabilecekler."

Yumruğunu kadehin üzerinde açtığı anda, içeriye birkaç damla kan damladı ve sadece bunun yeterli olduğunu umabilirdi. Athame'i şimdi baskın olmayan eliyle kullanarak ayine devam etti.

"Annemin eliyle, Kronlara aetherimi sunuyorum," dedi bir sonraki rune'u oyarken. "Böylece kaderimin gerçekliğini tadabilirler."

Bu kez, avucundaki kan kadehe damlarken yanında gümüş rengi bir madde de dönüyordu ve çocuğun rahatlayarak iç çekmemesi için çaba sarf etmesi gerekiyordu.

İşe yaradığını düşündü. Doğru yapmıştı.

"Tekliflerinizi memnuniyetle karşılıyoruz prensim," diye cevap verdi Crone'lar hep bir ağızdan.

Üçlü kaideye doğru ilerlerken, çocuk onların şekillerini seçmeye başladı ama çok az. Sadece birkaç metre uzakta olmalarına rağmen hâlâ bir şekilde net bir şekilde görülemiyorlardı. Sessiz bir görevli yaklaşıp çocuğun ellerini sargı beziyle sardıktan sonra odanın ortasına, sunakla kaide arasındaki boşluğa geçmesini işaret etti.

Kule'nin Gölge Düzlem'deki her bir çizginin kesiştiği noktada durduğu ve kendi âlemleri ile Tüm Yaşamın İlahi Kaynağı arasındaki perdenin en ince olduğu yerin burası olduğu söylenirdi. Sadece Kronlar bu kutsal alanda uzun süre hayatta kalabilir, hem kutsanmış hem de lanetlenmiş olarak leylak çizgilerine bağlanabilirdi. Onları sonsuza kadar korurlar.

Çocuk kısa bir süre annesine baktı, annesi ona güven verici bir gülümseme sundu ve öne çıkıp yerini alırken başını salladı.

Crone'lar el ele vererek kaideyi ve kadehi çevrelediler. Şimdi bir çift elin genç bir kız gibi yumuşak ve pürüzsüz olduğunu görebiliyordu, bir diğeri daha çok bir başhemşirenin ellerine benziyordu - annesinin ellerine benzemeyen bir şekilde yaşlanmıştı. Bir de son çift vardı; buruşuk ve çukurlu, sahibi kız kardeşlerinin ellerini kavradıkça mavi damarları kabaran. Hepsi mırıldanmaya ve ilahi söylemeye başladı.

"Ey Kutsanmış Kaynak, sana hoş geldin diyoruz," diye başladı Crone'lar, başlarını arkaya eğip gözlerini gökyüzüne dikerek. "Biz üçümüz aracılığıyla, senin iradeni dile getiriyoruz. Kaderin rotasını çizmek için kollarımızı ve zihinlerimizi açıyoruz. Eğer kehanet bu gece de devam edecekse, bize eter aracılığıyla, özgürce sunulan kan aracılığıyla bildirin."

Hep bir ağızdan konuşsalar da, genç prensin kulaklarını tırmalayan bir uyumsuzluk vardı. Gümüş kadehi gökyüzüne kaldırdıklarında ve sonra her bir Kron teker teker içtiğinde derisi rahatsızlıkla karıncalandı.

Son Kocakarı da son içkisini yudumladığında nefesi kesildi; fincan elinden kayarak ürkütücü bir takırtıyla yere düştü.

"Olabilir mi?"

"Böyle bir

Rezonans!"

En yaşlı auraya sahip olan Kocakarı bir adım öne çıkarak Gölge Kral'a doğru ilerledi ve saygıyla başını hafifçe eğdi.

"Onun kanı doğru söylüyor, Majesteleri. O Katalizör. Kehanetten geriye kalanları okumanın zamanı geldi."

Kral bir an için kaşlarını çatı, neredeyse hoşnutsuz görünüyordu, sonra başını sallayarak muhafızlarına ve karısına doğru döndü.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti.

Gölge Düzlemin Kraliçesi haddini bilse de tereddüt etti ve oğluna acı dolu bir ifade takındı. Onu buna hazırlamamıştı. Bilseydi bile... bir çocuğu başına geleceklere hazırlamanın hiçbir yolu yoktu. Gözleri oğlunun boynunda asılı duran süslü kuzgun kafatasına kaydı ve titrek bir nefes verdi. Sadece bunun yeterli olacağını umabilirdi.

"Helena!" diye bağırdı Kral.

Kraliçe, babasının gözlerini taşıyan solgun, siyah saçlı çocuğa özür dileyen son bir bakış atarak döndü ve kral muhafızlarından geriye kalanlarla birlikte sessizce oradan ayrıldı. Helena, kocasının görüş alanından iyice uzaklaşana kadar gözyaşlarının akmasına izin vermedi.

Gölge Kral, Hel'in Tahtına, gücün karanlık koltuğuna, hak ettiği yere doğru birkaç yavaş ve ölçülü adım attı. Oda boşalana, sadece Crone'lar ve titreyen varisi kalana kadar Dagon tekrar konuşmaya tenezzül etmedi.

"Emin misiniz?"

"Evet, kralım," diye birlikte şarkı söylediler, garip bir coşkuyla uyum içinde. "Evet, sonunda O geldi! Vakit geldi!"

Ölçülemeyecek kadar uzun süren bir sessizliğin ardından Gölge Kral bir kez daha başını salladı.

"Devam edin."

Genç prens bundan sonra olanları zar zor algılayabildi, çünkü ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha önce tahtın her varisi bu sınavı geçememişti - daha güçlü adamlar, daha iyi adamlar, daha acımasız adamlar, daha çok hak eden adamlar. Ondan önce gelenlerin hepsinde açıklanamaz bir eksiklik vardı.

Crones'un kanında aradığı nitelikler. Ama kemikli eller, etli eller, sıcak ama titreyen eller onun uzuvlarını tuttu, onu yerden kaldırdı ve obsidyen sunağın üzerine yüzüstü yatırdı.

Kolları ve bacakları birbirinden ayrılarak deri kayışlarla masanın her bir köşesine bağlanırken, işlemeli rünlerin eterik gücünün harekete geçmeye başladığını, havada dolaşan büyü tınısını hissetti.

Bizim soyumuzda korkuya yer yok, diye tekrarladı prens kendi kendine, defalarca. Bizim soyumuzda korkuya yer yok. Korkuya yer yok, babam orada, yalnız değilim.

Hel tahtının veliahtıydı ve görevinden kaçmayacaktı.

Crone'lardan biri tuniğini çıkarıp çıplak bedenini soğuk taşa maruz bıraktığında bu cesaret pınarı kurudu ve rahatsızlık içinde kıvranmaya başladı.

"Kıpırdama!" diye emrettiler ve çocuk aniden hiç hareket edemez oldu.

Gölge dalları deri bağları güçlendirmeye başladı ve uzuvlarını yerinde kilitledi. Crone'ların en genci odanın diğer ucuna uçarak gitti ve elinde siyah mürekkep dolu bir kap ve ucu jilet gibi keskin olan bir çeşit kalemle geri döndü.

Genç prens panik içinde ne olduğunu anlamamıştı, ta ki Crone'lar kürek kemiğinin en üstünden başlayarak sırtını oymaya başlayana kadar. İlk başta, adak için avuçlarını keserken kendi kendine verdiği acıdan farklı değildi. Ve sonra yanmaya başladı.

Crone'lardan biri aleti tekrar asidik mürekkebe batırmak için duraklayarak onu kesmeye devam ederken, diğerleri kıkırdamaya ve hastalıklı onaylarını tıslayarak çığlıklarını bastırmaya başladılar. Sanki bedeni açık bir kitapmış gibi kelimeleri yüksek sesle okudular.

"Dengenin bozulduğu diyarlar arasında bir borç ödenmelidir. Hayatı çalanlar ve pisliği yayanlar bunun bedelini on kat ödeyecekler," diye fısıldadı biri.

"Gölgeler Düzlemi'ne canlılık geri getirilecek. Bize musallat olan şey bir çağ içinde sürgün edilecek," diye yanıtladı diğeri.

Gölge Kral sabırsızlıkla bir ayağını yere vurdu. Bu kadarını zaten biliyordu, sadece ilk kehaneti tekrarlıyorlardı. Fırtına yaklaşırken gök gürültüsü dağda gümbürdedi, yorumlanması gereken bir başka alamet daha.

"Evet, evet!" diye tısladı Crone'lar hep bir ağızdan, gökyüzünde bir şimşek çakarken. "Biri Her Şeyi kullanacak, diğeri Hiçbir Şeyi kullanmayacak."

En yaşlı Kocakarı şimdi tek başına konuştu.

"Seçilen kişi, bu yıldızı yarılmış ruh, yansıtılmış kaderlerin bu kehanetinin Katalizörü olacaktır. O bizim hesaplaşmamız. Diğeri ise kurtuluşumuz. Birlikte bizim kurtuluşumuz olacaklar."

"Diğeri mi?" diye hırladı Gölge Kral, sinirlenmeye başlamıştı.

Hiçkırıkları duyulmaya başlayan oğluna aldırış etmedi, onun yerine kendi artan hayal kırıklığına odaklandı. Crone'ların bilmecelemlerle konuştuğunu bilse de, bu anlayış öfkesini kontrol altında tutmak için çok az şey yapıyordu. Çok az şey yaptı.

"Ne demek diğeri? Bize bir tane söz verilmişti. Haberci. Bir silah."

"Hayır, kralım, hayır," diye mırıldandı en genç Kocakarı çılgınca kıkırdamaya başlamadan önce, mürekkep lekeli parmaklarıyla şakaklarını tutarken vahşi gözleri kafatasının içine doğru yuvarlandı. Kehanetin dövmesini yapmaya geri döndüğünde çenesinden aşağıya bir damla kan aktı, karanlık sihirleri prensin kaderini aynı anda yorumladı ve hikâye etine işlendi.

"Bir tane daha var..."

"Bir Katalizör ve Bir Kanal," diye bağırdı diğerleri. "Hepsi ve hiçbirisi, hepsi ve bir. Aynalar, Kralım. Aynalar. Bir değil

Haberci, ama iki tane-biri henüz yeniden doğmadı! İki kader birbirine dolandı, bir diğeri sarmaş dolaş. Kaynak, verir ve alır ve verir ve alır ve verir ve alır. Onlar yaşam ve ölümdür. Onlar korunmuş döngüdür. Onlar intikam ve merhamettir, cisimleşmişlerdir."

"Merhamet mi?" diye tekrarladı Gölge Kral, gözlerini kısarak. "Türümüze yapılanlar için merhamet olmayacak. Devam edin. Sırada ne var?"

"Baba, lütfen!" diye haykırdı çocuk, sesi kısılmıştı, acı dayanılmaz hale geldikçe hıçkırıklara boğuluyordu. Bu daha önce hiç bilmediği bir acıydı.

Odanın içindeki alevler titredi, avizedeki birkaç mum taş işçiliğindeki çatlak ve yarıklardan sızan ve giderek büyüyen rüzgârla söndü.

"Sessiz ol, evlat. Seni zayıf olman için yetiştirmedim. Kaderinle yüzleşeceksin."

Crone'lar titiz ve acımasız bir şekilde onun etini oymaya devam ettiler, üçünün de kulakları veliaht prenslerinin yakarışlarına sağır görünüyordu.

"Ah, evet, Majesteleri. Kaderin ipleri etten özgürce akıyor. Yol açık. Seçilmiş Katalizörümüz tahta çıkmadan önce Kanal'ı bulmalı. Ancak o zaman çektiğimiz acılardan sorumlu ruhların üzerine yıkım yağabilir."

Çocuk üç kez, kanı mürekkep ve ikorla karışırken acıdan bilincini kaybetti.

Üç kez, Crones onu kokulu tuzlarla canlandırdı ve kehaneti tamamlamak için onun idrakine ihtiyaç duydu.

"Uyan prensim," diye mırıldandılar. "Uyanmadığın sürece kanın şarkı söylemeyecek, küçüğüm. Henüz işimiz bitmedi. Acıtıyor, biliyoruz. Kaderin iplerini Kaynak'tan koparmak her zaman acıtır..."

Söylediklerinin hiçbirisi ona bir anlam ifade etmiyordu ama yine de babasının gözlerinde hem kötü niyetin hem de anlayışın parıldadığını gördü.

Sorular. Ve Gölge Kral ne zaman daha fazlasını istese, bedelini ödeyen prensin bedeni oldu.

"Bir sonraki Habercinin ne zaman doğacağını nasıl bileceğiz? Onu nerede bulacağız? Onu nasıl teşhis edeceğiz?" diye sordu Kral, sondan bir önceki sorusuyla.

Şafak vakti yaklaşıyordu ve bu da Kronları bir sonraki gece karanlığına kadar taş a çevirecekti. Onların laneti böyleydi. Kaynak'a bu kadar yakın kalmanın, bir zamanlar Scáth'ın üç ölümlü kadını olanlara büyük bir bedeli vardı.

"Düşmanlarımızın kalbine yakında bir tohum ekilecek Majesteleri. Dillerinde zehir bırakacak ve damarlarındaki eteri yakacak bir meyve. Çok az kişinin bir tanesini kullanabildiği bu diyarda, her şeyi kullananı bulmalı."

Crone'lar yorulmaya başlamıştı ve yumuşak, inleyen tuvalleri bir kez daha bilincini kaybetmenin eşiğindeydi ama Gölge Kral'ın son bir sorusu vardı.

"Ve o olduğundan kesinlikle emin misiniz? Bu çocuk mu? Ondan önce gelen tüm varisler arasından Kaynak'ın seçtiği kişi bu mu?"

Cevap veren Crone'ların en büyüğüdü, sesi sert ve kırılmıştı. Bilindiği gibi, ilahi yeteneklerinin sorgulanmasından rahatsız olmuşlardı: Kule'nin Crones'ları her zaman doğru konuşurdu. Her zaman.

"Evet, Majesteleri. Bundan eminiz. Kan şarkı söyleyebilir ama yalan söyleyemez. Kehanet başka birinin eterinden okunmuş olamaz. Çocuk bizim kurtuluşumuz."

En yaşlı Kocakarı yavaşça ve titizlikle çocuğu bağı tutan bağları çözdü - hem fiziksel hem de gizemli. Çocuk masanın üzerinde öylece kalakaldı, kalemi bir kenara koyarken bile başı dönüyor ve halsizdi. Bir görevli aniden ortaya çıkarak yaralarını bir tür siyah, kötü kokulu tıbbi sıvıyla ıslattı. Mürekkepten bile daha kötü yakıyordu ama yine de irkilmedi bile.

Gölge Kral bir kez olsun oğluyla gurur duyduğunu hissetti.

"Herkes bir gün Hel'in Habercisi'nin önünde diz çökecek," diye ekledi ortanca, daha ana  olan Kocakarı, su ikram ederken çocuğun yana ını nazikçe ok ayarak.

"Siz bile, Kralım," diye ekledi en gençleri, Gölge Kral'a bir par  men uzatırken zifiri siyah gözlerinde h nzır bir par ltı vardı. Kayıtları için kehanetin bir kopyası.

"Sen bile."

BİRİNCİ BÖLÜM

ARKEN

Kendini bul, Arken. Hazırsın. Vakit geldi.

Uyanmaya başladığımda o unutulmaz fısıltı yine kulağımı okşadı; tuzlu rüzgârın taşıdığı tanıdık ama yabancı bir yankıydı bu, zifiri karanlığa uyandığımda. Mükemmel karanlık ve havada bir şekilde garip hissettiren kalın, uğultulu bir sis. Biraz ürkütücü. İçime çektiğimde biraz fazla ağır geliyordu, puslu buhar beni gölgelerle örtüyordu. Derim rahatsız edici derecede bir öz farkındalıkla, izlendiğime dair garip bir hisle karıncalandı.

Neydi... Neredeydim...?

"Ah, güzel. Uyanmışsın. Seni yine süpürgeyle dürtmek zorunda kalacağımı sanıyordum."

Göz kırptım. Oh. Doğru ya. Daha önce güvertede uyuyakalmıştım, günümü öğleden sonra güneşinde bir kedi gibi uzanarak geçirmiştim. Saatlerce tembellik etmekten, yaz sonu sıcaklığını içime çekmekten son derece memnundum ve

uçsuz bucaksız bir serulean genişliğinde süzölen bulutları izliyordum. Şimdi, tepesinde sadece ayın gümüş ışığı vardı, parıldayan halesi yıldızların ışığında usulca parlıyordu.

"Gecenin bir yarısı mı? Bu çok kaba, Conrad," diye homurdandım ve kendimi derme çatma yatağımlan patates çuvalları yığınınından kaldırdım.

"Fırtına geliyor."

En azından bu sisi açıklıyordu. Başımı güverte görevlisine doğru eğdim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek uykuda kırışan saçlarımı taramaya başladım. Tanrım, umutsuzca saçımı kestirmem gerekiyordu. Bu yumuşak kahverengi dalgalar yeterince güzeldi ama son birkaç haftadır çok fazla asi bir hal almışlardı. Aynaya erişimim olmadan uzunluğunu kontrol etmek neredeyse imkânsızdı. Yavaşça, yaşlı adamın kırılmış gözleminin sonuçlarını değerlendirmeye başladım.

"Fırtına mı? Burada mı? Luxtos ve Stygos'u şimdi geçmiyor muyuz?"

"Evet."

Eve döndüğömdede yaptığım tüm araştırmalar Astral ve Umbral Adalarının tüm Aemos diyarındaki en ılıman sulardan bazılarına sahip olduğunu gösteriyordu. Olsa olsa, yaklaşık altı hafta önce Samhaven'dan ayrılırken kuzeyde birkaç fırtınayla karşılaşmış olmamız gerekirdi ama şansımız yaver gitmişti. Şimdiye kadar oldukça sakin bir yolculuk geçirmiştik. Böylesine uzun bir yolculukta umulabileceğı kadar sorunsuz.

"Çok kötüleşirse güvertenin altına inerim o zaman," diye söz verdim, açık okyanus havasında kendime biraz daha zaman kazandırmayı umarak.

Teknik olarak, ne olursa olsun orada olmalıydım. Güvertenin altında, Samhaven'dan Pyrhhas'a biletlerini satın almış olan diğer yolcularla birlikte. Ama her nasılsa, yolculuğumuzun yaklaşık bir haftası içinde kendimi gemi mürettebatına sevdirmeyi başarmıştım.

yollarından çekildiler, buraya gizlice girmeme izin verdiler.

"Hemen geri dönmelisin," diye karşı çıktı Conrad, yüz ifadesi asıktı. "Daha vurmadan önce."

Kır saçlı güverteci başka bir açıklama yapmadı, ki bu yeni bir şey değildi. O suskun bir tipti. Yine de bakışlarını ufkun hemen üzerinde sabitlendiği yere kadar takip ettim ve o zaman anladım.

Bu çok büyük bir fırtına olacaktı.

Gökyüzü kristal berraklığında olmasına rağmen, doğuda kıvrımlı bulutlar toplanmaya başlamıştı ve dolunay, yaklaşmakta olan bir cephenin habercisi olan çarpıcı gümüş halesiyle sarılmıştı. Yaklaşan fırtınanın tehlikeli olduğunu anlamak için bu işaretlerden herhangi birine ihtiyacım olduğundan değil. Aldığım her nefes sis, tuz ve havada parazit gibi çatırdayan saf eter dokunuşuyla ağırlaşıyordu. Elementlerin yükselen öfkesini neredeyse tadabiliyordum.

Bu muhtemelen beni korkutmalıydı. Ama korkutmadı.

"Hadi ama Conrad. Burada kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun."

Bu iddiaya cevaben aldığım tek şey kaş çatmak oldu.

"Lütfen mi? Hep böyle bir aetherstorm görmek istemişimdir.

Bu kadar yakından," diye sızlandım, suratımı astım ve dramatik bir etki yaratmak için kirpiklerimi kırptım.

Yaşlı adam ağır bir iç çekerek, inatçı yanım onu kızdırdığında sık sık yaptığı gibi şakaklarını ovuşturdu.

"Sen umursamaz birisin, küçük yıldız avcısı. Dikkatli olmazsan ölürsün. Ama iyi. Şimdilik iki şartla kalabilirsin."

Meydan okuyan bir kaş kaldırdım ama itiraz etmeden devam etmesine izin verdim.

"Birincisi, bu lanet gemiden düşersen seni kurtarmanın mümkün olmadığı kayıtlara geçsin. Sizi geride bırakırız ve göz açıp kapayıncaya kadar Uçurum'a batmanıza izin veririz."

Yapmazlardı ama ben yine de sııttım ve başımı sallayarak onayladım.

"Doğal olarak."

Conrad ikinci bir parmağını kaldırdı, hâlâ bana kaşlarını çatıyordu, belli ki coşkımdan etkilenmemiştı.

"İki, bir dahaki sefere sana aşağıya inmeni söylediğimde dinleyeceksin. Tartışmak yok."

Yüzümü buruşturdum, argümanlara karşı her türlü hükümden hoşnutsuzdum. Tartışmada iyiydim. Tartışmayı severdim. Ama Conrad'ın bu denizleri avucunun içi gibi bildiğini kabul etmek zorundaydım ve bu benim ilk deniz yolculuğumdu... hiç. Dünyadaki tüm kitaplar, dergiler ve dersler doğrudan deneyim eksikliğimi telafi edemezdi.

"Peki. Ama beni hafif bir çiselemenin üzerine aşağı gönderirsen, bunun sonunu asla duyamazsın, ihtiyar."

Conrad kıkırdadı.

"Sadece birkaç gün daha saçımda olacaksın, Arken. Sanırım hayatta kalacağım."

Bu doğruydı. Altı haftalık uzun bir yolculuğun ardından yakında Sofya Limanı'na varacaktık ve nihayet Sophrosyne: Tanrıların Şehri'ne giriş yapabilecektim.

Fırtına bir saat içinde vurdu.

Öfkeli rüzgâr yanımdan öylesine şiddetle geçiyordu ki, tenim çiğ gibi hissediyordum ve ayaklarımın altındaki tahta kalaslar tehlikeli bir şekilde kayganlaşıyordu. Artık iyice yıpranmış ve sırlıklam olmuş deri botlarım dik durmama yardımcı olmadığı için pruvada kalmaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

Tüm bunlar bir yana, fırtına muhteşemdi. Umutsuz bir ölümle geminin direğine tutunurken, fırtınanın katıksız gücüne hayret etmeye devam ettim, tamamen büyülenmişim

Kavrama. Bir sonraki gök gürültüsü gümbürtüsü geldiğinde hem büyülenmiş hem de dehşete kapılmıştım.

Biraz dikkatsizdim, evet, ama aptal değildim. Bunun riskli olduğunu biliyordum, ancak bu kadar olumsuz koşullarda bile güvertenin üstünde olmayı tercih ederdim. Aşağıda beni bekleyen bayat misk kokusu ve sefil inilti yerine rüzgârdan çatlamış bir cildi, ip yanıklarını ve biraz sağanak yağmuru tercih ederdim.

Gemideki diğer yolcuların büyük çoğunluğu Atlas'ın seçkin ve soylu ailelerinin oğulları ve kızlarıydı - gerçi ben soylu değildim. Çoğu benim gibi on üç yaşından yirmili yaşlarının başlarına kadar herhangi bir yaştaydı. Çoğumuzun nihai hedefi de aynıydı ama benzerliklerimiz burada sona eriyor gibiydi. Sözde akranlarım o kadar rahat ve lüks içinde büyümüşlerdi ki, bayat yiyecekler, ara sıra çalkantılı sular ve genel bir mahremiyet eksikliği en korkunç koşulları oluşturuyordu.

Sanki son altı hafta hayatlarının en kötü günleriymiş gibi sürekli çalışıyorlar ve sızlanıyorlardı. Kaderlerinden yakınmadıkları ve onları en başta Arcane Studium'a gönderdikleri için ailelerine lanet okumadıkları zamanlarda, kendi aralarında didişiyor ve sayısız Ev draması yüzünden birbirlerine hakaretler yağıdırıyorlardı. Sanki içlerinden herhangi biri Atlassian siyasetinin başarı ya da başarısızlıklarında rol oynuyormuş gibi.

Zamanın yarısında buna gerçekten dayanamıyordum ve bu yüzden güvertede mümkün olduğunca fazla zaman geçirmeyi alışkanlık haline getirmiştım. Elimden geldiğince faydalı olmaya çalışıyordum... ya da en azından mürettebatı eğlendiriyor gibiydim.

Conrad geçen gün bana, "Onlardan sonsuza dek kaçamazsın, yıldız avcısı," diye hatırlatmıştı. Diğer denizcilerle gayet iyi anlaşırken, en çok onunla konuşurduk. Onun elle çizdiği yıldız haritalarına olan ilgim ve denizcilerin bilinen gök cisimlerine göre rotalarını nasıl belirledikleri konusunda birbirimize bağlanmıştık. Bu yüzden lakabımız.

"Ben de veletlerden pek hoşlandığımı söyleyemem ama hepiniz aynı yere gidiyorsunuz, değil mi?"

Bir yandan haklıydı: Gemideki hemen herkes, Arcane Studium'a kabul edilmeyi uman bir öğrenci adayı olarak Sophrosyne'e gidiyordu. Öte yandan, Sophrosyne Atlas'ın en büyük şehriydi. İstersem daha fazla kafa dengi arkadaş bulabilirdim, değil mi?

Ama aradığım şey bu değildi.

Sophrosyne'de aradığım pek çok şey vardı ama bağlantılar listede yoktu. Başka önceliklerim vardı. Sinirlerim beni canlı canlı yemesin diye son zamanlarda üzerinde çok fazla düşünmekten kaçındığım öncelikler.

Dikkatimi tekrar havaya verdim, ancak rüzgârlar artık o kadar şiddetlenmişti ki fırtına da en az diğer her şey kadar endişe vericiydi. Tuzlu suyun saldırısı, derimi kesen iğneler gibi hissettirmeye başlamıştı. Alçalan sular ve kızgın okyanus serpintileri yüzünden kör olmuş bir halde neredeyse hiçbir şey göremiyordum ki, birdenbire devasa bir ışık aether parıltısı belirdi. Hemen ardından gök gürledi, bu sefer alçak bir gümbürtü değil, sanki gökyüzü yarılıyormuş gibi keskin bir çatırtı.

Kahretsin, diye düşündüm kendi kendime. Havada kalan aether'in yoğunlaştığını hissedebiliyordum, bu da yıldırımın rahat edemeyeceğim kadar yakınima düştüğü anlamına geliyordu. Nereye düştüğünü görmemiştim ama Conrad'ın bir emir verdiğini duyduğumda şüphelerim doğrulanmıştı. Göz ardı etmeyeceğime söz vermiştim.

"Arken! Git. Şimdi."

Halatları bırakmadan önce dalgaların kırılmasını bekledim ve temiz havadan son bir nefes aldım - aşağıdaki kabinlere geri inerken yağmurda boğuldum.

Burası beklediğimden daha sessizdi ama o kadar da değil. Henüz uyumamış olanlar titriyor ve battaniyeler üzerinde tartışıyorlardı ve ranzalarda tanıdık bir köşe ararken bana aldırış etmediler. İçimi çekerek saçlarımdaki ve giysilerimdeki nemi elimle olabildiğince sıktım, sonra da kendi yırtık battaniyeme sarındım.

Birkaç dakikada bir gökyüzünde şimşekler çakmaya devam ediyordu ve her seferinde ardından o korkunç gök gürültüsü geliyordu; sanki altımızda Uçurum'un ağzı açılıyor ve inliyordu. Dalgalar gittikçe dalgalanıyordu ve gemi çeşitli yönlerle doğru şiddetle sallanmaya başladıkça kendimi duvara yaslamak zorunda kalıyordum. Fırtına şiddetlendikçe daha çok genç uyanıyor ve dehşet içinde bağırmaya başlıyordu.

Çok fazla.

Her şey çok fazla olmaya başlamıştı. Dar alanlarda hiçbir zaman başarılı olamamıştım ama bitmek bilmeyen sızlanmalar, fırtınanın düzensiz doğası, çok fazla vücut kokusunun birleşiminden oluşan misk kokusuyla yoğun bayat hava... Dişlerimi sıktım ve gemi her sarsıldığında kaslarım gerilerek kendimi sabitlemeye ve kamaranın diğer tarafına savrulmaktan kaçınmaya çalıştım. Çok nemliydim. Hava çok sıcaktı. Saçlarım ve giysilerim tenime yapışıyor, sürtünüyor ve kaşınıyordu ve tanrım, çocuklar. Sürekli çığlık atıyorlardı.

Her duyusal ayrıntı bir öncekinden daha rahatsız edici hale geliyor ve beni deliliğin eşiğine sürüklüyordu. Fırtınaya göğüs germeyi tercih etmemin bir nedeni vardı.

Nefes alamıyordum. Evde kalmalıydım. Buna değmezdi. Dünyadaki tüm bilgiler, tüm cevaplar, tüm gizemli uzmanlıklar kafatasımdaki ezici baskıya değmezdi. Göğsümdeki ağırlığın beni tehdit etmesine değmezdi.

Nefes al, Arken, kendime hatırlattım. Nefes al.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldığımda keskin tadı bir kenara ittim. Bunun yerine, havadaki ince aether vızıltısına odaklandım, onu kendime doğru çektim-içime doğru çektim. Rezonansım canlanırken göğsümde bir sıcaklık hissettim, etrafımdaki tüm Işık aether'ını toplarken çağrımın kulak verdim. Onu sahiplendim. Nefes verirken, her iki dizimin üzerinde duran parmak uçlarıma baktım ve kabinin bu karanlık küçük köşesini sadece benim için aydınlatarak yumuşak bir şekilde nasıl parladıklarına hayret ettim.

Bunu küçüklüğümde beri yapıyordum ve hala Rezonansımın bana getirdiği rahatlık eşsizdi. Bu bir hediye idi ve biraz da nadir bulunan bir hediye idi. Tanrı'nın izniyle Studium'da daha da geliştirmeyi umduğum bir şey.

Bu rahatlık, Percival Zephirin'in kabinden gelen ve böyle bir zamanda ancak kendisinin toplayabileceği bir haklılık derecesiyle kıyametimizi ilan eden homurdanan sesiyle kısa kesildi.

"Eğer bu lanet olası gemide ölürsek, babam kellelerinizi alacak!" diye bağırdı lordling yukarıdaki güverteye doğru.

Ne kadar kötü hazırlanmış bir tehdit. Eğer biz bu fırtınada ölürsek, geminin kaptanı ve mürettebatı da ölecek, geriye yuvarlanacak kelle kalmayacaktı. Ne olursa olsun, onun patlaması genç Yankılananlardan bazılarını darmadağın etti ve feryat kakofonisi yoğunlaştı.

Tanrım, o adamdan nefret ediyordum; Gales Hanedanı'nın sümüklü varisinden. Gemideki diğerleri de pek iyi sayılmazdı. Neden kendimi bu yeni Hel'e maruz bırakmışım ki? Bu gemide kendimi Brindlewoods'da hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum. Belki de Conrad haklıydı ve dört gözle beklediğim tek şey buydu...

Ama hayır. Bu olamazdı. Ne de olsa Amaretta Studium'dan gelmişti. Sophrosyne'de veletlerden ve çekişmelerden daha fazlası olmalıydı. Olmak zorundaydı. Ve böylece her derin nefes alışımında ve her yavaş, ölçülü nefes verişimde amacımı ve hedefimin neden

neredeyse kesinlikle nispeten kısa, rahatsız edici bir yolculuğa değer.

Hazırsın, Arken. Zamanı geldi.

Nefes alışım yavaş ve rahat bir tempoya girdiğinde, gözlerimi tekrar kapattım ve endişeli zihnimin bu rutubetli odalardan kurtulmasına, bunun yerine anılarımın rahatlığına dalmasına izin verdim.

Çam, yosun ve güneş ışığı anıları.

İKİNCİ BÖLÜM

KIERAN

Nezarethaneye yavaş bir adımla girdim, tırnaklarımı gelişi güzel inceliyordum.

Söz konusu hücrede şu anda duvara zincirlenmiş bir adam zincirlerine karşı mücadele ediyor ve renkli bir dizi küfür savuruyordu, ama ona aldırış etmedim. Onun yerine dikkatimi, ben içeri girmeden hemen önce tutsağın hayatını tehdit eden üniformalı adama yönelttim. Sophrosyne'nin yeraltı mezarlarının derinliklerinde, taşlar nemli ve karanlıktı - şehrin parlak ışığına kıyasla düpedüz kasvetliydi.

"Rapor ver," diye emrimdeki ikinci adam Hans Deering'e bağırdım.

"Herif bize cevap vermeyi reddediyor. Bilgisinin ilk seferinde iyi olduğunu iddia ediyor. Satın alınamaz, gerçek için bir fiyat söylemez."

Gözlerim kısa bir süreliğine zincirlenmiş adama kaydı: Alistair Corvus- eski bir muhbirim.

"Şimdi, şimdi, Corvus," diye mırıldandım, mahkûmun boncuk gibi, çılgın gözleriyle karşılaştım.

Hançerlerimden birini belimdeki kılıftan yavaşça çıkardım ve bir parmağımın ucunu bıçağın kenarında hafifçe gezdirdim.

"Her şeyin bir bedeli vardır. Mesele sadece isteyerek mi ödeyeceğiniz yoksa zorla mı alacağımız."

"Bir bok yapamayacaksın, Aetherwhore," diye öfkelendi mahkûm. "Değerli Büyüklerinizin beni öldürmenize izin vermeyeceğini zaten biliyorum ve istediğiniz bilgiye sahip olsam bile bunu mezara götürürüm."

"Sanılanın aksine, bu ayarlanabilir, Alistair," diye karşılık verdim.

"Eee. Yüzbaşı, o Pyrhhan," diyerek teğmenlerimden biri çekingen davrandı.

"Ve?"

"Bu yüzden ceza konusunda Köz Evi'ne danışmamız gerekiyor. Elders'a göre."

Bunu biliyordum elbette. Tüm bu konuşma göstermelikti ve Corvus'u terletmek amacıyla hazırlanmıştı.

"Eğer durum buysa, neden bu iyi beyefendiyi Pyrhhan Muhafızlarına teslim etmedik?"

"Tutuklunun takas edilmesini sağlamaya çalıştık ve bize verdikleri yanıt, kaçırma olaylarına karıştığına dair belgelenmiş bir kanıt olmadığı için serbest kalacağı yönünde oldu. Nakle gerek yok. Lord de Laurent'ın doğrudan emri."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direndim. Bu kısım benim için yeni bir şeydi.

"Peki o zaman," diye düşündüm. "Eğer meşhur Köz Lordu bunu istiyorsa, sanırım elimiz kolumuz bağlı. Onu serbest bırakmak zorundayız."

"Kier, yani Yüzbaşı, ciddi olamazsınız," diye mırıldandı Hans. Alistair Corvus'un kendisinden beklediği onurlu muhafız rolünü unutarak geçici olarak karakterini bozunca ona uyarıcı bir bakış attım. "İşin içinde olduğunu biliyoruz, sadece elimizde-"

"Bize verilen emirler var, Deering," diye sertçe cevap verdim, mahkûmun kelepçelerini açarken. Ses tonumdaki uyarı sadece kısmen göstermelikti. Bazen bu pislik, bugünlerde beni sorguya çağırmaları nadir olsa bile, lanet olası bir sorgu sahnesinde nasıl davranacağımı bildiğimi unutuyordu. Adamlarımı iyi eğitmişim.

Onu serbest bıraktığımda Corvus'un tüm vücudu rahatlayarak sarktı ve ona yaklaşık üç saniye mühlet verdiğimde sürtünen bileklerini ovuşturdu. Tek bir nefes içinde Gölgelerimin toplanmasına izin verdim ve bileğimin bir hareketiyle adamı tekrar taş duvara bağladım. Panik içinde bağırdı.

"Hey! Bu da ne böyle? Dediler ki-"

Stygian dumanı, bileklerini ve ayak bileklerini sarmaya başladı ve onu çeliğin yapabileceğinden çok daha iyi bir şekilde yerinde tuttu.

"Sen o güzel kafanı yorma, Alistair," diye cevap verdim, onun rahatsızlığından zevk alırken yüzüme hınzır bir gülümseme yayıldı. "Seni serbest bırakacağız. Eninde sonunda."

Komutanım her şeyi öğrendiğinde bu küçük şarkı ve dans için taşaklarımı duvara çivileyecekti, ama öyle olsun. Adamlarıma güveniyordum ve eğer Alistair Corvus'un şehrimizin güvenliğinden kaçırılan genç bir çocuğun kaybolmasıyla bağlantılı olduğunu söylüyorlarsa? O piç suçluydu. Embers Lordu'nun canı cehenneme.

Belgeli kanıt... Cidden mi? Suçlunun alçakça planlarını gizli bir günlüğe karalamasını falan mı bekliyordu? Biri dışında hiç tanık yoktu. Bu pislik.

"Teğmen Fairchilde," diye seslendim dışarıda nöbet tutan üçüncüme. "Fen'e bir not gönder, bir din adamına ihtiyacımız olduğunu söyle. Tercihen onun daha zeki yardımcılarından birine."

Tam bu sırada Jeremiah sinirli bir inilti çıkardı. Hans'tan çok daha iyi bir aktördü.

"Bu oyunlardan bıktım Kaptan. Sadece Gözetmen'i çağırıp bu işi bitiremez miyiz?"

Kötü şöhretli Elder'dan bahsedilince, tutsağımız tam da umduğum gibi panik içinde kıvranmaya başladı. Ona dönüp baktım ve usulca kıkırdadım. Korkmakta haklıydı.

Gözetmen'in geriye kalan tanrıların en eskilerinden biri olduğu ve istediği herhangi bir düşünceyi doğrudan kafanızdan alıp yerine kendi düşüncesini koyabildiği söylenirdi. Eğer onun varlığını talep edersek, bu soruşturma önümüzdeki otuz saniye içinde sona ererdi... ama bunun neresi eğlenceliydi?

Başımı yana eğerek Alistair'in çırpınışını izledim.

"Gözetmen'den daha çok korkuyor gibisin.

Bize. Biraz dar görüşlüce, değil mi?" Yaratıcı bir vurgu için hançeri parmak uçlarımin arasında döndürerek sordum.

"O bir Aetherborne, Vistarii. Elbette o piçten daha çok korkuyorum. O bir tanrı. Sen sadece bir yalakasın. Bir sadist ve iğrenç bir lanet olası Conduit."

"Ben teknik olarak bunlardan sadece biriyim," diye karşı çıktım rahat bir omuz silkmeye. "Ve burada anlayamadığın şey, Corvus, Gözetmen'in bir merhamet olacağıdır."

Ölçülü adımlarla adama yaklaştım, şimdi beni boğabilecek kadar yakındı, eğer zavallı piç kurusu benim arcana'mla bağlı olmasaydı.

"Elbette, kendi zihniniz sizi ömrünüzün geri kalanında Pyrhhas hapishanelerinde çürütecek kadar suçlayabilir... ama her şey düşünüldüğünde, bu gerçekten insancıl bir bilgi alma yöntemi. İhtiyacımız olan detayları o çirkin kafanızdan çekip alacak ve zihninizi, bedeninizi ve ruhunuzu olduğu gibi bırakacak. Ben o kadar nazik olmayacağım."

Kirli şakaklarından boncuk boncuk terler süzülürken Alistair'in gözlerinde kötülük parlıyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Adamlarımın ben gelmeden çok önce bu adamın canına okuduğu kesindi ama o hâlâ çözülmemişti.

"Ve ne yazık ki sizin için, Gözetmen ne gariptir ki şu anda yurt dışında. O yüzden tekrar deneyelim, olur mu?"

Sol elimi sıktığımda, bileklerindeki eterik bağlar adamın etine batmaya başladı; bunu e s r a r l ı enerjinin direncinde hissedebiliyordum. Sağ elimle hançeri adamın kırılmış boğazına o kadar yumuşak bir şekilde sapladım ki, en ufak bir kan damlasını bile çekmemiş olsaydı, bu bir okşama olabilirdi.

"Çocuğu gerçekten kim aldı?"

Karşımdaki korkak hiçbir şey söylemedi.

"Hadi ama Alistair," diye mırıldandım. "Bana istediğimi ver ve bu işi çabucak halledelim."

"Size ne Vistarii? Herhangi birinizin umurunda mı?! O velet Pyrhhan bile değil ve Sophrosyne'den olmadığı da kesin. Sadece Vindyrst'ten gelen aşırı ayrıcalıklı bir sümüklü," diye tersledi Alistair.

Her ne olursa olsun, Yaşlı Muhafızlar duvarlarımızın ardındaki herkesin güvenliği ve refahı konusunda kararlıydı. Nereden geldikleri önemli değildi; Sophrosyne, diyarın dört bir yanından gelen öğrenciler ve ziyaretçilerle ağzına kadar dolu bir eritme potasıydı. Pislik herif mantığıma hitap etmeye çalışırken kaşlarımı kaldırdım.

"Yani, o küçük pisliğin babasının dağlarda kendi halkına karşı ne gibi zulümler yaptığının farkında mısın? Tabii ki farkında değilim. Tüm bunlar olurken, mahkemeler ve Meclisler başparmaklarını kışlarına sokup siyaset yaparak bu konuda hiçbir şey yapmıyorlar!"

O zaman fark ettim ki, adamlarım Alistair Corvus'un bir Pyrhhan vatandaşı olduğunu doğrulamış olsalar da, aksanında en ufak bir Vindyrst izi vardı.

Yani bu kişiseldi. Bu bir sorun olacaktı. İntikam fikirleri ne kadar iğrenç olursa olsun, eylemlerinin haklı olduğunu düşünen adamların zihinlerini değiştirmek zordu. Zordu ama imkânsız değildi. Elimdeki bıçağa bakınca şansımın yüksek olduğunu anladım.

"Yani çocuğun babasının günahlarının bedelini ödemesi gerektiğini mi düşündünüz?" Dişlerimi sıkarak meydan okudum. Nerede olduğunu biliyordum.

Bu konuşma devam ediyordu ve sabrımı çoktan kaybetmiştim.

"Gördüğüm kadarıyla, bir sorun daha ortaya çıkmadan önce onu ortadan kaldırıyoruz."

Evet. İşte oradaydı.

"Yanlış cevap, dostum. Lanet olası yanlış cevap. Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, söz konusu 'sorun' nedir? Senin 'itlaf' etmeye çalıştığın mı? O sadece bir çocuk. Sadece on bir yaşında. On bir yaşında bir çocuk." Tükürdüm. "Peki bunun için mi?"

Hançeri kalçasına sapladım ve acı dolu çığlıklarını susturmak için bir elimle ağzını kapattım. Fen'in din adamlarından biri yakında yola çıkacaktı.

"Bunun için Corvus... Seni kıracağım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARKEN

Sophrosyne'yi çevreleyen duvarlar güneşte parıldayan, cilalı kireçtaşından yapılmıştı. Her nasılsa, yüzyıllardır orada durduklarını bilmeme rağmen, hiçbir yaşlanma veya aşınma belirtisi göstermiyorlardı.

Rehberlerimiz bizi Batı Kapıları'ndan geçirirken, elle tutulur bir güç dalgası alçak bir uğultu gibi tenime değdiğinde ağzım hafif bir şaşkınlıkla aralandı. Koğuşlar.

Bu duyguya neden şaşırdığımı bilmiyorum. Tanrıların Şehri elbette korunmalıydı. Samhaven'ın daha küçük liman şehirleri bile aynı uğultuyu, koruyucu esrarı taşıyordu.

Ve Sophrosyne bir şehirden çok daha fazlasıydı.

Teknik olarak bağımsız bir şehir devletiydi, birkaç yüz yıl önce Atlassian Evleri kurulduğunda egemenliğini koruyan Pyrhhas toprakları içinde bir yerleşim bölgesiydi.

Daha da önemlisi, bir kişinin katılabileceği en prestijli sanat ve bilim koleji ev sahipliği yapıyordu: Arcane Studium. Burada bir Rezonant bir Kanal haline gelebilir, elemental yeteneklerini tanrıların karmaşık arcana'sına ya da en azından ona benzer bir şeye yönlendirmeyi öğrenebilirdi. Biz ölümlüler, kadim, ölümsüz atalarımızın bir zamanlar sahip olduğu neredeyse sınırsız yaratım güçlerine asla erişemeyecektik.

Bizi kapılardan geçiren ve daha büyük bir binanın ek binasına yönlendiren kadın o kadar uzun ve kıvraktı ki, ilk bakışta neredeyse onun bu şehrin on dokuz ölümsüz patronundan biri olduğunu düşünecektim.

Döndüğünde bize bakan bir çift sivri kulak ve parlayan gözler görseydim hiç şaşırırmazdım ama ne yazık ki. Gülümsemesinde sivri, vahşi dişler de yoktu. Rehberimiz çarpıcı olsa da, Yaşlı türümüzün belirgin işaretlerini taşımıyordu. Fiziksel farklılıklarımızın sadece tesadüfi, evrimin rastgele bir yan ürünü olduğu düşünülüyordu ama tanrıların güzelliğine imreniyordum, her ne kadar sadece resimlerde tasvir edildiğini görmüş olsam da.

Önemli değil, diye kendime hatırlattım. Yakında onlarla yüzleşecektim.

Rehberimiz hepimizi fuayede topladıktan sonra bunu tekrarladı. Kadınsı sesi, girişteki beyaz mermer sütunlarda ve şehir duvarları kadar cilalı fayanslarda yankılanırken işiliyordu.

"Bugünkü deneme turuna seçilenler, lütfen sağ tarafınızdaki koridorlarda oturun. Yarınki tura atananlar, lütfen burada düzenli bir sıra oluşturun," dedi ve solundaki podyumu işaret etti. "Oda ve yemek ücretleriniz için kuponları bu gece dağıtacağım. Lütfen duruşmanızı tamamlayana kadar şehrin Batı bölgesinin bu bölümünde kalmanız gerektiğini unutmayın."

"Bu özel bölümde kalmazsak ne olur?" İnce, cılız bir ses ona meydan okumak için cınladı. I

Konuşmacının ölümcül derecede solgun, ince sarı saçlı ve sürekli çatık kaşlarının altında yaşayan duru mavi gözlü olduğunu anlamak için arkasını dönmesine bile gerek yoktu.

Tabii ki bunu sorması gereken kişi Percival'dı ve bir şekilde satır aralarını okuyup bana oldukça açık görünen şeyi çıkaramıyordu. Koğuşları hissetmemiş miydi?

Uzun boylu, zarif kadın alaycı bir gülümsemeyle, "şehre kendi başınıza girmeyi deneyebilir ve neler olacağını görebilirsiniz, genç Efendi Zephirin," dedi. "Ama bunu yapmamanızı şiddetle tavsiye ederim. Sizi Gales Hanesi'ne paramparça bir şekilde geri göndermeyi tercih etmeyiz."

Görünüşe göre genç Zephirin Usta'nın bu konuda söyleyeceği tek şey "Tsk," oldu ve gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direndim.

Sonunda, bugün sınavlarına girmeyen tüm aday öğrenciler, muhtemelen şehrin bu küçük bölümünde endişeyle dolaşmak için ek binanın dışına çıktılar. Sinirlerim şimdiden yıpranmaya başlamışken, bugün benim sınavıma girmek üzere seçildiğim için Kaynak'a sessiz bir şükran duası ettim.

Sophrosyne'e yelken açmadan önce Amaretta'yı taciz ettiğim aynı sorular zihnimde dönüp durmaya devam ediyordu.

Ya Elders bir şey sakladığımı hissedebilirse? Ya hissetmedilerse, ama yine de beni bir Kanal olmaya layık bulmadılarsa? Ne olursa olsun, onların testleri başarısız olursa? Ya eve geri gönderilirse? Böyle bir şey olursa hayatımın geri kalanında ne yapardım? Ya ne olduğumu, neden böyle olduğumu asla anlayamazsam?

Ya olursa, ya olursa, ya olursa?

Alt dudağımı öfkeyle çiğnedim, beklerken bir bacağım huzursuzca fayanslara çarpıyordu, bekledim, bekledim ve hoşuma gitmeyecek kadar sessizleşen bu parlak, açık odada bekledim. Burada iğne atsan yere düşmezdi. Arada sırada, podyumun arkasındaki ince kadın bir isim sesleniyordu ve tahmin etmem gerekirse, bize şöyle deniyordu

Çünkü kesinlikle alfabetik değildi.

"Arken Asher," diye seslendi rehberimizin sesi sonunda. "Lütfen bu kapılardan geçerek ilerleyin, burada akademisyenlerimizden biri size duruşmanızın detaylarını anlatacak. İyi şanslar, genç Rezonans."

Tek bir derin nefesle o ağır ek kapıları ittim ve nefes verirken kendimi küçük ama zarif bir antre içinde buldum. Daha büyük ve bir şekilde daha da süslü olan bir başka kapı setinin önündeki masada, bana hemen Amaretta'yı hatırlatan şişman ve yaşlı görünümlü bir beyefendi oturuyordu. Yaklaşık aynı yaşlarda görünüyorlardı ve gözlerinde tuhaf bir şekilde tanıdık bir pırıltı vardı...

"Hoş geldiniz Bayan Asher," dedi kısa bir süre için ayağa kalkıp küçük, kibar bir selam verirken. "Ben Yüksek Bilgin Wallace, denemenizle ilgili tanıtım ve başarılı olmanız halinde müteakip işe alım evraklarıyla ben ilgileneceğim. Lütfen oturun."

Adam masasının karşısındaki pahalı görünümlü, kadife kaplı berjer koltuğu işaret etti. Ben pelüş minderlere gömülürken o devam etti.

"Bundan sonra ne olacağını açıklamadan önce, birkaç temel soruyu gözden geçirmem gerekiyor, sorun olur mu?"

Konuşurken sesim biraz çatallaştı ama cevap vermeyi başardım. "Evet, tabii ki."

"Tam adınız?"

"Arken Asher."

"Göbek adın yok mu?"

"Hayır, efendim."

En azından benim bildiğim kadarıyla. Doğarken terk edilmiş olmanın gizemlerinden biri.

"Yaşınız?"

"Yirmi iki."

"Rezonans elementiniz eter mi?"

"Işık."

Ve Gölge. Ve Ateş. Ve Su. Ve Toprak. Ve Hava. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. Amareta onları burada saklamam için hayatım üzerine yemin ettirdi.

"Bu oldukça heyecan verici," diye haykırdı. "Bu kapılardan yeni bir Işık Rezonansının girdiğini görmeyeli uzun zaman olmuştu. Yirmi yıldan fazla oldu!"

Göz kırptım.

Tanrılar. Bugünlerde hem Işık hem de Gölge'nin giderek daha nadir görülen Rezonanslar haline geldiğini biliyordum, ama yirmi yıl? Belki de burada geçirdiğim süre boyunca az miktarda ekstra ilgiden daha fazlasını görecektim. Bunu planlamamıştım. Bazı beklentileri aşmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

Akademisyene başımı sallayıp zayıf bir gülümseme sunarken bir yandan da bacağımın tekrar çılgınca sallanmasını ve ne kadar gergin olduğumu göstermesini engellemeye çalışıyordum.

"Peki Rezonans sizin soyunuzda da var mı?"

"Ah, bilemem. Evlat edinildim."

Yaşlı adam devam etmeden önce bana anlayışlı ve özür dileyen bir gülümseme verdi.

"Denemeyi geçmeniz halinde, dominant bileğinizin iç kısmına bir arcane damgası vurulacağının farkında mısınız - hem Sophrosyne'e girmenizi sağlayacak hem de bir Conduit ve Arcane Studium öğrencisi olduğunuzu kanıtlayacak bir mühür?"

"Evet."

"Ve söz konusu mühürün, Sophrosyne ve Studium'un seçici veya özel bilgisi olarak kabul edilen herhangi bir konuyu tartışmanızı engelleyeceğinin farkında mısınız?"

"Evet."

Deneme'nin kendisinin, yalnızca Tanrıların ve Kanalların özel bilgisi olan böyle bir içgörü olduğu biliniyordu. As

Öyle ki, biz Rezonantların hiçbiri burada ne bekleyeceğimizi tam olarak bilmiyorduk. Hepimiz körlemesine gidiyorduk.

"Peki buna rıza gösteriyor musunuz?" "Evet."

"Son olarak, lütfen menşe bölgenizi belirtiniz."

"Samhaven. Brindlewoods," diye cevap verdim.

"Ah, evinizden çok uzaktasınız, değil mi? Söylesene, Amaretta Sinclair hala buralarda mı yaşıyor?"

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Amaretta'yı tanıyor musun?" "Evet! Sanırım siz de tanıyorsunuz...?"

"Evet, aslında. O benim... Şey, beni o yetiştirdi. Amaretta benim akıl hocam. Neredeyse bugün burada olmamın sebebi," diye açıkladım.

"Oh, ne kadar muhteşem!"

Yaşlı adam buruşuk ellerini vurgulu bir baş hareketiyle birbirine vurdu.

"Ne kadar küçük bir dünyada yaşıyoruz, Bayan Asher. Onu bir dahaki görüşünüzde Ambrose Wallace'ın en içten selamlarını gönderdiğini söylemelisiniz. Sizin yaşıңызdayken birlikte okumuştuk, biliyorsunuz. Emekli olduğunda onun görevini ben devraldım."

O zaman o bir din adamıydı. Evet, bu doğru. En azından bana neden akıl hocamı bu kadar çok hatırlattığını açıklıyordu.

Yüksek Bilgin Wallace daha da büyük bir şevkle başını salladı ve başını salladığı için burnunun üzerine düşmüş olan gözlüklerinin arkasından bana baktı.

"Peki o zaman. Brindlewoods'dan bir Işık Rezonansı, ünlü Bilge Sinclair'den başkası tarafından yetiştirilmedi. Senden büyük şeyler bekliyorum, genç adam. Büyük şeyler! Ama ah canım, konudan sapıyorum. Duruşmana nasıl devam edeceğimizi açıklayayım," dedi ve bu kadar açık bir şekilde senaryodan saptığı için hafifçe özür dileyerek yüzünü buruşturdu.

Dürüst olmak gerekirse, dikkatimi dağıttığı için minnettardım ama artık odaklanma zamanıydı. Bunu yapmak zorundaydım. Arcane Studium'a girmeliydim. Evimden binlerce mil uzaktaydım, sırf bu şans için o Tanrı'nın unuttuğu gemide altı haftadan fazla yolculuk yapmıştım...

"Birkaç dakika içinde, arkamdaki bu kapılardan geçerek Görme Salonu'na girecek ve On Dokuzlarla konuşacaksınız. Bilgin Sinclair'in size Aetherborne hakkında biraz bilgi verdiğiğine inanıyorum."

Başımı salladım. Gerçekten de diyarımızda ikamet eden son on dokuz tanrı hakkında çok şey biliyordum, ancak Amaretta çalışmalarına başladığımda çok daha fazlasını öğreneceğimi söylemişti. Onun bile açıklayamadığı şeyler vardı. Belki de gizemli marka yüzünden.

Bildiğim şey, aynı on dokuz Aetherborne'un -bazı ölümlülerin onlara verdiği isimle tanrılar ya da kendilerine verdikleri isimle Yaşlılar- bu şehir devletinin hem yöneticileri hem de hayırseverleri olduğuydu.

Bu diyardaki bazı dindar fanatiklerin Aetherborne'a inandığı gibi her şeye gücü yeten ya da her yerde hazır ve nazır olmasalar da, onlara tanrı dememizin bir nedeni vardı.

Aemos'taki en yaşlı tür ve bilinen ilk akıllı yaşam formu olmalarının ötesinde, Atlas halkı, bir bütün olarak insanlık ve bildiğimiz tüm tarih üzerinde büyük etkiye sahip olan son derece güçlü varlıklardı.

Ve bugün kaderimi ellerinde tuttular.

"İçeri girmeden önce, önünüzdeki bu üç şişeden birini seçecek ve içindeki iksiri içeceksiniz. İksirlerden herhangi birinin ne işe yaradığını belirtemesem de, yanlış bir seçim olmadığını söyleyebilirim. Hepsi insan tüketimi için tamamen güvenlidir ve bunun böyle kalmasını sağlamak için denemeniz boyunca dikkatle izleneceksiniz. Güvenliğiniz ve esenliğiniz bizim için son derece önemlidir," diye açıkladı Bilgin Wallace sakince.

"Pekâlâ," dedim yavaşça, belli belirsiz bir endişeyle. Bugün garip sivilar içmeyi gerçekten beklemiyordum.

"Bundan sonra ne olacağı tamamen Yaşlılara bağlı, bu yüzden korkarım bu konuda fazla rehberlik sunamam. Gördüğünüz gibi deneme kişiye özel olarak hazırlanıyor."

Ah. Yani ölçünüzü aldıklarında bunu kişiselleştiriyorlar. Baskı yok o zaman.

Yüzümü buruşturdum.

"İyi olacağından eminim," dedi, tatlı bir güvence verme çabasıyla. "Ve bu deneme umduğunuz ya da planladığınız gibi gitmese bile, on yıllık bir sürenin ardından Studium'a giriş için yeniden başvurabileceğinizi unutmayın."

Güven duymaktan çok uzaktım. Arcane Studium'un sonsuz bilgi hazinesine erişmek için bir on yıl daha beklemek zorunda kalırsam, aklımı kaçıırırdım. Elbette, cevaplarımı başka bir yerde bulmaya çalışabilirdim ama ne zaman? Nerede? Nasıl?

Amaretta ve ben her yolculuğa çıktığımızda Elswere şehrini ipucu bulmak için taramış ve önemli bir şey bulamamıştım. Novos'un kütüphanelerinin Sophrosyne'e bile rakip olduğu söyleniyordu ama orası artık benden dünyalar kadar uzaktaydı; kelimenin tam anlamıyla ayrı bir kıta. O kadar uzağa seyahat edecek imkânım yoktu, en azından yakın zamanda.

Bu duruşmayı geçmek zorundaydım. Hemen aramaya başlamalıydim.

Önümde duran cam şişelere şüpheyle baktım.

Belki de zehirdir.

Bu rahatsız edici düşünceyi kafamdan silkeledim ve soldaki şişeyi seçerek avucumun içinde çevirdim ve daha fazla talimat bekledim.

"Her an, buradaki küre parlayacak ve içeri girme zamanını işaret edecek-ah! Ve işte orada."

Masasının üzerinde bir küre ve parşömen yığınının yanında duran ve tamamen dekoratif olduğunu düşündüğüm kristal küre yumuşak, sıcak bir ışıkla parlamaya başladı.

"Lütfen devam edin ve şimdi onu için, sonra da salona girebilirsiniz. Duruşman seni bekliyor, Arken Asher."

Kristal şişenin tıpasını dikkatlice açtım ve içindekileri sanki memlekette arkadaşlarımla paylaştığım viskiden bir yudum almışım gibi yudumladım. Boğazımdan aşağı inerken benzer bir yanma hissettim ama tadı daha çok... botanikti. Bitkisel, belki.

Burada bir şey yok.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KIERAN

Alistair Corvus'u şafak sökmeden önce Sophrosyne ve Pyrhhas sınırında serbest bıraktık, adam perişan bir halde eve doğru tökezlerken Wyldwoods'un orman zeminini hâlâ sis kaplıyordu. Din adamlarımız sorgulama sırasında aldığı tüm fiziksel yaraları iyileştirmiş olsalar da, geriye dönüp baktığında telaşlı ve boncuk gibi bakışlarında belli bir hezeyan vardı ve ben sözümü tuttuğumu biliyordum. Onu kırdım.

Keşke kendimi umursamaya ikna edebilseydim.

Bu ya da bir sonraki varoluş düzleminde hiç kimse gerçekten masum değildi, aramızdaki hiçbir el gerçekten temiz değildi... ama bu seferki özellikle kirliydi. Diğer şeylerin yanı sıra kan ve açgözlülükle lekelenmişti. Birkaç saat boyunca, tüccarın dudaklarından birkaç suç itirafı döküldü, Pyrhhan karaborsalarına, tehlikeli ve yasadışı malların dağıtımına karıştığını itiraf etti.

maddeler ve en rahatsız edici olanı da son yıllarda et ticaretine katılmasıdır.

Satıcı değil, alıcıydı ve satın aldıklarının her zaman reşit olduğuna yemin ediyordu. "İstekli" olduklarına. Bu konuda şüphelerim vardı ama bacağınızda bir hançer varken böyle konularda yalan söylemek zordu. Bu nedenle, özgürlüğünün kısa süreceğini bilmeme rağmen hâlâ nefes alıyordu. Her bir itirafı kaydetmiş, gün doğumuna kadar Pyrhhan Muhafızlarına teslim etmek üzere imzalamış ve mühürlemiştik. Corvus zavallı varlığının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirecekti, bunu biliyordum.

Atlas'taki bölgeler arasında adaletin sağlanması zor bir işti, özellikle de biz işin içine girdiğimizde. Samhaven'dan Pyrhhas'a kadar her bölge bağımsız olarak işliyor ve yalnızca kendi Hanelerine hesap veriyordu. Bununla birlikte, Atlassian Haneleri bugün Sophrosyne'i yönetenler tarafından iktidara getirildi: Yaşlılar. Tanrılar.

Son birkaç saat içinde o adama yaptığım şeyi onaylamayacak olan Yaşlılar, ancak Yaşlı Muhafızlar için standart protokolün dışında faaliyet göstermeyi iyi biliyordum. Ayrıca şehrimi güvende tuttuğu sürece kendi ahlak anlayışından geriye kalanları feda etmekten de son derece memnundum.

Ama bu gece.

Başaramamıştım. Alistair'in zihninde, Jerricks'in oğluyla ilgili herhangi bir şeyi itiraf etmesini meşru bir şekilde engelleyen bir tür blokaj vardı - benim bile çözemediğim, kılıçlarımın da çözemediği, alışılmadık bir tür gizemli bağ. Ne zaman yaklaşırsak, tüccar kanlı bir cinayet çılgılığı atarken gözleri neredeyse yuvalarından fırlıyor ve ardından derhal bilincini kaybediyordu. Sonunda pes etmek zorunda kaldık.

Kayıp çocukla birlikte görülen son kişinin o olduğuna dair doğrudan teyidim olmasına rağmen, Corvus'u yirmi dört saatten daha uzun süre tutmak bir ihlal olarak kabul edilecektir.

ve ihtiyacım olan son şey Pyrrhhan gözcülerinin işimizin etrafında dolanmasıydı. Onlar bizim müttefikimizdi ve bu kadar ciddi bir güven ihlali bana pozisyonuma mal olurdu.

Gitmesine izin vermek hâlâ sinir bozucuydu.

Raporlarımdan birkaçını Corvus'un diğer suçlarıyla bağlantılı olarak verdiği bazı isimleri araştırmaya yönlendirdikten sonra atıma döndüm ve aceleyle şehre geri döndüm. Rüzgâr etrafımda savrulurken, zihnimde kendini savunmanın ve mantığın nadir sesi konuştu.

Siz ve adamlarınız elinizdeki bilgilerle yapabileceğiniz her şeyi yaptınız. Zaten zor bir ihtimaldi. Çocuk haftalardır kayıp.

Daha tanıdık bir ses ısırarak karşılık verdi.

Elinden gelenin yeterince iyi olmaması önemli değil. Onun kanı bizim ellerimizde.

Kimin kanı peki? Alistair Corvus'un kanı mı? Yoksa Jerricks'in oğlunun mu? Sanırım bu henüz belirlenmemiştir. Bir ceset bulmamıştık. Çocuk hâlâ dışarıda olabilir. Alistair'in hayatta kalmasına gelince... Bu artık benim sorunum değildi.

Atımın dörtnala koşma temposuna odaklanarak öfke ve hayal kırıklığımı uyuşturdum ve ahıra vardığımda başarısızlığım düzgün bir şekilde bölümlere ayrılmıştı. Kafamda sonraki adımların sağlam bir listesini hazırlamıştım. Bunların hepsi beklemek zorundaydı, çünkü bu işin doğru yapılmasını istiyorsam, önce biraz dinlenmem gerekiyordu.

Sorun şu ki, son yirmi dört saatten sonra uyumakta zorlanacaktım. En azından dikkatimi dağıtacak bir şey olmadan. Ben de bir tane aramaya çıktım.

Çok kötü alışkanlıkları olan biri değildim.

Oldukça... katı bir yetiştirilme tarzım vardı. Büyük bir öz disiplin ve düzenle yetiştirildim ama sofı değildim. Nadiren sarhoşluk derecesinde içerdim, hayatımda hiçbir uyuşturucuya isteyerek dokunmamıştım ve bahis oynayan bir adam değildim... ama yine de bir erkektim, bir diğeri kadar cinsel istekleri olan bir erkek. Belki de daha fazla.

Muhtemelen daha fazla.

Çok fazla kötü alışkanlığı olan bir adam değildim, ama kendime izin verdiğim tek kötü alışkanlığa sık sık aşırı düşkün olduğumu söylemek hafif kalırdı.

Bu meyhane her zamanki uğrak yerlerimden biri değildi ama belli bir ünü olduğunu ve sabahın altısına yakın bir saatte yiyecek bulmanın zor olacağını biliyordum. Birer bira sipariş ettikten ve köşedeki bir masaya yerleştikten sonra odayı olasılıklar için taramaya başladım.

Otuzlu yaşlarında görünen bir kadın barın karşısından bana baktı ve bakışlarımın kısa bir süreliğine onun üzerinde gezinmesine izin verdim. Biraz zayıf olmasa da çekiciydi ama yüz ifadesinde belli belirsiz bir sarkma vardı. Gri-mavi gözlerinde donuk bir camsılık vardı ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Zil zurna sarhoştı.

Hayır, teşekkürler.

Kendi eğilimlerim göz önüne alındığında, teselliği bir şişenin dibinde bulanları pek yargılayamazdım ama ben taş ocaklarımı bilinçli ve rızaya dayalı tercih ederdim. Sabahın altısı için şaşırtıcı derecede kalabalık olan meyhaneyi rahatça taramaya devam ettim. Sanırım burası her şeye rağmen ününü hak etmişti.

Bu benim için hem uygun hem de uygunsuzdu, çünkü binada pek çok ceset vardı, ama çoğu görünüşe göre bir gece önce girmişti. Ve birçoğu akşamdan kalmalıklarını bir ya da üç kadeh daha içerek kovalıyordu. Etrafı ayaklarını sürüyerek yürüyen ve geveleyerek konuşan zavallı barmene sadece sempati duyabilirdim.

Burası, kuşkusuz, bana göre bir yer değildi.

Benim işim ilişkiler için pek uygun değildi. Ya da herhangi bir şekilde uzun sureli bağlılıklar için. Ama sertçe ve sık sık sevişmeyi severdim. Ve partilere katılma zevkim tam olarak belirli olmasa da, ister bir saat ister bir akşam için olsun, eve götürmeyi seçtiğim kişiler konusunda kendimi belirli standartlara bağlı tuttum. Asla bundan daha fazlası olmazdı.

Bu kadar alkol, hevesli bir rızayla ya da düzgün bir seksle iyi bir şekilde oynamıyordu. Ve kötü seks... Bu pek de dikkat dağıtıcı bir şey değildi, değil mi?

"Birini mi arıyorsun?" Tam ayrılmaya hazırlanırken solumdan alçak bir ses seslendi.

Kirli sarı saçları ve ela gözleri loş ışıkta yeşil yeşil parlayan yakışıklı bir adam yanımdaki masaya rahatça yaslanmıştı. Başı meraklı bir sırtışla eğikti ve bana yavaşça baktığını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Bu fırsattan yararlanarak ben de aynısını yaptım ve gördüklerim hoşuma gitti.

Artık değilim.

"Ah?" Daha hafif, daha kadınsı bir ses arkasından seslendi, manikürlü bir el beline dolandı. "Kimsiniz?"

"İyi vakit geçirdim," diye cevap verdim, ikimden bir yudum alırken ikisine de yavaş ve metodik bir bakış attım, vücut dillerini inceledim. Sinyallerini okuyordum. Hiç de ince değillerdi.

Bize yeni katılan kadın da ilgisini gizlemek için hiçbir çaba göstermedi; gözleri yüzümden boynuma ve kasıklarıma doğru açlıkla gezinirken boyalı dudağını ısıırıyordu. Bir parmağıyla ilek sarısı tek bir bukleyi döndürdü ve gözleri de kapalıydı ama bu likrden çok şehvetle ilgiliydi ve usulca kıkırdadım. Güzeldi ama ben şu anda daha çok partneriyle ilgileniyordum.

Bana baktıklarında ne gördüklerini biliyordum; yakışıklı bir yüz, yara izlerimde ve dvmelerimde tehlikeye dair bir ipucu, iyi tonlanmış bir fizik. Kullanılacak bir oyuncak belki ama ben oynamaya hazırdım. Ne de olsa bunun için buradaydım.

"Biliyor musun, ben de bunu söylemeni umuyordum," dedi adam, sırtışı yavaşça yayılırken. Ortağının gözleri parlak bir gündönümü ateşi gibi parlıyor, adeta beklentiyle titreşiyordu.

Kolay bir hedeften bahsediyoruz. Ne demişlerdi? Eldeki bir kuş, çuvaldaki iki kuşa bedeldir?

"Senin evin mi, benimki mi?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

ARKEN

Az önce yuttuğum sıvının sıcaklığı boğazımı bir şurup gibi kaplıyordu ama bu fiziksel hissin dışında, yan odaya girdiğimde farklı bir şey hissetmiyordum... ta ki onları görene kadar.

Kader tarafından.

On yedi... On sekiz... On dokuz. Bir nefes çektim. Aetherborne'un on dokuzunun tamamı bugün buradaydı.

Görünüşe göre, durum her zaman böyle değildi. Yaşlılar Sophrosyne'den pek sık ayrılmazlardı, ancak zaman zaman denizaşırı seyahat ederlerdi. Arcane Studium'a girişinizi onaylamak için gerçekten sadece bir Aetherborne'a ihtiyacınız vardı. Bu nedenle, neredeyse kendimi hayal kırıklığına hazırlıyordum, en fazla birkaç İhtiyarla tanışmayı bekliyordum. Ama Görme Salonu'na girdiğimde on dokuz çift parlayan göz bana bakıyordu.

"Hoş geldin Arken Asher," diye seslendi tatlı, melodik bir ses, on dokuz ihtiyarın da benden önce oturduğu kürsünün ortasından.

Sesinde tanımadığım bir tını, tam olarak çıkaramadığım bir aksan vardı. Konuşmacı olduğunu tahmin ettiğim bir kadın Aetherborne, süslü gümüş yüzüklerle bezenmiş uzun, soluk parmaklarıyla beni öne doğru çağırdı.

Odanın tam ortasına, şehir devletinin sembolünün altınla işlendiği yere ulaşana kadar parıldayan beyaz fayanslara karşı narin adımlarla ilerledim. Altı daire üst üste binmişti ve her biri bir eter elementini temsil ediyordu; merkezdeki yedinci daire ise Kaynağın kendisini temsilen hepsini birbirine bağlıyordu. Birlikte, kıtanın her yerinde doğal olarak yetişen beyaz zambaklardan farklı olarak, neredeyse merkezinde altı taç yaprağı olan bir çiçek oluşturunlardı. Bu aynı zamanda Yaratılış Tohumu olarak da bilinirdi ve her ikisi de Aetherborne ile eşanlamalı olan Sophrosyne ve Arcane Studium'un resmi amblemiydi.

Amaretta'nın sol bileğinin iç tarafındaki, yaşlandıkça solan ama zaman zaman hala hafifçe parlayan gümüş dövmeyi şahsen tanıdım. Her şey yolunda giderse, yakında beni bir Kanal olarak tanımlayacak olan aynı işareti taşıyacaktım.

Odanın ortasına vardığımda, bakışlarımı Aetherborne'un sessizlik içinde oturduğu önümdeki kürsüye diktim.

Doğru hatırlayabiliyorsam, tanrıların on dokuzunun da Toplantı'daki rollerine ve gizemli uzmanlıklarına özgü unvanları vardı, ancak hepsinin neler yapabildiğine dair ayrıntılar zaman içinde gizlenmişti. Bu şekilde olmasını tercih ettiklerine dair bir his vardı içimde.

Konuşmacı, Kahin, Rahibe, Adalet, Temperance, hepsini resimlerde ve kitaplardaki gravürlerde görmüştüm, ama hiçbirini onları yakalayamamıştı.

nefes kesici, ruhani formları Şimdi önümde belirdi.

"Ben KonuŐmacıyım," diye onayladı tam ortadaki kadın, sesi hoş bir Őarkıydı. Çok güzeldi, dinlemesi kolaydı ve neredeyse güzelliği kadar büyüleyiciydi.

Konuşmacı, hepsi gibi uzun boylu ve ince yapılıydı; soluk porselen bir teni ve gümüş beyazı saçlarının kalın dalgalarının arkasından görünen uzun, sivri kulakları vardı. Şeffaf, yarı yanardöner Irrosi ipeğinden katmanlı panellerden yapılmış, beli gümüş bir kordon ve ayaklarımın altındaki sembolü yansıtan bir broŐla bağlanmış, kolsuz beyaz bir elbise giymişti. Gözleri öylesine soluk bir maviydi ki, her bir irisin arkasından akan eter damlacıklarıyla neredeyse saçları kadar gümüş görünüyor ve bu uhrevi ıŐıltıyı yaratıyordu.

Tanrım, saf eter gibiydi. Baş döndürücü ölümsüz konuşurken, uzun köpek dişlerinin ıŐıkta parlayıp ıŐıldadıđını görebiliyordum ve ürperdiğimi hissettim.

Küçükken, tanrıların dişleri olduğu hikayelerinin çocukları korkutmak ve bize güçlerini hatırlatmak için tasarlanmış süslü bir ayrıntı olduğunu düşünürdüm. Yine de doğruydu. Bu dişler Hel kadar keskindi ve geçmiş çağlarda yırtıcı bir amaca hizmet etmiş olmalıydılar. Muhtemelen bu nedenle onları korkutucu bulmalıyım, ama aslında tehlikeli bir Şekilde oldukça güzellerdi.

Tehlike her zaman ilgimi çekmiŐtir.

Hepsi çok etkileyiciydi. Sade ölümlölüğümle onların önünde durmak hem büyüleyici hem de boğucuydu.

"Sophrosyne'e hoş geldiniz, genç Rezonans." "Nazikçe teşekkür ederim, Konuşmacı. Zaman ayırdığınız için minnettarım ve dikkate alınmalıdır."

Amaretta bana Yaşlıların önünde aşırı saygılı olmadan zarafet ve resmiyetle davranmamı söylemişti ve bayılacağımı düşüncek kadar gergin olmama rağmen bir Şekilde kelimeleri net bir Şekilde söylemeyi başardım.

"Seni Sophrosyne'e getiren nedir, genç adam? Arcane Studium'dan ne elde etmeyi umuyorsun?"

Bu yüklü bir soru gibi geldi, gerçi muhtemelen amaç da buydu.

"Bilgi. İçgörü. Büyüme," diye dürüstçe cevap verdim, burada ne kadar spesifik olmamı istediklerinden emin değildim. Bir an için hafif bir sersemlik hissettim. Konuşmacının dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"İhtiyacınız olursa istediğiniz zaman oturabilirsiniz," dedi ve arkamda daha önce fark etmediğim küçük bir bankı işaret etti. Başımı salladım.

"Peki burada aradığın bilgi ve gelişimin doğası nedir, Rezonans?"

Ona tüm gerçeği söyleyemeyeceğim için, gerçeğe yakın bir şey söylemeye karar verdim.

"Dürüst olmak gerekirse, Meclis Başkanı, bu sorunun cevabını henüz bilmiyorum. Emekli bir akademisyen tarafından yetiştirildiğim için, burada benim şu anki dünya anlayışımın çok ötesinde bir bilgi zenginliği olduğunu biliyorum. Ormanda büyüdüm ve bu yüzden öğrenmeye hevesliyim, ancak aklımda belirli bir yol yok. Şu anda tek bildiğim Rezonansımı güçlendirmek, arcana öğrenmek ve gerisinin beni nereye götüreceğini görmeyi ummak istediğim."

"Ah evet, Rezonansınız..." açıklamamın geri kalanıyla birlikte başını salladıktan sonra yumuşak bir sesle düşündü. "Ölümlü standartlarına göre, potansiyel bir Işık Kanalının karşımıza çıkmasından bu yana epey zaman geçti. Sanırım birkaç on yıl. Yanılıyor muyum, Alexei?"

Solundaki koyu tenli, şarap kırmızısı gözlü erkek Aetherborne yavaşça başını salladı. Eğer doğru hatırlıyorsam, Alexei olarak bahsettiği tanrı Arşivci olarak biliniyordu. O da en az Konuşmacı ve Toplantı'nın geri kalanı kadar göz kamaştırıcıydı. Yaşayan atalarımıza bakıp tanrısallığı gören bazı ölümlülerin neden hâlâ var olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Yirmi iki yıl," dedi, sesi bal gibi yavaş ve kalındı.

Bir tesadüf, dedim kendi kendime. Sadece garip bir tesadüf.

"Bilgi uğruna bilgi peşinde koşmak onur duyduğumuz ve saygı duyduğumuz bir yoldur ve bunu gerekçelendirmenize gerek yoktur. Bir Işık Taşıyıcısının daha Arcane Studium'a girmeye çalıştığını görmekten memnuniyet duyuyoruz."

Yine o terim vardı - yoksa bir unvan mıydı? Işık Taşıyıcısı. Gemideki diğer Rezonantlardan biri bana böyle seslenmişti ama kökenini bilmiyordum.

"Söyle bana Arken," diye devam etti Konuşmacı. "Rezonansınız kaç yaşında ortaya çıktı?"

"İlk ortaya çıktığında yaklaşık on iki yaşımdaydım."

İçgüdüsel bir yalan. Bundan çok daha önce ortaya çıkmıştı. Konuşmacının bu yalanı fark edememesini dileyerek Kaynağa sessiz bir dua ettim.

"Peki şimdi kaç yaşındasın?" "Yirmi iki."

Arşivci, Konuşmacı ile bakıştı, çünkü onlar da benim doğumumla bir Işık Kanalının bilinen son gelişinin zamanlamasındaki tesadüfünü fark etmişlerdi. Bu gözlemi gelecekteki araştırmalarım için aklımın bir köşesine sakladım. Belki de tanrıların kendileri böyle şeylere dikkat ediyorsa, bu tam olarak bir tesadüf değildi.

Görünüşe göre birdenbire, o garip sersemlik hissi dalgalar halinde geri döndü ve kendimi sabitlemek için birkaç kez göz kırpmak zorunda kaldım, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım.

"Ve ilk tezahürden bu yana Işığa erişebiliyordunuz?"

"Evet, hanımefendi."

Dudaklarından hafif, ısıltılı bir kahkaha döküldü.

"Bugün bazı yaşitlerinize göre çok daha kibarsınız. En azından bazı çocuklarımızın terbiyelerini koruduklarını bilmek rahatlatıcı. Beni şu şekilde çağırabilirsin

İstersen adını söyle, genç bilge. Ben Elura olarak bilinirim; Konuşmacı ve Konvansiyonun On Birinci Yaşlısı."

Başımı hafifçe eğerek selam verdim. "Bu bir onurdur," diye nefes aldım.

Başımı tekrar kaldırdığımda gözlerim, Elura konuşurken hepsi de sessizlik ve mükemmel bir durgunluk içinde oturmaya devam eden diğer on sekiz Konvansiyon üyesinin üzerinde gezindi. Her biri bana bakıyor, kadim ve görünüşe göre her şeyi bilen gözleriyle beni dikkatle inceliyorlardı.

Bu unutulmaz gözlerin hepsi çeşitli renklerde parlıyordu - bazıları biz insanlara miras kalmamış gibi görünüyordu. Leylak. Kızıl. Bakır. Parlaklıklarının güzelliğine imrensem de, gerçekten nefes kesici olan, içlerine oyulmuş çağların derinliğiydi. Her nasılsa, Aetherborne'ların çoğu otuz yaşından daha yaşlı görünmese de, bu gözlerin önünden binlerce yılın nasıl geçtiğini görebiliyordunuz.

Uzun sivri kulakları ve keskin dişleri ölümlü torunlarıyla paylaşmadıkları en belirgin özellikleriydi ama ölümsüzlüklerinin gerçeğini ortaya çıkaran gözleriydi.

Kirpiklerimi tekrar indirdim ve çenemi göğsüme doğru çekerek saygı gösterisinde bulundum. Kendimi toparlamıştım, artık başım dönmüyordu ama yine de başımın arkasında hafif bir zonklamanın başladığını fark ettim. O iksirin içinde ne vardı ki? Ve beni biraz hasta hissettirmekten başka ne işe yarıyordu?

"Burada kısa bir süre sonra sona ereceğiz, Arken, ama önce Rezonansının mevcut durumdaki gücünü ölçmek istiyoruz. Oturmak istemediğinize emin misiniz?"

Sonuçlandırmak mı? Daha yeni başlamamış mıydık?

"Ben ayakta iyiyim, teşekkür ederim. Ne yapmamı istersiniz?"

"Birazdan bu odalardaki tüm ışığı kaldıracağız. Bu gerçekleştiğinde Rezonansınızı çağırmayı daha zor bulabilirsiniz, ancak sizden istediğimiz şey

Yapmanız gereken odayı elinizden geldiğince aydınlatmaya çalışmaktır. Kendinizi tutmayın. Tereddüt etmeden tüm gücünüze tanık olmak istiyoruz. Anlaşıldı mı?"

Hepsi bu muydu? Son altı haftalık yolculuk boyunca üzerinde çok çalıştığım deneme bu muydu? Sadece Rezonansımı biraz daha fazla çabayla kullanmam mı gerekiyordu?

"Anlaşıldı," diye cevap verdim, inanmamama rağmen.

Elbette bu çok basitti. Burada ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama basit bir örnekle Işık çağırabildiğimi kanıtlamaktan daha zorlayıcı bir şey bekliyordum.

"Hazır mısınız?"

Bir kez başımı salladım, hâlâ kafam karışık. Konuşmacının gözlerinde sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi bilmiş bir bakış vardı. Neredeyse... eğleniyor gibiydi.

"O zaman devam edebilirsiniz."

Ve ben daha Toplantı'nın tek bir üyesinin bile gözünü kırptığını göremeden oda karardı. Zifiri karanlık, hepimizi zifiri karanlığa gömdü.

Bu farklı türde bir karanlıktı - gecenin tanıdık gölgesine hiç benzemiyordu, yine de etrafımdaki eteri hissedebiliyordum. Bu Gölge'ydi ama ağırdı. Hatta baskıcıydı. Sanki katmanlar halinde üzerime çökmüştü. Belki de on dokuz kat? Kesinlikle öyle hissettiriyordu. Çekebileceğim bir gram bile Işık aether'ı yoktu...

Lanet olsun.

Rezonansımı çekmeye çalıştığımda endişe nabız gibi atmaya başladı ve ilk başta hiçbir şey hissetmedim. İşte o zaman hem zifiri karanlık hem de zifiri sessizlikle örtüldüğümü fark ettim. Ortamdaki seslerin tek bir fısıltısını bile duyamıyordum; ne bir giysi hışırtısı ne de kendi nefesim dışında bir nefes. Konsantre olursam muhtemelen kendi kalp atışlarımın sesini bile duyabilirdim.

Nefes al. Nefes ver.

Amaretta'nın ayrılmadan önce bana öğrettiği son derslerden biri aetherflow kavramı ve Gölge aether'in Işık arcana için en güçlü kaynak olduğu hakkındaydı. Ama bu... bu arcana idi. Rezonans değil. Arada bir fark vardı.

Rezonans, onunla doğan ölümlülere doğal olarak gelen şeydi, çevremizden çekilen mevcut eterik enerjinin beceriksizce kanalize edilmesi idi. Bedenlerimizdeki aether bir elemente -ya da benim durumumda altı elemente- uyumlanmamıza ve esasen o elementi yönlendirmemize izin veriyordu. Yeterince pratik yaparak, onun biçimini ve şeklini yönetmeyi öğrenebilirdik. Dans eden ışıklarımıyla parmak uçlarımda oynadığımda, çevremden o Işık eterini çekiyordum. Benim oldu ama Işık olarak kaldı.

Arcana, bir aether elementinin tamamen başka bir şeye dönüştürülmesiydi, damarlarımızdaki saf aether'den yararlanarak bu element enerjisini istediğimiz gibi dönüştürmekti. Bu gerçek bir kontroldü. Evrenin can damarının gerçek manipülasyonu. Tanrıların karmaşık bilim ve büyü çalışmaları.

Eğitim almamıştım. Nasıl yapılacağını bilmiyordum, en iyi ihtimalle sadece teorinin temellerini biliyordum. Amaretta'nın söylediklerine dikkatimi bile vermemiştim.

Ama bunu yapabiliyordum. Yapmak zorundaydım.

Yapmak zorundaydım.

Derin, yavaş bir nefes aldım ve ciğerlerime dolan havanın saflığını tadarak tuttum. Ayak parmaklarımı botlarımda içinde esneterek duruşumu hafifçe değiştirdim, böylece topraklanmış hissettim ve altımdaki Dünya'dan hissedebildiğim güce odaklandım. Bana öğretildiği şekilde zihnimi sabit tutmaya çalıştım, nefesi yavaşça bıraktım ama nabzım yavaşlamak yerine hızlandı.

Ya başarısız olursam?

Ya başarsaydım ama yine de yeterli olmasaydı?

Ya bir şekilde sırrımı ifşa edersem?

Zaten biliyorlar mıydı?

Bu bir tuzak mıydı?

Ya öyle olsaydı? Ya öyle olsaydı? Ne olurdu?

Bu korkular beni karanlıkta ne kadar kolay buluyor, derimin altında kıpırdanıyor, etimi ısıyor, paniğin zehri kan dolaşıma karışıyordu. Ne kadar zaman geçtiğinin farkında olmadan kendi nefesimin kesildiğini duyabiliyordum.

Bir zaman sınırı var mıydı? Söylememişti ama karanlıkta sonsuza kadar beni beklemeyecekleri kesindi.

Tekrar Rezonansımı çekiştirdim ama hiçbir şey hissetmedim. İksirin amacı bu muydu? Aether'ımı bloke eden, denemeyi bir güç ve irade testi haline getiren bir çeşit bitki karışımı mı? Yoksa sadece baskı altında boğuluyor, çok istediğim şeyin ağırlığı altında eziliyor muydum?

Sanki kaderin uçurumunda duruyormuşum gibi hissediyordum, yeni bir hayata atacağım bir sonraki adım elimden kaçıyordu. Eğer şimdi geri çekilirsem, bana ne kalacaktı?

Gerçekten de eve, Brindlewoods'a dönebilir ve Batı Denizleri'nden geçtiğime göre, bunun yeterli olduğunu iddia edebilir miydim? Pyrhhas'ın yemyeşil tepeleri ve çayırları boyunca at sürmüş ve Tanrıların ışıltılı Şehri'ne bakmışken?

Hayır. Gerçekten yapamam.

Cevaplar istedim. Daha fazlasını istedim. Yaşamak, öğrenmek ve beni buraya çağıran, yıllardır kulağıma tatlı sözler fısıldayan her neyse onu bulmak istiyordum.

Kendini bul, Arken. Hazırsın. Vakit geldi.

Beni öldürse bile bu lanet olası duruşmayı geçecektim.

Keskin bir nefes daha alarak, içimde tuttuğumu bildiğim o gizemli enerji çekirdeğini sertçe çektim. O benim emrimdeydi ve güç uyanıp kararlı çağrıma cevap verirken parmak uçlarımda tanıdık bir karıncalanma hissettim. Bu sefer çektiğimde Gölgeler geldi.

Aether'in bu formunu çekmek, çok iyi tanıdığım Işığı çekmekle aynı hissi vermiyordu. Daha önce Gölge'yi hissetmiş olsam da, onu hiç niyetle kullanmamıştım. İşte böyle

Işık hariç benim için her element için durum böyleydi. Bu enerji soğuk ve dumanlıydı, yabancı hissediyordum ve uzanmış parmaklarımla kendime doğru çektiğim ışığın sıcaklığından çok daha az uysaldı. Hafif bir muhalefet vardı - bu elementi kullanmanın bana ait olmadığını, bu gücün bana ait olmadığını göstermeye çalışan somut bir direnç.

Ama oldu.

Altısı da yaptı. Nedeni ne olursa olsun.

Kazara ya da değil, bu karanlığı daha önce de göstermiştim. Eğer onu böyle tutabilirsem, dönüştürebilirdim. Eğer onu böyle tutabilirsem, o benim olacaktı. Göğsümdeki görünmez bariyeri zorlarken dişlerimi sıkarak bu iç dirence karşı koydum. Hayatımın son on yılında kolaylıkla kullandığım gücü kullanmak için mücadele ederken alnımda küçük bir ter damlası oluştu.

Tanrım. Neden bu kadar zordu?

Tuttuğum Gölge aether direnmeye devam ettikçe göğsüm sıkışmaya ve daralmaya, başım zonklamaya ve boğazım kurumaya başlamıştı. Kaotik doğasının etrafımda dolaştığını ve içimde kendini ileri geri savurduğunu, irademe boyun eğmeyi reddettiğini hissedebiliyordum. Mide bulantısı içimi kemiriyordu ve hepsini serbest bırakma dürtüsüyle savaştım. Vazgeçmek ve Gölgelelerin gitmesine izin vermek için.

Dur, diye emrettim-sanki eter duyarlı bir yaratılmış gibi. Sanki beni duyabiliyormuş gibi. Her nasılsa, kaos derin ve ağır bir nefes daha almam için yeterince uzun süre durdu. Gözlerimi alışkanlıktan kapattım, burada bir fark yarattığından değil. Ama kirpiklerimin yanaklarımda bıraktığı his yine de sakinleştiriciydi.

Aether, aether'di.

Işık gölgeye dönüşebilirse, gölge de ışığa dönüşebilir. Gece gündüze. Alacakaranlık şafağa.

Kaderinin efendisi sensin, Arken. Her zaman da öyleydin.

Akıl hocamın cesaretlendirici sözlerini hatırlayıp gülümsediğimde derimin altındaki o güç uğultusu yükseldi.

Sıcaklık göğsümde toplandı, nazik ve tanıdık. Nefes verirken neredeyse güneş ışığının ve taze orman havasının tadını alabiliyordum ve sonra aniden, Görme Salonu saf, kör edici Işık eteriyle aydınlandı.

Kutsal Hel.

Başardım. Gerçekten yaptım.

Gözlerimi açıp ne yaptığımı gördüğümde şok içinde dudaklarımdan keyifli, biraz da çocuksu bir kahkaha sesi çıktı. Parıldayan Işık aether küreleri eğreti takımyıldızlar gibi tepemde süzülüyordu, bu minik yıldızların ışıltısı ağır bir şekilde yaratılmış Gölge'nin içinden sanki hiçbir şey değilmiş gibi sızıyordu. Talimat ya da araç olmadan, arcana kullanmıştım. Rezonansımı değil. Arcana. Bir büyü yapmıştım.

Önümdeki on dokuz Yaşlı'nın en vurdumduymaz olanları bile gözlerini tavana kaldırmış, hatta bazıları hafifçe şaşırmış görünüyordu.

"Çok etkileyici genç Conduit," diye mırıldandı Elura, hâlâ yukarıdaki Işığa doğru bakıyordu.

Kanal mı?

Her şeye rağmen dökülmelerine neden olan sözleri söylediğinde gözlerimde çoktan birikmeye başlamış olan yaşları geri kırptım.

"Arcane Studium'a hoş geldin, Arken Asher."

ALTINCI BÖLÜM

KIERAN

Kapımın üç kez sertçe vurulmasıyla aniden uyandım. Gözlerimi yavaşça kırpttırarak ve hâlâ kafam karışık bir halde, bu hafta üçüncü kez masamda uyuyakaldığımı fark ettim; sabahın erken saatlerindeki düşkünlüğümün ardından son raporları inceliyordum. Bazen en iyi dikkat dağıtıcılar bile yeterli olmuyordu.

Jerricks vakası son elli yıldır Sophrosyne'de gördüğümüz ilk kaçırma olayı olsa da, diğer bölgelerde benzer suçlarda endişe verici bir artış yaşıyordu. Her zaman çocuklar ya da gençler. Her zaman güçlü kişilerin akrabaları - asilzadeler, tüccarlar ve hatta Atlassian Sarayı liderleri. Ve bunlar her zaman Conduit'lerdi.

Eğer mesele sadece kayıp Kanallar olsaydı, cevap acı verecek kadar açık olurdu: kan tarikatçıları. Atlas'ta hâlâ onlardan birkaç tane vardı ve yeterince kan tüketirlerse tanrıların gücünü açığa çıkarabileceklerine inanıyorlardı.

doğrudan bir Conduit'in, hatta bir Rezonant insanın kanından aether elde edebiliyordu. Bilinen nedenlerden ötürü yaygın bir bilgi değildi ama bazen pervasızca yaptıkları deneyler işe bile yarıyordu... ama sadece bir anlığına. Çabucak öldükleri ve çığlık atarak öldükleri için, kazanılan geçici gücün her zaman pek bir önemi yoktu.

Kapıma bir sonraki vuruşlar daha yüksek sesle, daha ısrarlı oldu ve ritmi hemen tanıdım.

Kahretsin.

"Vistarii! Orada olduğunu biliyorum. Kaldır kışını."

Sandalyeden kalkıp odanın diğer ucuna doğru ilerlerken homurdandım ve kapıyı açtığımda çok hoşnutsuz görünen bir amirle karşılaştım.

"Günaydın Komutan Ka!" Silahsız bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle neşeyle teklif ettim.

"Sana burada uyumakla ilgili ne demiştin, Kieran? Bugün senin izin günün, Tanrı aşkına."

"Biliyorum, biliyorum. Kendimi savunmak için söylüyorum, burada uyuyakalmayı planlamamıştım, sadece dün gece şüpheliyle uzun bir gece geçirdik ve-"

"Bunu görmezden gelmeyi seçiyorum," dedi komutan, gözleri yüzümden ceketimin kan sıçramış kollarına kayarak.

"Sonra, birkaç başka ilişkiyi tamamladığımda, incelenecek daha fazla rapor vardı..."

Hanjae Ka kaşlarını çattı ve sonra derin bir iç çekti; belli ki benim saçmalıklarımı çoktan unutmuştu.

"Önemli bir şey var mı?" Hanjae sordu. İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, komutanım kendi ihtiyaçlarına uygun olduğunda kötü alışkanlıkların destekleyicisiydi.

"Samhaven'da iki kişi kayıp. Biri Ithreac'ta. Ne bir işaret, ne bir çağrı kartı, ne de fidye talebi var. Şu ana kadar elde edebildiğimiz tek şey, özellikle yetenekli Kanalları ya da erken gelişmiş Rezonantları hedef alıyor gibi göründükleri. Son kaçırılan iki kişi de Gölge Kanallardı ve Markus ile Theia bu konuda ciddi endişelerini dile getirdiler.

Astral ve Umbral Adaların güvenliği, Theia bir dahaki sefere Sophrosyne'e geldiğinde sağlanacaktır."

"Sıraya girebilirler. Vindyrst, Jerricks denen çocuk için ensemizde soluyor ve Atlassian Mahkemelerinin geri kalanı da İhtiyarların devreye girip bu işi onlar için çözmesini bekliyor gibi görünüyor," diye homurdandı Hanjae.

İçimi ektim. Yaşlı Muhafızlar olarak bu tam olarak bizim sorunumuz olmasa da, yine de sinir bozucu bir beklentiydi. Yaşlılar ölümlölere müdahale etme konusundaki tutumlarını oldukça net bir şekilde ortaya koymuşlardı. Biz ölümlü muhafızlar Sophrosyne şehir devletine, Arcane Studium'a ve On Dokuzlar'a hizmet ediyorduk ama yine de Atlas kıtasının tamamı strateji ve ortak bölgesel güvenlik konularında bize güvenme eğilimindeydi.

"Ayrıca son yirmi yıldaki ilk Işık Kanalının Studium'a kabul edildiği haberini aldık."

Bir ışık kanalı mı? Kutsal Hel.

"Evet," diye onayladı Hanjae yüz ifademi okuyarak. "Bu büyük bir mesele ve Yaşlılar o geldiğine göre gözümüzü dört açmamızı istediler. O ve Makar kızı kolayca bir sonraki hedef haline gelebilir, bu yüzden adamlarınızı tetikte tutun. Aramaya devam edin. Mantık çerçevesinde ne şekilde olursa olsun bilgi toplayın ama Kieran?"

"Öyle mi?"

"Geri kalanına yarın başla." "Ben iyiyim, Hanjae."

"Komutan Ka," diye düzeltti gözlerini kısarak. Kendi gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direndim. Hanjae sadece tartışma havasında olmadığında bana rütbe takardı.

"Cilveleşmelerinizden sonra bu sabah kendinizi ne kadar parlak gözlü ve gür kuyruklu hissettiğiniz de umurumda değil Kaptan. Evinize gidin. Lanet bir banyo yap. Ve o lanet paltoyu yıka."

"Evet, efendim."

Komutan Ka'ya doğruca eve gidip dinleneceğime dair yemin etsem de bu düpedüz bir yalandı. Gerçi dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bunu biliyordu.

Kağıt  zerinde, Yaşlı Muhafızlar'daki unvanım Keşif ve Gözetleme Yüzbaşısı'ydı. Pratikte ise daha çok onların casus şefi gibiydim ve konağa dönerken görüşmem ve ödemem gereken birkaç muhbir vardı.

Kararg htan ayrılmadan önce kasamızdan küçük bir servet değerinde Lyra çektim ve ceplerim dolu bir şekilde Tüccar Mahallesi'ne doğru yol aldım, keselerim arada bir sallandığında çıkardıkları şingirtılara aldırış etmedim. Kolayca Gölgeler'in arasına karışıp görünmeden kalabilecek olsam da, y r y ş m  rahat tuttum ve sabah güneşinin sıcaklığının tadını çıkardım. Etrafta dolaşıp bir şeyler öğrenecek cesarete sahip bir hırsızla karşılaşırsam çok şanslı olurdum. Bırakın günümü g zelleştirsinler.

Ne yazık ki, Sophrosyne gerçekten de krallığın en iyi ve en parlak beyinlerinden bazılarına ev sahipliği yapıyordu ve hiçbiri silahlı bir muhafıza karşı soygun girişiminde bulunacak kadar aptal değildi. Bu nedenle, ilk durağıma gelene kadar yürüyüşüm oldukça olaysız geçti: Duncan Falk, Pyrhhan Kara Pazarı ile bağlantıları olan bir kasap.

Evet, Atlassian Mahkemeleri'nin parlayan yıldızı Pyrhhas bölgesinin bile kendine has kirli bir göbeği vardı ve Falk bu bölgenin bazı kilit oyuncularıyla aynı yataktaydı.

"Falk," diye selamladım, sabahın serin havası yerini öğleden sonra güneşinin sıcaklığına bırakırken kel kafası şimdiden parlamaya başlamış olan iri yapılı adamı.

"Ay, Vistarii. Arka tarafta siparişiniz var, gelin, gelin."

Falk çırağına başıyla selam verdikten sonra beni açık hava pazarındaki tezg hından alıp genellikle iş yaptığımız küçük d kk na doğru götürdü. Sakin bir öğleden sonraydı, bu yüzden gizlilik için kapıyı tereddüt etmeden arkamızdan kilitledi.

"Dinle patron, seninle kısa keseceğim. Adamlarının şu Jerricks denen çocuğu araştırdığını biliyorum, t a m a m mı? Ve ben

ama kimseden ses çıkmadı. Bugünlerde adamlarımın çoğunu ürküten bir şey var ama kimse konuşmuyor."

"Bu çok talihsiz bir durum," diye mırıldandım.

"Ve saygılarımla efendim, Corvus'un gitmesine izin vererek gerçekten yardımcı olduğunuzdan emin değilim. Adama ne yaptığınızdan emin değilim, ama şu anda kafası çok kötü durumda..."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Evet. Evet. Bilirsin işte. İnsanlar ürkecek."

Başımı salladım. "Sanırım bu beklenen bir şey. Yine de işler yoluna girdikçe, bu duyumları yaymaya devam etmeni istiyorum. Et ticareti, kan tarikatları... Açıkça Kanallarla ilgilenen insanlar arıyorum. Alıcıları öğrenirsen, hemen bilmek istiyorum."

"Evet, anladın."

İki kese Lyra çıkardım ve ona doğru fırlattım. Adam bana tuhaf bir bakış attı, çünkü ona normalde bilgi için ödediğimin iki katını vermiştim.

"Bu hafta için, geri kalanını da bir dahaki sefere bir şey öğrendiğinde hemen arayacağın bir avans olarak düşün. Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

"Evet, Kaptan. Her zaman bir zevk."

Öyle diyebileceğimden emin değildim ama kasapla çalışmaktan çekinmiyordum. Genellikle kanlı giysiler içinde ve elinde satırla dolaşan iri yarı bir adam olarak ürkütücü görüntüsüne rağmen, aslında oldukça zararsız biriydi. Karaborsa ile olan bağlantısı tamamen tesadüfiydi - babası bu ilişkileri kuran suçluydu ve öldüğünde, Duncan'ın bir gün onun hain ayak izlerini takip edebileceğini umarak onları "sıradaki" kişiye devretti.

Ne yazık ki, geçmiş araştırmamın söyleyebildiği kadarıyla, Duncan Falk'ın kişisel olarak işlediği en kötü suç, vergilerini eksik ödemekti.

Falk'la işimi bitirdikten sonra yakındaki bir tavernaya gittim; tanıdık, dolgun, kuzguni saçlı bir kadın barla ilgileniyordu. İçeri girdiğimde kadın ellerini kalçalarına koyarak gözlerini kıstı. Otuzlu yaşlarının sonlarında, belki de en fazla kırklı yaşlarının başındaydı ve her zamanki gibi hayat doluydu.

"Peki sen kim olduğunu sanıyorsun da buranın sahibiymişsin gibi geziniyorsun? Üniformalı erkeklere indirim yapmıyoruz, biliyorsunuz - onlardan ekstra ücret alıyoruz."

"Bugün oldukça çarpıcı görünüyorsun, Roshana. Bu yeni bir elbise mi, yoksa sen her şeyi bu kadar güzel mi gösteriyorsun? Oh, sana da merhaba."

Her zamanki gibi, iltifatların altında ezildi ve rolünü bıraktı.

"Selam yakışıklı. Her zamankinden ister misin?" "Lütfen," diye gülümseyerek cevap verdim.

Buradaki "her zamanki" yemeğim Roshana'nın o haftaki öğle yemeği spesiyali olarak hazırladığı şeydi ve genellikle küçük bülbüllerinden çalınan notlar ve ele geçirilen mektuplardan oluşan büyük bir yığınla birlikte gelirdi. Roshana'nın meyhanesi, derin bağlantıları ve daha da derin cepleri olanlar için bir zevk yuvası olarak ikiye katlanıyordu. Sophrosyne'de seks işçiliği yasadışı değildi, ancak şehirde o kadar ağır bir şekilde düzenlenmiş ve vergilendirilmişti ki, en hafif tabirle bulmak zordu. Studium'daki kampüste yaşayan reşit olmayanların sayısı düşünüldüğünde, bu muhtemelen en iyisiydi.

Birkaç dakika içinde Roshana bir tabak sosis, haşlanmış lahana ve patatesle birlikte barmen kızın göğüs dekoltesini ve birkaç parça parşömeni önüme koydu.

"Korkarım senin için başka bir şeyim yok, K. Çok erken döndün. Beni özledin, değil mi?"

"Her zaman öyle," diye mırıldandım, Roshana'nın koynunda bilerek bıraktığını bildiğim bir zarfı koparıırken. Bu kadın doyumsuzdu.

"Size başka bir şey getireyim mi? Bira, viski, elma şarabı? Çarşafaların arasında bir tur daha mı?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Ne kadar cazip olursa olsun, daha fazla kalamam Ro. Bugün biraz meşgulüm."

"Mmm, bir erkekte bunu severim," diye cevap verdi, dumanlı sesi imalarla doluydu. "Bu akşam beni görmeye gelemeyeceğinden emin misin? Geldiğinize değmesini sağlayacağımı biliyorsunuz, Kaptan."

"Korkarım hayır, güzelim. Eminim kıracak bir sürü başka kalbin vardır."

"Senden gelen cesur bir iddia, Vistarii," diye güldü. "Ama biliyorsun, yeni kız Sadie, eğer taze kan istiyorsan onunla bir ya da iki kez takılmak isteyebilirsin. Sana indirim bile yaparım."

Barmaid kaşlarını imalı bir şekilde bana doğru sallarken yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Sophrosyne'in fahişelerine büyük saygı duysam da, seks için para ödemenin cazibesini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım. Muhtemelen ego ile ilgili bir şeydi. Cinsel partnerlerimin Lyra'ndan çok sikimi istemelerini istiyordum.

"Tsk. Roshana, Roshana. Beni bundan daha iyi tanırsın. Taze kan istersem, kendim avlanmaya çıkarım."

Kalçalarımı fırçalamadan ve yemeğim için tezgâha bir avuç fazladan Lyra bırakmadan önce ona hınzırca bir sırıtma ve göz kırpma attım. Ayağa kalkarken irkilmemeye çalıştım - belim beni kesinlikle öldürüyordu.

O lanet masada uyuyakalmayı gerçekten bırakmam gerekiyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

ARKEN

Gizli markanın daha fazla acı vermesini bekliyordum.

Gemide arkadaşlık ettiğim denizcilere göre, dövmelelerin genel olarak Hel gibi acıtması gerekiyordu. Birçoğunun derisine mürekkeple iğnelenmiş sanat eserleri vardı ve bu tür izleri alma deneyimini sorduğumda yüzlerini buruşturmuşlardı.

Yine de bu sıradan bir dövme değildi.

Sophrosyne'e ve Studium'a girmem için Konvansiyon'dan oybirliğiyle onay aldıktan sonra, Konuşmacı beni öne çağırdı ve baskın elimi uzatmamı istedi.

Mürver dilinde bir büyü mırıldandığında gözlerinin arkasındaki aether daha da parladı ve tek bir parmak ucunu bileğimin iç kısmında neredeyse samimi hissettirecek şekilde gezdirdi.

"Bu senin şehre ve Studium'a giriş anahtarın olacak, genç Işık Taşıyıcısı," diye açıklamıştı Elura, melodik sesi yatıştırıcıyken bir anda keskin bir acı hissetti. Bir an içinde acı yok oldu.

Daireler teker teker belirmeye başladı, kırmızı renkte üst üste binerek derinin hemen altında kendilerine yer açtılar. Bu mührü yerleştirirken ne iğne, ne mürekkep, ne de herhangi bir fiziksel eylem vardı. Benden önceki Yaşlıların katıksız iradesiyle basitçe ortaya çıktı. Sembol yaratılırken Konuşmacının kullandığı arcana'nın derinliğini hissedebiliyordum - bağlayıcı, kadim ve kelimelerin ya da anlayışın ötesinde güçlü.

"Bu, koşullarımızdan güvenle geçmenizi sağlayacak ve dünyanın neresinde olursanız olun bir Kanal olduğunuzu kanıtlayacaktır. Burada ister birkaç çeyrek ister uzun yıllar kalın, Yaratılış Tohumunu taşıyanlar Sophrosyne'de her zaman hoş karşılanır."

Dövmenin saf eterin gümüş parlaklığıyla parlamaya başlamasını hayretle izledim.

Benim mi yoksa o anda beni bağlayan tanrıların mı olduğunu bilmiyordum ama seyretmesi büyüleyici bir manzaraydı. Parıltı dindikten sonra, parıldayan gümüş sanki geometrik desen üzerine boyanmış gibi kaldı ama bunun kalıcı olduğunu biliyordum.

Resmen bir Conduit olarak işaretlendim.

Gizemli markayı aldıktan sonra, kayıtları için kabulümün ayrıntılarını not alan Yüksek Bilgin Wallace'a döndüm. Evrak işleri tamamlandıktan sonra, nazik bilgin beni burada kalışımın sonraki tüm adımlarında yönlendirdi - barınma bilgileri, akademik danışmanlık için önceden tahsis edilmiş randevularım, derslerimin ne zaman başlayacağı, nerede

erzak almaya gidebilecekleri, acil durumlarda Yaşlı Muhafızların nasıl tanınacağı vb.

Doğruyu söylemek gerekirse, her şey biraz bulanıktı. Mümkün olduğunca çok bilgiyi aklımda tutmak için elimden geleni yaptım ama sanırım hâlâ şoktaydım ve tüm bunların gerçek olduğu gerçeğini kavrayamıyordum. Sophrosyne'e varmışım. Sınavımı geçmişim. Ben, ormandan gelen küçük yetim kız, dünyanın en prestijli arcane üniversitesine kabul edilmişim. Benden bir an bile şüphe etmediğini biliyordum ama yine de Amaretta'ya yazmak ve ona her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Ek binaya doğru ilerlerken ellerim doluydu; bir yandan çantamın omzumdan kaymasını engellemeye çalışıyor, bir yandan da birkaç kitap, bir yığın kâğıt, broşür ve haritayla hokkabazlık ediyordum. Wallace bana Öğrenci Mahallesi'ne kadar rehberlik edip etrafı gezdirebilecek görevliler olduğunu ama şehri kendi başıma da keşfedebileceğimi söylemişti. Ayrıca şehir haritasında nerede olduğumuzu ve ziyaret etmek için sabırsızlandığım birkaç önemli ilgi çekici noktayı da işaret etmişti. Ama her şeyden önce...

Açmam gereken bir mektup vardı.

Ek binanın dışında sakin, güneşli bir köşe buldum ve Amaretta'nın evden ayrıldığı gün bana verdiği, artık yıpranmış parşömen zarfı çıkardım.

"Don't sen cesaret açık Bu kadar sen yapılmış o Sophrosyne'e, küçük hanım. Ve ancak sınavını geçtikten sonra." Ayrılmadan önce beni tehdit etmişti. "Bileceğim. Ben her zaman bilirim!"

Ne zaman iyi bir şey yapmadığımı anlamak için her zaman esrarengiz bir yeteneği vardı.

Heyecandan hâlâ titreyen ellerimle zarfı açmaya başladım. Bileğimdeki yeni gümüş mührün güneş ışığında nasıl parladığına hayranlıkla bakmak için bir an duraklamak zorunda kaldım ve bunun gerçek olduğunu anlamaya başladığımda birkaç derin nefes aldım.

Hazır olduğumda en yakın banka oturdum ve akıl hocamın el yazısını görünce eridim.

Sevgili Arken,

Hayatında bir kez olsun uslu bir genç kadın olduğuna ve bu mektubu Arcane Studium'a giriş denemeni tamamladıktan sonra açtığına inanıyorum. Göz atmaya cesaret edemezsin, bu yüzden ilk söyleyen ben olayım-tebrikler, aşkım. Gireceğini biliyordum.

Gitmeden önce bu yolculukla ilgili olarak sana zor zamanlar yaşattığımı biliyorum ve umarım şimdiye kadar niyetimin seni asla geri tutmak olmadığını anlamışsındır... sadece bu yolda yürümeye hazır olduğundan kesinlikle emin olmak istedim. Ama öyleydin, öylesin. Ve seninle çok gurur duyuyorum.

Bu zarfın içinde, eski araştırma stüdyomun anahtarını ve adresini içeren bir kese bulacaksınız. Studium size öğrenci evi sunacak olsa da, bunun yerine stüdyo dairemde kalmanızı şiddetle tercih ederim. Muhtemelen biraz tozludur ama korunaklıdır ve çok güvenlidir. Lütfen, bu yaşlı kadının huzuru için bile olsa, orada kendinizi evinizde hissedin. Artık senin say.

Ayrıca, içerideki gök küresini inşa etmek için çok zaman harcadım ve bir başkasının çabalarımı takdir etmesinin zamanı geldi! Pirinç, şehri terk ederken yanımda götüremeyeceğim kadar ağırdı ama sen yıldızları seyretmeyi hep sevdin, değil mi? Ona iyi bak.

İki hafta içinde koğuşları yenilemeniz gerekecek - Pazar Bölgesi'ndeki Graham Kepler'in gizli malzeme dükkanına gidin ve ona sizi Scholar Sinclair'in gönderdiğini söyleyin, ona ayrıntılı talimatlar içeren bir mektup gönderdiğim için ne yapacağını bilecektir.

Şimdi, stüdyonun içinde, soldaki ilk dolaptaki döşeme tahtalarının altında da gizli kasalar var. İçinde saklanan Lyra sadece acil durumlar içindir ama sana söylediklerimi unutma. İçgüdülerinize güvenin. Sırlarınızı saklayın.

Şehirde hâlâ bağlantılarım olduğunu da unutma. Eğer zavallı, yaşlı akıl hocana düzenli olarak yazmazsan, seni bulmanın yollarını biliyorum kızım.

Güvende ol, aşkım. Ve iyi ol.
Amma

Burada olduğum için ne kadar heyecanlı olsam da akıl hocamı çok özleyeceğimi fark ettiğimde gözyaşlarım göz kapaklarımın arkasına süzüldü. Yirmi iki yıllık hayatımda ilk kez tamamen kendi başımaydım. Bu yolculuk benim seçimimdi ve bundan ne çıkaracağım tamamen bana bağlıydı.

Duruşmanın heyecanı ve adrenalini azalmaya başladığında ve Amma'nın stüdyosunu bulmak için haritayı takip ettiğimde, bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu fark etmeye başladım.

Her zaman oldukça yalnız bir yaratık olmuşumdur, bu yüzden Sophrosyne'de yalnız olduğum gerçeği beni çok fazla endişelendirmiyordu. Tam olarak değil. Eve döndüğümde, başkalarının yanında olmaktan daha çok kendi arkadaşlığımın rahatlığından keyif almıştım. Bu öğrenilmiş bir davranıştı elbette ama öğrendiklerim, büyüdüğünüzde olduğu gibi... farklıydı.

Sanırım tüm bunları bu kadar korkutucu yapan şey, bundan sonra ne olacağına dair kesin bir stratejimin olmamasıydı. Ne bir ana planım ne de süreç boyunca elimi tutacak ya da sınırlarım beni canlı canlı yemekle tehdit ettiğinde bana bir fincan çay yapacak bir akıl hocam vardı.

Hazırsın, Arken. Zamanı geldi.

Gerçekten sahip olduğum tek şey kafamın arkasındaki o ses ve kalbimdeki açlıktı, özellikle aether, arcana ve Rezonans söz konusu olduğunda, elime geçebilecek her türlü bilgi için hayatım boyunca beni rahatsız eden bu umutsuz susuzluk. Yirmi iki yıllık terk edilme yaralarının, tehlikeli sırların ve başkalarının benden beklediği kalıba asla tam olarak uymamanın bir yan ürünü olarak her şeyi kapsayan ve kaçınılmaz bir şeydi.

Yine de bunun bir başarısızlık korkusu olduğunu düşünmedim. Tam tersi aslında. Sanırım artık istediğim her şeye sahip olmanın ne anlama geldiğinden korkuyordum. Sophrosyne'e aşık olmaya başlamıştım ve daha sadece bir gün olmuştu. Ben

Akademik Bölge olduğuna inandığım yerden geçerken, gözlerim açgözlülükle bu şehrin ve görülecek yerlerinin mümkün olan her ayrıntısını alarak dolaştı. Sophrosyne her fırsatta hayat, enerji ve çarpıcı mimariyle dolup taşıyordu.

Kendi mutluluğumdan korkmak tuhaf bir şeydi. Ama Amma'nın eski stüdyo dairesinin ön kapısını bulup titreyen bir elle anahtarımı çıkarırken, o şafak vakti farkına vardığım şey yadsınamaz hale geliyordu.

Kaybedecek bir şeyiniz olduğunda hayat biraz daha korkutucuydu.

BÖLÜM EIgHT

KIERAN

Kendimi pek çok yeteneğe sahip biri olarak görüyordum ama özellikle iyi olduğum bir şey varsa o da görünmez kalmaktı. İster gece pazarlarında insan kalabalığının arasında koşturuyor olayım, ister gün ışığında düşüncelerimle baş başa dolaşıyor olayım, ister Wyldwoods'ta bir gece yarısı gezintisine çıkıyor olayım, fark etmezdi. Kaybolmak istesem, kaybolabilirdim.

İşte bu yüzden, Pazartesi sabahı ilk iş olarak Market District'te, kafasını bir kitabın sayfalarına gömmüş, göz alıcı küçük bir şey yanımdan hızla geçip gittiğinde, Gölgeler'e geri dönmek ve sessizce, görmeden kovalamak yeterince kolaydı.

Kıvrımları başımı döndürmeye yetmişti ama onunla ilgili başka bir şey daha vardı ki, son birkaç haftadır uykuda olan damarlarımdaki sinsi avcıyı, belli bir açlığı uyandırdı.

Kimdi o?

Son zamanlarda, zaman zaman ortaya çıkan o sınırdaki yırtıcı susuzluğu, o tanıdık, cinsel arzuyu besleyemeyecek kadar meşguldüm. Çünkü baştan çıkarmak mı? Tek ödölün karşılıklı zevk olduğu, istekli olanı cezbetmek ve ele geçirmek? Bu benim kişisel uyuşturucu tercihimdi. Ve az önce yanımdan geçip giden, narenciye ve güneş ışığı gibi kokan kadından umutsuzca bir darbe almaya ihtiyacım vardı.

Bu ani arzunun ardındaki nedeni tam olarak kestiremiyordum. Yanımdan geçerken omzu benimkine hafifçe dokunmuştu, fark etmiş gibi görünmüyordu. Arkasında bıraktığı o yaz kokusu muydu? Elbette çok çekici bir vücudu vardı ama uzun, koyu esmer dalgalarla örtülü yüzünü zar zor görebilmiştım. O lanet kitabı yüzüne biraz daha yaklaştırsa burnu sayfaya değebilirdi.

Kovalamaca bağımlısı bir adam olabilirdim ama kovalamaca nadiren önce beni bulurdu. Yine de henüz dikkatimi dağıtacak bir şey aramıyordum. Hâlâ çalışıyordum.

Zamanın var.

Ayak seslerini takip ettim.

Sakin ve kendinden emin bir yürüyüşü vardı, bu da ya nereye gittiğini bildiğini -bence tanıdık bir yere- ya da başarabileceğini bildiği belirli bir görevi aklına koyduğunu gösteriyordu. Belki ikisi de.

Küçük güzel şey, eski arnavut kaldırımli yolda yürürken kitabını bir kez bile elinden bırakmadı, yabancılar yanından geçerken kafasını kaldırıp bakmadı bile. Çevresini çok iyi tanıyor gibiydi, önüne çıkan her şeyin etrafından dolanıyordu ama takip edildiğini fark edecek kadar keskin değildi. Bu adil bir durumdu. Çoğu kişi fark etmezdi.

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandığını duydum kadının, sesi yumuşak, melodikti - ve belli ki oldukça sinirliydi.

Zaten ilgimi çekmemiş olsaydı, o hınzır dil her an dikkatimi çekebilirdi.

Sol bileğinin iç kısmına doğru hızlı bir bakış, temel bilgileri toplamak için ihtiyacım olan tek şeydi - koyu saçlı kadın bir Conduit'ti ve oldukça yeniydi. Giriş mührü hâlâ canlı ve tazeydi, zamanla solacak bir parlaklığa sahipti. Yine de bu kadar taze olabilmesi için, en yeni çömez döngüsünün bir parçası olması gerekiyordu: yaklaşık iki yüz kadar bir sınıf.

Kafasını kitaba gömmesine rağmen kuzeydoğuya doğru dikkatli adımlarla ilerliyordu, yani Biblyos'a doğru gidiyor olmalıydı.

Dönem henüz başlamamıştı, dersler birkaç gün içinde başlayacaktı. Bu kızın şimdiden bir kitap kurdu olduğu belliydi. Ya Akademik Bölge'de biriyle buluşacaktı ya da derslerine bir an önce başlamak istiyordu.

Belki de sadece kitapları seviyordu.

Farklı bir manzara için onun önüne geçme çabasıyla adımlarımı hızlandırdım, kızgınlıkla küfretmesine neden olan ne okuduğunu merak ediyordum. Ah. Büyü Teorisine Giriş.

Gerçekten mi?

Onu ben bile okumuştum ve o kadar da karmaşık değildi. Giriş seviyesindeki bir ders kitabı onu kızdırmaya yetiyorsa, kadının zekâ seviyesi hakkında bazı ani yargılarda bulunmaya tamamen hazırdım, ancak zihnim boşaldı ve ağzım hemen sonraki anda kurudu - yüzüne gerçekten düzgün bir şekilde baktığımda.

Siktiğimin Hel'i.

Bir çift geniş, altın sarısı göz şehrin merkezindeki saat kulesine doğru baktı. Kalın, koyu renk kirpikler ikisini de çevreliyordu ama onlar bile gökyüzünden süzülen öğleden sonra güneşini engelleyemiyor, irislerini sıvı bala benzeyen altın renginin çarpıcı bir tonuna dönüştürüyordu. Burnu ve elmacık kemikleri boyunca uzanan hafif çiller, güneşten hafifçe öpülmüş soluk teniyle tezat oluşturuyordu. Ve iyi tanrılar, o ağız. O ağız başımı belaya sokacaktı.

Dolgun, yumuşak görünümlü dudakları o kadar pembeydi ki neredeyse yeni ısırılmış gibi görünüyordardı; bu düşünce damarlarımda garip bir kıskançlık dalgasına yol açtı. Bir an önce onu rahatsız eden her neyse zihninden silinmiş olmalıydı, çünkü şimdi o dudaklar hafifçe ayrılmış ve köşeleri bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı.

Dilinin ucunun alt dudağında gezinmesini izlerken sahip olduğum azıcık centilmenlik duygusu da derhal pencereden uçup gitti ve düşüncelerim gereksiz yere uygunsuz bir hal aldı. Dışarısı kupkuruydu ve bugün Hel kadar sıcaktı. Ama tanrılar kahretsin, o dudakların tadına bakan ben olmak istiyordum.

Bir eylem planına ihtiyacım vardı. Tam onu takip etmek için içeri adım atacaktım ki tanıdık bir sesin bana seslendiğini duydum.

"Kaptan Vistarii!"

Parlak gözlü bir acemi birkaç metre öteden neredeyse bana bağıırıyordu, yetişmeye çalışırken nefes nefese kalmıştı. "Komutan Ka mümkün olan en kısa sürede ofise dönmenizi istedi. Jerricks davasıyla ilgili bir gelişme var."

İçimden homurdandım. Bu soruşturma, sikimi ıslatmak uğruna bir kenara itilemeyecek kadar önemliydi ve eğer söz konusu güncelleme bir şahin ya da posta sprite'ı üzerinden doğrudan bana bir kurye gönderecek kadar gizliyse, kışımı kaldırmam gerekiyordu.

"Pekâlâ," diye iç geçirdim. "Hemen geliyorum."

Gölgelere geri döndüğümde, zavallı aceminin yüzündeki ifadeye gülmekten kendimi alamadım. Gözlerini kaçırdığı anda iz bırakmadan gitmiştim. Adamlarımın çoğu buna alışkındı, ben boşuna Keşif ve Gözetleme Yüzbaşısı olmamıştım. Taze kanlı kurye kalabalığı ararken şaşkın ve kafası karışmış görünüyordu.

İşe dönüyoruz.

Avım beklemek zorundaydı.

Şimdilik.

Görünüşe göre, Jerricks davasındaki "güncelleme" sadece Gales Hanesi'nden Lord Zephirin'den haber aldığımızdı. Vindyrst kayıp çocukla ilgisi olan herkesin başına ödül koymuştu, ancak henüz herhangi bir yanıt ya da fidye talebi almamıştı.

"Bu kadar mı?" Elimi saçlarımda gezdirerek sordum, hâlâ nefes nefese kalmıştım. Dönüş yolu boyunca acele etmiş olabilirdim, bu durumda herhangi bir mola için istekliydim.

"Özür dilerim, Kieran," dedi Hanjae. "Ben de tam bir posta sprite'ı gönderecektim ama acemi-Kraiggon, sanırım adı neydi? Mesajı kendisi iletmek için gönüllü oldu. Sanırım çocukta sana karşı biraz kahramana tapma durumu var."

Kahramana tapma olayı mı? Ben lanet bir kahraman değildim.

İçimi çektim. "Bütün bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum Komutan. Sanki bu çocuklar sırta kadem basıyor ve böyle bir şeyden paçayı kurtarmak bu kadar kolay olmamalı."

"Biliyorum. Bunun tek iyi yanı, çapraz ateşte kalan et tüccarları ve kan tarikatçılarının sayısı oldu. Sen ve adamlarının şu anda çok yoğun olduğunuzu biliyorum Vistarii, ama mükemmel bir iş çıkarıyorsunuz. Çabalarınız sayesinde diyor daha güvende."

Yapabileceğim en az şey buydu. Komutanım, Yaşlı Muhafızlar, Sophrosyne şehri ve hatta Yaşlıların kendileri, hepsi sadakatimi uzun zaman önce kazanmıştı.

"Sadece işimi yapıyorum, efendim."

"Umutsuz vaka olduğunu biliyorum Kieran, ama lütfen adamlarının mola verdiğinden emin ol."

"Öyle. Lafı açılmışken, bu günlerde angarya işlerin programını kim yapıyor?"

Hanjae kaşlarını kaldırdı. "Sanırım Rorick. Neden?"

"Eh, Deering artık boyundan büyük işlere kalkışıyor," diye yalan söyledim. "Geçenlerde onunla girdiğim bir iddiayı kaybettim ve bunu ona ödetmek istiyorum."

Hanjae gözlerini devirdi.

"Gidebilirsin," dedi sertçe. Komutanımın hoşuna gitse de gitmese de, ben ayrılırken yüz ifadesinde bir eğlence parıltısı sezebiliyordum.

Ofisime dönerken Rorick'in masasına uğradım ve Wyldwoods'taki giriş seviyesi öğrenci derslerinde nöbet tutmak üzere kendimi ve bir avuç adamımı görevlendirdim.

Üst düzey subaylarımızdan herhangi biri, normalde bu kolay işle görevlendirilen acemilere iyi bir örnek teşkil etmeyeli uzun zaman olmuştu ve ne kadar sıkıcı olsa da teğmenlerimin buna aldırmayacağını biliyordum. Art niyetimi anlamış olsalar bile.

Neredeyse her yeni Conduit, ilk birkaç çeyrekte Larkin'in giriş derslerini almaya başladı ve eğer şanslıysam...

Kendime küçük, güzel bir kitap kurdu yakalayabilirim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ARKEN

Studium'un bilginleri, girişte tüm yeni Conduit'lere ilk yıl içinde almaları gereken belirli bir ders rotası sundular. Bu zorunlu değildi, ancak şiddetle tavsiye edilirdi.

Studium ve yaşlı şehir devleti Sophrosyne, tanrıların bilgisine serbest erişim ilkesi altında faaliyet gösteriyordu. Dünyamızı daha derinlemesine anlamak için inşa edildi, böylece bizi bağlayan gizli bilimleri inceleyebilir ve bu temel, güçlü bilgiyi ileri gidip diyarı daha iyi bir yer haline getirmek için kullanabiliriz.

Bu nedenle, Studium'dan mezun olmak, başka bir yerde eğitimin tamamlanmasını kutlamak gibi bir şey değildi. Teknik olarak zorunlu bir ders, zorunlu bir işlem sırası ve tanınmak ya da saygı görmek için geçmeniz gereken bir sınav yoktu. Bir kez

Şehre girip eğitiminize başladığınızda bir Conduit'tiniz.

Elbette birkaç istisna vardı. Örneğin, Studium'da profesör ya da Yüksek Bilgin olmak için bir tür resmi eğitimin gerekli olduğunu tahmin ediyordum ama bu tür şeyler hakkında çok az bilgim vardı. Muhtemelen Amaretta'nın buradaki ilk yıllarından bahsederken daha dikkatli olmalıyım.

Sophrosyne aslında bizim istiridyemizdi ve bu duvarların içinde tutulan dünyalardaki bilgelik incilerini kendi bireysel arayışlarımızdan sorumluyduk. Nihayetinde, bilginlerin tavsiye ettiği şekilde hareket etmeye karar verdim ve ilk yılıma tarih, doğa bilimleri ve arcana üzerine bazı temel inşa dersleriyle başladım.

Bugün, Wyldwoods'da doğal dünyadaki Rezonansın temellerine odaklanan bir konferansa katılıyordum.

Yüksek Bilgin Jude Larkin tarafından sunuldu - Biyos ustası, bu özel çalışma alanında gerçek bir dahi olarak övgüyle anılıyordu. Bununla birlikte, onun yaklaştığını ilk gördüğümde kendimi biraz eğlenmiş hissetmekten alamadım ve bir gülümsemeyi geri çektim. Profesörümüz temiz kesimli cüppeler giymiş, kalın gözlük camları ve çok etkileyici bıyıkları olan ufak tefek bir adamdı. Bilgin Larkin tam bir insan karikatürüne benziyordu, bir Yüksek Bilgin'in nasıl görünmesi gerektiğinin özü gibiydi. Çok hoştu.

Larkin grubumuzu Sophrosyne sokaklarından geçirerek, Yaşlı Muhafızlar'dan birkaç adamın bize ormana kadar eşlik etmek için beklediği Doğu Kapıları'na götürdü.

Dünyadaki canavarların ve diğer tehlikeli yaratıkların çoğu şehrimizi çevreleyen doğal alanlardan ayıklanmış olsa da, Wyldwoods'a tek başına gitmek risksiz değildi. Tipik olarak bu muhafızlar şehir içinde genel koruma ve barışı sağlamakla görevliydi, ama sanırım bazen daha sıradan görevlerle uğraşmak zorunda kalıyorlardı.

Bilgin bizi Sophrosyne'nin kalabalık sokaklarından geçirirken, itiraf etmeliyim ki giriş notlarına ve uyarılarına çok dikkat etmiyordum.

Kendime engel olamadım - geleli sadece birkaç hafta olmuştu ve hem kampüs hem de şehrin kendisi kesinlikle hayat, yaratıcılık ve merakla ısıldıyordu. Sanırım bilgi arayışına adanmış koca bir yerleşim bölgesi inşa ettiğinizde böyle oluyor.

Amaretta'nın dediği gibi, zihnim açgözlü ve inatçı bir şeydi ve her yeni görüntüye, sese ve Tanrılar'a, hatta etrafımdaki kokulara bile açtım. Bir fırının önünden geçerken taze pişmiş ekmek kokusu burnuma geliyordu ve vitrindeki şekerleme tozuyla bembeyaz olmuş hamur işlerini görünce neredeyse ağzım sulanıyordu.

Konferans biter bitmez geri dönme niyetiyle bulunduğumuz yeri zihnime not ettim. Aptalca bir düşkünlük gibi görünebilir ama ben büyürken pek tatlı yemezdim. Köyümüzde kaynaklar bir araya getirilir ve her şeyden önce ihtiyacı olanlar arasında paylaştırılırdı.

Bu da Arcane Studium'un bir başka benzersiz özelliği idi.

Konvokasyon, yeni Kanallara ilk yıl için ücretsiz olarak oda ve yemek sağlıyor, ayrıca dilediğimiz gibi harcayabilmemiz için aylık küçük bir Lyra bursu veriyordu. İlk yılınızdan sonra, şehir içinde herhangi bir yerde bir iş yapmanız bekleniyordu. Sophrosyne'deki genel bakım ve yaşam kalitesine katkıda bulunduğunuz sürece, açık olan herhangi bir meslek uygun bir seçenektir.

Buna karşılık şehir de bu işletmelere çalışmalarımızın karşılığını alabilmemiz için fon sağlarken, kampüste kalmayı tercih ettiğimiz takdirde bize yiyecek ve barınma sağlamaya devam ediyordu. Ayrıca, temel yaşam masrafları için ayrılan yıllık bir Lyra havuzu vardı ve bu havuz eğitimdeki aktif Conduit'ler arasında eşit ve evrensel olarak veriliyordu.

Tüm bunlar bana biraz gerçeküstü geliyordu. Elbette, kendi köyümde de benzer prensiplerle çalışıyordum ama Sophrosyne gibi devasa bir şehir devletinde bunu başarıyla yapmak? Böyle idealleri sürdürmek için gereken kaynak ve organizasyon miktarını hayal bile edemezdim.

Doğal olarak, Sophrosyne'de yaşayanlar arasında artık aktif öğrenci olmayan ama yine de şehirde kalmayı ve kendilerine bir hayat kurmayı tercih edenler vardı. Bu muhafızların da onların arasında olduğunu tahmin ediyordum. Onları suçladığımı söyleyemezdim. Her geçen gün, dünyanın dört bir yanındaki insanların neden Sophrosyne'den saygı ve merakla bahsettiğini daha iyi anlıyordum. Gerçekten de bir tanrılar şehriydi.

Ormanın içine doğru giden patikaya yaklaşırken kafamı bulutlardan çekip bilgenin söylediklerine odaklandım. Giriş noktasına ulaştığımızda yüksek köknar ve çam ağaçları gökyüzünü karartmaya ve havayı serinletmeye başladı.

"Unutmayın, genç Conduit'ler! Grup içinde kalın, muhafızların emirlerine saygı gösterin ve en önemlisi, duyularınızı bu ormanın içindeki dünyaya açın. Etrafınızdaki elemental enerjilere uyumlanmanıza izin verin, aether'in her bir yansımasını tanımlayın. Wyldwoods, insanoğlu tarafından dokunulmadan kalan en eski ormanlardan bazılarıdır ve içindeki aether'in daha güçlü hissettirdiğini görebilirsiniz."

Haksız da sayılmazdı. Buradaki hava neredeyse nefes almak için daha ağır, yürümek için daha da yoğun. Bu görünmez ağırlık ormanda attığım her adımda daha da artıyordu. Larkin Rezonans ve element paralelliklerinin temellerini anlatmaya başladığında, zihnim yine dağıldı.

Elbette Yüksek Bilgin'e büyük saygı ve hürmet duyuyordum ama Amaretta bu temel bilgilerin çoğunu çoktan beynime kazımişti. Onu duymazdan gelmek ve onun yerine devasa, kadim ağaçlara, yosun kaplı budaklı kabuklara ve minik mantarlara hayret etmek çok da zor değildi.

Ayrıca bazı genç Conduit'lerin bunları ilk kez öğrenirken yüzlerindeki ifadeleri izlemekten de keyif aldım. Şaşkınlık, ilgi, zevk, huşu. Bu anlarda, Aetherborne'ların bizi neden ölümsüz hayatlarını bizim güvenliğimize adayacak kadar sevdiklerini anlamaya başladığımı hissettim. İnsan merakı güzel bir şeydi.

İnsan merakı da benim zayıf yönlerimden biriydi ve bu yüzden Larkin'in -ya da bize sürekli hatırlattığı gibi Jude'un-kibarca ayaklarımızla yapmamamızı istediği gibi etrafımı gözlerimle keşfetmeye devam ettim.

Yanımdaki diğer Conduit'lerden biri, "Şimdi bakma ama o muhafızlardan biri sana bakıyor," diye mırıldandı.

Ona baktım ve yüzünün belli belirsiz tanıdık geldiğini fark ettim. Defne yaprağı gibi adaçayı yeşilinin muhteşem bir tonu olan gözlerini tanıdım; özellikle de derin, zeytin rengi teni ve uzun, koyu buklelerle dolu başıyla dengelenmişti. Beni buraya, Sophrosyne'e getiren gemide olduğundan oldukça emindim. Percival hıyarlık yaptığında gözüme çarpan ve yüzünü buruşturan diğer birkaç Rezonant'tan biriydi.

"Laurel, değil mi?" Fısıldadım, o da başıyla onayladı. "Hangi muhafız?"

"Tamam, tam açıklama, ben bir lezbiyenim, ama... ateşli olanından. Baktığında anlayacaksın. Kurnaz ol!" Laurel komplocu bir sırıtışla fısıldadı.

Bakışlarımın ucuyla rahatsız edici muhafızla bir an göz göze geldim, sırıtışımın fısıltısını görmediği sürece onu fark ettiğime dair hiçbir işaret vermedim. Bunu kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyordum ama Laurel'in küstah ifadesi hiç de yardımcı olmuyordu. Adam gözlerini kaçırmış gibi görüldüğünde, ona bir göz atma sırası bana gelmişti.

Bir kez daha gözden geçirildi.

Muhafız çok uzun boyluydu, ceketinin ve derisinin altında zayıf ama belirgin bir kas yapısı vardı. Daha önceki gözlemlerime göre ceketindeki bazı iğneler ve püsküller

Yaşlı Muhafızların üniformalarının göğüs kısmı rütbeye işaret ediyordu ve onunki de kıdemini gösterecek kadar süslüydü. En azından teğmen olmalıydı... ya da üniformasıyla yanındakiler arasındaki farka bakılırsa, belki de yüzbaşıydı. Üzerinde kesinlikle otoriter bir hava vardı.

Yaşlı Muhafızlar'dan bir yüzbaşının küçük bir bebek bakıcılığı görevinde ne işi vardı?

Yine de bu özel merak bekleyebilirdi, çünkü diğer muhafızlardan birinin söylediği bir şeye gülmesini izlerken zihnim boşaldı. Tanrılar aşkına, çok çekiciydi.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Laurel mırıldandı.

Kesinlikle öyle. En yakınında duran iki adam hiçbir şekilde çekici olmasalar da, diğer Conduit'in haklı olduğu bir nokta vardı: Kaptan kısmen çok uzun olduğu için göze çarpıyordu. Adam biraz daha yakınımda dursa muhtemelen benden uzun olurdu ve ben de pek ufak tefek sayılmazdım.

Ayrıca teninin derin, altın sarısı tonları ve koyu renk saçlarının, kahkahasını atarken öne doğru eğildiğinde yüzüne düşecek kadar uzun olması da hoşuma gitmişti. Daha disiplinli duruşuna geri döndüğünde, bir eliyle uzun bukleleri geriye doğru taradı ve nefesim bir an için boğazımda düğümlendi.

Yüzünün sol tarafı, alnı, gözü ve elmacık kemiği boyunca uzanan bir yara iziyle gölgelenmişti. Şiddetli bir darbe ya da keskin bir bıçak darbesi sonucu oluşmuş olmalıydı. Söz konusu yara izli göz beyaz ve bulanıktı, artık kör olduğunu varsayabilirdim. Diğer göz ise buzul mavisinin şaşırtıcı derecede açık bir tonundaydı, uzaktan bile fark ediliyordu.

Bu muhafız her kimse, renkler, açılar ve kontrast konusunda tam bir ders niteliğindeydi ve Tanrım, yine bana bakıyordu.

Derse odaklanmış gibi yaparak gözlerimi kaçırdım.

"Onu tanıyor musun?" Laurel sordu.

"Kesinlikle tanımıyorum," diye mırıldandım, ama pervasız bir yanımla onu tanımayı çok istiyordum.

Sophrosyne'e ya da Arcane Studium'a romantizm, hatta dostluk aramak için gelmemiştim - ama geldiğimde kesin olan bir şey vardı: Bu şehirde yüzlerce, yüzlerce saat geçirebilirdim ve yine de içerdiği bilgilerin sadece bir kısmını toplayabilirdim.

Büyük olasılıkla, yıllar boyunca burada olacak, cevaplarımı arayacak ve umarım bu arada arcana'da ustalaşacaktım.

Hâlâ romantizm aramıyordum ama etrafta böyle yakışıklı yabancılar dolaşırken? Arada sırada zihnimi sıradan bir kaçamak olasılığına açmaya ikna edilebilirdim. Ne de olsa hayatta derslerden ve tozlu eski kitaplardan daha fazlası vardı.

Bir muhafız olarak bile, adamda garip bir şekilde ilgi çekici bulduğum hınzır, karanlık bir tür kenar hissedebiliyordum. Bu sadece yara izi ya da boynunda süründüğünü görebildiğim bir dövme değildi. Sadece enerjisinde, kendini taşıma biçiminde, gülüşündeydi. Tehlikeli ama aynı zamanda güzel hissettiriyordu.

Ders boyunca ona doğru aç ve gizli bakışlar fırlatmaya devam ettim. Sophrosyne büyük bir şehirdi ve o şimdiye kadar karşılaştığım en çekici yaratıktı... açık ara farkla.

Onunla tekrar karşılaşma ihtimalim zayıftı.

Böylesine geçici bir güzelliği sürdüğü sürece takdir etmelisiniz, değil mi?

Ya da belki de bu ormandaki yüksek aether konsantrasyonu kafama giriyordu. Biri ya da diğeri. Muhtemelen ikisi de.

Ayrıca, önce o bana bakıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

KIERAN

İstesem de o kadına bakmayı bırakamazdım.

"Yani," diye mırıldandı Hans yanımda. "Bu yüzden mi hepimizi bu sıkıcı bokun içine soktun, K? Güzel bir çömeze uzaktan göz süzmek için mi?"

Jeremiah hırıltısını sahte bir öksürük nöbetiyle örtbas etmek için elinden geleni yaptı ve ben de iyi bir önlem için ona dirsek attım.

"Yüksek rütbeli subayların arada sırada angarya işleri üstlenmesi moral açısından iyidir, Deering," diye cevap verdim teğmenime, hiç istifimi bozmadan.

"Ve yatak direğinize bir çentik daha atmak için şehirdeki en çekici yaratıkları bulmak moraliniz için iyidir," diye karşılık verdi. "Aman Tanrım. Muhtemelen buraya geleli sadece iki saniye oldu ve sen onu şimdiden hedef tahtasına koydun. Neredeyse etkilendim, Kaptan."

Bunun üzerine gülmekten kendimi alamadım.

Adamlarımın çoğuyla iyi bir ilişkim vardı ama Jeremiah, Hans ve ben özellikle yakındık. Çoğunlukla aramızdaki ilişkiyi gayri resmi tutardık, çünkü ben böyle olmasını tercih ederdim. Gerçek sadakat askeri formalitelerin şatafatını gerektirmezdi ve bu ikisi muhtemelen arkadaşla en yakın kişilerdi.

"Ee, gidip kendini tanıtabileceğiz, tanıtmayacak mısın? Sürekli buraya bakıyor ve bu kesinlikle bizim çirkin kupalarımız için değil," diye kandırdı Jeremiah.

Kaşlarımı kaldırdım. İkisi de son derece yakışıklı adamlardı - belki benim tipim değillerdi ama Sophrosyne'in hanımefendileri ve beyefendileriyle yeterince iyi anlaşıyorlardı. Yine de ikinci komutanımın haklı olduğunu umuyordum.

"Hayır, henüz değil," diye cevap verdim, hâlâ göz ucuyla gizlice ona bakıyordum.

"Çılgınlığının bir yöntemi olduğunu biliyorsun Jer," diye hatırlattı Hans subay arkadaşına. "Ve Kader de bunun neredeyse her seferinde işe yaradığını biliyor."

"Burada bir kıskançlık mı seziyorum, Deering?" Ben de sırtarak karşılık verdim.

Yavaşça ve kasıtlı olarak, saçımı arkada tutmak için kullandığım ince deri kordonu çektim ve bir an için dişlerimin arasında tuttum. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve saçımı geri çekerken sırtımdan engellemek için zahmet etmedim, bağ hala ağzımdan sarkıyordu.

"Çok haklısın! Bugünlerde buralarda senin gibi pasaklı olmayan birini bulmakta zorlanıyorum, seni yakışıklı piç."

Kıkırdadım, Hans'a göz kırparak saçlarımı hızlıca topuz yaptım, yüzümden uzak tuttuğum için mutluydum ve eğer isterse çekici Conduit'e bakacak daha çok şey verecektim.

"Belki de önce kendimi tanıtmalıyım," diye önerdi Jeremiah. Ses tonundan adamın şaka yaptığını anlamıştım,

Ama içimden bir ses hala bu imaya sinirleniyordu.
Tuhaf.

"Denemekte serbestsiniz," diye cevap verdim rahatça, o alışılmadık kıskanç enerji patlamasını üzerimden atarak. "Hans'ın aksine, ben yarım yamalak ikincilere aldırım. Ya da üçüncüyü, bu konuda."

İki adam öğleden sonra boyunca birbirlerine şakalar ve hakaretler yağdırmaya devam ettiler, çoğu da benim yüzümden. Her ne kadar geçen gün karşılaştığım altın gözlü güzeli gözlemlemek için hepimizi ders görevine yazdırmış olsam da, bu aynı zamanda adamlarımı rahatlatmak için de güzel bir bahaneydi.

Kıta genelinde artan sayıda kaybolma vakası hepimizi zorluyordu. Bir yandan diğer bölgelerden istihbarat toplarken bir yandan da kendi izimizi kaybettirmek ve konuyu araştırırken çalışmalarımızı kesinlikle izlenemez hale getirmek büyük bir çaba ve koordinasyon gerektiriyordu. Atlassian Evlerinin işlerine karışırsak, bunu yaparken asla ama asla yakalanmamamız önemliydi. Yaşlılar, anlaşmalarının şartlarını ihlal ettiğimiz için kellelerimizi alırlardı.

İşimin büyük bir kısmı sorma, söyleme ilkesi altında işliyordu - ya da en azından amaçlarımızın araçlarımızı haklı çıkarması gerekiyordu - ve bu yüzden perde arkasında çok çalıştık. Gizli kapaklı çabalarımızın karşılığını aldık. Özel kuvvetlerim Yaşlı Muhafızlar'daki en yetenekli ve etkin adamlardan bazılarıydı ve yıllar boyunca perde arkasında pek çok karmaşık sorunu çözdük.

Bu da bu kaybolmaları daha da sinir bozucu hale getiriyordu.

Bir bok çözemedik.

İlk çocuğun Samhaven'dan kaçırılmasından bu yana haftalar aylara dönmüştü ve hala elimizde somut bir kanıt ya da sağlam bir ipucu yoktu. Diğer bölgelerin askeri güçleriyle işbirliği yapmaya yönelik yer üstü çabalarımız bile şimdiye kadar işe yaramamıştı. Çoğunun beceriksiz aptallar olması da işe yaramadı.

kılıç ve korkutucu görünmek karşılığında sağlıklı bir maaş. Kıta on yıllardır savaş görmemişti.

Doğruyu söylemek gerekirse, çok yorulmuştum. Bugünlerde nispeten güvenli olan Wyldwoods'u izlediğim bir gün, çok ihtiyacım olan temiz hava solumasıydı. Tam anlamıyla.

Ve sonra o vardı.

Tazecik kız daha çok mecazi bir temiz hava solumasıydı sanırım. Bir yabancidan hemen etkilendiğimi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Benim için cazibe genellikle bir kadeh içki ve iyi bir sohbetle gelişirdi. Zihin ilgi çekici ve zeki olduğu sürece sıradan şeylerde bile güzellik bulabilirdim.

Bu küçük Conduit'in zeki ya da ilgi çekici olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ve bırakın aklını, adını bile bilmiyordum. Eninde sonunda, onunla daha az resmi bir ortamda karşılaşmak için bir bahane bulmam gerekecekti, çünkü kadını yasal olarak takip etmediğim sürece, sadece fiziksel bir tanımla yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Onu Gölgele'den takip etme fikrinden tamamen uzak olduğumdan değil... ama hayır, henüz değil.

"Bu gece meyhanede bize katılacak mısın patron?" Jeremiah düşüncemi yarıda keserek sordu.

"Öyle olsa iyi olur! Bana hâlâ bir içki borçlusun, Vistarii. O bahsi adil bir şekilde kazandım," diye homurdandı Hans, iki parmağını gözlerine, bir parmağını da bana doğrultarak. Çok şirin.

"Evet, evet, orada olacağım. Gidip çevrede hızlıca bir tur atar mısın?"

Buna gerçekten gerek yoktu. Beni yanlış anlamayın, bilginlerin burada bizim hizmetlerimizi kullanmak için iyi nedenleri vardı ama bu ormanın bir kilometre bile derinliğinde değildik ve karşılaşılacak tehlikelerin çoğu çok çok daha derinlerde dolaşıyordu. Düşüncelerimle baş başa kalabilmek için kendime biraz daha zaman kazandırmam ve küçük Conduit'i kesintiye uğramadan birkaç kez daha görebilmem gerekiyordu.

İki adam inledi ve ben de onlara sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Bu bir emirdir, siz ikiniz. Gidin hadi."

İki adam giderken, göz ucuyla parlak, koyu kahverengi yeleli kıza bir kez daha baktım ama onun da bana baktığını fark ettim.

Açıklığın tam karşı ucunda olmasına rağmen, gözlerini kaçırırken kızardığını gördüğüme yemin edebilirim.

Mükemmel.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ARKEN

Gün boyunca o muhafızı düşünüp durdum ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Elbette son derece çekiciydi ama Sophrosyne'e geldiğimden beri gözüme kestirdiğim, hatta ilgimi çeken ilk erkek değildi. Ya da kadın, bu konuda. Burada her gün karşılaşabileceğim binlerce insan vardı ve birçoğu da çekiciydi. Bu adamlarla iki kelime bile konuşmamıştım. Adını bile bilmiyordum. Neden adını bilmek istiyordum ki?

Tanrılar.

Bu çok saçmaydı. Yemek yemem, ders çalışmam ya da Bir şeyler. Belli ki keyfim yerinde değildi.

Yemekhaneye doğru ilerlerken zihnimi derste gerçekten ne öğrendiğime dair düşüncelerle meşgul ettim.

Aether'in belirli unsurları birbirinin paraleli olarak kabul edilirdi: Ateş ve Su, Hava ve Toprak, Işık ve Gölge. Bu paralellikler, karşıt doğaları nedeniyle birinden diğerini üretmeyi kolaylaştırıyordu. Bilginler bunun, bilinen aether spektrumunda düştükleri yerle bir ilgisi olduğuna inanıyorlardı. Saf eterin elemental parçalara ayrılabilceği teorisi vardı... fraktallar? Parçalar mı? Bunun gibi bir şey.

Damarlarımızda kanla birlikte akan saf eterdi ve bu yüzden biz ölümlüler her öldüğümüzde Kaynağa geri gönderdiğimiz saf eterdi. Bununla birlikte, arcana'da kullanılan aether, bu saf, birincil güç ve yaşam kaynağının parçalanmış bir versiyonundan başka bir şey değildi.

Profesör Larkin daha iyi açıklamıştı ama itiraf etmeliyim ki dikkatim dağılmıştı.

Esasen Amaretta'dan bildiğim şey, eterik enerji söz konusu olduğunda elementlerin sadece bir bütünün parçaları olduğuydu ve belirli elementler en iyi birlikte çalışırdı, onları buna göre kullandığınızda büyü çalışması daha güçlü olurdu.

Bu, Ateş'ten Toprak esrarı üretemeyeceğiniz anlamına gelmezdi - eter bu şekilde çok yönlüdür. Sadece paralellikleri kullanarak sonuç üretmek daha kolaydı ve ölümlüler için? Aetherborne'a kıyasla alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı.

Kampüste Studium'un öğrenciler için günlük temel yemekleri sunduğu yemek salonlarından birine ulaştığımda, mevcut olanlardan biraz sıkıldım.

Aslında genel olarak biraz sıkılmışım. Wyldwoods'taki konferanstan sonra Laurel beni bu akşam Biblyos'taki bir network etkinliğine davet etmişti ama ona başka planlarım olduğunu söyledim. Elbette bu bir yalandı, ama bir grup soylunun oğlu ve kızıyla dirsek sürme fikri beni kaşıdırdı. Laurel'den hoşlanıyordum ama o bana daha çok bir istisna gibi geliyordu - gemideki deneyimlerime göre şu ana kadar karşılaştığım neredeyse herkes aynıydı. Değil

Şimdiye kadar sınıf arkadaşlarımla yaptığım birkaç sohbetin ötesinde bir şey aradığımı sanmıyorum.

Yapraklı, ıspanak ağırlıklı ana yemek üzerinde düşünürken, ani bir dürtü beni etkiledi. Neden salata ikramlarını es geçip akşamımın geri kalanını en sevdiğim hobilerimden biriyle uğraşarak geçirmeyeyim? Açıkçası, çok sosyal bir yaratık değildim ama başkalarını uzaktan gözlemlemeyi seviyordum. Ve insanları izlemek için mükemmel bir geceydi.

Sadece birkaç blok güneyde bir taverna olduğunu biliyordum, bu yüzden o yöne doğru yola çıktım, beklentiyle vızıldadım.

Kulağa sıkıcı bir şey gibi gelebilir, sadece diğer insanların akşamlarını izlemek. Ama ben bunu büyüleyici buldum - özellikle de yeni yerlerde ve Sophrosyne benim için hala oldukça yeniydi. Yerli halktan öğrenmem gereken pek çok kalıp, deyim ve yaygın alışkanlık vardı.

Belki de tanıdığım diğer herkese kıyasla kendimi çok farklı, çok öteki hissettiğim için hobi olarak buna yönelmiştim. Hayatımın büyük bölümünde, hatta garip Rezonanslarım ortaya çıkmadan önce bile bu şekilde hissetmişim - gerçi bu da bunu doğrulamıyorsa, başka neyin doğrulayacağından emin değildim.

Sanki insan olmanın küçük ama ayrılmaz bir parçası eksikmiş gibiydi. Bu yüzden belirli davranışları taklit etmek ve bir nevi normalliğe bürünmeye çalışmak bir alışkanlık, neredeyse bir oyun haline gelmişti. Etrafımdakileri yeterince iyi taklit edebilirim, kendimi tamamen ortalama biri olarak gösterebilirdim. Sadece başka bir Kanal.

Kimse saklayacak bir şeyim olduğundan şüphelenmezdi. Kimse farklı olduğumdan şüphelenmezdi. Önemli olan yönlerden değil.

Yine de o tavşan deliğine girmeyecektim. The Clover'a.

Tavernaya vardığımda doğru seçimi yaptığımı anladım. İçerisi sımsıcaktı, büyük odanın ortasındaki ocakta yanan ateş, ağzına kadar yoğun ve gürültülü bir enerjiyle doluydu. Çeşitli insan grupları kendi aralarında bira fıçılarını paylaşıyor, konuşuyor, gülüyor, dans ediyor, tartışıyorlardı.

Bu tam da aradığım şeydi. Akşam yemeğim için ıspanaktan başka bir şey aramak üzere kalabalığın arasından ilerledim. Barmenin dikkatini çekmek için tezgâhın üzerine eğilerek et ve patatesten oluşan basit bir yemek sipariş ettim ve kendime küçük, boş bir köşe masası bulup yerleşmeden önce yemeğin gelmesini bekledim. Elma şarabımdan yavaşça bir yudum aldıktan sonra gözlemlerime başladım.

Odanın karşısındaki iri yarı bir adam duvara yaslanmış yaşlı ve çekici bir kadını etkilemeye çalışıyordu ve ben de göz ucuyla dikkatle onu izliyordum. Geçmişte pek çok kez dik dik bakarken yakalanmışım, bu yüzden bu konuda nasıl ince davranacağımı öğrenmişim. Yaşlı kadın açıkça şüpheciydi ama adamın söyleyeceği her neyse tamamen ilgisiz de değildi. Bu arada, adam elindeki konunun çok etkileyici olduğunu düşünerek kendini beğenmiş ve aşırı özgüvenliydi.

Yeterince pratik yapınca, insanları bu şekilde okumak kolaydı. Bir gülümsemenin kıvrımında, bir gözün parıltısında, içeri mi yoksa dışarı mı eğildiklerinde, hangi yöne doğru yöneldiklerinde ortaya çıkıyordu. Beden dili beni her zaman büyülemişti ve yıllar içinde yorumlama konusunda oldukça yetenekli hale gelmişim.

İri yarı adam kendine bir kadeh içki ısmarlayıp, içkiyi içmeden önce ateşe verdiği içimden homurdandım. Onun bir Ateş Kanalı olmasına neden şaşırmamışım?

Dikkatimi yaşlı kadına vermişim, Ateş Kanalı'nın gösterişine verdiği özel tepkileri yorumlamaya hazırdım ki aniden biri sandalyeme sertçe çarptı, beni kasıklarıyla göz hizasında bıraktı ve nefesinin altında küfretti.

"Açıkçası, ben-ow, kahretsin!"

"Um, pardon?"

Önümde duran kişiyi zar zor görebiliyordum çünkü hâlâ çok... yakındılar.

"Hayır, hayır, benim hatamdı, özür dilerim-

Oh." Oh mu?

Konuşan kişiye baktım.

Oh, gerçekten.

O lanet muhafızdı. Üniforması yoktu ama o yüzü artık her yerde tanıyabilirdim. Neredeyse ezberlemiştim. Tanrım, bunu kendime bile itiraf etmek utanç vericiydi.

"Yaşlı Muhafızların bir kaptanının çevresinin biraz daha farkında olmasını beklerdim," dedim sinsi bir gülümsemeye, içkimden bir yudum alarak.

Bir an için kaşlarını kaldırdı, sonra sırtarak boynunu biraz önce sohbet ettiği iki adama doğru çevirdi.

"Size sonra yetişirim," diye omzunun üzerinden seslendi.

Arkasındaki iki adama baktım. Wyldwoods'ta onunla birlikte olan çift olduklarından oldukça emindim ve şimdi daha yakından bakınca bu üçlünün birlikte görülmeye değer bir manzara olduğunu kabul etmek zorundaydım. Hepsi de kendi çapında yakışıklıydı ama yine de kaptan ikisini de gölgede bırakıyordu.

Soldaki adamı kesinlikle tanıdım; zengin, sıcak kahverengi teni, düzenli keçi sakalı ve öğleden önce başının üstünde kalın bir topuz haline getirdiği koyu kahverengi saçlarıyla. Şimdi serbest bıraktığında, saçlarının kaptanınınkinden bile daha uzun olduğunu görebiliyordum; dalgalı, kıvrık uçları göğüs kafesinin altına kadar uzanıyordu. Şimdi sırtıyordu, kollarını kavuştururken yeşil gözleri entrikayla parıltıyordu.

Yanındaki uzun boylu adam kendini farklı bir şekilde taşıyordu. Solgundu ve arkadaşlarına kıyasla daha farklı görünüyordu.

düpedüz hayalet gibiydi. Yakından bakınca yüzünün de yara izleriyle dolu olduğunu görebiliyordum ama hiçbir hâlâ kişisel alanımı işgal eden adam kadar çarpıcı değildi. Yine de, şu anda oldukça öfkeli görünen fırtınalı gri gözlerinin altında, burnunun köprüsü boyunca sert bir tane vardı.

"Bana hâlâ bir içki borçlusun, Vistarii," dedi ilk adam, Sanki bu sık sık olan bir şeymiş gibi gözlerini devirdi.

Az önce Vistarii diye çağırdıkları muhafız, belki de bir soyadıydı, ceplerini karıştırdı, tek bir altın para çıkardı ve şikâyet eden adama doğru çevirdi.

"Keyfini çıkar Hans," diye kıkırdadı.

Harikaydı. Sesi de çekiciydi; alçak, yavaş ve derindi. Sesinde hafif bir törpü de vardı ki bunu iğrenç derecede seksi buluyordum. Sanki adamın böyle görüldüğünde daha fazla avantaja ihtiyacı varmış gibi.

Bana çarptığı yerden hâlâ uzaklaşmadığını fark ettim, bu yüzden hâlâ kasıklarına rahatsız edici derecede yakındım. Tanrım, ne kadar da uzundu.

Diğer iki adam bara yöneldiğinde, tanıdık muhafız nihayet bir adım geri çekilerek yüzünü görmemi kolaylaştırdı.

"Merhaba Küçük Kanal," diye başladı gülümseyerek ve başını meraklı bir şekilde eğerek. "Kaptan olduğumu nereden biliyorsun?"

Little Conduit?

Küçük sayılmazdım ve ayrıca benden o kadar da büyük görünmüyordu. En fazla yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olmalıydı. Eğer bir Conduit olsaydı biraz daha yaşlı olabilirdi. Bedenlerimizdeki yüksek aether miktarı nedeniyle ortalama bir insandan biraz daha yavaş yaşlarız.

Karşımdaki koltuğa oturmasına yardım ederken kaşlarımı kaldırdım ve sorusuna kendi sorumla cevap verdim.

"O koltuğun dolu olmadığını nereden biliyorsun?" Başını tekrar eğdi.

"Öyle mi?"

"Yani, hayır, ama-"

"O zaman konuyu değiştiriyorsun."

Bu adamdan pek hoşlandığım söylenemez.

"Üniformanıza bakarak söyleyebilirim," diye açıkladım, onun rütbesinde ve statüsünde biri için bunun biraz daha açık olması gerektiğini hissediyordum. "Görünüşe göre o süslü püskül ve iğnelerden birkaçı liderlik pozisyonuna işaret ediyor."

"Bu bir çömez için oldukça özel bir ayrıntı. Tüm bu süre boyunca senden birkaç metre uzakta olduğumu düşünürsek çok dikkatli olmalısın."

"Freshling?" İkinci imayı ve bunun bana kazandırdığı sırtımayı görmezden gelerek ona sordum.

"Taze kan. Bebek Conduit. Birinci sınıf. Sophrosyne'de yenisin, değil mi?"

"Studium üyelerinin tüm geliş gidişlerini takip ediyor musunuz? Kulağa yorucu geliyor," diye cevap verdim, benim bir bebeğe eşdeğer olduğumu ima etmesine hafifçe sinirlenmiştim.

"Hayır, yine de çok dikkatliyimdir," diye cevap verdi. "Ayrıca, bu sabah giriş seviyesi dersindeydin. Jude temel bilgileri anlatıyordu. Sen pek dikkat etmemiş olsan bile," diye ekledi göz kırparak.

Bu konuda haklıydı. Ayrıca sinir bozucu derecede anlayışlıydı. İçimi çektim.

"Yani evet, sanırım burada hâlâ yeni olduğumu söyleyebilirsiniz. Yaklaşık üç hafta önce geldim ama aynı zamanda çok gözlemciyim," diye cevap verdim, onun ses tonunu taklit ederek.

"Belli ki," dedi yine kaşlarını kaldırarak. O buzul mavisi gözleri biraz kaymış, sanki ölçümü alıyormuş gibi beni inceliyordu. Bakışları altında yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

"Son baktığımda buradaki herkes Conduit değildi," diye meydan okudum.

"Doğru, ama büyük çoğunluğumuz öyle. Ve neredeyse Studium'a katılan herkes öyle. Sizin çoğunlukta olduğunuza bahse girerim, bilirsiniz işte, öğrencilerin yüzde birinden daha azı Rezonans değil."

Biz. Yani o da bir Conduit'ti. İlginç.

"İstatistiksel olarak konuşursak, bu güvenli bir bahis gibi görünüyor," diye kabul ettim ve elma şarabımdan bir yudum daha aldım.

"O zaman haklı mıyım? Sen bir Conduit'sin."

Sanki haklı olmaktan belli bir zevk alıyormuş gibi sırtışı büyüdü. Gerçekten de öyle bir tipe benziyordu.

"Evet, tabii ki ben bir Conduit'im!"

Cevabım niyetlendiğimden daha öfkeli çıkmıştı ama eminim bu kadar basit sonuçlara kendi başına ulaşabilirdi. Sanki beni sinirlendirdiğini anlamış gibi yine arsızca sırıttı. Sanki bunu bilerek yapıyormuş gibi.

"Ne tür ama?" diye sordu, patlamamdan sonra eğlenmiş ve kendinden oldukça memnun görünüyordu.

"Görünüşe göre gözlemci biri," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

Bunun üzerine gerçekten güldü ve belli belirsiz kızgınlığıma rağmen bu sesi takdir etmeme izin verdim. Bana gök gürültüsünün alçak gümbürtülerini hatırlattı, eğer gök gürültüsü bu kadar davetkâr gelebilirse. Bu kahkahadan sonra yüz ifadesindeki sıcaklık beni biraz daha cömert hissettirdi.

Bir elimi masanın üzerine kaldırdım, birkaç parmağımın ucunu yavaşça oynattım ve sorusuna cevap verecek kadar uzun bir süre ışığın akmasına ve parıldamasına izin verdim, başka kimse fark etmeden önce onu tekrar eter içine bıraktım. Bir an için yüzü tamamen gevşedi ama hemen toparlandı.

"Vay anasını," dedi. "İstatistikler için çok fazla, değil mi, Küçük Kanal? Sen bir aykırı değer tanımıydın."

O konuda da haksız sayılmazdı. Sophrosyne'e doğru yelken açtığımda Işık ve Gölge Kanallarının nadir olduğunu biliyordum, ancak Arcane'e gerçekten varana kadar

Studium'da son birkaç yüzyılda ne kadar nadir hale geldiğimizi anlamaya başladım.

Birkaç akademisyenin de bana daha önce belirttiği gibi, şehirde sadece bir avuç Gölge Kanal vardı

-Ve zamanını Sophrosyne ile Işık ve Gölge Evi'ne ev sahipliği yapan Astral ve Umbral Adalar arasında paylaştıran bilinen tek Işık Kanalı.

Elbette dünyada başka Işık Kanalları da vardı ama görünüşe göre Sophrosyne'de her an sadece ikimiz vardık. Onunla henüz tanışmamıştım.

Açıkça retorik olan sorusunu görmezden geldim.

"Peki, kendinizi sık sık sandalyelere takılıp düşerken, davetsiz olarak insanların yemeklerine katılırken ve sonra kendinizi tanıtmadan onlara istilacı sorular sorarken buluyor musunuz?" Yabancıya kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Özür dilerim, çömezim," diyerek başını hafifçe, alaycı bir şekilde eğdi. "Kieran Vistarii, Yaşlı Muhafızların Keşif ve Keşif Yüzbaşısı, ara sıra derslerin bebek bakıcısı ve çok çekici kadınların sandalyelerine takılıp düşen yerel pislik. Hizmetinizdeyim."

"Bu biraz ağız dolusu oldu."

"Bana öyle söylendi," diye mırıldandı, sırtışı tekrar yerine otururken gözleri hınzır ve çekici bir şeyle parlıyordu.

Tanrım. Bu lanet ifadenin adamın sinir bozucu derecede çekici yüzünde kalıcı olarak yaşadığını düşünmeye başlamıştım. Yine de ona çok yakışıyordu -sol tarafını kıvrıp hafif gamzelerini ve keskin çene hattını ortaya çıkarıyordu. Ve eğer bu imayı anladığımı düşünmediyse...

Yüzümü kızartmak için bundan daha fazlası gerekecek, Kaptan.

Adını pürüzsüz bir taş gibi kafamda evirip çevirdim, ona nasıl uyduğunu inceledim. Kieran Vistarii. Karanlık, çekici, merak uyandırıcı.

"Ve sen...?"

"Arken," diye cevap verdim, bu iltifat karşısında telaşlanmamış gibi davranmak için fazladan bir iki dakika daha bekledim. Çok çekici kadınların sandalyelerine takılıp düşmek mi? Muhtemelen şimdi kızarıyordum. "Arken Asher."

"Sizinle tanışmak bir zevkti Bayan Asher. Jeremiah Hans'ı masanın altından içmeden ve o zavallı piçi tekrar eve taşımak zorunda kalmadan önce gerçekten adamlarıma katılmam gerekiyor. Ama koordinasyon eksikliğimden dolayı beni affetmeniz karşılığında size eşlik etmenin adil olacağını düşündüm," dedi.

Gerçekten de birkaç dakikalık vaktinin, işlediği suçlar karşılığında para olarak sunabileceği bir hediye olduğunu mu düşünüyordu? Çok ukalaydı ama ben dilimi tuttum. Çoğunlukla hoşuma gittiği için.

Ayağa kalkıp arkadaşlarının yanına dönmek için arkama geçerken Kieran omzuma doğru eğildi.

"Umarım burada, Sophrosyne'de geçirdiğin zamandan keyif alırsın, Arken," diye mırıldandı, ağzı tehlikeli bir şekilde kulağıma yaklaştı.

Bu ses tonu kasıt olmadan kullanılamayacak kadar açıktı ve ayak parmaklarım botlarımın içinde biraz kıvrılabilirdi.

Siktiğimin Hel'i.

"Teşekkürler mi?"

Zekice bir şey düşünemeyecek kadar dilim tutulmuştu ve o yürürken, daha doğrusu meyhanenin diğer tarafına doğru yürürken, kendi kendine kıkırdadığına yemin edebilirdim. Bir pişmanlık hissettim, keşke kalıp benimle bir içki içmesini isteseydim diye düşündüm.

Tehlikeli.

Eğer şanslıysam, bu adamı bir süre için son görüşüm olacaktı çünkü planlarımı mahvetmişti. İnsanları izlemek beni Kieran Vistarii'den daha fazla ilgilendirmezdi ama beni bakarken yakalamasına izin verirsem lanetlenirdim.

Tekrar.

ON İKİNCİ BÖLÜM

KIERAN

Jeremiah ve Hans kesinlikle histerik bir şekilde uluyorlardı, avuçlarını masaya o kadar sert vuruyorlardı ki bira fıçıları taşma tehlikesi geçiriyordu.

"O lanet olası Işık Kanalı mı?!" Hans gözlerinden akan kahkaha yaşlarını silerek kıkırdadı. "Aletiniz için çok üzgünüm Kaptan, ama bu çok iyi."

"Sesinizi alçaltın, sizi sarhoş piçler," diye homurdandım.

Bu keşif beni çoktan kötü bir ruh haline sokmuştu. En sevdiğim baştan çıkarma oyunu, Sophrosyne'deki en nadir Conduit'i yatağa atmaya çalışırsam komutanımın beni gerçekten öldürebileceğini fark etmemle korkunç bir şekilde kısa kesilmişti.

Arken, adının Arken olduğunu söylemişti. Arken Asher. Güzel bir kadın için güzel bir isimdi ve sırf tadına varmak için kendimi tekrar yüksek sesle söylemek isterken buldum.

Teğmenlerim konuyu değiştirip Kil Hanesi'nin bir kez daha Zefirinlerin öfkesini üzerine çektiğine dair yeni bir söylentiden bahsederken hayal kırıklığı içinde inlememek ve başımı masaya vurmamak için çaba sarf ettim. Güya bu, bu ay içinde iki Hane arasındaki ikinci çatışmaydı. Yeni olan başka ne vardı ki? Gales Hanesi'nin öfkesini çekmek ne zor ne de anormaldi ile Cecelia olarak onların Hanımefendi. Kole oldu Bir Lord olarak yeterince iyi, ama karısı? O kadın tam bir baş belasıydı. Bugünlerde çeşitli nedenlerle Atlassian Evleri'ni takip etme alışkanlığım yoktu ama babamdan bu kadarını hatırlıyordum. Bu pek de ilginç bir durum değildi.

konuşma.

Ancak o Küçük Kanal'la olan konuşmam.

Kadere lanet olsun.

Bir parçam neredeyse onunla şimdi tanışmamış olmayı diliyordu.

Onu yatağa davet etmeden önce masadan kalkıp gitmek için neredeyse tüm sağduyumu kullanmıştım ve sonunda neredeyse hata yapacaktım. Çok çekiciydi ve onda ne olduğunu bilmiyordum ama lanet olsun.

Gerçekten çok güzeldi, iri altın rengi gözleri, koyu kahverengi saçları, hafif çillerle öpüşen soluk teni vardı. şu lanet olası ağız. Biblyos'un yakınlarında yollarımız ilk kesiştiğinde, ondan habersiz, ondan hemen etkilenmişim. Bu çekim ormandaki açıklığın ötesinde daha da artmıştı. Ama yakından? Yukarıdaki kader, o başka bir şeydi. Büyüleyici küçük bir seraph - eğer bir seraph böyle kutsal olmayan düşünceler uyandırabilirse.

O geyik gözleriyle bana öyle bir açıdan bakarken aklıma tam olarak ne geldiğini düşünmemek için kendimi bilinçli olarak engellemem gerekmişti. Ve kesinlikle elimi bu kadar erken göstermek istememişim.

Ama onun yanında hissettiğim anlık fiziksel kimyanın ötesinde, o çok zekiydi. Zihni bir kırbaç kadar hızlıydı, hemen şakalaşmaya hazırды.

dizlerimin bağı çözüldü. Başka herhangi bir koşulda, bu güzel yaratığın bir geceliğine beni öldürmesine memnuniyetle izin verirdim.

Elimi tutmak ve aramıza mesafe koymak birçok nedenden ötürü en iyisiydi. Evet, gelecekte muhtemelen takip etmek zorunda kalacağımız birine düşman olursam komutanım buradan Samhaven'a kadar kıcıma tekme basardı. Ama aynı zamanda, kişisel olarak ihtiyacım olan son şey, muhtemelen ileride Haneler arasında büyük bir güç ve nüfuz elde edecek bir kadını kızdırmaktı.

Hem Işık hem de Gölge Kanalları bir şekilde Atlas'ın ilgi odağı haline gelme eğilimindeydi. O Lordlar ve Leydiler arasında zaten bir düşmanım vardı ve bir tane daha aramıyordum. Arken kızdırılması kolay bir kadın gibi görünmüyordu ama sinirlendirmesi kolaydı. Şakayla karışık tabii. Bu eğlenceliydi.

Biraz fazla eğlenceliydi, çünkü daha fazlasını istiyordum.

Neyse ki, ondan kaçmanın yeterince kolay olacağı gerçeğiyle teselli bulabilirdim. Her geçen dakika daha da güçlense bile, onun ışığını bir pervane gibi sarmak için duyduğum karanlık arzu hakkında endişelenmeme gerek yoktu.

Gümüş astarlar, sanırım.

Öyle mi?

Oraya gidecek havada değildim. Bir sonraki dikkat dağıtıcı şeyi bulmanın zamanı gelmişti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARKEN

Kader beni öldürmeye çalışıyordu.

Daha iki gün bile geçmemişti ki kendimi yine bir muhafızla karşılaşmış buldum.

"Beni takip mi ediyorsun, Arken?"

O sinir bozucu çekici ses, kahvaltı için sırada beklerken bir anda ortaya çıktı.

"Siktir!" Yerimden sıçrayarak bağırdım.

Sonunda bir kruvasan ve belki de daha sonra yemek üzere o küçük hamur işlerinden birini almak niyetiyle fırına geri dönmüştüm. O alçak, çakıllı mırıltı tekrar kulağımın hemen yanına döndüğünde bir hayalin içinde kaybolmuştum. Bu adamın hiç mi kişisel alan kavramı yoktu?

Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde ağzından şimdiden tanıdık gelmeye başlayan bir kıkırdama döküldü.

"Vay, vay. Böyle bir dil..."

Sözleri uyarıcıydı, ama sırtıyordu, belli ki benim tepkimle eğleniyordu... ya da küfürlerimle. Çoğu zaman bir denizci gibi küfredirdim. Amareтта bundan nefret ederdi.

"Böyle küfürlü konuşmayı nereden öğreniyorsun, Arken?" sık sık sinirli bir şekilde gıdaklıyordu. "Kesinlikle benden değil." Hayır, ondan değil.

Özel birinden değil, gerçekten. Ama eve döndüğümde bile insanları uzaktan izlemeyi, kimsenin dikkatini çekmediğini düşündüklerinde yaptıkları ve söyledikleri sıradan küçük şeyleri gözlemlemeyi severdim.

Örneğin seyisler, şehirde geçirdikleri bir ya da iki geceden döndüklerinde sık sık iğrenç maceralarını anlatırlardı. Erkekler ahırları temizlerken ve çuvaldaki son turlarını anlatırken kullandıkları dile pek dikkat etmezlerdi. Görünüşe göre Elswere'da, nereye bakacağınızı bilerseniz, bir avuç Lyra karşılığında vücutlarını sunan kadınlar bulabilirdiniz. Hepsi biraz kaba ve bayağıydı.

Yine de bazı kelimelerin dilinden dökölme şeklini sevdim.

Bana hâlâ aptal gibi sırtan Kieran'a omuz silktim. Lanet bir anormallikmiş gibi davranmanın bir faydası yoktu ve Hel'in bana böyle sinsice yaklaşmasıyla kelime dağarcığımın yakın zamanda değişmeyeceği kesindi. "Buraya benden sonra geldiğin çok açık, o yüzden kim gerçekten kimi takip ediyorsun?" Ona dikkatle sordum.

"Sanırım kahvaltı düzenimi inceliyorsun. Buraya neredeyse her gün geliyorum."

"Seninle tekrar konuşmak için bu kadar zahmete katlanacağımı düşünüyorsan kendini çok beğeniyor olmalısın."

"Ve işte yine buradayız, yine konuşuyoruz," dedi Kieran, tuhaf bir şekilde keskin dişlerini göstererek.

"Kesinlikle. Tamamen tesadüf eseri."

"Öyle iddia ediyor," diye tekrar kıkırdadı. Bu sabah özellikle iyi bir ruh hali içinde görünüyordu.

"Kahvaltı alışkanlıklarınızın bu kadar kolay takip edilebilmesi ve izlenebilmesi, Keşif ve Gözetleme Yüzbaşısı olarak sizi oldukça kötü yansıtmaz mı?" diye sordum.

"Beni yakaladın, Küçük Kanal."

Ah, harika. O sinir bozucu lakap yapışmıştı.

"Bu arada kruvasanları tavsiye ederim," diye ekledi. "İlahidirler."

"Sormadım, ama zaten bir tane almayı planlıyordum, bu yüzden tavsiyeni aldığımı gördüğünde çok heyecanlanma," dedim, ona tekrar bakma dürtüsüne direnmeye çalıştım ve başaramadım.

Tanrım, çok çekiciydi.

"Artık çok geç, kendimden geçmiş durumdayım," diye cevap verdi muhafız, gözlerinde rahatsız edici bir eğlence parıltısıyla.

"Sen tam bir kaçıksın," diye cevap verdim gözlerimi devirerek. "Ne kadar kaba bir ağzın var," diye güldü.

"Bu

Etkileyici, gerçekten. Başka ne gibi numaraların var, tazecik? Yoksa seni diğerlerinden ayıran sadece hınzır dilin mi?"

"Dilim tek şey değil, biliyor musun? Bu cümleyi bitirmeyeceğim," diye tısladım, bir şekilde onun tuzaklarından birine düştüğümü hissediyordum.

Küçücük pastanenin ortasında kahkahalarla gülerken yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Ve yine, kendimi onun sesiyle silahsızlandırılmış buldum. Gök gürültüsünün o davetkâr gümbürtüsü. Adam bir eter fırtınası kadar tehlikeli ve çekiciydi.

Kieran nefesini tuttuktan sonra yanımdan geçerek tezgâha doğru ilerledi ve iple bağlanmış küçük kahverengi bir kutu aldı. Önceden sipariş vermiş olmalı.

"Sana söyledim, ben müdavimiyim," dedi göz kırparak ve doğruca kapıya yöneldi. "İyi sabahlar, tazecik."

Ama doğal olarak, çekici muhafız çıkarken bir yorum daha ekledi. "Sen ve senin o kötü dilin."

Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Kahvaltıyı aldıktan ve özellikle kaba bir kesintiden kurtulduktan sonra Biblyos'a doğru yola çıktım.

Hafta başında, Bios derslerimden bir Conduit arkadaşım olan Laurel Ansari ile bir çalışma seansı için bir araya gelmek üzere plan yaptık. Genelde yalnız çalışmayı tercih etsem de Laurel'den hoşlanmıştım. Wyldwoods'daki dersten sonra, çekici, dışa dönük Toprak Kanalı sınıfta yanıma oturmayı alışkanlık haline getirmiş, sık sık yüksek sesle gülmek için yanaklarımın içini ısırma neden olan, nefesinin altında sinsi ama iyi huylu şakalar yapıyordu. Zavallı Bilgin Larkin.

"Planlar değişti Asher," diye haber verdi Laurel, onu ön merdivenlerde bulur bulmaz, kabarık siyah buklelerini omzunun üzerinden savurdu ve yanına gittiğimde bana hınzırca sırıttı. "Dışarısı bütün öğleden sonrayı içeride bitkileri inceleyerek geçirmek için fazla güzel."

Buna katılmamak mümkün değildi. Sonbaharın bu geç saatlerinde hava nadiren bu kadar sıcak olurdu ya da en azından memlekette olmamıştı. Atlas'ın bu ılık esintiden ziyade erken gelen soğuk hava dalgalarını görmesi daha olasıydı. Bu hafta derslerim boştu, sanki Conduit arkadaşlarımın yarısı Pyrhhan Sahili'nde bir hafta sonu geçirmek için erkenden yola çıkmış gibiydi.

"Öyle mi? O halde bugün ne yapıyoruz Bayan Ansari?" Eğlenerek sordum.

"Yaramazlık ve saçmalık."

İşte Laurel'la bu yüzden iyi anlaşıyorduk.

"Yaramazlığın özel bir tadı var mı?"

Laurel çantasına uzandı ve koyu yeşil bir şişe çıkardı.

"Çilek."

Homurdandım. "Günübirlik içki o zaman."

Dürüst olmak gerekirse, biraz rahatladığımı hissettim. Şimdiye kadar Laurel'in yanında kendimi yeterince rahat hissediyordum, ama sistemimdeki bir miktar alkol genellikle başkalarının varlığında gevşememe yardımcı oluyordu. Hafif bir vızıltı, sosyal kaygılarıma ve gruplarda beni sık sık rahatsız eden o garip insanlık dışı ötekilik duygusuna karşı bir merhemdi.

"Saçmalıkları unutma," diye ekledi Laurel.

"Nasıl yapabilirim ki?" Güldüm. "Bu öğleden sonra ne saçmalıklar peşindeyiz?"

"Yüksekliğe ne kadar karşısınız? Ve biraz zararsız haneye tecavüze?"

"İlgimi çekti," diye cevap verdim sırtarak. Yakalanmadığımız sürece ben de varım.

"Senden hoşlandığımı biliyordum, Işık Taşıyıcı. Hadi," dedi elimi çekiştirerek ve Biblyos'un arka girişine doğru yola koyuldu. "Sana gizli yolumu göstereceğim."

Anlaşıldığı üzere, Laurel'in "gizli rotası" ikimizin kısıtlı bir kattan gizlice geçmemizi, şüpheli görünen bazı iskelelere tırmanmamızı ve Laurel'in çantasındaki şişeler her birbirine çarptığında gülmemeye çalışmamızı içeriyordu. Çünkü tabii ki iki tane getirmişti.

Biblyos'un çatısına yerleştikten sonra Laurel küçük bir battaniye serip oturdu, bacaklarını uzattı ve beni de yanına çağırdı.

"Manzara harika, Asher, ama çıkıntıda çok uzun süre aval aval bakarsan kışımızı yakalarız. Gel, gel. Güneşlenelim ve sarhoş olalım."

Bu planın sarhoş kısmı konusunda temkinli olmalıyım. Çakırkeyif, belki-ama bazen çok sarhoş olduğumda, Rezonanslarım biraz fazla rahat olmaya başlıyordu. Normalde gizli tuttuklarım ortaya çıkıp oynamak için cazip hale gelirdi. Brindlewoods'da, henüz sınırlarımı öğrenmeye başladığım zamanlarda çok fazla kıl payı kurtulmuştum ve hiç yakalanmamış olmam tamamen aptalca bir şanstı. Laurel'i severdim ama bu ona bu konuda güvenebileceğim anlamına gelmiyordu. Bu konuda kimseye güvenemezdin.

Laurel'in parmak uçlarını ilk şarap şişesinin boynunun üzerinde döndürmesini ve mantarın kolaylıkla dışarı çıkmasını biraz da hayranlıkla izledim.

"Earth Conduit, hatırladın mı?" diye güldü. "Mantarlar ağaç kabuğundan yapılır. Ya da öyle bir şey."

"Uygun," dedim gülümseyerek ve onun yanına oturdum.

"Güzel bir parti numarası. Umarım buradayken biraz daha faydalı şeyler yapmayı öğrenirim."

"Odaklandığınız alan nedir?" Olası bir sohbetin ilk ipucunu alıp ustalıkla kendimden uzaklaştırarak sordum. "Arcana mı?"

Laurel yüzünü buruşturarak, "Ticaret," diye cevap verdi. "İlk tercihin değil sanırım?"

"Yani, bana kalsa tek çalışma alanım kadınlar olurdu," dedi Laurel sinsi bir gülümsemeyle.

"Ama ben Ansari ailesinin en büyük kızıyım. En büyük çocuk. Bu yüzden bir gün Lord Ymir'in Ticaret Yüksek Danışmanı olarak babamın görevini devralmam bekleniyor."

"Oh! Sen de mi Samhaven'dansın?" "Evet. Yvestra. Sen?"

Ah, eğer babası Torrents Evi'nde çalışıyorsa Ansari ailesinin başkentte yaşaması mantıklı olurdu.

"Brindlewoods."

"Bok yok mu? Oradaki küçük köylerden biri gibi mi?" Laurel merakla sordu.

Sophrosyne'deki çoğu insan benimki gibi köylerin varlığından bile haberdar değildi.

"Mhmm," dedim, çilekli şaraptan bir yudum almak için durakladım - köpüklü olduğunu görmekten memnun oldum. Dilimin üzerindeki efervesan hissi hoşuma gitmişti. "Aynen öyle."

"Vay canına. Nasıl bir şeydi?" "Sessiz," diye düşündüm. "Yavaş."

"Tanrılar, bahse girerim. Sophrosyne'ye kaçmana şaşmamalı. Sadece bir kaçışa mı ihtiyacın vardı?"

can sıkıntısı?"

Onun gibi bir şey.

Şimdi, beni buraya getiren duyguların nüans ve karmaşıklığına dalmak için doğru zaman gibi gelmedi.

"Temel olarak," diye cevap verdim.

"Buna içerim," dedi Laurel, ikinci şarap şişesini çıkarıp mantarını kolaylıkla patlatarak. "Pervasız kaçışın şerefine dostum."

"Hey şimdi," diye karşı çıktım. "Dikkatsiz olduğunu kim söyledi?"

"Biblyos'un çatısında sarhoş olmak için garip, karizmatik bir kadının peşinden gittin. Biraz pervasız bir çizginiz olduğunu söyleyebilirim."

"Tanrılar, Ansari," diye güldüm. "Bir kızın pisliğini okumadan önce onu biraz uyar."

Ama kesinlikle yanılmıyordu.

"Birini tanımak için biri gerekir," diye açıkladı Laurel göz kırparak. "Pislikten bahsetmişken... Seksi muhafızla bir takla attın mı?"

"Kim, Kieran mı?"

"Oooh, Kieran. Tabii ki piçin de seksi bir ismi olacaktı. Bunu evet olarak mı kabul ediyorum?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır ama bu sabah fırında karşılaştık. Üzülerek söylemeliyim ki hâlâ feci derecede çekici."

"Ve sen onu henüz eve götürmedin çünkü...?" Laurel alnımdaki bir çakıl taşıyı rahatsız edici bir isabetle savurarak sordu. Lanet olası Dünya Kanalları.

"Birincisi, bu adamla ikinci kez yüz yüze görüşüyorum," diye itiraz ettim. "İkincisi..." Sözlerimi yarıda kestim.

"Kızım. Sakın bana sinir olduğunu söyleme. Wyldwoods'da sana nasıl baktığını gördüm. Seni istiyor. Hem de çok."

Öyle mi yaptı?

Sen ve senin o kötü dilin.

Olabilir.

"Yani, ille de sinirler değil de..."

"Ne gibi? ıkar ağzındaki baklayı Asher," diye drtkledi Laurel. "Bunu bilmem gerek. Bilim için. Bunu benim Bios çalışmam olarak düşün. İnsan iradesinin gizemleri de diyebilirsiniz."

İçimi ektim. "Eski sevgilimden beri kimseyle yatmadım, eve döndüğümden beri."

"Ah, anlıyorum. Görünüşe göre bununla ilgili bazı bagajlar var?"

"Grilerle mi?" İçimi çektim, bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Kesinlikle. Benden hl nefret ettiğine eminim."

"Griler, ha? Bu bir kadın ismi. O zaman Bayan Asher'ın her iki tarafa da gittiğine inanmalı mıyım?" Laurel sırttı.

Sırttım. "Kesinlikle yle."

Laurel şişesini kadeh kaldırır gibi kaldırarak, "Sophrosyne'deki tüm safirler için bir zafer, gerçekten," diye cevap verdi. "Ama zr dilerim. Konuyu saptırdım. Grilerin durumu hakkında konuşmak ister misin?"

Özellikle değil, diye düşündüm kendi kendime. Genelde Graysen hakkında düşünmekten kaçınmaya çalışırdım. O ayrılıkla ilgili her şey kaçınılmazdı. Ve her şey benim hatamdı.

"Hayır, pek sayılmaz. Bu noktada eski bir haber. Ama yakın zamanda bir ilişki arayışında da değilim."

"Yeterince makul. Ben de uzun vadeli bağlılıklardan pek hoşlanmam," diye cevap verdi Laurel kolayca. "Tamamen şehirdeki yolumu denemeyi planlıyorum... En azından şimdilik."

"Sadece şimdilik mi?"

"Evet, şey. Ailem hl bana 'avantajlı bir evlilik' ayarlamaya alışıyor. Arkaik sikikler. Görünüşe göre babamın Kil Lordu ile varisi Anders'le evlenebileceğime dair gevşek bir anlaşması var - doğru ticaret anlaşmaları yapılırsa."

"İğrenç."

"Evet. Ayrılmadan bir gün önce beni bir sığır gibi satmaya çalışmasına çok sinirlenmiştim. I

Eğer lanet olası bir Cragg ile yuva kuracak olsaydım, bunun Anders değil Hanna olacağını söyleme zahmetine bile girmedim."

"Bu onu rahatsız eder mi?" Kaşlarımı çattım. Aynı cinsiyetten çiftler neredeyse heteroseksüel ilişkiler kadar yaygındı, özellikle de soylular arasında.

"Hayır, sadece kendi ajansımın açık artırmaya çıkarılmasını teşvik etmek istemedim. Eminim annem eninde sonunda bunu düzeltecektir. İşin iyi tarafı, Hanna Cragg Hel kadar seksi."

"Önceliklerini bilen kadınları severim," diye kıkırdadım.

Laurel şişesini benimkiyle tokuşturarak, "Benimle ilgili doğru olan tek lanet şey," diye onayladı.

Laurel ve ben güneşin altındaki kediler gibi tembellik ederek uykuya dalana kadar belki bir saat kadar sıradan sohbetler ve esprili sözlerle geçti. Yine de önce ben kıkırdandım ve onun biraz daha dinlenmesine izin vermeye karar verdim. Bu arada ben de çilekli şarabın ve ılık esintinin sisinde zihnim dolaşarak tekrar binanın kenarına doğru yürüdüm.

Sophrosyne'deki hayat... beklediğimden farklıydı. Brindlewoods'daki evimde kendimi eve kapanmış, gece gündüz kitap karıştıran ve araştırma yapan biri olarak hayal etmişim. Tanrıların Şehri'ne yelken açmadan önce, niyetlerim çok tekil hissettiriyordu:

Gerçekte kim ya da ne olduğumu öğrenmek.

Kendimi hızlı arkadaşlar edinirken, tehlikeli ve çekici erkeklerle flört ederken ve çatılarda sarhoş olurken kesinlikle hayal etmemişim. Ama belki de şimdilik ihtiyacım olan şey buydu. Bir aidiyet duygusu. Kendim için asla tam olarak bulamadığım bir şey, eve döndüğümde bile... çünkü yalnız doğmuştum.

Amaretta'ya göre, beni ormanda bulmuşlar. Yalnız, bebekken terk edilmiş, gecenin bir yarısı, dolunayda. Biraz alışılmadık bir durum elbette ama bana insanların birçok nedenden dolayı çocuklarını her zaman terk ettiklerini söyledi. Utanç, yoksulluk, korku.

"Bu senin hatan değildi, Arken. Bu dünya yeni ebeveynlere karşı acımasız olabiliyor, özellikle de düşük mevkidekilere. Hikayelerini bilmiyoruz ama şunu biliyorum: Bu senin hatan değildi."

Keşke ona inansaydım.

Keşke doğum koşullarım benimle ilgili en tuhaf, en gizemli şey olsaydı. Belki de varlığımı çevreleyen tek lanetleyici kanıt bu olsaydı, evde kalmaktan memnun olabilirdim, ormandaki yavaş ve sessiz hayatımızla rahat olabilirdim. Ama öyle değildi ve hiçbir zaman da olmadım. Çünkü yalnız doğmuştum, aç doğmuştum ve farklı doğmuştum.

Bende bir sorun vardı. Tehlikeli bir şey.

Önce Işık Rezonansım ortaya çıktı ama çok erken ve çok güçlüydü. Güçlü bir Rezonans olduğuma dair ilk işaretleri gösterdiğimde daha yeni yürümeye başlamıştım, küçük tombul parmak uçlarım vekil annemden her bir şey istediğimde parlıyordu. Bana erken gelişmiş demişti. Diğerlerine de böyle açıklamıştı. Işık Rezonansı bugünlerde nadirdi ve belki de diğer elementlerden biraz farklı tezahür ediyordu. Brindlewoods halkının pek bir referans çerçevesi yoktu.

Bugüne kadar, Işık hala en güçlü eterik bağımdı. Bana doğal olarak gelen şey buydu, benim varsayılan arcana kaynağım. Ama tek değildi.

Belki de diğer Rezonanslarımın onları nasıl saklayacağımı anlayacak yaşa gelene kadar ortaya çıkmaması Kader'in bir hediyesiydi. On bir yaşındayken önce Ateş, sonra Hava geldi. Toprak ve Su on iki yaşıma bastığım hafta ortaya çıktı ve son olarak da Gölge. On üç yaşıma bastığım gün.

Bu sırrımın tehlikeli olduğunu anlamam için o gün akıl hocamın gözlerindeki dehşete bir kez bakmam yetmişti. Amaretta da bana sırrımı saklamam için söz verdiğirdiği anda bunu doğrulamıştı...

Hepsi saklı. Işık hariç her şeyi. Nedenini açıklayamıyordum, tam olarak değil. Bileğindeki dövmeyle ilgili bir şeyin, onu bazı konularda gizliliğe bağlı tuttuğunu söylemişti. Bunlar genellikle gizli bilimin karmaşıklığıyla ilgili şeylerdi. Bunu şimdi anlıyordum, kendi bileğime bakarken, gizemli damganın güneşte parladığı yere.

Keşke gerisini anlayabilseydim.

Yine de bir şeyi biliyordum. Önceliklerim değişmeye başlamıştı. Kalbimde hala bir açlık vardı, aether, arcana ve Rezonans hakkında elime geçirebileceğim her türlü bilgi için umutsuz bir susuzluk. Bu ihtiyaçtan, cevaplara olan bu susuzluktan gerçekten kaçabileceğimi hiç sanmıyordum... sadece özlemim körelmişti. Başka bir şey tarafından doyurulmuştu.

Ama aynı zamanda fark etmiştim ki, beni evden uzaklaştıran ve bilinmeyene doğru çeken şey, hissettiğim çekim... sadece terk edilme yarası ya da öz kimlik eksikliğim değildi. Cevaplara ihtiyaç duymanın ötesinde, daha büyük ve daha iyi şeyler arzuluyordum. Daha fazlasını arzuluyordum.

Ve tanrılar, Sophrosyne daha fazlaydı.

Her gün şehirde aşık olacağım yeni bir şey buluyordum. Yavaş ama emin adımlarla kabuğumdan çıkıyor, Brindlewoods'da benim gibi başka kimse olmadığı için ortaya çıkarmaktan korktuğum kişiye dönüşüyordum. Sadece sırlarım yüzünden de değil. Burada etrafım benzerlikler ve potansiyellerle çevriliydi. Sırrımın yükü, benim gibi düşünen bu kadar çok insanla, bu kadar çok bilgi, tarih, sanat ve Rezonansla çevriliyken daha az ağır geliyordu.

Neyse ki uykusunda yuvarlanmış olan Laurel'e dönüp baktım. Derin altın rengi teni bile yanmaya meyilliydi ve bu noktada Kader'i baştan çıkarıyordu. Tünediğim yerden kalktım ve kıpırdayan ayak parmaklarımla onu dürtmek için yanına gittim.

"Pssst. Laurel. Uyan artık. Bir Işık Kanalı olabilirim ama güneşi kontrol edemem. Balık gibi kızarıyorsun kadın."

Laurel inledi ve yine şaşırtıcı bir isabetle bana bir çakıl taşı fırlattı.

"İyi, kendine iyi bak. Eminim kırmızının içinde iyi görünüyorsundur," diye dalga geçerek çakıl taşı geri fırlattım.

"Ya rüyamda senin seksi muhafızını görseydim, hmm? Beni böyle bir mutluluktan uyandırmak ne kadar acımasızca!"

Bir kahkaha patlattım. "Aman Tanrım, gerçekten öyle miydin?" "Hayır, rüyamda Hanna Cragg'i görüyordum."

"Tabii ki öyleydin."

"Hey!" diye bağırdı üçüncü, tanıdık olmayan bir ses, konuşmamızı bölerek. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Oh, lanet olsun.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KIERAN

Korların Efendisi'yle uğraşmaktan kesinlikle nefret ediyordum.

Arken'le fırında rastgele karşılaşmam günümün en önemli olayıysa, bu tam tersiydi. Bu kez Pyrhhas'tan bir çocuk daha kaybolmuştu ve Atlassian liderliğinin önde gelen ismi konuyu görüşmek üzere az önce kapımıza gelmişti.

Olağanüstü.

Atlassian Mahkemeleri'nin ve Köz Evi'nin lideri Lord de Laurent'a söyleyecek birkaç sözüm vardı ama listemin ilk sırasında bugün Yaşlı Muhafızlar karargâhına sanki buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla girmesi vardı.

Sophrosyne'nin Pyrhhas'ın tam kalbine gömülü olduğu doğrudu. Toprakları sınırlarımızın her köşesine dokunuyordu ama biz hâlâ bağımsız bir varlıktık. Mahkemeler, bu şehir devleti dışında Atlas'ın her santimetrekaresine hükmediyordu ve o yine de buraya elini kolunu sallayarak geldi.

Her zamanki küstah otoritesiyle, Yüksek General Demitrovic ile konuşmayı talep etti.

"Korkarım bu mümkün değil Lordum," diye cevap verdi Komutan Ka. "General Demitrovic ortadan kaybolmaları hakkında Kil Lordu ile konuşmak üzere İthreac'a doğru yola çıktı."

"Talihsizlik," diye yanıtladı de Laurent. "Bu konuda konuşabileceğim başka biri var mı? Son detayları öğrenmek istiyorum. Pyrhhan Muhafızlarına güvenliği sıkılaştırmaya yardımcı olacak herhangi bir konuda bilgi verebilirsem çok memnun olurum."

Hanjae, "Keşif Yüzbaşımız muhtemelen mevcut durum hakkında en bilgili kişi, efendim," diye açıklayınca yüzüm kızardı. "Vistarii! Gelin, Lord de Laurent'a Jerricks ve Gillespie hakkında elimizdeki son bilgiler hakkında bilgi verin."

Oh, lanet olsun.

Şu anda durduğum ikinci kattaki oyuktan bile de Laurent'ın dudağının küçümsemeyle kıvrıldığını görebiliyordum. O orospu çocuğu benden nefret ediyordu.

Hislerimiz karşılıklıydı.

"Elbette Komutan. Birazdan aşağıda olacağım."

De Laurent ve görevlilerinin arkasından yaklaşırken Hanjae'ye pis bir bakış attım. Komutan Ka Atlassian Mahkemeleri'nin liderinden benim kadar hoşlanmıyordu ve bu kesinlikle onunla gereğinden fazla zaman geçirmekten kaçınma yoluydu.

Yüce Lord'a adamlarımın kaybolmalarla ilgili topladıkları en son bilgileri aktardım, her şeyi çoğunlukla yüzeysel tuttum ve kıtadaki casus ağımın ne kadar derin olduğu konusunda şüphe uyandırabilecek kaynaklarımızı açıklamaktan kaçınmaya özen gösterdim. Yine de sağladığım istihbarat adamlarının işine yarayabilirdi. Lordları hakkındaki kişisel hislerim ne olursa olsun, Pyrhhas halkının acı çektiğini görmeye hiç niyetim yoktu.

Hakkını vermek gerekirse, o ve adamları açıklayıcı sorular sordular ve aramızdaki gerginlikten duydukları rahatsızlığa rağmen saygılı davranmayı başardılar.

Ta ki savaş odasında işleri tamamlayıp ayrılmaya hazırlanana kadar. Asistanı haritaları ve toplantı notlarını toplamaya başladığında, solgun, muhteşem görünümlü adam bana doğru döndü ve yakınıma eğildi.

"Bu arada bilginiz olsun Kaptan," diye tısladı nefesinin altından. "Siz ve adamlarınızın vatandaşlarımdan birini serbest bırakılmadan önce nasıl bir durumda bıraktığınızın farkındayım. Corvus gelecekte suçlu bulunsa da bulunmasa da, haddinizi bilmeniz sizin için iyi olacaktır."

Avuçlarım karıncalandı, bir daha karşı karşıya gelirsek bu küstah herife yerimin tam olarak neresi olduğunu göstermeye can atıyordum. Ama öfkemi kontrol altında tuttum, Arcane Studium'un onursal bir Yüksek Bilginine saldırdığım için komutanım tarafından diri diri yüzölmek istemiyordum... özellikle de onun Atlas'taki tartışmasız en güçlü adam olduğunu düşünürsek. Aşırı ayrıcalıklı küçük bir hıyar olsa bile.

Arken'le tesadüfi karşılaşmam ve Kızların Efendisi'yle yaşadığım talihsiz olay arasındaki kırbaçlanma, öğleden sonrasının geri kalanında kendimi belli belirsiz bir şekilde demir atmış hissetmeme neden oldu. Ağzımda garip bir tat vardı. Tanıdık bir huzursuzluk. Kaçma dürtüsü.

Siktir et. Öldürecek vaktin var.

Bazen Gölgele'e geri dönmek beni rahatlatıyordu. Şehirde kolayca ortadan kaybolup gözlem yapabileceğim bir dizi sessiz, gizli yerim vardı ve ne zaman kendimi böyle... kötü hissetsem bunu yapmayı tercih ederdim.

Yine de en sevdiklerimden biri keşfettiğim bir yer değil, kendi yarattığım bir yerdi ve bunu muhafız olmadan önce yapmıştım. Ben hala Arcane Studium'da okurken, kardeşim ve ben yaşlı, budaklı bir meşe ağacına tırmanırdık. Yaşlı Muhafızlar'ın karargahına yakın bir yerdeydi ama

şehir duvarlarından birine yaslanmıştı. Eski meşe, nereye oturacağınızı bilerseniz, İdari Mahalle'nin neredeyse yarısını görebileceğiniz kadar yüksekti.

Kardeşimle artık konuşmuyor olsak da zaman zaman buraya gelmeye devam ediyordum. Bir şeyler kafamı boşaltmama yardımcı oluyordu ve lanet olsun, şu anda kafamın boşaltılmaya ihtiyacı vardı.

Zihnim deniz tutmuş gibiydi, hayal kırıklığı ve baştan çıkarma kokteyli içinde yüzüyordum. Lord de Laurent beni sinirlendirmekte asla başarısız olmadı.

Yerinizi bilmeniz size iyi hizmet edecektir.

Solgun, soylu boynunu sıkma dürtüsü henüz kaybolmamıştı, bu yüzden iki kötülükten daha azına odaklandım: Günaha. Wyldwoods'tan gelen tazenin lanet olası Işık Kanalı olduğunu keşfettikten sonra, onu rahat bırakmaya karar vermiştim. Hanjae kendini açıkça ifade etmişti: Sophrosyne'de yeni bir Işık Kanalı büyük bir olaydı. Yirmi yılı aşkın süredir bir tane bile olmamıştı ve hatta bazı akademisyenler Işık Rezonansının ölmekte olan bir yetenek olduğu konusunda endişelenmeye başlamıştı. Gölge Rezonansı da nadirdi ama bu kadar değil. Her yıl en azından bir avuç yeni Gölge Rezonansçısı giriş sınavlarına katılıyordu. Ama Işık **Yankılayıcıları**? Burada geçirdiğim süre içinde neredeyse hiç duyulmamıştı. İhtiyarların kendilerinin, bu türden yankılananlardan uzak durmamızı istemelerine şaşmamalı.

Buna göz kulak ol.

Keşke gözleri bu kadar kolay görülebilseydi. Tanrım, muhteşemdi. Açıkçası unutmaya çalışmıştım. Ama sonra bu sabah fırına gidip Arken'le karşılaşmak zorunda kaldım. Ve tekrar o kadının huzuruna çıktığım an, ondan uzak durma çabamı tamamen unuttum. Bir kez daha kendimi kaptırmıştım ve onu ürküttüğümde ağzından kaçırıldığı o küfür dizisi? Kaynağa lanet olsun.

Arken lanet Asher.

Onu kızdırmak çok eğlenceliydi. O güzel, pis ağzının sinirlenerek bükülmesini izlemek sadece...

Sığırkuyruğunun misk kokusu yanımdan geçip gitti ve beni kötücül hayallerimden daha başlamadan uzaklaştırdı. Bu muhtemelen en iyisiydi. O zavallı kadını gerçekten ama gerçekten rahat bırakmam gerekiyordu.

Bir çift genç muhafız ağacın yanına doğru umursamaz adımlarla yürüyordu. Onları tanıımıyordum, bu da benim birliğimden olmadıkları anlamına geliyordu, bu yüzden o pis kokunun kaynağının onlar olduğunu fark ettiğimde ikisine de havlama dürtüsüne karşı koydum.

"Bana sorarsanız oldukça cesurca," diyordu içlerinden biri sırtarak, derin bir nefesin arasında. Tekrar konuştuğunda ağzından mavi-yeşil dumanlar çıkıyordu. "Bu saçmalığı daha kadrolu bir öğrenciden beklerdim, bir çift parlak gözlü, güzel küçük çömezden değil."

Gözlerimi devirdim. Mola vermiş olsalar iyi olur.

"Yani Biblyos'un çatısındalar mıydı?" "Görünüşe göre zil zurna sarhoşlarmış."

İkili kıkırdadı ve ben de kaşlarımı kaldırdım. İkisinin de bunu neden haber değeri taşıyan bir bilgi olarak gördüğünden emin değildim. Mevsim normallerinin dışında güzel bir gündü ve Studium'un yarısı hafta sonu için sahile kaçmıştı bile. Geride kalanların da saçma sapan şeyler yaptığını duymak hiç de sürpriz değildi. Yine de, Biblyos? Bu biraz etkileyiciydi.

Devasa kütüphane muhtemelen şehirdeki en yüksek yapılardan biriydi. Bir çift çömez oraya çıkmayı nasıl başarmıştı?

"Bekle, en iyi kısmı kaçırdın Kent," diye bağırdı muhafız. İsmi daha sonra başvurmak üzere zihnime kaydettim. "Buna inanmayacaksın ama Andrea'ya göre suçlulardan biri? Gördüğümüz esmer olan mı? O lanet olası Işık Kanalı'ymış."

Hemen tembelce uzandığım yerden doğruldum ve kendimi öne doğru kaydırdım. Arken şimdi ne yapmıştı?!

"Bir bok yok mu? Kız kaç aydır burada, bir ay mı? Belaya benziyor."

Hiçbir fikirleri yoktu.

Bir hamlede ağaçtaki tüneğimden sıçradım, bu aptal dedikoducuların soluna zarifçe indim ve ikisinin de ödünü patlattım. Beni görür görmez tanıdılar ve hemen esrarı saklamak için çabalamaya başladılar.

"Merhaba çocuklar," dedim kurt gibi sırtarak.

"Kahretsin!" Kent mırıldandı. "Yani, selamlar, Kaptan Vistarii!"

"Selamlar," diye tekrarlardım, gözlerimi gösteriş için kısarak. Sadece onları biraz terletmek için.

"Üniforma içinde sigara içmenin davranış kuralları gereği kesinlikle yasak olduğunu hatırlatmama gerek olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

"Hayır, efendim," diye kekeledi diğer adam. "Özür dilerim efendim, bir daha olmayacak."

"Benimkilerden biri olmadığınız için kendinizi şanslı sayın. Bu sefer ikinizi de rahat bırakacağım," dedim eşit bir şekilde. "Tek bir şartla."

Her ne sebeple olursa olsun, bu teklif onları daha da endişelendim ve sırtışım genişledi.

"O nedir efendim?" Kent tedirgin bir şekilde sordu.

"İkinizin bahsettiği çömezler. Andrea onları hangi hücrelerde tutuyor?"

"Sanırım Doğu Kapıları'ndalar?" Kent kafası karışmış bir halde, "Sanırım Doğu Kapıları'ndalar," dedi. "Neden?"

"Sen o güzel kafanı bu konuda yorma Kent," diye cevap verdim kolayca. "Şimdi şu lanet olası sigarayı söndürün ve kışınızı kaldırıp görev yerinize dönün."

"Emredersiniz efendim!" diye bağırان çift, ben ayrılıp Doğu Kapıları'na doğru ilerlerken hem şok olmuş hem de rahatlamış görünüyordu.

On dakika sonra, doğu surlarının merdivenlerinden hızla iniyordum. Burada olmak için iyi bir sebebim yoktu.

-Küçük suçlarımızın henüz serbest bırakılmadığına dair serseri bir umut dışında. Yine de bu, Arken'den uzak durma kararıyla doğrudan bir çelişkiydi...

Başlangıçta zayıf bir karar olabilirdi.

Gerektiğinde tehditleri hızlı ve güvenli bir şekilde halkın gözünden uzaklaştırmak için şehrin dört bir yanına dağılmış bir dizi geçici tutma hücrelerimiz vardı. Büyük olasılıkla, iki Conduit zaten bileklerine sert bir tokat ve belki de öğrenci kayıtlarına bir not ile serbest bırakılmıştı, ancak şans eseri değillerdi...

Köşeyi dönerek geçerken muhafızlardan birine başımı salladım ve sonra belli belirsiz tanıdık bir ses duydum.

"Bu tam bir saçmalık," diye inliyordu kesinlikle Arken olmayan bir kadın. "Ne zamandan beri güneşin altında küçük bir piknik yapmak Studium'un yasa ve yönetmeliklerine aykırı oldu?"

Andrea'nın öksürdüğünü gördüğümde dudaklarım kıpırdadı, inanmazlığını gizlemeye çalışıyordu.

İşte o zaman kahkahasını duydum; köpüklü, melodik ve tatlı.

"Sanırım 'piknik' aslında sadece birkaç şişe şarap olduğunda ve söz konusu 'güneş ışığı' haneye tecavüz yoluyla elde edildiğinde, Laurelena," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Arken. "Yani kırarak ve girerek. Bazı şüpheli iskelelere tırmandık."

Tanrım, onun alaycılığını sevdim.

Andrea göz ucuyla beni gördü ve dönmeye başladı ama ben sessizce başımı salladım ve tek parmağımı dudaklarıma bastırdım. Aralarındaki bu şakalaşma hoşuma gidiyordu.

"Bence hava bu kadar güzelken bazı yasaların istisnaları olmalı," diye karşılık verdi Laurel. "Sıcak hava dalgasından yararlanmak istediğimiz için bizi gerçekten suçlayabilirler mi?"

"Çok zekice, Ansari," diye güldü Arken. "Politikaya girmeyi düşündün mü? Bence mantıklı politikalar üretme konusunda yetenekli olabilirsin."

"Ve sanırım başını belaya sokmakta ustasın, Küçük Kanal," diye mırıldandım aşırı sahnelenmiş girişimi yaparken.

Parmaklıkların arasından Arken'le göz göze geldiğimde yüzümü asmamak için kendimi zor tuttum. Yüzündeki mutlak güvensizlik çok komikti.

"Devam et ve Bayan Ansari'yi serbest bırak, Andrea," diye yumuşak bir şekilde emrettim. "Ve ona Öğrenci Mahallesi'ne kadar eşlik et."

"Evet, efendim. Ya diğeri?"

"Oh, Bayan Asher'ın bazı ek sorgulamalar için kalmasını istiyorum. Gerçi bundan sonrasını ben halledebilirim. Siz planlanmış görevinize dönebilirsiniz."

Andrea bir üst rütbeli subaya soru sorulmayacağını bildiği için omuz silkti ve hücrenin kilidini açarak Laurel Ansari'yi çıkışa doğru yönlendirdi. Parmaklıklı kapıyı tekrar kapattıktan sonra anahtarı bana uzattı ve arkasını döndüğünde sırtıtmaktan kendimi alamadım. Arken'in gözleri kısıldı.

Birkaç dakika bekledim, Andrea'nın duyamayacağından emin olana kadar sessizce küçük Conduit'e baktım.

"Vay, vay, vay," dedim sonunda, parmaklıklara yaslanarak. "Birilerinin asi bir çizgisi var."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye inledi Arken. İşte yine o dil, her zamanki gibi hınzır. "Ek sorgulama mı? Gerçekten mi, Vistarii?"

"Kaptan Vistarii," diye düzelttim. "Ve bu sadece bir protokol. Ne de olsa siz bir suçlusunuz. Bildiğim kadarıyla tehlikeli olabilirsin."

"Eğer henüz bilmiyorsanız, unvanınızı destekleyecek becerilere sahip olup olmadığınızı sorgulamak zorundayım, efendim," diye tükürdü Arken.

Cümlelerin son kısmını duyduğumda hissettiklerimi göz ardı etmek zorundaydım, eğer tutarlı kalma umudum varsa.

"Vay, vay, Bayan Asher. Pis bir ağız ve keskin dişler mi? Bir kadında bunu severim."

"Peki ne istediğimi bilmek ister misiniz, Kaptan?" Arken sordu. Sesi aşırı derecede tatlı ve nefis bir şekilde sakarındı, geniş gözlerle başını eğdi - sahte bir masumiyet. Şimdiden bana çok kızmıştı.

"Kesinlikle, yapardım," diye sırtarak cevap verdim.

Birden fazla şekilde.

"Kibirli bir piçin eğlencesi için bir nezarethaneye tıklamak istemiyorum. Lütfen söyleyin, daha önceki keyifli öğleden sonrama dönebilmem için bana ne tür aptalca sorular sormanız gerekiyor?"

Yüksek sesle gülmemek için yanağımın iç kısmını ısırdım.

Çeneme vurarak, "Bana düşünmem için bir dakika ver," diye düşündüm. "Düşünmek için bir dakika mı? Tam olarak ne hakkında?!"

"Sana ne tür aptalca sorular sormalıyım, tabii ki," diye cevap verdim.

"Şu anda ciddi misin?"

Tanrılar aşkına, onu kızdırmak çok kolaydı.

"En sevdiğin renk ne?" Onu duymamış gibi yaparak sordum.

"Benim yok," diye inledi, başını kireç taşına yasladı, gözlerini tavana doğru çevirdi.

"Birini seç."

"Bilmiyorum, siyah?"

Beklenmedikti ama bununla başa çıkabilirdim. Sinir bozucu olmak birçok yeteneğimden biriydi.

"Eğer teknik olarak konuşacak olursak, siyah bir renk değildir. Rengin yokluğudur."

Arken bir an inanamayarak baktı, sanki gerçek olduğumdan emin değilmiş gibi gözlerini kırıştırdı. O kadar sarhoş değildi herhalde.

"Yeşil o zaman," dedi sonunda.

"Olağanüstü. Hazır konu açılmışken, yeşil üzüm mü yoksa kırmızı mı tercih edersiniz?"

"Şu anda lanet olası Batı Denizi'nin dibinde olmanı tercih ederdim."

Çok neşeli.

"Lütfen soruya cevap verin Bayan Asher," dedim sahte bir ciddiyetle. "Bu sadece bir protokol."

"Kırmızı üzüm sevmem," dedi.

"Sadece kırmızı şarap mı?"

"Çilekli şaraptı, çok teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Aklımdan belli belirsiz bir kızgınlık geçti ve bir sonraki sorumu sormama neden oldu.

"Ansari'yle birlikte Sophrosyne'deki en yüksek binalardan birinin tepesinde sarhoş olma fikri nereden aklınıza geldi? Ölmek mi istiyorsunuz?"

Arken omuz silkerek, "Hatalı bir dürtü," dedi.

"Umursamaz tavrını beslemenin daha iyi yolları var, biliyorsun," diye bilgilendirdim onu.

"Tıpkı bu öğleden sonra vaktinizi geçirmeniz için daha iyi yollar olduğundan emin olduğum gibi, Kaptan," diye cevap verdi soğukkanlılıkla.

"Bundan pek emin değilim," diye kıkırdadım. "Harika vakit geçiriyorum. Az önceki kruvasanı beğendin mi?"

"Hayır. Korkunçtu."

Duruşundan ve ifadesindeki en ufak bir değişimden Arken'in şu anda sadece inatçılık yaptığını anlayabiliyordum.

"Berbat bir yalancısın, Küçük Kanal," diye mırıldandım parmaklıkların arasından. "Yine de sevimli bir şey. Yalan söylediğinde burnun hep böyle kıvrılır mı?"

Şakağını ovuşturarak ağır ve bıkkın bir iç çekti.

"Başın mı
ağrıyor?"

"Ben iyiyim."

"Lütfen bana bir çatı katında bir şişe şarap içmeden önce o lanet kruvasandan daha fazlasını yediğini söyle," diye homurdandım.

"Ne yazık ki kötü bir yalancı olduğumu öğrendim, o yüzden... bu konuda size yardımcı olamam Kaptan." Arken mırıldandı.

Bakışlarım karardı.

"Bak, benim şehrimde dejenere olacaksan, en azından biraz sağduyulu olabilir misin? Alkol, yükseklik ve boş bir mide bir arada iyi gitmez."

"Çakırkeyif bile değildim," diye itiraz etti.

"Öyle mi? Başın şu anda nasıl hissediyor?" Ben de karşılık verdim.

"Ne gariptir ki, bu baş ağrısı ancak sen ortaya çıktığında başladı."

Elimde değildi, gülmek zorundaydım. Onu yakında bırakmam gerekecekti, çünkü kadının gidip biraz yiyecek ve su alması gerekiyordu, ama kendimi tereddüt ederken buldum. Bencilce onun yanında biraz daha zaman geçirmeyi arzuluyordum.

"En sevdiğin sayı nedir?" "On üç."

İlginç.

"Oho, buna hemen cevap verdiniz, Bayan Asher. Özel bir sebebi var mı?"

İfadesi bir an için bulanıklaştı ve sonra sertleşti. Cevabı açıkça biliyordu ama bana söylemeyecekti.

"Hayır."

Ben de öyle

düşünmüşt

üm.

"Ne olursa olsun, bu benim de en sevdiğim sayı."

"Tebrikler," diye mırıldandı alaycı bir tavırla.

Eğildim ve hücre kapısının kilidini açtım, kapıyı açarken abartılı bir selam verdim ve onun serbestçe yürümesine izin verdim.

Ve ona eve kadar eşlik etmeyi teklif etmemek için neredeyse tüm irademi kullanmam gerekti - çünkü daha sonra onu Gölgele'den izlemek çok ama çok cazip olacaktı. Tüm bu alışverişten sonra, kendime terbiyeli davranma konusunda güvenemiyordum.

Arken kendini banktan kaldırırken bana ters ters baktı, ancak uzaklaşmaya başlarken bile bakışlarımı tuttu.

"Terbiyeli ol, Küçük Kanal," diye seslendim, gitmek için döndüğünde sııttım.

Arken sadece saçlarını savurdu, koyu kahverengi dalgalar kürek kemiklerini geçerek dalgalandı ve bana kendi sırtışını sundu.

"Söz vermiyorum, Kaptan."

Bela, gerçekten.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ARKEN

Gizli Tarih konusuna karşı yeni bir takdir geliştiriyordum.

Sophrosyne'de geçirdiğim bir ayı aşkın sürenin ardından, şimdiye kadar daha pratik konularda çalışmayı tercih etmiş olmam beni şaşırtmadı; dokunarak öğrenen biriydim ve Rezonanslarımı meşru bir şekilde kullanmak çok daha ilgi çekiciydi.

Şimdiye kadar arcana'nın sadece temellerini öğrenmiş olsam da, Işık ile yapmayı öğrendiğim her şeyi, Amaretta'nın stüdyosunun mahremiyetinde diğer elementlerle - gizli Rezonanslarımla - kopyalayabiliyordum. Birazcık rehberlik ve teknikle neler yapabileceğimi görmek heyecan vericiydi.

Evdeyken tarihi metinleri okumaktan her zaman zevk almış olmama rağmen, şimdi arcana'nın tadına vardığım için, derslerimin çoğunu tarih, biyoloji ve psikoloji gibi konularda buluyordum.

antropolojinin biraz kuru kaldığını düşünürdüm. Ancak bugün, Yüksek Bilgin Sykes hayatım boyunca tamamen habersiz olduğum bir konu hakkında konuşurken kendimi tamamen kaptırmıştım: Tufan'ın tarihi.

Bilge dersimize başlamadan önce, öğrenmek üzere olduğumuz şeyin Studium'a özel bir bilgi olduğunu açıklamıştı ve bileğime baktığımda, gümüş dövmenin o garip Aetherborne arcana ile parlamaya başladığını görebiliyordum, acemi anlayışımın ötesinde karmaşıklığa sahip bir büyü.

"Bugün, genç Conduitler, büyük bir fedakârlık hakkında bilgi edineceksiniz," diye başladı Bilge Sykes. "Ve gelecek nesiller ya da kontrol uğruna değil, Aemos ve halkının genel güvenliği için gizli tutulan bir gerçeği. Kesinlikle sorularınız olacaktır, ancak bunları tartışma gruplarına ayrıldığımız oturumun ikinci yarısı için saklamanızı rica ediyorum."

Sonraki bir saat boyunca Yüksek Bilgin Sykes o kadar karmaşık ve güzel bir masal ördü ki, sanki bildiğimiz tarihin gerçek bir anlatımı değil de bir tür peri masalıymış gibi hissettirdi.

İnsanlığın yaratılış mitosuna göre, Yaşlılar bizi derinden ve varsayılan olarak sevdiler - çünkü ne de olsa biz onların çocuklarıydık. Ancak türümüzün evrimin garip bir durumundan sonra ölümlü olarak doğmuş olmasının ötesinde, Aetherborne'dan da farklıydık ve bizi bunun için de seviyorlardı.

Yaşamlarımız daha kısaydı ve bu nedenle doğamız gereği daha geçici yaratıklardık. Zamanla Yaşlılar, ilk insanların atalarından çok daha duygusal, tutkulu ve yaratıcı olduklarını keşfettiler - kısaltılmış yaşam süreleri içinde yenilikler yaptılar, keşfettiler, sanat ve müzik yarattılar, güldüler, çığlık attılar, ağladılar ve sevdiler, hepsi çok içtendi.

Kendi ölümsüzlükleri içinde, Aetherborne'lar bir tür olarak durgunlaşmıştı, zamanla kristalleşme eğilimindeydiler.

çağlar boyunca. Düşündüğünüzde mantıklı geliyordu. Bu varoluş düzleminin sunduğu her şeyi ve her şeyi deneyimlemek için yeterli zaman olduğunda, insan doğasında var olan merakı ve daha fazlası için duyduğu susuzluğu kaybetmeye başlayabilirdi. En heyecan verici duyguların ve deneyimlerin bile zamanla köreldiği Aetherborne'da da durum böyleydi.

Ve sonra biz ölümlüler ortaya çıktık, gürültücü, beceriksiz ve kırılabilirdik ve onlara çoktan unutulmuş bir gençliği hatırlattık. Doğumumuzun kasıtsız bir sonucu olarak, insanlığı Aemos diyarına geri getirdik ve bu nedenle bize İnsan adı verildi.

Aetherborne ve insanlığın sayıca daha eşit olduğu o eski günlerde, toplu olarak bizi gözetmeye karar vermişlerdi. İnsan türü büyümeye ve gelişmeye başladığında bizim koruyucularımız oldular çünkü korunmaya değer olduğumuzu düşünüyorlardı. Ölümlülüğümüzü bir kusur olarak görmediler, aksine tam tersini düşündüler. Aemos her zaman Yaşam Düzlemi olarak kabul edilmişti ve onlar için bizler bu daha geçici, döngüsel canlılığın sembolleriydik.

Konvansiyonun kurulmasına yol açan da bizi koruma arzusuyla.

İnsanoğlunun doğumundan birkaç yüz yıl sonra Tufan gerçekleşti. Denge eksikliğinin bir sonucu olarak ortaya çıkan büyük, doğal olmayan bir eter kargaşası vardı. İnsanların sunduğu güzel ve iyi olan her şey için, aynı zamanda derinden kusurluyduk. Nüfusumuz patladıkça, anlamsız savaş, şiddet ve ölüm de arttı. Uçak bizim ardımızdan kendini korumak için mücadele etti ve Aemos'u yıkımın eşiğinde bırakan Tufan başladı.

Bu hızlandırılmış yaşam ve ölüm döngüsünün bir sonucu olarak meydana gelen eter fırtınaları, varoluş düzlemleri arasında uçurumların oluşmasına neden oldu. Yarıklar, alemler arasındaki boşluktan -Uçurum'dan- yırtıldı ve tanrıların bile nasıl başa çıkacaklarını bilmedikleri canavarları, vebayı ve kaosu çağırdı.

Her şey kaybedilmiş gibi görüldüğünde ve her iki türün de yok olma tehdidi kaçınılmaz görüldüğünde, Kaynağın kendisinin müdahale ettiği söylenir. Aetherborne "Uyanış" olarak adlandırılan bir anı deneyimledi - ölümsüzlerin yaşayan her zihninin ve ruhunun, hepimizi nasıl kurtaracaklarına topluca karar vermelerini sağlayan uhrevi bir bağlantısı.

Tanrılar birlikte, uçurumları kapatmak ve düzlemde dengeyi yeniden sağlamak için, Aetherborne'un gizemli gücünün büyük bir kısmının yoğunlaştırılması ve seçilmiş birkaç kişinin eline geçmesi gerektiğine karar verdiler. Her nasılsa, hayatta kalan Aetherborne'ların çoğu, sırf diyarımızı güvenliğe kavuşturmak için seçilenlerin gücünü artırabilmek amacıyla aether'lerinin çoğundan ve dolayısıyla ölümsüzlüklerinden vazgeçmek için bir yöntem tasarladılar.

Kullanılan yöntemler anlaşılır bir şekilde gizli tutuldu ve bu bilgi gizli markalarımız tarafından korunuyor olsa da, bilgin bunun nasıl yapıldığına dair ayrıntılara girmedim. Belki o bile bilmiyordu. Her iki durumda da, bu aether transferi alıcılarının gücünü önemli ölçüde artırdı ve on dokuz ruhun Aemos'taki tüm yaşamı sona erdirmekle tehdit eden felaketleri bastırmasına izin verdi. Dünyalar arasındaki yırtıkları saf aether ile onarabildiler ve sanki Kaynağın kendisinin uzantılarıymış gibi Yaratılışın gerçek güçlerini geçici olarak kullanabildiler.

Bu on dokuz Aetherborne'lu, bugüne kadar Toplantı'da görev yapanlarla aynıydı. Yargılandığım gün huzurunda durduğum Yaşlılar, dünyayı kurtaran, Studium'u inşa eden ve insanlığı yenilik ve güvenlik çağına yönlendirenlerdi.

Kendim bir laik olmama rağmen, dinin zaman içinde nasıl geliştiğini şimdi anlayabiliyordum. Bazılarının hala Aetherborne'a tanrı olarak tapması, onları her şeye gücü yeten, yüce varlıklar olarak hayal etmesi anlamlıydı. Atalarımızın sırf bu topraklarda yaşamamızı sağlamak için ne kadar çok fedakârlık yaptıklarını düşününce hayrete düşmemek - hatta duygulanmamak - çok zordu.

Hayatta kalmak. Belki ölümsüzler Tufan'dan kurtulabilirdi ama insanlar kesinlikle kurtulamazdı.

Arcane Studium'un ardındaki niyeti ve özveriyi anlamak artık daha kolaydı. On Dokuzlar'ın neden hâlâ bize öğretmeye, bilgilerine böylesine özgür ve adil bir erişim sunmaya bu kadar istekli olduklarını anlamak.

Bize verdikleri onca şeyden sonra, kaybettikleri onca şeyden sonra - Aetherborne insanoğlunun sadece hayatta kalmasını istemiyordu.

Gelişmemizi istediler.

Ders sonrasında akran grubumla yaptığım tartışmalar tatmin edici olmaktan uzaktı.

Diğer Kanalların çoğunluğu bu yeni ifşayı takdir ediyor, en azından biraz minnettar görünüyordu; ancak çok azı tüm bunların ciddiyetinden etkilenmiş gibi görünüyordu. Hatta birkaçı, Yüksek Bilge Sykes'ın bu konuda biraz fazla saygılı konuştuğunu ve Aetherborne lehine önyargılı olduğunu öne sürerek şüpheci davrandı.

Tarihin tarafı olduğunu -her zaman galipler tarafından yazıldığını- biliyordum ama Aetherborne yaptıklarından dolayı tapınılmak ya da hayranlık duyulmak istiyorsa, neden olanları Studium'un katılımcılarıyla sınırlı tutsun?

Birçok insanın neden Yaşlılara karşı bu hafif, kalıcı kızgınlığa sahip olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlamamıştım. Kıskançlık mıydı? Yoksa yanlış anlaşılma mı?

Ayrıca tüm bunların ardındaki felsefe üzerinde düşünmeye devam ettim ve bir tür olarak Yaşlılara ya da bir bütün olarak Aemos'a yeterince geri verip vermediğimizi sorguladım. Çoğumuzun hayatlarımızın, geleceğimizin, potansiyelimizin, yani tüm bunların yaşayan atalarımıza neye mal olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Eğer bu herkesçe biliniyor olsaydı, bir şeyler değişir miydi? Varoluşun gerçekten ne kadar kırılgan olduğunu anlasaydık farklı yaşar mıydık?

Koridorlarda ilerlerken düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, çok geç olana kadar önümde birinin durduğunu fark etmemiştim - doğrudan onlara çarptım, bu sırada mesajlarımı ve not defterimi düşürdüm.

Az önce ezdiğim kişiden özür dilemek için ağzımı açmadan önce kendi kendime, bu utanç vericiydi, diye düşündüm.

Ancak kim olduğunu gördüğümde özrüm dilimin ucunda eriyip gitti.

Ciddi misin? Yine mi? Bu çeyrekte ne işi vardı ki?

"Bu şehirde binlerce, binlerce ruh var ve ben burada yine sizinle karşılaşıyorum Kaptan. Önümde bilerek mi durdunuz?" Ona suçlayıcı bir ifadeyle kaşlarımı çattım ve kitaplarımı almak için eğildim.

"Olabilir, evet," diye güldü. "Kendimi savunmak için söylüyorum, seni gördüğüme şaşırdım ve birine çarpmadan önce kafanı kaldırıp bakmanı bekledim."

"Beni gördüğüne şaşırdın mı? Amfiden çıkan bir öğrenci mi? Seni burada gördüğüme daha çok şaşırdığımı söyleyebilirim. Beni takip etmediğine emin misin?"

"Muhafızlar haftada bir kez amfi tiyatrodan genel brifing için toplanır. Sizi temin ederim ki bunca yolu Sophrosyne'in en iyi ve en parlak beyinlerini taciz etmek için gelmedim," dedi sırtarak.

"Sadece ben mi?"

"Bana oldukça zeki göründün, Küçük Kanal. Biraz koordinasyonsuz olabilirsin ama oldukça zekisin."

Görünüşe göre bu Tanrı'nın unuttuğu adamlarla karşılaşmaktan kaçınacak kadar zeki değil.

Kieran'a karşı bir şeyim yoktu ama onu düşünmeden de edemiyordum. Ve bu rastgele karşılaşmalar kesinlikle konuya yardımcı olmuyordu. Özellikle de

Bana böyle iltifat etmeye devam etti. Onun ilgisi egomu görünürde hiç olmadığı kadar okşuyordu ve bu... tehlikeliydi. İçimi çektim.

"Uzun bir ders mi?" diye sordu.

"Hayır. Şey, evet. Uzundu ama ilginçti. Sadece yoğundu... Geçmişlerimizden ne kadar çok detayın Studium'a özel tutulduğunu fark etmemiştim," diye açıkladım.

"Ah, evet. Sanırım Cataclysm?" Başımı salladım.

Kieran, "Ağır bir şey," diye kabul etti. "Yine de yardımı olacaksa, muhtemelen burada karşılaşacağın en sarsıcı vahiy bu olacak. Muhtemelen."

"Bu beni rahatlattı," dedim. "Sanırım her akademik çeyrekte gerçeklik anlayışında sadece bir kıyamet değişimini kaldırabilirim."

Kıkırdadı.

"Bu adil. Başka bir derse mi gidiyorsun?" Kieran sordu.

"Hayır, bugünlük işim bitti. Neden?" Nereye varmaya çalıştığını merak ederek sordum.

"Öğle yemeği yemek ister misin?"

Oh.

Bu beklenmedik bir şeydi. Görünüşe göre kaderin cilvesi bu adamdan kaçmamı neredeyse imkânsız kılıyordu, yani...

"Tabii, neden olmasın?"

Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

ON ALTINCI BÖLÜM

KIERAN

Ona böyle bir şey sormaya beni iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Öğle yemeği mi? Gerçekten mi, Kieran?

Ne kadar çekici olursa olsun Arken'in peşinden gitmenin bir seçenek olmadığına çoktan karar vermiştim. Muhafız arkadaşlarımla kurduğum birkaç yakın ilişki dışında "arkadaşlık" olayını da pek sevmezdim. Öyleyse neden bununla uğraşıyordum? Zavallı kadını saçma sapan sorgulamalarım için o hücrede tuttuğumda eğlenceli bir an yaşadım. Neden onu rahat bırakamıyordum ki?

Doğuştan insan düşmanı biri değildim ve kadının kendisiyle de bir alıp veremediğim yoktu; iyi bir arkadaşlıktan ve iyi bir sohbetten herkes kadar keyif alıyordum. Kaçınmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığım şey, bunların ardından gelen şeydi.

Tutarlılık beklentisi. Bağlılık veya plan arzusu. Daha derin bağlantı arayışı.

Burada herhangi biriyle yakınlaşmak benim için çok riskliydi ve bu yüzden bazı özel angajman kuralları geliştirmiştım. İştten tanıdıklarımđan ve bir dizi tek gecelik ilişkiden oluşan sıradan bir çevre edinerek gayet iyi idare ediyordum ve kimse bir şeyden şüphelenmiyordu, çünkü performansımđa çok iyiydim. Zekinin elindeki karizma, savunma mekanizmasının bir Hel'iydi.

O zaman neden masum ve meraklı görünen bir Conduit'i ögle yemeği için davet ediyordum ki?

Sakin ol, dedim kendime. Bu sıradan bir yemek. Onu bir randevuya çıkaracak değilsin ya. Sakin ol.

Bilinçaltımın haklı olduğunu düşünerek içimi çektim. O kadar da büyük bir mesele değildi ve Arken eğlenceli bir varlıktı. Sanırım şimdiye kadar karşılaştığımız neredeyse her seferinde ondan bir tepki almıştım.

Eğlenceli, gerçekten.

Studium'un kuzey yarısına doğru ilerlerken beni takip ederek "Peki, nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Anladığım kadarıyla standart öğrenci yemekleri için havanda değilsin?"

Yüzünü buruşturdu ve ben de güldüm, yüzündeki buruşuk ifade Studium'un yemekhanelerindeki tekrardan çabuk sıkıldığını gösteriyordu. Onu suçladığımı da söyleyemezdim - akademisyenler gerçek lezzetten çok besinsel faydalara odaklanmışlardı. Bununla birlikte, hepsi bedavaydı ve hediye atın ağızına gerçekten bakamazdınız.

"Tanrılar, lütfen, hayır," diye inledi Arken.

"Endişelenme. Ben bir yer biliyorum," diye onu temin ettim. Biblyos'un yakınındaki idari binaların arasına gizlenmiş küçük bir kafe olan Corrine's'i seveceğini hissediyordum.

"Oh?"

"Sadece bana güven, tazecik."

Arken bu terim karşısında gözlerini devirdi ve ben yine güldüm. Onun yanındayken sık sık gülüyor gibiydim ve bu benim daha kayıtsız, düşünceli alışkanlıklarımın aksine temiz bir nefes gibi geliyordu.

"Sanırım hoşuna gidecek. Gel bakalım, Küçük Kanal."

Rahat bir tempoyla amfi tiyatrodan kafeye kadar olan yürüyüş on, belki de on beş dakika sürdü.

"Senin hikâyen ne Asher?" Kalabalığın arasından yolumuza devam ederken ona sordum. "Seni Sophrosyne'e hangi büyük hırslar getirdi?"

Omuz silkti. "Elimde olduğunu söyleyemem."

Kaşlarımı kaldırdım. "Buna bir an bile inanmıyorum. Kimse Sophrosyne'e sadece Hel için gelmez. Sen nereden geldin ki?"

"Samhaven," diye cevap verdi, kayıtsızca.

Ona dönüp baktığımda gözlerinin, ifadesinde kalıcı bir yeri varmış gibi görünen aynı hayranlık ve merak ışıltısıyla şehirde gezindiğini gördüm. Sanki herkes ve her şey ikinci bir bakışa değerdi.

"Tamam, ama Samhaven'ın neresinde?" diye sordum. "Orası oldukça geniş bir bölge."

Ağzının kenarları ince bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Evet, Pyrhhas'tan daha küçük olmasına rağmen," diye gözlemledi. "Bu konudan bilerek mi kaçırıyorsun, yoksa sadece konuşması zor biri olmaktan zevk mi alıyorsunuz?"

"İkisinden de biraz, aslında," diye cevap verdi arsızca. Sesli bir şekilde inleme isteğine direndim.

"Tanımaya çalışmak için çıldırtıcı bir kadınsın."

Sinsi sırıtışı daha da genişledi. "Bu senin beni tanımaya mı çalışıyorsun?"

Öyle görünüyor. Olmamalıydım ama yine de buradaydık.

"Bu bir suç mu?" Karşı çıktım.

"Siz söyleyin, Yüzbaşı. Siz yerel kolluk kuvvetlerisiniz, değil mi?"

Ben sahte bir hayal kırıklığıyla bir elimi saçlarımda gezdirirken Arken kıs kıs güldü. Aslında bu durum beni oldukça eğlendirmiş, onun kıvrak zekâsı karşısında büyülenmişim. O gerçekten bambaşka biriydi.

"Brindlewood'lar," diye cevap verdi sonunda. "Demek Elseweire'densiniz."

"Hayır," diye düzeltti kaşlarını hafifçe çatarak. "Ben Brindlewoods'danım. Gerçek anlamda. Ormanın tam kalbinde küçük, isimsiz bir köyde büyüdüm. Limandan birkaç saat uzaktaydı."

İlginç.

"Peki senin gibi küçük bir orman yaratığını ormandan çıkarıp dünyanın en büyük şehirlerinden birine getiren nedir?" diye sordum.

"Merak," diye yanıtladı Arken. Sanki bu kadar basitmiş gibi. Gözlerimi devirmiştim.

"Ayrıntıları paylaşmak istemiyorsan sorun değil, Küçük Kanal," dedim. "Bana sadece siktir olup gitmemi ve kendi işime bakmamı söyleyebilirsin."

"Sana doğruyu söylüyorum, seni saldırgan piç," diye karşılık verdi Arken, ama hâlâ sırıtıyordu.

Ben de sırıttım. Onu yemlemek çok kolaydı ve kendi iyiliğim için çok eğlenceliydi.

"Açıklaması zor," diye devam etti. "Bildiğim tek şey yavaş ve basit bir hayattı ama bundan hiçbir zaman tatmin olmadım. Ve muhtemelen Studium'un emekli bir bilgini tarafından yetiştirilmemin de bir faydası olmadı. Dürüst olmak gerekirse, özellikle buraya geldiğim için onu suçluyorum... ama sanırım eninde sonunda kaçmam gerekiyordu. Her zaman biraz huzursuz olmuşumdur."

Bu pek çok şeyi açıklıyordu, özellikle de Arken'in kendini nasıl taşıdığını. Kelimenin akademik anlamıyla zeki olduğu çok açıktı ama aynı zamanda inanılmaz derecede ayakları yere basıyordu. Akranlarının büyük çoğunluğundan çok daha gerçekçi görünüyordu.

"Bu muhtemelen çok safça görünüyor," diye itiraf etti. "Tüm bu emniyeti, güvenliği ve konforu geride bırakıp

bir heves gibi görünebilir."

"Tam tersine," diye cevap verdim. "Bence bu senin yaşımdan daha bilge olduğunun bir kanıtı. İstikrar geçici bir şeydir ve genellikle abartılır. İçgüdülerini bu şekilde takip etmek büyük cesaret ister."

"Hmm. İlginç bir bakış açısı," diye düşündü Arken. "Sanırım beni evden bu kadar uzağa götüren şeyin içgüdü mü yoksa basit bir dürtü mü olduğunu zaman gösterecek."

"Sanırım sizin gibi biri için bu iki şey bir ve aynı şey."

"Benim gibi biri, ha?" Arken cevap verdi. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sırıttım.

"Düşündüğünden daha fazla ortak noktamız var, Küçük Kanal."

Kafeye vardığımızda Arken morsalkım dallarıyla örtülü pastel vitrine şöyle bir baktı ve kaşlarını kaldırarak bana döndü.

"Öğle yemeği için ilk tercihin bu mu?" diye sordu, sesinde bir parça şaşkınlık vardı.

"Alındım, Bayan Asher. Erkekliğimin Sophrosyne'in en iyi sandviçlerinin önüne geçmesine izin verecek bir tip olduğumu mu varsayıyorsunuz?"

"Yani, evet," diye itiraf etti. "Bana böyle güzel bir yere sık sık gidecek biri gibi gelmediniz."

"Güzel olmadığımı mı ima ediyorsun? Kaba." Onu dükkana götürerek cevap verdim.

Takındığım sahte kızgınlık ifadesi, Kanal'ın bana sevimli bir kıkırdamasını kazandırdı ve onun gülümsemesini görünce içimde beklenmedik bir zevk dalgası oluştu.

Sınırların dışında, Kieran. O yasak bölge. Devam et.

Dışarıda yeterince güzel bir gündü, bu yüzden siparişimizi verdikten ve yiyeceklerimizi tezgahdan aldıktan sonra, dışarıdaki küçük verandada yemek için oturduk ve Cataclysm hakkında daha önceki konuşmamıza devam ettik.

Arken, anlaşılabilir bir şekilde, Aemos'a gerçekten ne olduğunun ortaya çıkmasını hâlâ sindirmeye çalışıyordu. Yaşlılar gerçeği baş döndürücü bir kavramdı - neden sadece on dokuz kişinin kaldığı ve Arcane Studium'un neden gerçekten kurulduğu. Çoğu ölümlü - dünyanın çoğu, gerçekten - Yaşlıların sadece kalan son tanrıların bir topluluğu olduğuna ve Sophrosyne'in yerleşmeyi seçtikleri yer olduğuna inanıyordu. Arcane Studium'un son derece prestijli de olsa sadece bir üniversite olduğunu düşünüyorlardı.

Ondokuzlar Topluluğu'nun hem eteri hem de yüzlerce, hatta binlerce ölmüş kardeşlerinin yüklerini taşıdığını, damarlarında ölümsüz atalarımızın gücünün kalıntılarının aktığını bilmiyorlardı. Tanrılar hakkında sık sık kötü konuşan ölümlüler -modern çağdaki tarafsızlık duruşlarına itiraz edenler- bırakın özgürlüklerini, insanoğlunu bir tür olarak korumak için ne kadar fedakârlık yapıldığını bile bilmiyorlardı. Ve Conduit'ler buradaki giriş eğitimlerinin bir parçası olarak bunu varsayılan olarak öğrenmiş olsalar da, büyük çoğunluğu umursamıyor gibi görünüyordu - ama Arken umursuyordu.

Zihni son derece büyüleyiciydi ve konuyla ilgili düşüncelerini anlatırken her kelimesine takılıp kalıyordum. Neredeyse hiç nefes almıyordu ama her içgörüsü şaşırtıcı derecede karmaşık, incelikli, iyi düşünülmüş ve son derece empatikti. Arken, tarihimizi yaşayan, nefes alan bir varlık gibi görüyor gibiydi. Geçmiş hakkında, sadece kaçınılmaz bir sonuç değil, üzerinde düşünülmesi gereken çok önemli bir şeymiş gibi konuştu. Bu konudaki çılgınca coşkusu bana neredeyse Viktor'u hatırlatıyordu ama bu düşünceyi hemen aklımdan çıkardım.

Konudan sapmış olsak bile, sohbette hafif tedirgin edici bir şeyler vardı. Belki de sadece

Arken dünyayı benimle aynı şekilde görüyordu, ki bu en hafif tabirle nadir görülen bir şeydi. Ve bir şekilde, birbirimize rastlamaya devam ettik. Tekrar tekrar. İddia ettiği gibi, tamamen tesadüftü.

Gerçekten ilginç.

"Yani," dedi Arken, düşünce trenimi yarıda keserek. "Kahvaltıda kruvasan. Öğle yemeği için sandviçler. Söyle bakalım, Kieran. Akşam yemeği için tercihin nedir? Alışkanlıkları olan bir yaratık gibi görünüyorsun."

Başımı salladım, adımı yüksek sesle söylediğini duymanın verdiği hissi önemsemedim.

"Bazı cesur varsayımlarda bulunuyorsun Asher," diye karşı çıktım.

"Corinne'e siparişinizi vermenize bile gerek yoktu," diye cevap verdi. "Ve fırının müdavimi olduğunuzu kendiniz söylediniz."

Tamam, bu adil bir noktaydı, ama aslında buraya her gün gelmedim - kış sonu değilse, bu durumda kesinlikle geldim. Kendimi savunmam gerekirse, Corinne'in çorbaları eşsizdi ve soğuk bir günde peynirli sandviçle eşleştirilmiş bir kase domates çorbası? İlahi.

Arken ise kabarık bir çörekten küçük ısırıklar alıyor, görünüşe göre yemekten ve sıcak çayından oldukça memnun görünüyordu.

"Belki de ben sadece unutulmaz bir bireyimdir," diye önerdim. Homurdandı, neredeyse yemeği boğazına kaçacaktı.

"Ne? Unutulmaz olmadığımı mı ima ediyorsun? Beni yaraladın!"

Alınmış gibi yapmaya devam ettim ama Arken yemi yutmadı. Kendi iyiliği için fazla zekiydi. Ve benim için, gerçekten.

"Mm, bir adamla tekrar tekrar karşılaştığınızda ne kadar unutulmaz olabileceğini ölçmek bile zor," diye cevap verdi sinsi bir sırıtışla. "Bu konuda sana geri dönmem gerekecek. Ama ilk etapta bir anı haline gelmek için yeterince uzun süre uzak kalmanız gerekecek. Yine de kesinlikle kayda değer bir takipçisin."

Homurdanma sırası bendeydi ve kollarımı kavuşturup kaşlarımı kaldırarak, tekrarlanan karşılaşmalarımızın tasarım gereği olduğu fikrine meydan okudum.

"Ben bir sapık değilim, çömez. Seni takip ediyor olsaydım, inan bana haberin bile olmazdı."

Çayından bir yudum alırken, "Oldukça gözlemci olduğumu zaten tespit ettiğimizi sanıyordum," dedi.

"Gerçekten de öylesin, hakkını vermeliyim." Nefesimin altında güldüm. "Ama yine de hiç şansın yok."

Arken bu iddiadan hafifçe rahatsız olmuş görünüyordu ki bu çok hoştu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Keşif konusunda doğrulanabilir bir uzman olmanın dışında mı?" Güldüm ve üniforma ceketimi işaret ettim.

"Yani, başka bir nedeni var mı?"

Hmm. Kararlar, kararlar. Bir an duraksadım, ona şimdi mi göstermeliyim yoksa kendi başına mı çözmesine izin vermeliyim diye düşündüm.

Tepkisinin beni eğlendireceğini bildiğim için bir kez olsun kendime düşkün olmayı seçtim. Sırtarak bir elimi tembelce kaldırdım ve içimdeki eteri çağırdım. Güneş ışığının ve hafif esintinin esrarlı enerjisini çektim, Işık ve Havayı dumanlı Gölge dallarına dönüştürdüm. Orada, avucumun içinde, avucumun içinde değişen, karanlık bir enerji küresi oluşturdular.

"Kutsal Hel! Sen bir Gölge Kanal mısın?!" Arken şaşkınlıktan neredeyse bağıracaktı.

Onun gibi bir şey.

Kahkahalarımı bastırarak ona göz kırptım. Neyse ki Akademik Mahalle'nin bu köşesi günün bu saatinde oldukça sakindi. Gölge Kanal olduğum bir sır değildi ama bugünlerde Sophrosyne'de sadece bir avuç doluyduk. Ve ben gerçekten de gereksiz yere dikkat çekecek biri değildim.

Yine de verdiği tepki buna değmişti. Özellikle onun ilgisinden hoşlanmaya başlamıştım -gerekli olsun ya da olmasın.

"Gerçekten de öyleyim," diye cevap verdim.

Arken'in altın gözlerinde aç bir hayranlık ve merakla avucumdaki umbral arcana topunu incelemesinde dikkatimi çok ama çok dağıtan bir şeyler vardı. Tamamen şaşkın görünüyordu ve sonra nefesimi verip Gölge'nin aether'e dönmesine izin verdiğimde belli belirsiz hayal kırıklığına uğradı.

Bakışları bana döndüğünde, o muhteşem gözleri hala parlıyordu, yüzünün bir tarafında utangaç bir yarı gülümseme kıvrılıyordu.

Tanrılar.

"Şu anda seni çok kıskanıyorum," diye itiraf etti.

"Kıskanç mı?" İnanamayarak sordum.

Neden? O aramızda nadir bulunan biriydi. Işık kanalları neredeyse hiç duyulmamıştı.

"Gölge'yi her zaman eterik spektrumdaki en ilginç unsur olarak görmüşümdür," diye açıkladı.

"Bunu sana söyleten ne?" Gerçekten merak ederek sordum.

"Gölge çok... sabit hissettiriyor. Sonsuz, karşılaştırıldığında diğer unsurlardan bazıları. Karanlık, nerede olursanız olun hayatın içinde sürekli var olan bir şeydir. Gün ışığında bile," dedi Arken, salkım söğüt dallarının ve çiçeklerinin ikimizin de üzerine gölge düşürdüğü tepemizi işaret ederek.

"Ve sonra Gölge'nin insanlar için temsil ettiği her şeyi düşündüğünüzde -karanlıktan korkuyor olsak bile, bilmek neredeyse rahatlatıcı olabilir-"

Bir an için sözünü kesti, mahcup görünüyordu. "Özür dilerim. Burada şiirselliğe ve felsefeye sapıyorum."

"Hayır, devam et," dedim nazikçe. "Rahatlatıcı olan ne?"

Bu kadının dünyaya bakış açısı çok ferahlatıcıydı. Gündelik konuşması ile çok daha resmi ve akademik bir ses tonu arasında gidip gelişini dinlemek büyüleyiciydi. Etkileyici derecede zarif bir dil hakimiyeti vardı, özellikle de sadece

Studium'a sadece birkaç haftalığına katıldım. Tonlar arasında bu kadar sorunsuz geçiş yapabilen sadece birkaç kişi tanıyordum.

"Ben bunu hep şöyle gördüm... Tamam. Yüzmeye ya da denizciliğe giderseniz, ayaklarınızın altında bir süreliğine Dünya eterinin yokluğunu hissedersiniz, değil mi? Ve açıkçası, gecenin köründe Işık eterinin yokluğunda hepimiz kör oluruz. Ateşin çağırılması gerekir ve Su bedenlerimizde mevcut olabilir, ancak başka türlü nerede olursanız olun hazır değildir, değil mi?"

Başımı salladım, ne demek istediğini belli belirsiz anlıyordum.

"Gölge eterinin bulunmadığı bir durumda bulunduğumu hiç sanmıyorum. Çünkü gün ışığında bile kendi gölgemi yaratırım. Bu enerjiyi ve varlığını hissedebiliyorum."

Düşünmek için durakladığında bakışları bir an için gözlerimden kucağına kaydı.

"Bana göre bu, neredeyse her şeyin içinde varsayılan olarak karanlık olduğunu gösteriyor. Hafif de olsa, zar zor fark edilse de, Gölge hayatın değişmez bir parçası. Sanırım bu da bende bir yankı uyandırıyor."

"Peki neden?" Yumuşakça sordum.

O konuşurken parmakları dalgınca kolunun kenarını yokluyor, ipleri çekiştiriyordu. Sinirsel bir alışkanlık olabilir mi?

"Gölge'nin neyi temsil ettiğini düşündüğünüzde - eterin gerçek duygusal bağları olmadığını bilmemize rağmen insanlığın karanlığa atfettiği şey - Gölge'yi... acı veya keder, şiir ve sanat bağlamında duygusal karanlık gibi şeylerle ilişkilendiriyoruz," diye devam etti Arken. "Ve insanlar olarak, hayattaki bu şeylerden, karanlıktaki o tam körlükten korktuğumuz kadar korkuyoruz gibi geliyor. Yine de bu kaçınılmaz, öyle değil mi? Karanlık da hayattaki Gölge kadar kaçınılmaz ve ben bunu her ne sebeple olursa olsun tedirgin edici olmaktan çok rahatlatıcı buluyorum."

Bir an için ona bakakaldım. Huşu, takdir ve rahatsızlık duygularının garip bir karışımıydı bu; içgörülerinin bir şekilde açığa çıktığını hissediyordum.

Gölgeler tarafından teselli edilen bir Işık Kanalı.

Göğsümde alışılmadık bir duygu kabarması oluşuyordu ama o yanımlı kendime tahsis edilmiş mengenenin içinde tuttum. Bölümlere ayırdım, kilitledim. Anahtarı uçuruma attım. Yine de bu kadın beni büyülemişti. Onun hakkında çok daha fazla şey bilmek istiyordum. Tüm sağduyuma rağmen, her şeyi bilmek istiyordum.

Bu dünyada acı ve ıstırapın kaçınılmaz olduğunu gören insanlar genellikle kendilerini sertleştirecek, fırtınaya karşı duvarlar geliştirecek kadar çok şey yaşamışlardı. Arken hâlâ çok açık, çok yumuşaktı.

Nasıl?

"Bunu hiç böyle düşündüğümü söyleyemem," diye cevap verdim. "Ama sana katılmaya meyilliyim. Bununla birlikte, Işık da bir o kadar inanılmaz. Neredeyse Gölge kadar sabit ve sen buralarda benden çok daha nadir bulunuyorsun, Küçük Kanal."

Arken gözle görülür bir şekilde rahatlamış, gülümsemesi dinginleşmişti, sanki onu ciddiye almayacağımı tahmin ediyor gibiydi. Garip.

"Umarım beni takip etmeyi alışkanlık haline getirirsen Gölge'yle ilgili soru yağmuruna hazırlıklısındır," dedi bir yudum daha çay içerken nazlı bir gülümsemeyle.

Beni iyi vakit geçirmekle kışkırtma, Küçük Kanal.

Çünkü Kaynak'a lanet olsun, bu çok cazipti. Onu alışkanlık haline getirme dürtüsü, zavallı kadını Gölgeler'den takip etmek için daha da karanlık bir arzuyla birlikte çoktan harekete geçmişti. Kendimi bu tür meraklardan uzun, çok uzun zaman önce uzaklaştırmıştım ama yine de...

"Benim de sana soracak birkaç sorum var," diye mırıldandım.

"Ne gibi?"

Arken sanki böyle bir şey beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla başını eğdi. Böylesine zeki bir yaratık için, ne kadar çekici olduğu konusunda şaşırtıcı bir öz farkındalık eksikliği var gibi görünüyordu.

Kıkırdadım.

"Bu öğleden sonra bunun için vaktimiz olduğundan emin değilim," dedim, her ne kadar böyle olmamasını dilesem de.

"Oh, hadi ama, Kaptan! En azından bana bir tane sorun."

Beni zorlamıyordu ama ben de konuşmanın bitmesini istemiyordum. Son bir saatin büyük bir kısmında konuşmasını dinledikten sonra aklımda olan düşük asılı meyveye gitmeye karar verdim.

"Sophrosyne'e gelmeden önce nerede okudunuz? Elseweire'de hazırlık kurslarına falan mı gittiniz?"

Arken güldü.

"Ben

yapmadım."

"Saçmalık," diye meydan okudum. "Bunun senin ilk resmi eğitimin olmasına imkân yok. Çoğu zaman tecrübeli bir akademisyen gibi konuşuyorsun."

Bunun üzerine homurdandı ama ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Gözlerinde ne kadar zeki olduğunu çok iyi bildiğini gösteren bir parıltı vardı. Tanrım, sanki ondan etkilenmek için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi.

"Sana söyledim, beni biri büyüttü! Benim bakıcım, benim akıl hocam

-Amaretta, eskiden burada Ruhani Çalışmalar Yüksek Bilginiydi. Emekli olduğunda Elseweire'a geri taşındı ve daha sonra şehrin sunabileceğinden daha sakin bir yaşamı tercih ettiğini fark etti. Sonunda yolunu buldu ve köye yerleşti."

"Orada basit bir şekilde yaşamamıza rağmen," diye devam etti Arken, "hala oldukça geniş bir metin koleksiyonu vardı. Ve öğretme dürtüsünü hiçbir zaman tam anlamıyla kaybetmedi. Sanırım neredeyse her gün kahvaltıda akademik bir ders alırdım."

Bu kesinlikle mantıklıydı. Yine de anne değil de bakıcı dediğini fark ettim, bu da beni daha fazla soruyla baş başa bıraktı.

Ne yazık ki gitmek zorundaydım. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda.

Yapacak işlerim vardı, adamlarımla şehrin dış mahallelerinde birkaç keşif görevi için planlar yapıyor ve oldukça sorunlu bir grup insanın hareketlerini izliyordum. Zaman zaman Sophrosyne'e gelip giden misafirleri taciz etmeye çalışıyorlardı ve son zamanlarda sayıları giderek artıyordu. Niyetleri hakkında hâlâ pek bir şey bilmediğimiz gerçeğini bir kenara bırakalım.

Ama aynı zamanda bu kadını yasal olarak takip etmeyi ve tüm hayat hikâyesini sormayı aklıma koymadan önce buradan çıkmam gerekiyordu.

Ayağa kalkarken iç çektim.

"Ne yazık ki, birazdan mesaim başlayacak ve o küçük güzel kafandaki tüm soruları cevaplamak beni kesinlikle geç bırakacak," dedim ve hafif bir özürle başımı eğdim. "Bir sonraki rastgele karşılaşmamıza kadar, Bayan Asher."

"Rastgele," diye güldü, ince parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "Ama yemek için teşekkürler Kieran. Sana rastladığıma sevindim... bu sefer."

"Ne zaman istersen, Küçük Kanal," diye seslendim omzumun üzerinden, uzaklaşırken hafifçe yüzümü buruşturdum.

Şimdi ben neden böyle bir şey söyleyeyim ki?

Kader bana yardım etti, bu kız tam bir belaydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ARKEN

O gece Kieran Vistarii'yi ilk kez rüyamda gördüm.

Ertesi gün uyandığımda neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum ama onun da filmde yer aldığını net bir şekilde hatırlıyordum. O adam, sırtışı ve Gölgelele.

Siktiğimin Hel'i.

Öğle yemeğimize son derece keyifli geçmiş ve onun arkadaşlığından gerçekten keyif almış olsam da, onu tekrar görmek için şimdiden bu kadar hevesli olmam bir sorundu.

Elbette, burada Studium'dayken arkadaş edinmekte yanlış bir şey yoktu, ama onunla arkadaştan daha fazlası olmak için belirgin bir dürtü vardı. Peki ya bu? Böyle bir şey olamazdı.

Boş zamanlarımda eğlenmek için Sophrosyne'in etrafında rastgele biriyle çıkmayı düşünmek bir şeydi. Son derece çekici, son derece anlayışlı bir keşif yüzbaşısıyla çıkmayı düşünmek tamamen başka bir şeydi.

Sırrımı keşfederse bunu Toplantı'ya bildirmekle yükümlü olan Yaşlı Muhafız. Peki ya bir Gölge Kanal olarak? Gardımı düşürürsem bunu kolayca keşfedebilirdi. Onun yanındayken gardımı düşürme dürtüsü biraz fazla güçlüydü.

Bana ne kadar acı verse de, gerçekten istemesem de, daha önce karşılaştığımız yerlerden aktif olarak kaçınmaya karar verdim. Bu durum tatlı düşkünlüğüm için oldukça can sıkıcıydı ama sık sık gidebileceğim başka restoranlar, mağazalar ve kafeler bulabilirdim. Burası büyük bir şehirdi.

Birkaç gün geçti ve şimdiye kadar çabalarım işe yaramış gibi görünüyordu. Üç gün geçti, sonra dört, sonra beş ve ben henüz Kieran'la tekrar karşılaşmamıştım. Nedense kendi başarımdan pek memnun değildim ve kendimi her şeyden çok karamsar buluyordum.

Beni gerçekten takip etmediğini biliyordum ama içimdeki acınası bir parça bunu yapmasını diliyordu. Bu noktada bundan kaçış yoktu: Yalnızdım.

Evi özledim, Amaretta'yı ve onun tüm derslerini ve gıdaklamalarını özledim. Köyün çocuklarını ve onların iki katı yaşta ve büyüklükte olmama rağmen benden ebelemece ve saklambaç oyunlarına katılmamı istemelerini özledim. Ahır çocuklarını ve onların kirli zihinlerini bile özledim, çünkü hepsi çok tanıdıktı.

Bazen Graysen'ı bile özlüyordum.

Studium'da kendime bir yer ya da sosyal bir grup bulamamıştım. Laurel Ansari'den tek bir arkadaş edinmiştim elbette ama kadın tam bir sosyal kelebektir. Sürekli meşguldü ve birlikte sadece bir dersimiz vardı.

Arada sırada, Sophrosyne'e vardığımızda benimle birlikte gemide olan bazı insanlarla aynı sınıfları paylaşıyor ve başımı sallıyordum ama Percy gibi insanlarla birlikte olmak pek de heyecan verici değildi. Sanırım mesele de buydu. Conduit'lerin çoğu Arcane Studium'a katılıyordu, en azından benim şu anki ders rotamda,

istisnai bir ayrıcalıktan geliyordu ve ben bununla ilişki kurmakta zorlanıyordum.

Dürüst olmak gerekirse bu sağduyuydu. Rezonansa sahip herhangi bir insan Sophrosyne'e yolculuk yapabilir ve Studium'a girmeye çalışabilirken, söz konusu yolculuk genellikle uzun ve zahmetliydi ve uzun, zahmetli yolculuklar pahalıydı. Amaretta'nın cömertliği ve bağlantıları olmasaydı, Elswiere'den Port Sofia'ya yolculuk için biletimi asla satın alamazdım. Ve bu diyarda, basit köy hayatımda bile benim sahip olduğumdan çok daha azına sahip olan pek çok kişi vardı.

Genel nüfusun sadece küçük bir kısmını oluşturan Conduit'lerin nadirliğini göz önünde bulundurduğunuzda ve sonra bu küçük kısmı Sophrosyne'e gitme imkânına sahip olanlara böldüğünüzde, akranlarımla çoğunun son derece zengin ve güçlü ailelerin oğulları ve kızları olması beni şaşırtmamalıydı.

Çok garip bir şekilde evimi özlememe neden oldu. Ben de köye hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadım ama en azından onların kurallarına göre oynamayı biliyordum. En azından ortak bir anlayış, bir topluluk duygusu ve karşılıklı yardımlaşma vardı.

Kieran ya da yetiştirilme tarzı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ama konuşması kolay biriydi. Birkaç görüşmemizde, bu tanrılar ve bilginler şehrinde şimdiye kadar karşılaştığım herkesten daha fazla onunla ilişki kurabildiğimi hissettim. Bunun nedeni öğrenci değil de muhafız olması mıydı, yoksa adamla tanıştıktan birkaç dakika sonra aramızda doğal bir yakınlık oluşması mıydı, emin değildim. Beni ona çeken şeyin ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Muhtemelen aynı anda birçok şey vardı.

Hel'i kastediyorum, o bir Gölge Kanalı'ydı, eter akışları spektrumundaki paralelimdi. Belki de varlığının zorlayıcı doğasını yalnızca bilime bağlayabilirdim. Şu anda onu aktif olarak aramak için çok fazla gururum vardı, ama belki de ondan tamamen kaçınmaya çalışmaktan vazgeçerdim.

Eğer şansım yaver gider ve muhafızla tekrar karşılaşsam, sadece onun arkadaşı olmaya odaklanacaktım. Elbette bu kadar olabilirdik. Bundan daha fazlası olamazdık ama en azından bir arkadaş işime yarayabilirdi.

Bundan zarar gelmez, değil mi?

Görünüşe göre onu arayıp bulamayacak kadar gururlu olduğumu söylerken kendime yalan söylüyormuşum. Yalnızlığımın beni ele geçirmesi için birkaç gün daha geçmesi gerekti.

Bu hafta denemiştim, gerçekten denemiştim. Dersten önce ve sonra birkaç akranımla sohbet etmek için yolumdan çıktım, Kieran ve benimle aynı şekilde tıkladığım başka birini bulma umuduyla sahte gülümsemeler ve sıkıcı sohbetler zorladım. Tercihen kemiklerini kırmak istemeden arkadaşlığından keyif alabileceğim birini.

Son zamanlarda Bios derslerimiz dışında neredeyse hiç görmediğim Laurel'i bile bulmayı başardım. Zavallı kadın derslerden bunalmış görünüyordu ve ben de ona arkadaşlık etmeye cesaret edemiyordum. Son kız arkadaşı da Biblyos'ta merhaba dediğim anda gözleriyle beni hançerlemişti ki bu en hafif tabiriyle garipti.

Dünyanın dört bir yanından binlerce insanın olduğu bir denizde tek olduğumu hatırlatan bu sefil anın her saniyesinden nefret ediyordum. Dışlandığımdan, sevilmediğimden ya da tek başıma kaldığımdan değil; insanlar genellikle arkadaş canlısı, kibar ve hatta nazikti, özellikle de bir Işık Kanalı olduğumu duyduklarında. Ancak hırslar, gelişmekte olan gizemli uzmanlığımızın bir gün nasıl konfora ve zenginliğe dönüşeceği veya iktidardakiler arasındaki son önemsiz anlaşmazlıklar hakkındaki konuşmalara ilgi duymakta zorlanıyordum.

Buraya, en azından benim yaşımdaki öğrencilere uyum sağlayabilmek için

bir maske takmam gerekecekti. Küçük, kibar bir maske takmam ve hâlâ tam olarak ustalaşmadığım bir şarkı ve dansa katılmam ve bu arada gerçek benliğimi geride tutmam gerekecekti - iğnelemeyi, sıradanlığa olan coşkuyu, Samhaven'ın Brindlewoods'undan bir kızın basit zevklerini bastırarak.

Ve mesele şu ki... Uyum sağlamaya çalışmakla gerçekten ilgilenmiyordum. İçimde o dış görünüşü korumak, o maskenin kurdelelerini bağlı tutmak için zerre kadar dürtü yoktu. Arkadaşlık istiyordum, soylular tarafından kabul edilmek değil. Burada hiç kimseye tamamen açık olamasam bile, en azından kolay sohbetler, tüm dersler ve imkansız sorulara cevap bulma çabalarım arasında biraz kahkaha ve eğlence istiyordum. Belli bir rahatlık, belli bir kolaylık istiyordum - gerçek benliğimin bir parçası olabilmek.

Ve sanırım Kieran'da bunu bulmuştum.

Kendime engel olamadım. Sınıftan eve dönerken gardiyanlardan birine onu sordum.

Birkaç karşılaşmamız tesadüfi olmuştu ve eğer Kieran'ı gerçekten aramasaydım, onunla tekrar karşılaşacağımdan emin değildim. Binlerce kişilik bir şehir devletinde daha önce defalarca karşılaşmış olmamız tamamen aptalca bir şanstı. Bu yüzden oldukça genç ve saf görünen bir muhafız gördüğümde, ona sorabileceğimi düşündüm.

"Merhaba. Kaptan Vistarii'yi arıyorum, tanıdık geliyor mu?"

Muhafızlara sevimli bir gülümseme olduğunu umduğum bir işaret yaptım.

"Kaptan mı? Kieran'ı mı arıyorsunuz?"

"Evet, buralarda mı?"

"Hayır. Öyle olsa bile yabancılara bu bilgiyi vermemiz mümkün değil. Üzgünüm bayan, bu sadece protokol."

"Sorun değil. Ona bir mesaj iletebilir misiniz acaba?"

"Eh? Yani, sanırım yapabiliriz, evet. Zamanlama veya cevap konusunda bir garanti yok, umarım anlayabilirsiniz."

"Tabii ki. Eğer yakın zamanda onunla karşılaşırsanız, onu aradığımı söyler misiniz? Benim adım Arken. Kim olduğumu bilecektir."

Bir kaşını kaldırdı ama başını salladı. "Arken. Anladım. Yapacağım, bayan."

Bana tuhaf tuhaf bakıyordu, sanki birinin kaptanını sorması son derece anormal bir şeymiş gibi. Gerçi Kieran bana pek de yalnız bir yaratık gibi gelmemişti. Çok çekici ve dışa dönük biriydi. Eminim insanlar daha önce de onun için bir araya gelmişlerdir.

"Teşekkürler, uhh?"

"Grant Kraiggson, bayan. Şimdi geri dönmeliyim."

"Tekrar teşekkürler, Grant."

Kapılara doğru ilerlemeden önce başını saygıyla eğdi.

Bundan sonra ne bekleyeceğimden emin değildim. Nerede yaşadığı, iş için tipik istasyonunun neresi olduğu veya ara sıra fırın veya kafe işletmek dışında alışkanlıklarının ne olduğu hakkında neredeyse hiçbir bilgim yoktu. Doğruyu söylemek gerekirse? Geçen günkü konuşmamızdan edindiğim birkaç temel bilgi dışında Kieran hakkında çok az şey biliyordum. Her tesadüfi karşılaşmadan edindiğim küçük gözlemlerim.

Bir kaptan için gençti, bu da yüksek derecede beceri ve dövüş hüneri anlamına geliyordu. Bir Gölge Kanalıydı ve bir zamanlar burada, Sophrosyne'de öğrenciydi. Uzun boylu, zeki ve yıkıcı derecede çekiciydi. Hoş bir sesi ve benimle dalga geçme eğilimi vardı. Kruvasan ve peynirli sandviç severdi. Hepsi bu kadardı.

Birinin izini sürmek ve onunla arkadaş olmaya çalışmak için pek de yararlı bir bilgi değil.

Kendi düşüncelerimin mahremiyetinde bile tüm bunların kulağa biraz acınası geldiğini fark ederek yüzümü buruşturdum. Çünkü burada ben, parlak gözlü yeni öğrenci, gerçek bir

Sophrosyne'in kıdemli muhafızı, ne umuduyla? Daha fazla takılmak mı?

Ama Kieran'dan hoşlanıyordum ve hoşlanmıyormuş gibi davranmaktan bıkmıştım. O kendini beğenmiş piçte açıkça kendime benzer bir ruh bulmamışım gibi davranmaktan yorulmuştum.

Ve böylece karar verildi. Kieran'la bir daha karşılaşığımda onu tekrar yemeğe davet edecektim.

Sadece arkadaşlar. Sadece öğle yemeği.

Bu oldukça zararsızdı, değil mi?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

KIERAN

Sonraki birkaç günü kendimi tamamen kötü alışkanlıklarıma kaptırarak geçirdim.

O lanet olası kadını aklımdan bir türlü çıkaramıyordum ve bu... hiç de bana göre değildi. O kadar sinir bozucuydu ki, aklımdan her geçtiğinde derimden sürünerek çıkacakmışım gibi hissediyordum ve kendimi her gece yatağa başka birini götürürken buluyordum, sırf onu boğmaya çalışmak için.

Bir hafta geçtiğinde sıkılmaya başlamıştım. Tüm bu hedonizm aşırıya kaçmıştı ve doğrusu? Sadece bir molaya ihtiyacım vardı. Bu da bana göre değildi, ama dürüst olmak gerekirse, iş uyumaya geldiğinde genellikle biraz daha iyi bir tempo tuttururdum.

En kötüsü de ne? İşe yaramadı bile.

Gölge sabittir. Bunu tedirgin edici olmaktan çok rahatlatıcı buluyorum.

Her ne kadar onunla tekrar karşılaşmamak için elimden geleni yapmış olsam da, Arken'in varlığından çok yokluğunun beni rahatsız ettiğini fark ediyordum. En uygunsuz zamanlarda sesi zihnimde yankılanıyordu. Uyuduğum zamanlar da dahil.

Onun nesi var? Neden o, Kieran?

Buna verecek iyi bir cevabım yoktu.

Belki de Arken'i yatağa davet edip bu işi bitirmeliyim diye düşünmeye başlamıştım. Bir gün Işık ve Gölge Evi'ni yöneten, potansiyel olarak hor görülen bir eski sevgiliyle başa çıkabilirdim. Zaten Korların Efendisi boğazımı kesmeye hazırdı, bir pişmanlık daha neydi ki?

Zor bir satış olmazdı. Evet diyecekti. Onun da benden en az benim ondan etkilendiğim kadar etkilendiğini biliyordum ve bu sadece ukala bir piç olduğum için değildi - gerçi ben de öyleydim. Daha ziyade bana fiziksel olarak verdiği tepkiden dolayı.

Baştan çıkarma bir oyuna dönüştüğünde, bu tür ipuçlarını nasıl yakalayacağınızı öğrenirsiniz ve o bana bunlardan bolca vermişti. Peki neden onu arayıp bulmaya ve oyunu oynamaya cesaret edemiyordum?

Çünkü ertesi gün senin saçmalıklarına katlanamazdı ve onu uzak tutmak için canını yakman gerekirdi.

Evet, aslında.

Kalp kırma işinde değildim, kimsenin bunu sorun haline getirecek kadar yakınlışmasına bile izin vermedim. Ama yine de pek çok insan seks ile bağlılığı birbirine karıştırıyor ve ben de sınırları zorlayan pek çok kadın ve erkeğe pislik gibi davranmıştım. Benden sadece bir gecelik oyalanmadan daha fazlasını istemeye cüret edenlere karşı acımasız davranmıştım.

Cinsel istismarlarım yanlış anlaşıldığında, inatçı duvarlarımı çocukça bir zoru oynama eylemi olarak yanlış yorumladıklarında, sık sık damarlarımda kan ve aether ile birlikte akan şeyi kullanmak zorunda kalırdım.

Zehir. Zalimlik. Acımasızlık.

Bu şeyleri kullanmaktan özellikle hoşlanmıyordum... çoğu zaman. Ama gerekliydi. Asla kimsenin sevgilisi olmayacaktım, sadece iyi bir iki gece geçirecektim.

Tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı, Arken'e böyle bir şey yapmaya şiddetle karşı çıkıyordum. O güzel, küçük, altın geyik gözlerindeki yaşlar fikri mi? Benim yüzümden mi? Kasıtlı olarak? Midemi bulandırıyordu.

Daha sonra onu itemezsem, onu beceremezdim. Peki ya onun yanındayken? Onu becermeyi çok istiyordum. Ama erken gelen suçluluk duygusu onu öptüğümde bile beni canlı canlı yemeye hazırdı.

Tanrım, yine de onu öpmek istedim.

Bilinçaltım bu aptalca düşünceler her ortaya çıktığında çılgına dönüyordu. Bir öpücük için ciddi ciddi fantezi kurduğuma inanamıyordum. Kaç yaşındaydım, on dört mü?

Gerçekten senin sorunun ne?

Yine de bu listeyi inceleyecek kadar zamanım yoktu. İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyordu.

Yüzümü yıkayıp giyinirken kendime doğru olanı yaptığımı hatırlattım. Bu deneyim ne kadar tatsız olursa olsun, burada yapılacak en doğru şey Arken'den vebadan kaçır gibi kaçmaya devam etmek ve bu konuda sessizce acı çekmekti.

Sonuçta bu ikimiz için de daha iyiydi, çünkü Küçük Kanal Gölgelede geçirdiği zamandan hoşlansa da hoşlanmasa da benimkinden hoşlanmayacaktı.

O karanlığın içinde saklanan yaratıklar hakkında rahatlatıcı hiçbir şey yoktu.

Sefil bir orospu çocuğu olmasaydım bile, ondan istediğim şeyi istemek benim için çok tehlikeliydi.

Her şeyi. Her şeyi.

Siktiğimin Hel'i.

Gece Doğu Kapılarını gözetleme vardiyama vardığımda, kötü bir ruh hali içindeydim.

İfadem çok açık olmalı, çünkü adamlarımın çoğu bana oldukça geniş bir alan bıraktı, sorular sordular ve posta ayrıntılarını doğruladılar, ancak daha fazlasını yapmadılar. Bu muhtemelen en iyisiydi.

"Hey, Kaptan?"

Yeni gelenlerden biri olan Grant Kraiggson, o anki ruh halimden habersiz bir şekilde bana doğru ilerledi.

"Öyle mi?"

"Muhtemelen önemli değil ama bu öğleden sonra siyah saçlı bir kadın gelip sizi aradı. Son zamanlarda sizi gören olup olmadığını sordu. Protokole uyduk elbette, ona bilgi vermedik. Ama tanıdık geliyor mu? Soluk tenli, belki 1.75 boylarında, iri kahverengi gözlü, sevimli mi?"

Beni tam da bu bilgiyi almak için en kötü gecede yakalayan bu zavallı çocuğa çok mantıksız bir tepki vermemek için çenemi tuttum. İçimi kaynatan kıskançlık bile değildi, kaba bir tanımlamaydı. Sevimli mi?

Son zamanlarda yanlışlıkla tuzağa düşürdüğüm ve bilmediğim başka bir kısa boylu, lezzetli, yumuşak, doe gözlü kadın yoksa, Grant Arken'den bahsediyor olmalıydı ve o "biraz sevimli" olmanın çok ötesine geçti.

O kadar ateşliydi ki, bir haftadır beni mahvediyordu.

"Adının Arken olduğunu söyledi. Her neyse, onu tanıyıp tanımadığınızı ve tekrar gelirse ona bir şey söylememizi isteyip istemediğinizi merak ettim. Seni bulmaya oldukça niyetli görünüyordu."

Burnumdan nefes verdim, ne cevap vermek istediğimden emin değildim. Çok aptal bir yanımda kesinlikle yanlış kafayla düşünen bir yanımda- Arken'in beni arayıp bulmasına çok sevinmişti.

"Eğer tekrar gelirse, ona benim programımı verebilirsiniz. Ama bunu yaparsanız lütfen rapor verin. Derhal."

Bu, onu tahmin edebilmek için miydi yoksa ondan kaçınmak için programımı tamamen değiştirmek için miydi, henüz emin değildim.

"Evet, efendim."

Bir an durakladı, yüz ifadesinden meraklı olduğu belliydi ama kararsızdı. Belli ki riskin ödüle değip değmeyeceğini tartışıyordu.

"Eğer bana onu soracaksanız, bir kez daha düşünmenizi tavsiye ederim. Gecenizin keyifli geçmesini istiyorsanız tabii, Kraiggson."

"Evet efendim.

Özür dilerim
efendim." İçimi
çektim.

"Görev yerinize dönün lütfen."

O gece uyuyamadım ve şehre inip başka bir dikkat dağıtıcı şey için balık tutma havamda değildim, bu yüzden sadece ben ve çaydanlık gece yarısı kendi kendimize çığlık atıyorduk.

Bir anlığına, içinde bulunduğum ve beni tek bir kadından vebadan kaçır gibi kaçmaya zorlayan bu hengâmenin alternatiflerini düşünmek için kendime izin verdim. Ve her nasılsa, bununla o kadar çok mücadele ediyordum ki kendimi delirtiyordum.

Çünkü Kader acımasız bir piçti ve kaçınılmaz olarak onunla tekrar karşılaşacaktım. Kendime çeki düzen vermezsem, bir dahaki sefere yollarımız kesiştiğinde ellerimi kendime saklamamın imkânı yoktu.

Hiçbir yolu yoktu.

Arken'i baştan çıkarabilir ve belki daha sonra onun etrafta dolaşmasına izin verebilirdim, onu bir kol mesafesinde tutabilir ve ilişkiye daha fazla derinlik katmaktan kaçınabilirdim. Ama içgüdülerim bana Arken'in bunun için fazla anlayışlı olduğunu söylüyordu. Duygusal bir yaratığa benziyordu ve ondan benim "duygusuzluk" kuralıma uymasını istemek muhtemelen iyi

sonulanmayacaktı.

Evet. Kaçınılmaz olarak blöfümü görecekti ve ben de pislik olmak zorunda kalacaktım. Tam da kaçınmaya çalıştığım senaryo.

Kafayı takacak başka birini bulana kadar yatıp kalkmaya devam edebilirdim, onun zihnindeki yerini alabilirdim... ama daha önce hiç böyle hissetmediğimi düşünürsek, bunun olasılığı inanılmaz derecede düşüktü. Ayrıca, bir sorunu başka bir sorunla takas etmiş olurdum.

Sadece arkadaşı olabilirsin, seni sapık.

Çayımdan bir yudum aldım ve kafamda düşündüm.

Her ne kadar ilk düşünce Arken'in çarşaflarıma dolanması fikri kadar çekici olmasa da, avantajları vardı.

Bir geceden daha fazlasına sahip olabilirdim. Onunla yeterince zaman geçirerek sakinleşmeyi ve başka bir şey düşünme yeteneğimi yeniden kazanmayı umabilirdim. Kaçınılmaz olarak ruhunu ezme korkusu olmadan onun arkadaşlığının tadını çıkarabilirdim. Kendime biraz daha az yalnız olma izni verebilirdim.

Ama tüm bunlar onun arkadaşlığını aramak için doğası gereği bencilce nedenlerdi ve ben onun ne istediğini bile bilmiyordum. Beni tamamen başka bir şey için de aramış olabilirdi. Benim şu anda düşüncesine kafayı taktığım şeylerin aynısıyla ilgileniyor olabilirdi.

Kuşkusuz, bu plan için sorunlu olsa da beni böyle istemesi fikri hoşuma gitti. Ayrıca o ağzın benim üzerimde olması fikri de hoşuma git-

Kendine gel, Kieran.

Onu çıplak hayal etmek için her bahaneyi bulmayı bırakmadığım için içimden inledim. Diğer şeylerin yanı sıra.

Yozlaşmış biriydim ama ben bile onun düzülecek bir şeyden çok daha fazlası olduğunu anlamıştım.

Arken çekici, karizmatik ve zekiydi - benden daha zeki olduğu kesin. Kitap zekasının ötesinde, zeki ve sezgiseldi, hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmezdi.

Anlayamadığım nedenlerden dolayı, benimle arkadaşlık etmekten hoşlanıyor gibiydi. Beni aramaya bile gelmişti.

Göğsümde çiçek açan sıcaklığı ve muhtemelen en çok istediğim alternatifi atladığımı bana hatırlatan uzak hissi görmezden gelmek zorundaydım. Gece için içtiğim çaydan kalanları mideye indirdim ve üzerimden attım. Bu imkânsız bir şeydi. Asla sahip olamayacağım bir şeyi istemekle zaman kaybetmenin bir anlamı yoktu.

Yine de arkadaş olabiliriz.

Hâlâ bunu düşünüyordum. Onunla arkadaşlık etmek bile ikimiz için de riskler barındırıyordu.

Buna değer miydi?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ARKEN

Bir öğleden sonra Biblyos'ta çalışıyordum, tamamen notlarıma dalmıştım ki aniden sol elimde nazik bir gagalama hissettim.

Küçük bir kuzgunun şu anda kitap yığınının üzerinde durduğunu ve garip bir şekilde zeki gözlerle bana umutla baktığını fark etmeden önce iki kez göz kırptım. Küçük bir parşömen tomarının sicimle bağlı olduğu küçük ayağına dokundu. Çözdüğümde Kieran'dan başkasına ait olmayan bir not buldum.

Çok sıkıldım, Küçük Kanal. Ne yapıyorsun?

Kuzgun kitaplarımın üzerinde durup beklemeye devam etti. Sanki bir yanıt beklediğini biliyormuş gibi bana bakıyordu. Bir kuş buraya nasıl girebilirdi ki? İçimi çektim ve bir kalem çıkarmak için çantamı karıştırdım.

Ders çalışıyorum. Beni nerede bulacağını nasıl bildin? Bu senin sapıklık davana yardımcı olmuyor, biliyorsun.

Karaladığım cevabın yazılı olduğu parşömeni alan kuzgun, bir duman ve gölge bulutunun içinde kayboldu. Bu her şeyi açıklıyordu. Bu bir kuş değildi, bir posta sprite'ıydı; Conduit'ler tarafından şehir içinde yazışmaları iletmek için çağrılan karmaşık bir arcane enerji parçasıydı. Hatta bazı sprite'lar mektupları kıtanın öbür ucuna götürebilecek kadar güçlüydü, ancak bu tür bir büyü işi genellikle size pahalıya mal olurdu.

Genellikle o kadar gerçekçi görünmezlerdi, daha çok yarı bedensel ve elemental yapıdaydılar ama Kieran'ın detaylara önem veren biri olduğu açıktı. Yine de bu tür bir şey büyük bir güç ve incelik gerektiriyordu... Kuzgun geri döndüğünde havadaki eterin tadını alabiliyordum.

Arşivlerde senin eterik imzana bakmış olma ihtimalim var. Bir maceraya atılmak ister misin?

Tanrım, bu adamın cüreti. En azından bu sayede öğle yemeği için onu arama zahmetinden kurtulmuş oldum. Görünüşe göre ilgi karşılıklıydı... yine de bu, Arşiv'deki dosyalarımın özel bilgilerimi çekip almak gibi gerçek bir suçu mazur göstermiyordu. Gözlerimi devirerek cevabımı göndermek için bir parşömen parçası daha yırttım.

Bu idari gücün kötüye kullanılması gibi görünüyor, Kaptan. Kulağa ne kadar heyecan verici gelse de, yakında dersim var.

Puf. Mail sprite birkaç dakika içinde geri döndü, sanki nefes nefese cevaplarımı bekliyormuş gibi.

Atla. Buna değmesini sağlayacağım.

Dudağımı ısırdım ve Kaynak'a onun cümleleri karşısında yüzümün kızarmaması için dua ettim. Bu lanet olası adam en sıradan cümleyi bile samimi bir hale getirebiliyordu.

Senin burada bir çeşit otorite figürü olman gerekmiyor mu? Kuralları çiğnemeye başlamamı ve eğitimimi yarıda bırakmamı öneren kişi gerçekten sen mi olmalısın?

Cevap gelene kadar beş ya da on dakika geçmiş olmalıydı. Beklentiyle kıpırdanmaktan kendimi alamıyordum, göz gezdirdiğim notlara çok az dikkat ediyordum. Daha önce verdiği hızlı yanıtlarla beni şımartmıştı ve yanıt almak için bu kadar hevesli olmamdan nefret ediyordum.

Arada sırada kuralları çiğnemek eğlenceli olabilir.

Cidden mi? Başka bir belirsiz tek satırlık cümle için beni bu kadar bekletti mi? İçimden küfrettim ve dikkatimi dağıtan boş laflarından kurtulmaya çalıştım. Yapacak işlerim vardı ve belki de bu derste çoktan ilerlemiştim ama bu, yakışıklı bir yabancıнын kaprisleri yüzünden derslerimi atlamam için bir neden değildi.

"Kışt," diye mırıldandım posta perisine, elimi bir ışık titreşimiyle minik, sahte kuzgun kılığına sokarak Gölge'ye geri dönmesine neden oldum.

"İşte bu çok kabaydı," diye mırıldandı alçak, kadifemsi bir ses yanımdaki yığınlardan. Bir de ne göreyim, yukarıda bahsi geçen yakışıklı yabancı, bir kedi zarafeti ve kendinden emin bir sırtıyla bana doğru süzülüyordu.

"Ayrıca," diye devam etti. "İçimden bir ses senin her zaman kurallara uymadığını söylüyor, değil mi Küçük Kanal?"

Notlarımdan başımı kaldırırken ona alaycı bir bakış attım. Hapishane hücreesindeki önceki karşılaşmamızdan bağımsız olarak, bu ifadenin ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Kieran, yüz ifadesi okuyarak. İlg çekici. "Peki... Nasıl

bir saha gezisi hakkında?"

"Sen bir tehditsin," diye inledim, sessizce Kader'e lanet okuyarak. Bu adama yüz yüze karşı koyacak iradem yoktu.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Her şeyi iltifat olarak kabul ediyorsun, seni ukala piç."

Cevap sırtışı kuşkusuz bulaşıcıydı.

"Peki," diye kabul ettim. Kaçırdığım bir ders beni öldürmeyecekti. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir müze," diye yanıtladı Kieran basitçe.

Şaka yapıyor olmalısın.

"Ciddi misin, Vistarii? Senin isyan anlayışın benim dersi asıp müzeye gitmem mi?"

Doğruyu söylemek gerekirse, çok memnun oldum. Müzeleri severdim. Tarih ve sanat çalışmalarını ve arşivlerden çıkarılabilecek tüm hikâyeleri seviyordum. Ama onun macera anlayışının da bu olması? Boş zamanlarını böyle mi geçirmek istiyordu? Beni hazırlıksız yakalayan da buydu.

Çenesine vurarak, "İtiraf etmeliyim ki bu sessiz bir tür isyan," diye düşündü.

Bir an için ona inanamayarak baktım.

"Bu konuda bana güven, Küçük Kanal. Bugün için tur rehberiniz olmama izin verin, size göstereceklerimi beğeneceğinize dair bir his var içimde."

Bu adamın bana göstereceği her şeyi seveceğime dair bir his vardı içimde.

Lanet olası Fates, Arken. Kendine gel.

Tanrılara şükürler olsun ki Gölge Kanallar zihin okuyucu değildi. Yanıt vermeden önce sakinleşmek için soğuk suyla ıslatıldığımı hayal ettim.

"Yolu gösterin o zaman Kaptan."

Kieran beni Akademik Mahalle'nin kalabalık sokaklarından geçirip Biblyos'tan uzaklaştırıp şehrin merkezine doğru götürürken ne ile karşılaşacağımdan emin değildim.

Yine de yol boyunca ona sorular yönelttim - Ne tür bir müze? Yapacak daha iyi bir işi yok muydu? Ve benim eterik imzamı nasıl bu kadar kolay bulabildi?

"Sadece bana güven," dedi tekrar. "Seni şehirdeki en sevdiğim yerlerden birine götürüyorum."

On dakika sonra, yakın çevremizdekilerden birkaç kat daha yüksek, yüksek bir binaya vardık, ancak yine de bu mahalledeki diğer binalar gibi beyaz kireçtaşıydı.

Büyük giriş kapısının üzerindeki mermer cepheye kazınmış harfleri seçmekte zorlandım, çünkü eski Elder yazısının çok çiçekli bir yinelemesiyle yazılmışlardı.

Kieran, "Burası Arcane Tarih Müzesi," diye ekledi. "Bekle, Aetheric okuyabiliyor musun?"

"Aslında yapabilirim," diye yanıtladı. Elbette yapabilirdi.

"Ama bu durumda, bu mahalledeki neredeyse her binanın adını biliyorum. Bu şehrin çoğunu avucumun içi gibi bilirim."

"Sophrosyne'de mi büyüdün?"

Kieran bir an için gözlerini kaçırdı, birden tırnaklarının altındaki kumla ilgilenmeye başladı.

"Hayır, Pyrhhas'ta büyüdüm ama çok yakındı. Ve burada yaşıyorum... Tanrılar, sanırım beş yıl oldu? Belki de altı."

"Ah, tamam."

Sadece beş ya da altı yaşındaydı ve şimdiden Yaşlı Muhafızlar'ın kaptanıydı. Kieran'ın hikâyesinde daha fazlası varmış gibi görünüyordu. Çok daha fazlası. Beni bir dizi koridordan geçirirken ona başka sorular yöneltme isteğime karşı koydum. Bunun yerine dikkatimi tekrar etrafıma verdim. Geçmiş konusunda biraz kapalı görünüyordu ve buna saygı duyabilirdim. Ben de

Ne de olsa kendi sırlarım vardı. Göğsüme yakın tutmayı tercih ettiğim şeyler.

"Oldukça boş, değil mi?" Gözlemledim. Ayak seslerimizin yankılandığını duyabiliyordum ama başka bir şey yoktu.

"Bu yüzden şehirdeki en sevdiğim yerlerden biri," diye açıkladı. "Nedendir bilinmez, bu müze hafta boyunca pek fazla ziyaretçi çekmiyor."

"Acaba neden olmasın?" diye sesli düşündüm.

"Aslında emin değilim," dedi Kieran omuz silkerek. "Ama uzun bir günün ardından dinlenmek için güzel bir yer."

"Uzun bir gün mü geçirdiniz Kaptan? Daha öğlen bile olmadı," diye takıldım ve eski küreler, haritalar ve yıldız haritalarıyla dolu gibi görünen bir odaya doğru baktım.

Ona doğru ilerlerken Kieran beni elimden yakaladı ve nefesimin göğsümde sıkıştığını hissettim. Bunun hissi, sıcaklığı hakkında bir şey vardı. Uzun zamandır kimse tarafından dokunulmamıştım. O birkaç saniye içinde, nasırlı parmaklarının benimkilere dolanırkenki sertliğini ezberledim. Bu his çok hoştu ve beni yanağımda nasıl bir his uyandıracaklarını merak etmeye itti.

"Önce bu taraftan," diyerek hayallerimi yarıda kesti ve başını sol taraftaki koridora doğru salladı.

Sözümü sakınmadan elini bıraktım ve onu, yukarıdaki tavan pencerelerinden içeri dolan doğal ışıkla tamamen dolup taşan büyük, görünüşte boş bir odaya kadar takip ettim. Ancak odanın ortasına doğru ilerlediğimizde odanın hiç de boş olmadığını, aksine duvarların sergi olduğunu fark ettim. Devasa, geniş bir duvar resmiydi.

Gözlerimi tekrar zorlayarak, yine Aetheric dilinde kazınmış levhayı okumaya çalıştım.

"The... Mur... Mural, sanırım, yani... Mural..." Nefesimin altında mırıldandım.

Kieran, "Buna Yaratılış Duvar Resmi diyorlar," diye önerdi. "Elder'ın evren tasviri."

Oh. Vay canına.

Önümüzdeki duvara doğru birkaç adım attım, renk kıvrımlarına, kozmosun güzelliğini bir şekilde yakalamış olan zarif fırça darbelerine hayret ettim - tam olarak değil, ama sanatçı bir şekilde gece gökyüzünün özünü birkaç sahnenin arka planı olarak yakalamayı başarmıştı. Resmin tamamını görebilmek için başımı yeterince geriye eğdim, o anda detaylar dikkatimi dağıtmıştı.

"Bu... Kaynak..." Nefes aldım.

Kieran başını salladı, yanımda her şeyi anlıyordu.

"Yaşlılardan bazıları onu gümüş kristallerden oluşan devasa bir küme olarak tasvir ederken, diğerleri onu daha çok bir varlık, ilahi bir dişil form olarak şekillendirdi," diye açıkladı sessizce.

Bu durumda sanatçı her ikisini de seçmiştir.

Saf gümüşten gözleri olan ruhani görünümlü bir kadın figürü, ışıltılı bir yanardönerlikle parıldayan kristal aether'e benzeyen gerçek bir dağın üzerinde oturuyordu. Kadının avuçlarından gümüş rengi bir sıvı dökülüyor, saf eter akıntıları duvar resminin geri kalanını özenli bir incelikle bölüp dokuyordu. Sanki kaderin ipliği gibiydiler.

Hayatımda gördüğüm en çarpıcı sanat eseri idi.

"İnanılmaz, değil mi?" Kieran odada sadece biz olmamıza rağmen hâlâ alçak sesle konuşuyordu. Yine de sesinin tonunda bir tuhafılık vardı. Beklenmedik bir şey.

Başımı sallayarak onaylarken bunun bir hayranlık olduğunu fark ettim. Hürmetti.

Göreceli bir barış çağında yaşamasına rağmen, Kieran'ın bir asker olduğu inkâr edilemezdi. Kendini ölümcül bir zarafetle taşıyordu ve yıllar boyunca hayatta kaldığını kanıtlayacak yara izleri taşıdığı açıktı.

Ama yüzeyin altında... Bir sanatçının parıltılarını gördüğüme yemin edebilirdim. Güzelliğe ve yaratıcılığa değer veren bir adamın bakışlarını yakaladım. Bunun nedeni

Yıllar boyunca tanık olduğu katliamlar ya da bunlara rağmen -Henüz emin değildim. Ama yine de beni büyüledi.

Beni büyüledi.

"Aetherborne'ların reenkarnasyona inanmadıklarını biliyor musunuz?" Kieran sordu.

"Öyle değil mi?"

Bu benim için yeni bir haberdi. İnsanlar arasında en yaygın kabul gören teori buydu - ruhlarımızın eterimizle birlikte Tüm Yaşamın Kaynağına geri döneceğı ve bir sonraki yeniden doğuş döngüsünde yeniden doğmamıza izin vereceğı. Tanrıların aynı fikirde olmadığını duyduğumda şaşırmıştım. Büyüme ve çürümenin döngüsel kavramları - dengenin korunmasına duyulan içsel ihtiyaç - hepsi pratikte gizli bilimin yasalarına gömülmüştü.

"Öyle değil," diye doğruladı Kieran. "En azından tarih metinlerinin iddia ettiğı bu. Kaderler kavramının bu şekilde doğduğunu söylüyorlar."

Ona bakmak için döndüğümde gözleri duvar resminde gezinmeye devam etti. Buz gibi bakışlarında bir tür nostalji vardı, sanki Kieran tanıdık eski bir hikâyeyi hatırlıyormuş gibiydi.

"Bana daha fazlasını anlatır mısın?" Rica ettim, sesim amaçladığımdan biraz daha nefes nefese çıktı ve her kelimeye asıldığım gerçeğini ortaya çıkardı. Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ama gözlerini resimden ayırmadı.

"Bunun insanoğlu için geçerli olup olmadığı belirsiz, ancak Yaşlılar en azından kendilerinin reenkarne olmadıklarına inanıyor gibi görünüyor. Kaderler teorisi yeniden doğuştan önce gelir," diye açıkladı. "Çünkü Tufan'dan önce bir Aetherborne'un ölmesi oldukça nadirdi."

Başımı salladım, gözlerim tekrar kıvrımlı desenlere ve fırça darbelerine kaydı.

"Aslında o kadar nadirdi ki, ölenlerin isimlerini onurlandırmak için yıldızlardaki belirli desenleri onlara adarlardı - takımyıldızları. Ama sanırım bu kadim Aetherborne için sembolizmin ötesine geçiyordu. Onlar inanıyorlardı ki

saf eter, bedenleri Kaynak tarafından derhal emilirken, ruhları yukarıdaki yıldızlar arasında kalacaktı."

Burnumun ucunda keskin, tanıdık bir karıncalanma hissettim, bu her zaman gözlerimde yaşlar biriktiği anlamına gelirdi. Utanarak onları geri kırpmaya çalıştım.

"Ve böylece düşmüş kardeşleri yeni bir amaç bulacaklardı," diye devam etti Kieran. "Göksel varlıklar olarak, göklerin ötesine yükselirler. Oradan Kaynak'ın kendisine ulaşabilecekleri, onun iradesiyle yaşayanların yollarına rehberlik etmek için Kader iplerini dokuyabilecekleri söylenir. Aemos'u sonsuza dek izlerlermiş."

Tufan'ı, Uyanış'ı ve Aetherborne'un fedakârlıklarını düşündüm. Sadece o kader günü sayesinde kaç ruhun hâlâ hepimizi izlediğine inanıyor olmalılar. Yine gözyaşlarımı tutamadım, garip bir şekilde duygulandım.

"Bu bir şekilde hem güzel hem de ürkütücü," diye itiraf ettim birkaç dakikalık ortak sessizlikten sonra. "Ebedi koruyucular kavramı. Kaderlerin gerçek olabileceği düşüncesi."

Bir noktada Kieran'ın gözlerini duvar resminden ayırdığını fark ettim. Onun yerine beni izliyordu. Ama gözyaşlarını parmak uçlarımla silerken yüzünde herhangi bir yargılama ifadesi yoktu; sadece yumuşak bir gülümseme vardı. Nazik bir anlayış.

"Evet," dedi Kieran yavaşça nefes verdikten sonra. "Evet, gerçekten öyle."

Öğleden sonranın geri kalanını, Kieran beni ilgi çekici sergilere doğru yönlendirirken sessiz salonlarda dolanarak daha hafif bir notla geçirdik. Çok büyük bir binaydı,

Gerçi güneş batmaya başladığında, sanırım sergilenenlerin sadece dörtte birini görebilmiştim.

Bu kadar çok tarih, bu kadar çok bilgi, bu kadar çok eser ve geçmişin korunmuş dilimleri. Hayret vericiydi.

Müzeden ayrılırken, rahatsız edici bir endişe zihnimin arkasını kemirmeye başladı.

Kieran bu küçük gezintiye "macera" adını vermişti ve iyi bir maceraydı. Doğrusu, tüm gün çok güzel geçmişti ama bu küçük maceramızı bir randevu olarak mı görüyordu? Çünkü kolayca bu şekilde yorumlanabilirdi ve adamdan acı verici bir şekilde etkilenmiş olsam da... aynı zamanda onu gerçekten yönlendirmek istemiyordum. Bu adil değildi. Bir şeyler söylemem gerekiyordu.

"Hey, Kieran?"

"Mm?"

"Bugün gerçekten çok eğlendim. Ama... birlikte daha fazla zaman geçirmeden önce sana bir şey sorabilir miyim?"

Cebinden çıkardığı tek bir altın parayı çevirerek, "Hadi bakalım," dedi kolayca.

"Aramızdaki ilişkinin platonik kalması senin için sorun olur mu?"

Kieran bir an için sanki bu konuşmayı hiç beklemiyormuş gibi tuhaf bir şekilde şaşırılmış görünüyordu.

"Yani, eminim bu çok sık başınıza gelmiyordur, değil mi?" Gergin bir şekilde güldüm. "Kişisel bir şey değil, ben sadece... Şu anda ciddi bir ilişkiye hazır olduğumu sanmıyorum. Tüm dünyam bir anda, neredeyse bir gecede genişledi ama arkadaşılığınızdan gerçekten hoşlanıyorum ve-

"Arken," diye araya girdi Kieran. "Sus. Kendini açıklamak zorunda değilsin. Dürüst olmak gerekirse, beni hiç de istemediğim garip bir konuşmadan kurtardın. İlişki olayını pek beceremiyorum," diye açıkladı. İlişki kelimesini açıkça küçümseyerek söylemesine rağmen bu konuda neredeyse özür diler gibi görünmesi dikkatimden kaçmadı. Buz gibi gözleri yüzümde bir tepki ararken.

"Yine de arkadaşın olmak isterim. Ben de pek bir şey yapmıyorum... Ama senin için, sanırım

istisna."

Omuzlarımda tuttuğum tüm gerginliğin eridiğini hissettim, hayal kırıklığına uğramış hissedenden en küçük parçamı bile görmezden geldim. Yine de rahatlayarak nefes verdim. Bu beklediğimden çok daha kolay oldu.

"Hâlâ bir tur rehberine ihtiyacım var," diye düşündüm, saçlarımı kabartarak ve bize nezaketle sağladığı rahat enerjiyi korumaya çalışarak.

"Oh, ben mükemmel bir tur rehberiyim, sadece bekleyin."

Ve işte yine oradaydı. Kieran'ın her sohbetle getirdiği belli bir hafiflik, bir rahatlık vardı ve kendimi bunu arzularken buldum. Anlaşılanın verdiği rahatlık.

"Yine de sormak zorundayım," dedi yüzünün bir tarafında sinsi bir yarı gülümseme belirterek. "Korkunç derecede çirkin olduğum için mi?"

Bir kahkaha attım. "Oh, kapa çeneni, seni caka satan tavus kuşu. Ne kadar çekici olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Güzel erkekler bile arada bir egolarına iyi bir darbe almaktan hoşlanır," diye cevap verdi arsız piç göz kırparak. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Platonik," diye hatırlattım ona.

"Ne? Platonik mastürbasyon yapabilirsin. Bir sürü yaptım."

Ayrıntıları sorma isteğime direndim.

"Rüyanda görürsün, Vistarii."

"Belki de," diye sırtıttı. "Sen de hiç fena değilsin Asher. Yakında Sophrosyne'deki tüm erkekleri hayal kırıklığına uğratma konusunda benimle yarışacağından eminim."

"Ve kadınlar," diye ekledim.

"Öyle mi?" kaşlarını kaldırdı ve sırtışı genişledi. "Bunu da ortak noktalarımız listesine ekleyelim, Küçük Kanal."

Listesi oldukça hızlı büyüyordu.

YIRMİNCİ BÖLÜM

KIERAN

Ertesi gün, kendimi teğmenlerimle birlikte Pazar Bölgesi'nde dolaşırken buldum.

İşimizin doğası ve sorumluluklarımız göz önüne alındığında, Jeremiah, Hans ve benim erken çıkmamız nadirdi ve hepimizin aynı anda vardiyadan çıkması daha da nadirdi. Doğal olarak biz de bundan faydalandık ve Muhafız Karargâhı'ndan Sophrosyne'in diğer tarafına geçerek yiyecek bir şeyler aradık.

İtiraf etmeliyim ki, düşüncelere dalmıştım. Zihnimin, dün Küçük Kanal'la birlikte müzeye yaptığımız hazırlıksız geziye dönmesine izin veriyordum.

Evet. Belki doğaçlama biraz abartılı oldu.

Bir haftayı aşkın bir süre düşünüp taşındıktan ve kendimle tartıştıktan sonra, dürüst olmak gerekirse pes etmiştim. Evrenin, Arken'le benim bir araya gelmemizi sağlamaya kararlı görüldüğünü düşününce, artık kendime yardım edemezdim.

defalarca birbirimize rastladık. O zavallı kadını ne kadar yalnız bırakmaya çalışsam da.

Onunla aramızdaki ilişkiyi platonik tutma konusundaki konuşmamızdan sonra, onun yörüngesinde kalmak için gayet kabul edilebilir bir mazeretim olduğunu fark ettim. Hanjae benden ona göz kulak olmamı istememiş miydi? Bunu yapabilirdim.

Memnuniyetle, Komutan.

Tek sorun artık barajın yıkılmış olmasıydı. Dürtülerime yenik düşmüştüm ve şimdi Arken Asher'ı her gün rahatsız etmemek için kendimi zor tutuyordum. Şimdiye kadar bu dürtüye direnmiştim... en azından bugün. Onu tam yirmi dört saat boyunca yalnız bırakmıştım. Yine de aklım dün müzede yaşadığımız o küçük anlara, belki de bu arkadaşlık olayının gerçekten iyi bir fikir olduğuna dair garip bir şekilde rahatlatıcı sinyallere gidip duruyordu. İkimiz için de.

Çok fazla ortak yönümüz vardı. Mükemmel bir aynaydım, başkalarının tavır ve davranışlarını papağan gibi taklit ederek kendilerini rahat hissetmelerini sağlayabiliyordum - işimde çok faydalı bir beceriydi bu. Ama Arken'in yanında? Buna gerek yoktu. Benzerliklerimiz gerçektir ve bu ne kadar garip olsa da.... anlaşılması zordu. Güzel bir şeydi.

O ürkütücü ortak noktalar -ve ruhumun derinliklerine bakan o geniş, altın gözler- olmasa bile Arken zekiydi. Büyüleyiciydi. Hel kadar eğlenceliydi. Ve ben onun kafasını karıştırırken, görünüşte sıradan olan şeylere karşı hâlâ muhafaza etmeyi başardığı çocuksu merakı yüzünden onunla dalga geçerken biraz fazla eğlendim.

Örneğin bir oda dolusu tozlu eski yıldız haritaları gibi.

"Astronomiyi gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Onunla alay etmiştim.

Arken dün Yaratılış Duvar Resminden ayrıldıktan sonra.

"Bu kadar açık mı?"

"Biraz," diye gülmüştüm ama buna şaşırdığımı söyleyemezdin.

Ne de olsa onu bu sergiye getirmemin nedeni buydu. Gölgelerle büyülenmiş bir Işık Kanalı'nın gece gökyüzü kadar çekici ve büyüleyici bir şeye çekilebileceğini anlamak çok da zor değildi.

"Yıldızları her zaman sevmişimdir. Gerçi Ay'la aramızda daha çok... düşmanca bir ilişki var," diye yanıtlamıştı Arken.

"Peki bu neden Küçük Kanal?"

"Çünkü dolunay altında asla uyuyamıyorum," diye homurdandı. "Bu çok sinir bozucu. Her lanet ayda. Amareta her zaman bunun dolunayda doğduğum için olduğunu söylerdi."

"Ben de öyleydin aslında," diye bilgilendirdim onu, bu kadar açık sözlü olduğum için kendimi bile şaşırtarak.

"Gerçekten mi?!"

Dediğim gibi... Aramızdaki o tuhaf küçük benzerlikler birikmeye devam etti.

"Sen içinde bir korkunç iyi ruh hali Bugün, Kaptan," dedi Jeremiah, bana şüpheyle bakarak.

"Neden benim için endişeleniyormuşsun gibi konuşuyorsun?" Sırıtarak sordum.

"I Yani..." benim Teğmen izlenen Kapalı, izin vermek Yüz ifadesi gerisini söylüyordu, ben de gözlerimi deviriyordum.

"Dün alışılmadık derecede iyi bir gün geçirdim. Bu kadar basit," diye cevap verdim.

"Yani biriyle yattın mı?" Hans yorumladı.

"Bu pek de alışılmadık bir durum değil," diye göz kırparak karşılık verdim. "Yani, belki senin için öyledir, Deering..."

Jeremiah homurdandı.

"Oh, siktirin gidin! İkiniz de!" Hans tükürdü.

Jeremiah gülerek, "O kuraklık dönemini her an atlatabilirsin dostum," dedi. "Bilirsin, kendi beklentilerini nasıl yöneteceğini öğrenir öğrenmez."

"Ne demeye çalışıyorsun?!"

Jeremiah güven verici ve neşeli bir ses tonuyla, "Yok bir şey, yok bir şey," dedi. "Sen çok yakışıklı bir piçsin Hans."

Belki de hemen odadaki en saf kadına gitmeyi bırakırsanız, belki o zaman biraz alabilirsiniz."

"Bu bir lanet, benim suçum değil," diye inledi Hans. "Bir bakışta anlamamanın bir yolu yok ki! Zamanımın yarısında lezbiyenlerle flört ettiğimi nasıl bilebilirim?"

"Bir ipucu," diye şaka yaptı Jeremiah. "Eğer barda sürekli başka kadınları süzüyorlarsa, senin gibilerle ilgilenmiyor olabilirler."

"**A f f e d e r s i n i z ,**" dedi Hans. "Biseksüellik diye bir şey var. Bakın Onu!"

Kafamı çevirdiğimde Hans kahverengi, nasırlı bir parmağıyla beni işaret ediyordu.

"Ben gerçekten varım, biseksüel olarak," diye kabul ettim. "İkiniz de beni hayal gücünüzde canlandıracak kadar yaratıcı değilsiniz."

Jeremiah, "Hans'ın aklına bir şey gelseydi, bu muhtemelen lezbiyen olurdu," dedi.

"Pekala, seks hayatım hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter, seni sinsi piç.

Beşik hırsızı burada şaka yapmaya çalışıyor."

Beşik hırsızı mı?

Kaşlarımı kaldırdım ve Jeremiah'ya bakarak durumu anlamaya çalıştım. "Aldırma ona," diye mırıldandı Jer.

Ayrıntıları öğrenmek için onu sıkıştıramadan, vücudum zihnimden daha hızlı tepki verince ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim; boynum içgüdüsel olarak Batı Kapıları'na, kargaşa sesine doğru kırıldı. Bağırıyorlardı.

Ne oluyor lan?

"Siz ikiniz bunu duydunuz mu?"

Teğmenlerim duraksayıp beni dinledikten sonra hızla gözlerimin içine baktılar. İkisine de kısa ve sert bir baş selamı verdim ve üçümüz birlikte kuzeybatıya doğru koşmaya başladık. Birkaç dakika içinde olay yerine vardık.

Şehrin Misafir Bölgesi'nin girişinin hemen dışında küçük bir kalabalık oluşmuştu. Bir çift acemi muhafızımız küçük bir grupta anlaşılmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Pyrhhan asilzadeleri, yine Pyrhhan olan birkaç sert görünümlü koruma tarafından kuşatılmıştı.

Oh, neşe.

Başımı daha sıradan insanlar gibi görünen kalabalığa doğru salladım. Öfkeli halk.

"Bunu halledin, olur mu?" Pyrhhan soylularına doğru güvenle yürümeden önce teğmenlerime mırıldandım. "Bunları ben hallederim."

Yaklaştığımda özellikle iki adamı hemen tanıdım: Köz Hanedanı'nın Ticaret Yüksek Danışmanı Üstat Levi Mirkovic ve yanında Freyston'un Doğu Pyrhhan topraklarının Vikontu olan kuzeni Gidgeon.

"İyi günler beyler," dedim başımı hafifçe eğerek. Kuşkusuz sadece göstermelik bir saygı gösterisiydi bu.

Genç muhafızlardan biri, "Tanrılara şükür," diye söze başladı. "Yüzbaşı, bir-"

"Yüzbaşı mı?" Levi sözünü kesti, dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı. "İyi, Yaşlı Muhafızlar'ın bu durumla ilgilenmesi için uygun yetkiye sahip birini gönderecek kadar mantıklı olmalarına sevindim. Adamlarınız arzu edilecek çok şey bıraktı, Kaptan."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Danışman. Nasıl yardımcı olabilirim?" Ses tonumdaki alaycılığın bariz bir şekilde ortaya çıkmamasını umarak, yumuşak bir şekilde mırıldandım.

Mirkoviçleri hiç umursamamıştım. Özellikle de Levi'yi. Adam tam bir dangalaktı.

Levi bir parmağını halktan bir gruba doğru iterek, "Bu serserileri derhal tutuklayarak yardımcı olabilirsiniz," dedi.

Bunu yaparken, titreyen korlar bileğini çevreledi. Açıkça görülüyordu ki, Ateş Kanalı'nın öfkesi ondan uzaklaşıyordu.

"Bu konuda ilerleyebilmem için biraz daha bilgiye ihtiyacım olacak, Üstat Mirkovic," dedim yumuşak bir sesle,

tazeye döndü. "Bana durum hakkında bilgi ver, Kraiggson."

"Evet, efendim. Mirkoviç partisine göre, Pyrhhan vatandaşlarından oluşan bu küçük grup, Freyston'dan bizim bölgemize geçtikleri sırada seyahat kervanlarını takip etmeye başladı. Mirkoviçler, tarafsız bölgeye girdikten sonra kendi partilerini, yani Vikont ve Yüksek Danışmanı taciz etmeye başladıklarını iddia ediyorlar."

Sophrosyne'de tutuklanmayı gerektirecek bir suç sayılmaz.

"İddia mı ediyoruz? Gerçek bu! Beni saldırmakla tehdit ettiler!" Levi araya girdi, sarmal yumruklarının etrafındaki titrek korlar büyümeye başladı, öfkeden titrerken kendilerini alevlendirdiler.

Köz Hanesi'nin Başdanışmanı, kendi lanet olası seçmenlerine saldırmaya hazırmış gibi görünüyordu.

"Tüm saygımla efendim, sakın olmanızı rica edeceğim," diye uyardım. "Şehrimizin güvenliği içinde size ya da size ait olanlara hiçbir zarar gelmeyeceği konusunda sizi temin ederim."

Levi dinleyen herkese karşı tiradına devam ederken Pyrhhan muhafızlarından birinin yanına gittim... ki bu aslında sadece Vikont ve daha iyisini bilmeyen zavallı genç muhafızdı.

"Herhangi bir meşru saldırı veya zarar verme tehdidine tanık oldunuz mu, onbaşı?"

Pyrhhan muhafızlarının rütbelerine oldukça aşınaydım, üniformalarından statülerini hemen anlıyordum.

"Hayır, efendim. Olay çıkarıyorlardı ama çoğunlukla çeşitli şikâyetlerini dile getiriyorlardı," diye açıkladı Pyrhhan muhafızı. "Makul bir mesafeyi korudular. Sınırı geçene kadar bizi takip ettiklerini fark etmedik bile."

"Anlıyorum," dedim, kasaba halkından oluşan o küçük gruba dönüp bakarak.

Mirkovic ailesiyle bir alıp veremedikleri varsa, Freyston'dan geldiklerini tahmin edebiliyordum. Kargaşa çıkarmaya başlamadan önce soyluların Sophrosyne topraklarına geçmesini beklemek gerçekten akıllıca bir hareketti. Zekice... ve bir grup hoşnutsuz ırgat için biraz fazla hesaplı.

"Deering," diye seslendim ve yardımcıma bir an önce bana katılmasını işaret ettim.

"Kaptan?"

"Mirkovikleri takip eden tüm Pyrhhan halkının isimlerini not almanı istiyorum. Bilgilerini aldıktan sonra gitmekte özgürler."

"Gitmek serbest mi?!" Levi aşırı uzun boynunu bana doğru uzatarak tersledi, cılız yüz hatları bir inançsızlık portresine dönüştü. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Korkarım ki Yaşlı Muhafızlar'ın Pyrhhan vatandaşlarını geçerli bir sebep olmaksızın tutuklama yetkisi yok, Üstat Mirkovic," diye cevap verdim basitçe. "Kanıt ya da Közlerin Efendisi'nin doğrudan emri olmadan."

"İşe yaramaz," diye burnunu çekti Mirkovic. "Lord de Laurent'ın bunu yakında duyacağına emin olabilirsiniz."

Yüksek Danışman bana ters ters bakmadan önce omzundan bir parça tüy topladı. Gözleri kısılmıştı.

"Tanıdık geliyorsunuz. Daha önce tanıştık mı, Kaptan?" diye sordu.

"Hayır," diye neşeyle yalan söyledim ve grubunu Batı Kapıları'na doğru yönlendirdim. Levi Mirkovic beni hatırlamadıysa, öyle kalmasını tercih ederdim.

"Sophrosyne'deki konaklamanızın tadını çıkarın," diye göz kamaştırıcı, zorlama bir gülümsemeyle teklif ettim - hiçbiri farkı anlayamazdı. "Daha fazla yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa bize haber verdiğinizden emin olun. Muhafızları nerede bulacağınızı bildiğinize inanıyorum."

Pyrhhan kalleşlerinden herhangi biri cevap veremedi, topuklarımın üzerinde döndüm ve kendi adamlarıma doğru yol aldım.

"Her şey tamam mı?" diye sordum.

"Evet, efendim," diye cevap verdi Hans, bana daha sonra kullanmak üzere hemen cebime koyduğum küçük bir parşömen kılıfı uzatarak.

Pyrhhas'taki kaynaklarımın bunları yakından takip etmesini sağlamalıyım. Bu küçük protestoda görüldüğünden daha fazlası olduğuna dair bir his vardı içimde.

"Bu durumda, hepiniz gitmekte özgürsünüz. Ama akıllıca bir söz," diye önerdim. "Eğer otorite figürlerinizle kavga ederseniz... Pyrhhan bölgesinde kalmayı düşünün, orada sizi bekleyen en kötü şey sadece zengin, ölümlü bir adamdır. Anladın mı?"

Dürüst olmak gerekirse biraz gereksiz bir gözdağıydı ama bu kalabalığın bir an önce dağılmasını istiyordum. Pyrhhan Muhafızları'na saygısızlık etmek istemem ama Yaşlı Muhafızlar'ın renkleri tabiri caizse daha fazla itaati teşvik etme eğilimindeydi. Diğer bölgelerde bile, ceketlerimizdeki altın amblem her zaman kimi ve neyi temsil ettiğimizi hatırlatırdı. Yaratılış Tohumu, kan ve eter, yaşam ve tanrısallık arasındaki nihai dengeden daha fazlasını temsil ediyordu. Onlara günün sonunda kime rapor verdiğimizi hatırlatıyordu. Kime hizmet ettiğimizi.

Aetherborne.

Ne de olsa Tanrılar Şehri'nin yeminli kılıcı ve kalkanıydık.

Jeremiah genç muhafızları gönderdikten ve uçümüz şehre geri döndükten sonra Hans, "Pekâlâ," dedi. "Bu ilginçti."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldandı Jeremiah. "Yine de biraz garip, değil mi? Protestocuları pek sık duymazsınız. Hele hele Pyrhhas'ta."

Aynen öyle.

Köz Evi'ndeki liderlikle ilgili kişisel görüşlerime rağmen, Jeremiah doğru noktadaydı. Komşu bölgelerimizdeki insanlara genel anlamda çok iyi bakılıyordu. Pyrhhas onlarca yıldır huzurlu, memnun ve geliyordu. Yine de başka bir

Cebimdeki parşömenle oynarken, şüphe uyandıracak bir sebep olduğunu düşündüm.

"Bunu araştıracağız," dedim. "Umarım Mirkovikler iş için doğruca Yönetim Bölgesi'ne falan gitmişlerdir, bugün o pislikle tekrar uğraşmak istemiyorum."

Hans, "Ne hıyar ama," diye onayladı.

Ayrıca, ihtiyacım olan son şey Levi ya da Gidgeon'ın yakın zamanda bana ikinci kez daha yakından bakmasıydı, yoksa eski anılar canlanabilirdi.

Çok iyi bir hafta geçiriyordum ve hiç havamda değildim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ARKEN

Kendi heyecanımın dalga dalga tenimden yayıldığını hissedebiliyordum. Laurel'in arkadaşlığının verdiği eğlence bir yana, bugünlerde Bios derslerimde kendimi pek bir şey beklerken bulmuyordum ama bugün bir istisnaydı.

Bugün Irrosi Arboretumu'nu ziyaret ediyorduk.

Burayı henüz kendi başıma keşfetmemiş olmam, Sophrosyne'in ne kadar geniş bir alana yayıldığının gerçek bir kanıtıydı ve bana şehir devletinin gerçekte ne kadar büyük olduğunu ve pırıl pırıl beyaz duvarlarının ardında ne kadar çok sır saklıyor olması gerektiğini hatırlattı. Çünkü Arboretum, Studium arazisinin tam ortasına doğru, sabah güneşinde parıldayan büyük, kubbeli cam tavanı ile dimdik duruyordu.

Binanın kendisi bir sanat eseriymiş, karmaşık Irrosi mimarisi görülmeye **değerdi** ama asıl nefesimi kesen içinde barındırdıklarıydı. O an

Vitray işlemeli yüksek çift kapıdan içeri adım attığımda kendimi başka bir âleme, tamamen başka bir varoluş düzlemine taşınmış gibi hissettim.

Yüksek Bilgin Larkin hızlı nefes alışım karşısında bana alaycı bir gülümseme sundu, sınıfımızın geri kalanından sessiz bir sessizlik geçerken birden etrafımız bir renk cümbüşüyle çevrildi - canlı neonlar, yumuşak pasteller. İçerisi dışarıya göre daha karanlıktı ama yine de tüm alan doğal fosforlu ışıltıyla aydınlanmıştı. Irros'un yükselen mantar ormanları hakkında okumuş olsam da, bunu kendi gözlerimle görmek...

Lanet Hel, bu gerçek dışıydı.

Topraktan devasa, süngerimsi mantarlar fışkırdı, sapları Wyldwoods'taki en kalın meşeler kadar geniş ve yüksekti. Başlıkları o kadar geniş ve büyüktü ki, küçük bir kulübenin çatısı olarak kullanılabilirlerdi. Parıldayan sporların girdapları havada yıldız tozu gibi sürükleniyordu ve bir an nefesimi tuttum. Uzaklarda bir yerde, cam kırıklarını andıran belli belirsiz tıkırtılar ve çatırtılar duyabiliyordum.

O ilk birkaç dakika boyunca tek yapabildiğim ağzım bir karış açık, huşu içinde bakmaktı, ta ki Laurel alçak sesle ısıklık çalıp dikkatimi çekmek için dirseğiyle beni dürtene kadar.

"Psst. Arken. Güzel kitap kurdu alarmı."

"Hmm?"

"Selamlar, genç Conduitler!" Tanıdık olmayan bir ses seslendi. "Amacita Luxpharia'nın parlayan sporlarının insanlar için hiçbir şekilde zehirli ya da zararlı olmadığından, yüzünüzü örtmeden özgürce nefes almanın tamamen güvenli olduğundan emin olabilirsiniz. Aynı şey kuzeni Amacita Lunaeris için söylenemez ama o tür burada tutulmuyor."

Gerçekten de güzel bir kitap kurdu.

Şu anda Irossi'ye özgü bu mantarlar hakkında şiirsel sözler söyleyen söz konusu adamın kendisi de çarpıcı bir örnekti. Uzun boylu ve bronz tenliydi, dostça bir sırıtışla ışıldıyordu.

Çilli yüzünün tamamı. Başöğretmen Larkin'in sırtını samimiyetle sıvazlarken yeşil gözleri coşkuyla parlıyordu.

"Seni görmek güzel, Jude."

Larkin, "Öğrenciler, sizi Arboretum'daki baş araştırmacı Scholar Thompson ile tanıştırmak istiyorum," dedi. "Bugünkü turumuza rehberlik etmeyi nezaketle teklif etti, bu yüzden lütfen uzmanlığını nadir bir kaynak olarak kullanın ve bol bol soru sorun!"

"Asıl nadir bulunan kaynak o adamın kullandığı şampuan," diye mırıldandı Laurel nefesinin altından. "Şu saça bak."

Konu uzaktan da olsa çekici birine gelince her zaman zeki bir gözlemci olan Laurel yanılmamıştı: Bilgin'in saçları koyu çikolata kahverengisiydi, Hel kadar düzgündü ve benimkinden daha uzun olmalıydı. Yüce Tanrım.

"Ah, lütfen," diye cevap verdi Bilgin Thompson Larkin'e, yanakları biraz kızarmıştı. Bu, çillerini daha da belirginleştirdi, ki bu da sevimli bir şeydi. "Beni pohpohluyorsun. Ama merhaba öğrenciler. Bana Ezra diyebilirsiniz ve bu öğleden sonra rehberiniz ben olacağım. Akademisyen Larkin'in de çok iyi bildiği gibi, bölgesel biyomları tartışmak için her fırsatı değerlendiririm. Özellikle Irrosi bahçeciliği benim uzmanlık alanımdır."

Binanın ilk kanadında ilerlerken, Bilgin Larkin Irros'un tropik bölgelerinin bazı temel ayrıntıları hakkında gevezelik etti. Ezra anlattıkça daha ince ayrıntıları karalamak için ara sıra not defterimi çıkarsam da, manzaraları ve sesleri izlemeye odaklandım. İtiraf etmeliyim ki adam mantarları iyi tanıyordu.

"Adımınıza dikkat edin!" İkinci kanada yaklaşırken tepemizden bir ses seslendi.

Bekle. Baş üstü mü?

Kafamı kaldırdığımda şaşkınlıktan neredeyse bağıracaktım. Araştırmacılardan biri -Su Kanalı, fark ettim- üzerimizde yüzüyor, dönen devasa bir sıvı damlasının üzerinde oturuyordu.

KutsalHel, sen olabilir yap o ile arcana? Tam anlamıyla Havalanmak mı?

"Bunu evde denemeyin millet," dedi sırtarak bize bakarken. "Sen hazır olduğunda, Addie!"

Su Kanalı'nın Addie adını verdiği başka bir araştırmacıyla birlikte çalışmaya başlamasını sessiz bir hayranlıkla izledim. Addie birkaç metre ötede, en büyük mantarlardan birinin dibinde duruyordu. Anlaşıldığı kadarıyla Addie bir Ateş Kanalı'ydı; bunun kanıtı da başının üzerinden küçük Ateş arcana patlamaları fırlatmaya başlaması ve bunları devasa mantar örtüsünün solungaçlarına doğru savurmasıydı.

Aemos'ta neydi o?

Ancak yüzen Conduit, arkadaşıyla mükemmel bir senkronizasyon içinde çalışarak her alevi söndürmek için küçük Su aether küreleri fırlattı ve bu da etrafımızdaki havaya ince, sıcak bir sis yaydı.

Ezra, "Irros'un flora ve faunasının burada gelişmesi için doğru ortamı sağlamak amacıyla, bahçıvanlarımız havaya ısı ve nem dağıtmak için bu eşsiz yöntemi geliştirdiler," diye açıkladı. "El ve Addison sık sık birlikte çalışarak sisi bu görkemli miselyumların solungaçlarına, en kolay emilebilecekleri yere kadar götürüyorlar."

Ne kadar etkileyici.

"Görkemli miselyum mu? Bu adam gerçek mi?" Laurel gözlerini devirerek fısıldadı.

"Sus, sen," diye karşılık verdim nefesimin altında. "Bu çok ilginç."

Bahçıvanların bu eşzamanlı küçük Su ve Ateş akışıyla ileri geri gidişlerini izlerken parmaklarım karıncalanmaya başladı. O tanıdık kaşıntı geri dönmüştü, arcana'yı kendim taklit etme dürtüsü. Bir ortağa bile ihtiyacım olmayacaktı ve büyü işi yeterince basit görünüyordu...

Ağır bir şekilde iç çektim ve bir şey ortaya çıkmadan önce dürtümü bastırdım.

Şimdi olmaz, Arken. Burada olmaz.

Çoğu zaman bu sırrım yeterince idare edilebilirdi ama yine de bundan nefret ediyordum. Diğer Rezonanslarımı herkesin içinde bastırmak zorunda kalmaktan, etrafımdaki elemental dünyayla doğal bir bağ gibi hissettiğim şeyi kesmekten nefret ediyordum. Yüzeyde çok zararsız görünen, ancak sonuçlarını düşünmeyi bıraktığınızda sinsi ve tehlikeli bir şeye dönüşen bir şeyi saklamak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Bu şeyleri yapabilmemin ne anlama geldiğini bilmemekten nefret ediyordum.

Tekrar oflayıp puflayarak Işığ ı kendime doğru çektim. Dikkat çekmemek için ellerimi ceplerime soktum ve o tanıdık parıltının parmak uçlarımda gezinmesine izin verdim. Parıldayan görsel geri bildirim olmasa bile, Rezonansımın en azından bir kısmını kullanmanın, bana ait olanı hissetmenin rahatlığını yaşadım. Saklamak zorunda olmadığım bir parçamı kucaklamak.

Geniş arboretumun üçüncü kanadına yaklaşırken Bilgin Thompson kendi kendine, "Ah, kahretsin," diye mırıldandı. "Neredeyse unutuyordum. Turun geri kalanına geçmeden önce, aranızda araknofobik olan var mı? Çekinmeyin, bu son derece yaygın bir korku, ancak örümceklerden hoşlanmıyorsanız... şimdi izninizi isteyebilirsiniz."

"Eğer örümceklerden hoşlanmıyorsan? Kim örümceklerden hoşlanır ki?" Laurel fısıldadı. "Ayrıca, cidden az önce "lanet olsun" mu dedi?"

"Şu zavallı adamı rahat bırakacak mısın? Eğer korkuyorsan, her zaman elimi tutabilirsin," diye takıldım.

"Onlardan korktuğumu hiç söylemedim," diye burnunu çekti. "Sadece varlıklarına tahammül ediyorum."

"Bunu şimdi söylüyorsun..." Sırada ne olduğunu bildiğim için düşüncelere daldım. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, örümcekleri severim."

"Sen yapardın."

Bilgin Thompson başını kaldırıp, "Küçük dostlarımızın beslenme zamanı yaklaşıyor, bu yüzden yuvadan ayrılırken başlarının üzerinde daha aktif olacaklar," dedi ve benim gözlerim de onu takip etti.

"Kutsal Hel," diye nefes aldım.

Tavanın her köşesinden sarkan binlerce, binlerce ince, yanardöner örümcek ipi olmalıydı. İnce, esnek kordonlar her ağacın ve mantar kapağının tepesinden aşağıya doğru uzanarak çeşitli yapılar oluşturunuyordu
-Tüneller, hamaklar, derme çatma merdivenler ve her türden ağlar.

Derse olan odağımı kaybetmeye başladım, kendimi ipekteki desenler ve parlayan sporların ve çiğ damlacıklarının her bir tele yapışmış gibi görünmesi, mücevherler gibi parlaması, çalındaki meyveler gibi hipnotize olmuş buldum. Daha önce duyduğum o garip tıkırtı sesi geri dönene ve Laurel yanımda sarsılana kadar büyüğü sisin etkisinden kurtulamadım. Tıkırtılar ve çıtırtılar şimdi daha yüksekti. Çok daha yüksek.

"Vay anasını! Bu lanet şey de ne?!" Laurel pazılarımı tutarak ciyakladı.

Ah. İşte oradaydı.

Bilgin Larkin sert bir sesle, "Dilimize dikkat edin, Bayan Ansari," dedi. "Ama sorusuna cevap verebilecek biri var mı?"

Laurel'in aksine, önceki bütün geceyi Irrosi biyomları üzerine çalışarak geçirmiştim. Kısmen bunun için heyecanlı olduğumdan, kısmen de beni eve bıraktıktan sonra muhafızlardan birini aklımdan çıkarabilmemin tek yolu bu olduğu için.

"Latrodectus lustrae," diye önerdim dev, kristal görünümlü örümceklerden biri yuvadan dışarı sıçramaya başladığında. "Bunlar Astral İplikçiler."

"Gerçekten de! Çok iyi," dedi Ezra, sanki sınıfa azıcık bir katılım tüm gününü güzelleştirmiş gibi geniş bir sırıtışla. "Bu Elorei, genç yetişkin kadın İplikçilerimizden biri."

Elorei mantar gölgeliğinin solungaçlarından yavaşça aşağı iniyordu ve ben tek, ince bir örümcek ipliğinin bu ağırlığı taşıyabileceğine neredeyse inanamayarak izledim.

Bu kadar büyük, yarı saydam bir kabuk. Yine, bu şeyler hakkında okumak bir şeydi, ama onlara tanık olmak...

İpeklerinin kullanım alanlarını, nasıl hasat edildiğini ve iplikçiler ile mantarların kendileri arasındaki görünüşte simbiyotik ilişkiyi detaylandırırken kendimi Bilgin Thompson'ın her kelimesine asılı buldum. Laurel'in hakkını yemeyelim, dersin geri kalanında iğneleyici sözlerinin çoğunu kendine sakladı... yine de ara sıra elim havaya kalkıp Ezra'ya daha fazla ayrıntı için yalvardığımda homurdanmaya devam ediyordu.

Ne diyebilirdim ki? Mantarları gerçekten severdim.

Ders bittikten ve sınıfımız dağıldıktan uzun bir süre sonra kendimi arboretumda, hâlâ büyülenmiş bir halde buldum. Her köşede ve çatlakta yeni bir şey vardı, günlüğüme not almaya değer bir şey - Laurel'in üzüntüsüne rağmen.

"Burada benimle kalmak zorunda değilsin, biliyorsun Laur."

"Biliyorum. Ama lanet olsun. Bu boku gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, öyleyim."

"Henüz gelecekle ilgili planların olmadığını söylediğini biliyorum ama... hiç akademisyen olmayı düşündün mü? Eminim Biyoloji alanında uzmanlaşabilir, dostlarımız Jude ve Ezra'nın saflarına katılabilirsin."

Bir an duraksadım, çizim kalemimle çeneme vurdum ve sonra omuz silktim.

"Bir zamanlar ben de bu yoldan gidebileceğimi düşünmüştüm," diye itiraf ettim. "Gençken tek istediğim akıl hocamın izinden gitmek ve bir gün Yüksek Bilgin olmaktı. Ama artık o kadar da değil. Doğayı seviyorum, beni kesinlikle büyülüyor ama bu daha çok kişisel bir bağ. Ve öğretmeyi de pek sevmiyorum. Gerçi ben

Sanırım bir araştırmacı olabilirim... Yine de bu yolun bana pek cazip geldiğini söyleyemem."

"Bu seni hiç rahatsız ediyor mu?" Laurel yanımdaki kütüğe otururken yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

"Hangi kısmı?"

"Bir sonraki adımın ne olacağını bilmemek. Daha büyük bir hayat planının olmaması. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil Ark. Bence buraya sadece öğrenmek için gelmiş olman çok güzel. Bu bana çok yabancı bir kavram. Kafamda tam olarak oturtamıyorum."

"Eskiden beni çok rahatsız ederdi aslında," diye itiraf ettim. "Eve döndüğümde. Gerçekten ne istediğimi bilmemenin belirsizliği beni çıldırtırdı. Ama yemin ederim, Sophrosyne'e geldiğim anda içimde bir şeyler yerine oturdu. Olmam gereken yerde olduğumu hissettim."

"Ah. Bu çok güzel bir şey Ark," dedi Laurel yumuşak bir sesle ve gülümsedi. "Senin adına sevindim, her ne kadar anı yaşama becerine imrensem de..."

"Tuhaf, ilk tanıştığımızda sende hayran olduğum şey aslında buydu," dedim ona. "Küçük bir sosyal kelebek gibi etrafta rahatça süzüldüğünü düşünmüştüm. Ama sende görüldüğünden daha fazlası var Ansari."

Laurel homurdandı.

"Evet, bilirsin işte. Aklınızı başınızda tutan şey sosyal hayatınız olduğunda bu rolü oynamak kolay. Elbette görüldüğümde daha fazlası var, örneğin bugünlerde yaşadığım sürekli stres hali gibi" dedi. Ses tonunu hafif tuttu, ancak gerginliğin sınırını duyabiliyordum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ses tonumu nötr ve zorlayıcı tutarak sordum. Ona baskı yapmak istemiyordum... Sadece kapıyı açıyordum.

Laurel derin bir iç çekmeden önce omuz silkti.

"Ailem iki yıl içinde Studium'a girip çıkmamı bekliyor. "Hızlandırılmış bir yol", böylece eve dönüp Baba ve Lord'un yanında çiraklık yapmaya başlayabilirim.

Yine Ymir. Sanki... Hayatım boyunca beni tımar etmeleri yetmedi, değil mi? Sırf ana rahminden çıkan ilk çocuk olduğum için. Bu Yüksek Danışman rolü yüzyıllardır en büyük Ansari'ye aitti ve tüm aileme o kadar çok rahatlık, o kadar çok fırsat sağladı ki... Peki ben kimim ki bu zinciri kırayım?"

"İstiyor musun?" Aktif bir şekilde dinliyor olmama rağmen çizmeye devam ederek sordum. Çoğu insan ruhunu ortaya koyarken onlara dik dik bakmamanın onları rahatlattığını ve ellerim meşgulken daha derin konuşmalara odaklanmamın daha kolay olduğunu fark ettim. "Zinciri kırmak yani."

"Mesele de bu," dedi Laurel. "Anladığımı sanmıyorum. Yani, Sophrosyne'e gelmeden önce Torrents Koleji'nde ticaret eğitimi almıştım. Tüccarlar Loncası'nda çalışmış, birçok ticaret zirvesine katılmıştım ve ister inanın ister inanmayın, bu işte gerçekten iyiyim, Ark."

Kaşlarımı kaldırdım ama devam etmesine izin verdim.

"Biliyorum, biliyorum, beni yaşlı vikontlar ve tüccarlarla dolu bir odada hayal edemezsiniz, ama aslında onlarla baş edebilirim. Ve bu hoşuma gidiyor. Bir gün bir fark yaratabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor. Lord Ymir'i Samhaven'a iyi hizmet edecek politikalara yönlendirebilirim."

Laurel'e birkaç kez politikada bir gelecek düşünmesi gerektiği konusunda takılmıştım. Pek çok açıdan tam da bu yöne doğru gittiğini fark etmemiştim. Atlassian Mahkemeleri arasında etkili bir rol.

"Vay canına," diye mırıldandım. "Bu gerçekten inanılmaz Laur."

"Teşekkürler," diye iç geçirdi.

"Ayrıca bu kadar gençken inanılmaz bir baskı altındasınız. Kaç yaşındasın, yirmi mi?"

"Evet. Sanırım biraz daha fazla zamanım olmasını umuyordum, anlıyor musun? Belki biraz daha özgürlük. Nefes alacak yer. Korkarım önümüzdeki iki yıl hiç vakit kaybetmeden gelip geçecek."

Birdenbire arkadaşım ve onun şehirde uyuyarak yaptığı maskaralıklar hakkında çok daha fazla şey anlamıştım. Ansari ailesinin onun geleceğiyle ilgili görücü usulü evlilik planlarını göz önünde bulundurduğumda, bunun bir tür kişisel özerkliğin geri kazanımı olduğu hissine kapılmıştım. Ancak şimdi bunun küçük bir isyanın ötesine geçtiğini görebiliyordum.

Laurel burada yaşayabileceği her şeyi yaşamak istiyordu... hâlâ yapabiliyorken.

Kadın beni içki içmeye, dans etmeye ve akranlarımızla dirsek temasında bulunmaya sürüklemeye çalıştığında daha az zor olmaya karar verdim.

"Tanrım, Ark, tüm bunları bir anda senin üzerine yıktığım için özür dilerim.

Seninle konuşmak gerçekten çok kolay, biliyor musun?" "Bunu çok duyuyorum aslında," diye güldüm.

Bu çok garip bir çelişkiydi. Kendimi sık sık bir izleyici, insan deneyimine dışarıdan bakan bir yabancı gibi hissetsem de, aynı zamanda onu incelemiştim. Empatim bazen bir saplantıya, derinlere inme dürtüsüne dönüşüyordu. Sanki benim eksikliğimi açıklayabilecekmiş gibi, diğer insanları harekete geçiren şeylere dişlerimi geçirmek için bencilce bir dürtü. Ve çoğu zaman başkalarının duygusal yaralarını, onlar bunu yüksek sesle dile getirmeden çok önce tadabiliyordum.

Yine de bu yüzden içime kapanma eğilimim vardı. Her zaman bu kadar çok şey hissetmek bunaltıcıydı. Bunu asla kapatamıyor gibiydim. Sonra istemeden de olsa başkalarının yüklerini almak, hoşuma gitsin ya da gitmesin bu ağırlığı onlarla birlikte yaşamak, onların duygularını kendi duygularımmış gibi hissetmek... Bu çok fazlaydı.

Hayatta karşılaştığım çok az insan bu kadar baş ağrısına değerdi. Laurel gibi, Kieran gibi insanlar... Onlar istisnaydı.

"Orada düşüncelere mi daldın, Asher?" Laurel alay etti. "Yoksa sadece o mantarı kusursuz bir hassasiyetle yakalamaya mı odaklandın?"

"İkisi de," diye güldüm, tanımadığım bir mantar kümesinin taslağını bitirirken. "Kesinlikle ikisi de. Tanrım,

mantarlara bayılıyorum."

"Sanırım görkemli miselyum demek istedin," dedi Laurel sırtarak ve Ezra'nın tavırlarını taklit etti.

Keşke suluboya setimi getirseydim de sapın soluk leylak tonlarını ve daha koyu bir menekşe olan canlı, dantelli küçük eteği yakalayabilseydim diye hayıflandım. Bunun yerine, daha sonra bakabilmek için renkleri hafızama kazımaya çalıştım.

"Tamam, Asher. Ders bir saat önce bitti. Seni ölesiye seviyorum ama açlıktan ölüyorum ve kendi haline bırakılsan akşama kadar burada çizim yapacağını hissediyorum. Gel hadi."

Laurel ayağa kalkarak günlüğümü elimden aldı ve saçlarımı sevgiyle karıştırdı.

"Eğer mecbur kalırsak," diye iç geçirdim.

Laurel günlüğümü geri verirken, "Yapmalıyız," diye cevap verdi. İçindeki bazı şeyleri boşalttığı için şimdi çok daha rahat görünüyordu. "Bütün bu mantar muhabbeti yüzünden canım Arrowhead'deki Cantharellus cibarius ve kekikli galette çekti."

Yemekten söz edilince karnım guruldadı ve bir kez daha kahvaltı etmeyi unuttuğumu fark ettim. Laurel sanki biliyormuş gibi bana sert bir bakış attı ve kolumu çekmek için uzandı.

"Gel bakalım, bookwyrn. Ben ısmarlıyorum."

BÖLÜM YIRMI İKİ

KIERAN

Jeremiah ve Hans önemsiz ya da en azından yine ilgi çekici olmayan bir şey hakkında gevezelik ediyorlardı. Bir çift yetişkin adam için, Atlassian söylenti değirmenine kendilerini derinden kaptırdıkları kesin.

Uzun zaman önce siyasi elitin saçmalıklarıyla arama mesafe koymuştum ve mecbur kalmadıkça zamanımı ya da enerjimi bu saçmalıklara harcamak istemiyordum. Ve bazen işimin doğası gereği buna mecbur kalıyordum.

-Ama bu o durumlardan biri değildi.

Vindyrst'ten bir mirasçının başka bir Hanedan varisiyle kaçmış olması kimin umurundaydı ki? Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Zephirin ailesi Mirkoviçler'den farklı değildi: Ağzına kadar kötü şöhretli insanlarla doluydu.

Tam ben de aynı şeyi söyleyecektim ki, birkaç adım arkamızda tanıdık, köpüklü bir kahkaha sesi duyunca kulaklarım diken diken oldu. Bir tur daha yüksek sesle

kıkırdamaları bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Bu kesinlikle Arken ve suç ortağı Laurel Ansari'ydi.

"Bu senin kaptanın değil mi?" Laurel hiç de ince olmayan bir ses tonuyla fısıldıyordu.

Laurel'in bu cümledeki "senin" kelimesini vurgulama şekline sııttım - belli ki Muhafız kadromdaki Conduit'lerin gelişmiş işitme için arcana'mızı kullanmak üzere eğitildiğinden habersizdim. Yakındaki bir tezgâhtaki mevcut malları inceliyormuş gibi yaparak adımlarımın ortasında durakladım ve arkamı dönme dürtüsüne direndim. Her ne kadar onun güzel yüzünü görmek istesem de, kulak misafiri olmaktan keyif alıyordum.

"Bu senin Conduit'in değil mi?" Jeremiah nefesinin altından mırıldanıyor, ben satıcının mallarını pazarlamasını dinliyormuş gibi yaparken omzumu dürtüyordu. Bu sırada Arken ve Laurel bize yaklaşıp yaklaşmamaları gerektiğini düşünüyorlardı.

"Bence onları davet etmeliyiz."

Arken sert bir fısıltıyla, "Aman Tanrım, sakın buna cüret etme," dedi. "O teğmenleriyle birlikte, Laur."

"Yani?"

"O yüzden onları rahat bırakın! Muhtemelen çalışıyorlar."

"Dikkatlerini çekmek için işleyebileceğimiz bir dizi küçük suç düşünebilirim," diye güldü Laurel.

"Yapma! Yapma!" Arken tısladı.

Hans hınzır bir sırıtışla omzunun üzerinden, "Aslında görevde değiliz," diye seslenince inledim. "O yüzden herhangi bir suç faaliyetinde bulunmayın, lütfen."

Güzel bir kadının ilgisi uğruna eğlencemi mahvetmeyi Deering'e bırakın. Üçümüz Arken ve arkadaşını selamlamak için arkamızı döndüğümüzde kendimi hafifçe irkilmiş buldum.

Ansari'nin kurnaz bakışları adamlarım ve benim aramda entrikalarla dolaşırken, Arken bana bakıyordu. Sadece bana. Gözlerimiz buluştuğunda gülümsedi; daha önce başkalarına selam verirken gördüğüm o gergin, yapmacık hareketle değil. Hayır, bu dümdüz beyaz dişleri güneşte parlayan bir sırıtıştı.

Siktiğimin Hel'i.

Aradan yirmi dört saatten az bir zaman geçmişti ama onun gülümsemesi beni dün olduğu gibi aydınlattı. Bir an için, sanki yeniden Yaratılış Duvarının önünde duruyormuşuz gibi hissettim... biblo ve ıvır zıvır satan bir işportacının standında değil.

"Bu, üçünüzün geç bir öğle yemeği için bize eşlik etmekte özgür olduğunuz anlamına mı geliyor?" Laurel sordu. "İsim vermeyeceğim ama burada birileri kahvaltı etmeyi unutmuş. Biz Arrowhead Inn'e gidiyoruz."

Jeremiah ve Hans bana dönüp baktılar, ikisi de açıkça ilgileniyorlardı ama cevabımı beklediler. Her iki teğmenimin de beni sıradan bir arkadaşlığın içine çekmeyi başaran kadına daha yakından bakmak için sabırsızlandıklarını hissediyordum. Özellikle de bugün içinde bulunduğum "son derece iyi ruh hali" hakkında daha önce yaptığımız konuşmalardan sonra.

Omuz silktim. "Elbette, neden olmasın? İkiniz de rahatsız etmediyseniz, yapacak daha iyi bir şeyimiz olduğunu söyleyemem," diye cevap verdim ve adamlarım sırtıttı. "Yolu gösterin Bayan Ansari."

Laurel kendinden emin adımlarla güneye doğru ilerlemeye başlayınca Jeremiah ve Hans hemen onunla rahat bir sohbe daldılar ve Arken ile beni birkaç adım geride bıraktılar.

"Tekrar merhaba, Küçük Kanal," diye mırıldandım. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Arken, alaycı gülümsemesinden bir parça kalmıştı. "Beni şimdiden o kadar özledin mi, sapık?"

"Doğal olarak," dedim.

Ses tonumu hafif tutmama rağmen bu bir yalan değildi. Dün gece onu stüdyosuna bıraktığım andan itibaren Arken'in nazik arkadaşlığını özlemeye başlamıştım, bu hem alışılmadık hem de biraz rahatsız ediciydi. Ama ondan uzak durmaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

"Beni özledin mi?"

"Hayır," diye güldü, ama bunu söylerken yanaklarının nasıl renklendiğini ve kısa bir süre gözlerini kaçırdığını fark

ettim.

"Ama müzeyi şimdiden özledim."

"Her zaman geri dönebiliriz," diye teklif ettim. "Gerçi önce sana göstermek istediğim birkaç yer daha var. Bilirsiniz, Sophrosyne'deki resmi tur rehberiniz olarak."

"Öyle mi? Listeniz falan mı var?" "Belki de vardır," diye düşündüm kayıtsızca.

Yaptım. Arken'i şehirde götürmek istediğim yerlerin bir listesi kesinlikle vardı ve bu liste, onun hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir şeyin ya da bir yerin yanından her geçtiğimde saat başı büyüyordu.

"Peki siz ikiniz bu öğleden sonra ne yaptınız?" diye sordum. "Kahvaltıyı atlamak dışında."

"Aman Tanrım, sen de mi?" diye inledi. "Bana nutuk çekmeyi bırakın Kaptan. Bazen heyecanlandığımda böyle oluyor. Bios dersimiz vardı."

"Bir ders yüzünden o kadar heyecanlandın ki günün en önemli öğününü unuttun mu?" Alay ettim.

"Kendimi savunmam gerekirse, Irrosi Arboretumu'nda bir konferanstı. Larkin'in tipik konuşmalarından biraz daha heyecan verici."

Tamam, evet, bu işe yarayabilirdi - Arboretum sürekli büyüyen listemdeydi. Onu bir dereceye kadar çözdüğümü bilmek beni garip bir şekilde tatmin etmişti.

"Yeterince makul," dedim. "Ama sen ve Ansari tekrar çatılarda içmeye başlamadan önce vücuduna biraz yiyecek almaya niyetli olsan iyi olur. Bunu aşmıştık."

Arkadaşının bizi yönlendirdiği han artık çok uzakta değildi ve Laurel bir an duraklayarak ikimizin de gruba yetişmemize izin verdi.

Laurel gözlerini kısarak, "Bugün onun tüm dikkatini tekeline almana izin yok, Vistarii," dedi.

Başımı hafifçe eğdim ve talebini onaylamak için ellerimi açtım. Fırsatım olsaydı, tam olarak bunu yapacağımı inkar edemezdim. Hans alçak sesle ıslık çaldı, kaşlarını kaldırdı, bana emir verme cüretini gösteren birinden etkilendiği belliydi.

Hana bir grup olarak girdik ve ben ayağa kalkmadan önce kendimizi küçük bir masaya yerleştirdik, Arken mutlu bir şekilde Laurel, Hans ve Jeremiah ile hareketli bir sohbeta dalarken barda bize içki sipariş etmeyi teklif ettim.

Arrowhead Inn'in içinde hiç bulunmadığım için içkiler daha çok bu işletmenin düzenini tanımak için bir bahaneydi. Her çıkışı tanımak, odayı ölçmek ve ayrıca nerede oturacağım konusunda stratejik olmak benim için önemliydi. Teğmenlerim köşe masaları tercih ettiğimi zaten biliyorlardı ve neyse ki odanın sol tarafında bir masa seçmişlerdi. Birçok yönden, sol gözümdeki görme kaybını telafi etmek için Gölgeleme güvenebilirdim ama bu arcana'yı sürekli kullanmak zorunda olmadığım da, özellikle de sosyal bir ortamda çok daha rahattım.

Teğmenlerim ve Laurel için elimde birkaç fıçı birayla masaya dönerken Arken, "Muhafızların ikincil üniformaları olması ilginç," diyordu. Küçük Conduit aç karnına içki içmeyi kibarca reddetmişti, bu da beni itiraf etmek istediğimden daha fazla memnun etmişti.

"İkincil ne şimdi?" Jeremiah bana dönüp bakmadan önce kaşlarını kaldırarak soruyordu. "Ah."

"Bu onun ikinci üniforması, tamam mı?" diye kıs kıs güldü Hans. "Ya da benim deyimimle, yem."

"Bunu duydum," dedim, birayı bırakarak.

"Yine de haksız mı?" Laurel eğlenmiş görünerek meydan okudu. "Bana öyle geliyor ki senin şu tunik çok dekolte. Yakışmıyor mu yoksa kasıtlı mı Vistarii?"

Kurt gibi sııttım, bakışlarının yeni keşfedilmiş bir merakla üzerimde dolaştığını hissetmeme rağmen Arken'le göz göze gelme dürtüsüne direndim.

"Şimdi, şimdi," diye mırıldandım. "Hassas bilgiler edinmek için kullandığım tüm yöntemleri ifşa edemem."

Hans yanılmıyordu. Hem de hiç. Çoğu gün olduğu gibi bugünkü kıyafetim de

Niyetim. Kapıları korumak ya da bir derse bebek bakıcılığı yapmak gibi daha rutin işler yapmadığım sürece, beni Yaşlı Muhafızların resmi üniformasıyla yakalamak nadirdi. Yüzümdeki büyük yara izi, güzel yüzüm ve az da olsa kötü şöhretimle yeterince tanınıyordum; bu yüzden biraz daha düşük bir profil sergilememe yardımcı olabilecek her şey işimi kolaylaştırıyordu.

Ve "dekolte" tunik söz konusu olduğunda, bu da kasıtlıydı. Konu bilgi edinmeye geldiğinde, temel insan içgüdülerine güvenmek benim için çok kolaydı. İşlerimi halletmek için cephaneliğimdeki her aracı kullanmaktan çekinmiyordum. Bu basit bir gerçektir: dudaklar cazibe ile gevşerdi ve sahada bana bu tür avantajlar sağladığında kendime bakılmasına izin vermekten son derece memnundum.

Laurel ve Hans karşılıklı iğneli laflar etmeye devam ederken, odaya yeni giren küçük bir muhafız grubu dikkatimi çekti. Jeremiah da onları ilgiyle fark etmiş görünüyordu.

Peçetesini masaya bırakırken bize, "Hemen döneceğim," diye mırıldandı. "Kraiggon'u kontrol etmek istiyorum."

"Bunu ifade etmenin bir yolu da bu," diye homurdandı Hans, birasından büyük bir yudum alırken yüzünde bilmiş bir ifade vardı. Benim keskin bakışlarımdan stratejik olarak kaçındığını fark etmedim.

Ne sikimden bahsediyordu bu?

Laurel de merakla başını eğdi, diğer teğmenim bara doğru yürürken Hans sadece omuz silkmekle yetindi. Tavşan yahnisi yemeğime eşlik eden ılık ekşi mayalı ekmek parçasını çiğnemeye devam ettim ve bazı çıkarımları bir araya getirmeye başladım.

Masadaki sohbe bir girip bir çıktım, artık çoğunlukla Jeremiah'yı izliyordum.

Keşif birliğimizdeki genç muhafızlardan biri olan Grant ile sohbet ederken, adam gülümsüyordu

Gülüyor. Rahattı. Dikkatli bir sessizlik içinde gözlemlemeye devam ettim, diğer adama doğru nasıl eğildiğini, soluk kulaklarının uçlarının derinleşen bir pembeyle nasıl renklendiğini fark ettim.

Ah. Gerçekten de beşik hırsızı.

Jeremiah bir çömeze aşık olmuştu. Ve başka koşullar altında, adam için mutlu olabilirdim, ama-

Arken esnedi, yanımdaki bankta otururken kendini gerdi. Geniş kalçasını benimkine bir kez değdirmesi yetti ve birden düşünce akışım tamamen raydan çıktı. Duruşunda onu rahatsız eden her neyse onu çözmeye çalışırken ağzından küçük bir rahatlama iniltisi çıktı.

Aman Tanrım, bu ses.

Suyumdan gereksiz yere büyük bir yudum aldım ve elimden geldiğince konuşmaya odaklandım. "Yani, dediğim gibi. Zephirin'leri bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu gerçekten anlamıyorum. Demek istediğim, eğer onlar

İnsanların söylediği gibi," diyordu Hans Laurel'e. "Oh, güven bana. Öyleler," diye onayladı Laurel.

Ugh.

"Hâlâ bu saçmalıktan bahsettiğine inanamıyorum," diye h o m u r d a n d ı m burnumun kenarını sıkarak.

Arken'in sessiz homurtusu ihtiyacım olan tek doğrulamaydı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ARKEN

Sophrosyne'in Yaşlı Muhafızları'nda çok saygın bir teğmen olan Hans Deering'in, Haneler arasındaki son romantik skandala bu kadar ilgi duymasını sonsuz derecede eğlenceli buluyordum. Görünüşe göre Gales Hanesi'nin ikinci varisi Penelope Zephirin, Samhaven Lordu Gabriel Ymir'in oğlu Johan Ymir ile kaçmıştı. Görünüşe göre bu büyük bir olaydı. Ancak Kieran aynı fikirde görünmüyordu.

"Beni dinleyin Kaptan. Sen Pyrhhas'ın huzurunda büyümüş olabilirsiniz ama bazılarımız daha dağınık Evlerden geliyoruz. Bırakın da memleket dramının tadını çıkaralım," diye karşılık verdi Hans, kaptanına gözlerini devirerek.

Laurel kıkırdadı.

"Vindyrst'ten misin o zaman Deering?" diye sordu.

Hans yüzünü buruşturarak, "Ne yazık ki," diye cevap verdi.

"Yani Kole evin vekil lordu olsa da tüm şovu Cecelia'nın yönetiyor olması sizi şaşırtmamalı, değil mi?"

"Oldukça. Gales Leydisi'nin şerefine," dedi Hans alaycı bir tavırla ve kadehini kaldırdı.

Kieran bana doğru dönmeden önce nefesinin altından, "Hel'de hiç şansın yok," diye mırıldandı.

"Artık vücudunda yiyecek olduğuna göre içecek bir şey ister misin, Küçük Kanal?"

"Ellerinde yerel bir şey varsa elma şarabına hayır demem," dedim gülümseyerek. "Seçici değilimdir."

Kieran gibi ben de sohbetin siyasi yönüyle pek ilgilenmesem de iyi vakit geçiriyordum. Laurel'in bizi buraya getirdiği mantarlı tart gerçekten de bu yolculuğa değmişti ve son birkaç gün genel olarak oldukça keyifli geçmişti.

Kieran başını salladı ve ayağa kalkarken kısa bir süre omzuma dokundu. Parmak uçlarının dokunuşu o kadar inceydi ki muhtemelen kasıtlı değildi... Ama bu, dikkatimi elimdeki konuşmadan tamamen uzaklaştırmasını engellemedi. Kaptan odanın yarısını geçene kadar Hans ve Laurel'in dedikodu seansına geri dönmeyi başaramadım.

"Belli ki kadın acımasız, bunu biliyorsun. Ve Lord Ymir'le özel hayatında sürekli didişiyor. Gerçekçi olalım, diğer lordlar ve leydilerin hiçbiri ona katlanamıyor bile. Penelope'nin uzun bir talipler silsilesi yok zaten. Sadece ikimizin arasında mı? Bence Leydi Zephirin'in bu kadar öfkelenmesinin asıl nedeni, Köz Lordu'ndan bir teklif alabilmek için Pen'i mükemmel bir gelin olarak yetiştirmeye çalışmasıydı."

Hans homurdandı.

"Atlas'ın en gözde bekârıyla eşleşen ikinci dereceden bir varis mi? Cecelia'nın kafası iyi mi?"

Laurel omuz silkti. "Lord Ymir, Yüce Lord de Laurent'tan çok övgüyle bahseder. Gales Hanesi'ndeki konumunun onun gibi bir adam için çok önemli olacağından şüpheliyim ama

seiciliğiyle ünlüdür. Gençken her avantajlı eşleşme girişimi başarısızlıkla sonuçlandı, sanırım... Ve şimdi, adam basitçe kimseyle çıkmıyor."

"Buralarda daha sık takılmalıyız Ansari," dedi Hans hınzır bir sırıtışla. "Belli ki içeriden tüm bilgilere sahipsin."

Laurel oturmaya devam ederken reverans yapar gibi yaptı.

"Gördün mü Ark? En azından burada sosyete uzmanlığımı takdir eden biri var!"

Başımı hafifçe salladım, hl şaşkındım. "Hemen dneeğim," diye söz verdim.

İlk geldiğimizde yuttuğum buzlu suyun tamamı sistemimden akıp gitmişti, bu yüzden Hans ve Laurel sohbetlerine devam ederken bir tuvalet bulmak için kendime izin verdim.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra köşeyi dönüp Arrowhead Inn'in ana yemek salonuna dönmek üzereydim ki Kieran'ın alçak ve son derece ciddi sesini duydum.

"Sana gvendiğimi biliyorsun, değil mi Jer?"

Yürümeye devam etmeliydim. Bu konuşmanın beni ilgilendirmediği açıktı -Kieran teğmenini hanın sessiz tarafına çekmesinin bir nedeni vardı.

Ne yazık ki, merakım ve ahlaki pusulam karşı karşıya geldiğinde, hangisinin kazanacağı genellikle yazı tura ile belirlenirdi. Kieran'a olan mutlak hayranlığım da eklenince oyun hileli hale geliyordu. Bir pislik gibi kulak misafiri olmaya devam ettim.

"Biliyorum," diye mırıldandı Jeremiah, ses tonuna gerginlik karışmıştı.

"Neden hiçbir şey söylemedin?"

"O kadar da ciddi değil, Kaptan. Biz..."

Kieran'ın yavaşça nefes verdiğini duydum.

"Bana palavra sıkma Fairchilde. Sana nasıl baktığını gördüm. Grant Kraiggson'ın senden hoşlandığı çok açık. Bunun karşılıksız olduğunu mu söylüyorsun? Öğle yemeğini bırakıp ona yaklaşmak için bara gittiğin zaman mı? Hadi ama."

"Hayır, efendim. Karşılıksız olması gerekmiyor ama bu önemli değil. Dürtülerimle hareket ettim ve özür dilerim. Ona yaklaşmamalıydım. Bir daha olmayacak."

"Jer, eğer bu adamla ilgileniyorsan, yargılamak için burada değilim. Elbette biraz genç ama bu beni ilgilendirmez. Ama olay büyümeden niyetini bilmem gerekiyor."

"O benim doğrudan raporum, efendim. Bu yetkinin kötüye kullanılması ve politikanın ihlali anlamına gelir. İşler daha ileri gitmeyecek."

Kieran inledi.

"Burada sana ders vermeye çalışmıyorum Jer - gerçi sen kendi kendine ders verme konusunda çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Bir teklifte bulunmaya çalışıyorum. Hanjae ile her zaman konuşabiliriz. Grant oldukça yeni bir acemi, onu başka bir birime kaydırmak zor olmaz, böylece senin doğrudan raporun olmaz."

"Sırf onu becerebileyim diye bu adamın kariyerini altüst etmeyeceğim, Kieran."

"Kariyeri mi?" Kieran gıdıkladı. "Kraiggson boktan bir gözlemci ve sen de bunu biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse başka bir yerde daha uygun olurdu. Ama eğer sonunda... bilirsin işte, senin altında kalacaksa onu iyi niyetle senin altında tutamam. Senin altında."

Gülme isteğime karşı koyarak dilimi ısırdım. Abyss beni al.

"Size söyledim, onun üzerindeki yetkimi asla kötüye kullanmam. Bu doğru değil."

"Bunu yapmayacağını biliyorum Jer ama sadece bu cinsel gerilim bile kadromuzda hiç istemediğim riskler yaratabilir. Sadece düşün, tamam mı? Başını dik tut. İyice düşün ve beni haberdar et."

"Evet, efendim."

"Hayatına devam etmende bir sakınca yok, biliyorsun," dedi Kieran, sesi otoriterden... çok daha nazik bir şeye kaymıştı. "Uzun zaman oldu. O senin mutlu olmanı isterdi."

O anda konuşma sona ermiş gibiydi ve karşı yönden gelen ayak seslerini duyduğumda köşeyi döndüm ama duvara rahatça yaslanmış olan Kieran'la burun buruna geldim.

Kahretsin.

"Merhaba Orada, küçük
kulak misafiri," o mırıldandı,
gözleri parlıyordu.

"Kahretsin. Çok özür dilerim," diye kekeledim. "Bunu yapmak istememiştim.

."

Kieran omuz silkerek, "Olma," diye araya girdi. "Sağduyuna güveniyorum. Ama sanırım gizlilik becerilerin üzerinde çalışmamız gerekecek. Pek de kurnaz değildin."

"Yine de bunların hiçbirini duymaya hakkım yoktu," dedim kendi davranışıma yüzümü buruşturarak.

Kieran tekrar omuz silkti. "Kulak misafiri olmaktan rahatsız olsaydım, bu konuşmayı halka açık bir alanda yapmazdım, Arken. Önemli bir şey değil."

Her şeye rağmen kıpkırmızı olduğuma eminim.

"Çok takdire şayan," dedim usulca. "Bununla başa çıkma şeklin. Jeremiah'ya teklif ettiğin şey."

Kieran odanın diğer ucuna baktı, buz gibi bakışları, teğmeninin Laurel ve Hans'la hararetli bir sohbe'te yeniden katıldığı köşedeki masamıza kaydı. Laurel masanın üzerinde tek bir altın parayı döndürüyordu, muhtemelen bir tür içki oyunu başlatıyordu. Gülümseyerek başımı salladım.

"Takdire şayan mı? Hayır," diye yanıtladı Kieran. "Ben sadece işimi yapıyorum. Hem kaptanı hem de arkadaşı olarak. Jer... Son kalp kırıklığından bu yana kimseye ilgi duyduğunu ifade etmedi. Caleb. Uzun hikaye ama yıllar oldu. Eğer gerçekten o yeni yetmeyle ilgileniyorsa, birkaç kapı açmayı tercih ederim.

politikalar uğruna duygularını bastırmasını beklemek yerine, ilişkiyi uygun hale getirmeye çalışmalıdır."

İlişkilerden ve bağılıktan kirli kelimelermiş gibi bahseden biri için Kieran bu tür şeylerin incelikli doğasını anlıyor gibiydi. Jeremiah ve içinde bulunduğu durumla empati kurduğu da açıktı. Bu kadar sezgisel, duygusal açıdan bu kadar zeki ve anlayışlı bir adamın neden bir vebalı gibi arkadaşlıktan kaçınma ihtiyacı hissettiğini merak etmeden edemiyordum. Bu beni ilgilendiren bir şey de değildi.

"Yine de, bu saçmalığa bir ders ve bir yazı ile karşılık verecek pek çok lider var, daha fazlası değil," dedim. "Üçünüzün yakın olmasına şaşmamalı. İkisi de sana gerçekten güveniyor."

"Benim hakkımda güzel şeyler söylemeyi bırakmalısın, Küçük Kanal," diye güldü Kieran, kendini duvardan iterek. "Bu doğrudan kafama girecek. Hadi, sana şu şarabı getirelim."

Arkadaşlarımıza tekrar katıldıktan sonra beşimiz Arrowhead Inn'de birkaç saat daha kaldık; yedik, içtik ve güldük. Bu şaşırtıcı derecede kolay bir dinamikti. Kieran ve adamları Laurel ve benden çok farklı hayatlar sürmüş olsalar da yaşlarımız birbirine oldukça yakındı. Kieran gibi Hans ve Jeremiah da yirmili yaşlarının ortalarındaydı ve hepimizin beklediğimden daha fazla ortak noktası vardı.

Güneş batmaya başladığında Laurel niyetini açıkladı.

"Pekala, sizi pislikler. Burası ne kadar keyifli olsa da, daha sert bir içkiye ve flört edecek daha ateşli kadınlara ihtiyacım var."

"Buna içerim," diye yanıtladı Hans içtenlikle.

"Clover'da bana katılır mısın?" Laurel masadakilere sordu, ancak özellikle benim bakışlarımı yakaladığında köpek yavrusu gibi bakmaya başladı.

Başımı sallayarak inledim.

"Siz gidin eğlenmenize bakın, ben bu gecelik çıkıyorum. Notlarımı tamamlamam ve biraz dinlenmem gerekiyor."

yarın erken ders."

"Seni eve bırakayım," diye teklif etti Kieran.

Hans ve Jeremiah'ın birbirlerine nasıl ama ikisi de bir şey söylemedi.

"Evime dönmek için bir tur rehberine ihtiyacım yok," dedim sessizce, çoğunlukla Kieran'a. "Neden diğerlerine katılmıyorsun?"

"Pek havamda değilim," diye mırıldandı Kieran, grubun geri kalanı ayağa kalkmaya başlarken. Teğmenleri oturdukları sert ahşap bankların verdiği rahatsızlıktan dolayı geriniyor ve inliyorlardı ama Yonca'ya varır varmaz iyi olacaklarına dair bir his vardı içimde.

"Siz bilirsiniz Kaptan," diye cevap verdim, içten içe bana eşlik ettiği için memnun olmama rağmen ses tonumu eşit tutarak.

İnsanoğlunun ihtiyaç duymadığı bir şey varsa o da ego tatmini idi.

"Teşekkür ederim, Arken."

Birlikte yürürken Kieran'ın gözleri biraz uzaklara dalmıştı, onun rehberliğinde Pazar Bölgesi'nin hareketli kalabalığının arasından zahmetsizce ilerliyorduk.

"Tam olarak ne için?" Alay ettim. "Hesabı sen ödedin."

Laurel'in üzüntüsüne rağmen, Kieran daha kimse Lyra'sına uzanmaya vakit bulamadan tüm yiyecek ve içeceklerimizin parasını ödedi. Garsonlara cömertçe bahşiş vermesi dikkatimden kaçmadı. Ve bir zamanlar basit, hatta biraz takıntılı olan merakımın hızla Kieran Vistarii'ye karşı derin bir hayranlığa dönüştüğünü fark ettim.

Daha fazla gözlem yaptıkça, bir zamanlar sadece yakışıklı bir yabancı olan bu adam hakkında takdir edecek daha fazla şey buldum. Bu adam

Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, neden hayatında uzaktan bile olsa yakın olduğu sadece iki kişi varmış gibi göründüğünü merak etmeye başladım. Ve o ve ben konuştukça, insanları uzak tutmak için özenle hazırlanmış gibi görünen bir yaşam tarzında beni bir istisna yapan şeyin ne olduğunu daha fazla merak etmek zorunda kaldım.

Kısa bir duraksamadan sonra Kieran cevap verdi.

"Bu ikisini bu kadar rahat ve gevşemiş görmek çok nadir oluyor. Onları biraz gevşemiş görmek güzeldi. Çok eğlendiler."

"Bununla bir ilgim olduğundan şüpheliyim," diye cevap verdim. "Hayır, sen yaptın. Kesinlikle yaptın."

Gözlerimi ve şaşkınlığımı fark eden Kieran güldü.

"Senin yanında farklı davranıyorum," diye açıkladı. "Daha çok bir insan gibi ve daha az kaptanları gibi. Ve son zamanlarda daha iyi bir ruh halindeyim, ki bu da muhtemelen senin hatan."

Alacakaranlığın alçak ışığının kızaran yanaklarımı gizlemesi için Kaynak'a dua ettim.

"Seni ve Laurel'i de aralarına katmak onları rahatlatmışa benziyor. Ve son zamanlarda işler bizim için ne kadar stresliydi... En hafif deyimiyse rahatlatıcıydı. Onlar için endişeleniyorum. Bu yüzden teşekkür ederim, Küçük Kanal."

Omuz silktim, bunun benim etkim olup olmadığından hâlâ emin değildim. Eğer bir şey varsa, muhtemelen Laurel'in etkisiydi.

"Ne zaman isterseniz, Kaptan. Ama Clover'da onlara katılmadığınıza şaşırdım. Laurel başladığında daha da rahat olacaklar. O kadın dans pistinde tam bir baş belası."

Kieran kıkırdadı.

"Eminim, ama bu tam olarak benim sahnem değil. Zaman zaman kaptanlarının gözetimi olmadan serbest kalmayı hak ediyorlar."

"Çok içmiyorsun, değil mi?" Gözlemledim.

"Hayır," diye yanıtladı. "Duyularımı köreltmeyi pek sevmem. Ve dürüst olmak gerekirse? Derinlik algımı normalden daha fazla bozuyor."

Kieran açıklama olarak kör gözünü işaret etti. Bu çok mantıklıydı aslında. Ona bu yaranın nasıl oluştuğunu sormak ne kadar cazip gelse de dilimi tuttum. İstilacı olmaya gerek yoktu.

"Peki gevşemek için ne yapıyorsun?" Onun yerine ben sordum.

Sırıtarak kaşlarını kaldırdı.

"Okuyorum. Koşuyorum. Antrenman yapıyorum. Diğer... fiziksel şeylerin yanı sıra."

Konuşurken sesinde var olan ve zihnimde başka fiziksel şeylerin yüzmesine neden olan alçak törpüyü görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

"Gerçi itiraf etmeliyim ki sen de bana sık sık içen biri gibi gelmiyorsun."

"Hayır, özellikle değil," diye düşündüm. "Daha çok sosyal ortamlarda. Ayrıca Laurel'in kötü bir etkisi var."

Kieran bana şüpheli bir bakış attı.

"İçimden bir ses sizin o kadar kolay etkilenmediğinizi söylüyor, Bayan Asher," dedi kuru bir sesle. "Kendi başınıza yeterince kötü olabileceğinize bahse girerim."

"Belki," dedim sırtarak.

Gökyüzü kararırken kendimi bulutların arasından parıldayan takımyıldızlara dalıp gitmiş buldum. Bir an için Kieran'ın yanımda olduğunu unuttum, duraksadım, iç geçirdim ve gökyüzüne baktım.

"İşte yine o bakış," diye kıkırdadı Kieran.

"Ne bakışı?" Ben sordum.

"Dün müzede olduğumuz süre boyunca yüzünde aynı ifade vardı. Hayranlık. Merak. Her şeyde bir güzellik görüyorsun, değil mi?"

Ön kollarımda tüylerim diken diken oldu ve bunun esintinin serinliğinden mi yoksa sözlerinin beni bu kadar açıkta bırakmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

"Herkes gece gökyüzüne hayran değil mi?"

"Hayır. Senin gibi değil."

Tanrım. Neredeyse ayrıntılar için onu sıkıştırmak, bununla ne demek istediğini öğrenmek istiyordum... Ama aynı zamanda

Kieran'dan iltifat bekleyecek değildim. Adam beni yeterince kızarttı.

"Büyülenmemek elde değil," diye mırıldandım, gözlerim hâlâ gökyüzündeydi. "Özellikle de dün bana anlattıklarını düşününce. Bunu düşünüp duruyorum."

"Hangi kısım hakkında?" Kieran son derece sabırlı bir şekilde sordu. Sanki benim dikkatimin dağılması onu zerre kadar rahatsız etmemiş gibi.

"Aetherborne ve ölenlerin isimleriyle takımyıldızları nasıl haritalandırdıkları hakkında. Yıldızların arasında var olan ve yolumuza rehberlik eden Kader kavramı... Bilmiyorum. Aklıma takıldı."

Yüzünü buruşturduğunu görmek için tam zamanında ona baktım.

"Ne?"

"Önemli değil, Küçük Kanal. Sen yıldızlara bakmaya devam et." İçimi çektim ve ona doğru suratımı astım.

"Anlat bana." Kieran'ın bakışları benden gökyüzüne doğru kaydı.

Hayranlık duyuyordum.

"Kaderlere inandığımdan emin değilim. Ya da genel olarak kadere."

"Hiç mi?"

Başını salladı ve yavaşça nefes verdi.

"Neden olmasın?" Gerçekten merak ettiğim için sordum.

Kieran hâlâ gökyüzüne bakarak, "Öncelikle, ben pek dindar biri değilim," dedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse ben daha çok bir anti-teistim." Yüz ifadesi donuklaşmıştı. Uzak ve okunamaz. "Ve bana göre, kader ve inanç kavramları el ele gitme eğilimindedir. Her ikisi de görünmeyen, her şeye gücü yeten bir gücün varlığına inanmanızı gerektiriyor ve bu gücün varlığını kanıtlayacak çok az kanıt var."

Bu konuda aynı fikirdeydik ama devam etmesine izin verdim. "Beni yanlış anlamayın, bence Elders'ın yaratılış hikayesi

çok derin. Ama aynı zamanda kendi yolumu çizmeye de kararlıyım. Kaderin canı cehenneme."

"Aynı fikirde değilim. Ama merak ediyorum... Sizce

Aetherborne bu mitosa gerçekten inanıyor mu?"

"Okuduklarıma göre, evet. Bunun bir benzetme olması gerekmiyor - onlar gerçekten de ölümsüz ruhların reenkarne olduğuna inanmıyorlar. Onlar sadece... oyalanıyorlar. Kaynak'ın tasarımıyla."

"Hmm," diye cevap verdim. Sonunda gözlerimi yukarıdaki karanlıktan ayırmayı başarmıştım ki, yakındaki sokak lambaları yanıp sönmeye başladı - arcana aktive oluyor, sokakları ıslıl ıslıl yapıyordu.

Tekrar yürümeye başladık ve ben alt dudağımı çiğneyerek olasılıkları düşündüm.

"Şimdi aklında ne var, Arken?" Benim bloğuma yaklaşırken Kieran sordu.

"Kadere bakış açını sevdim. Kendi yolumuzu çizmek üzerine," diye itiraf ettim. "Bu benimle rezonansa giriyor, ama yine de kendimi bu düşmüş tanrılar kavramına çekilmiş buluyorum, iplerimizi dokuyor, yolumuzu gösteriyor. Yine de bu çekiciliği açıklayamıyorum. Sanırım Aetherborne'lar bile böyle şeylere inanıyorsa, olasılıkları düşünmeye daha meyilli olduğum için olabilir mi? Ama bu iki düşünce birbiriyle çelişiyor..."

"İhtiyarların iddia ettiği her şeye inandığını mı söylüyorsun?" Kieran alay etti. "Seni daha şüpheci biri olarak düşünmüştüm, bookwyrn."

Homurdandım. "Aynı Büyükleri korumak ve onlara hizmet etmek için yemin etmiş bir adamdan gelen cesur bir suçlama." "Sophrosyne'e yemin ettim," diye düzeltti Kieran, bana göz kırpmıyor. "Sadece Aetherborne değil."

"Anlambilim," diye alay ettim, elimi saygısızca sallayarak. "Hâlâ On Dokuzlar'a hesap veriyorsun."

"Elbette," dedi Kieran. "Toplantıya ve inançlarına saygı duyuyorum. Yaşlılara büyük saygı duyuyorum... Ama bu onları körü körüne takip ettiğim anlamına gelmiyor. Yanılmaz olduklarını da düşünmüyorum."

Kasıtlı ya da değil, bu ima karşısında kaşlarımı çattım. O kadar da saf değildim.

"Onların yanılmaz olduğunu asla söylemedim," diye karşı çıktım. "Ama onların yaşam sürelerini de göz önünde bulundurmalısınız. Elders hayatta olmuştur

Bin yıldan uzun bir süredir, öyle değil mi?"

"Öyle diyorlar," diye cevap verdi Kieran kolayca, ses tonu ilk baştaki şüphecilikten arınmıştı.

"Tarihimize ilk elden tanıklık edenlerin iddialarına inanmaya daha meyilliyim. Ne de olsa birincil kaynaklar onlar," dedim.

"Tarih her zaman galipler tarafından yazılır," diye mırıldandı Kieran. "Ve ben Aetherborne'a güveniyorum. Ama kaderimizin gerçekten yıldızlarda yazılı olup olmadığından hâlâ emin değilim."

"Şimdi kim şiirselliğe ve felsefeye sapıyor?" Kapımın eşiğine geldiğimizde kaburgalarına hafifçe dirsek atarak alay ettim.

"Suçluymuşum gibi," diye güldü Kieran, hafifçe yumruğuma doğru eğilerek.

Bir an için aramızda sessizlik oldu, hava gerginlikle doluydu. Bir parçam onu içeri davet etmekten başka bir şey istemiyordu, çünkü platonik kalma anlaşması lanetlenmişti. Dişlerim gergin bir alışkanlıkla alt dudağımı sıyrırken bakışlarının gözlerimden ağızma kayışını izledim.

"Sana iyi geceler, Küçük Kanal," diye nefes aldı Kieran, sesi karnımın alt kısmına doğru ısı gönderen alçak bir törpüydü, arzu sonsuz bir pınardan birikiyordu.

Siktiğimin Hel'i.

"Siz de, Kaptan," diye yumuşak bir sesle cevap verdim ve beynimde dolaşan aptalca, pervasız dürtülere göre hareket etmeden önce anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırdım.

"Bir sonraki maceramız için hazır olduğunda bana haber ver," dedi ve omzunun üzerinden gülümseyerek sokağa doğru döndü. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Kolundan tutup onu daha yakına çekme dürtüsüne karşı koymak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti. Onu ne kadar istiyor olursam olayım, bu duygularla hareket edersem pişman olacağımı çok iyi biliyordum.

Yine de gecemin geri kalanını hafif bir azap içinde geçirdim, bir türlü çalamadığım öpücük aklımdan çıkmıyordu.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

KIERAN

Küçük Conduit'i Yaratılış Duvar Resmini görmeye götürmemin üzerinden bir hafta kadar zaman geçmişti ama izin günümde yatağımda tembellik ederken, zihnimin hâlâ oraya gittiğini, o günün ve onu takip eden günün anısından sessiz bir zevk almaya çalıştığını fark ettim.

Ben şanslı bir piçtim.

Müzeye vardıktan sonra ilk küçük maceramızın çok kolay bir şekilde yanlış anlaşılabilirliğini fark ettim. Bu benim "siktir et, hadi arkadaş olalım" deme şeklimdi ama insanları kendimden uzak tutmaya o kadar alışmışım ki onu bir randevuya eşdeğer bir yere götürdüğümü fark etmemiştim bile. Tekrar.

Yine de tam bir şeffaflıkla bizim için sınırları belirleyen kişi oydu. Görünüşe göre Arken de benim gibi ilişkiler kurmuyordu, bu da onu mükemmel bir arkadaş yapıyordu.

Bir refakatçi...

Onunla olan ilişkim Jeremiah ve Hans'la olan ilişkimden farklıydı. Kadromla iyi bir ilişkim vardı ve o ikisine hayatım pahasına güvenirdim, ama o sadece... başka bir şeydi.

Duvar resmine bakarken gözlerindeki ifade beni gerçekten etkilemişti. Eğer bu olmasaydı, muhtemelen o geziyi bir kerelik bir şey olarak yazabilirdim. Ondan kaçmaya devam edebilirdim. Ama o huşu duygusu, her fırça darbesinin ağırlığını, o büyük resme dokunan her ayrıntıyı özümseme biçimi...

Hoşuna gideceğini hissetmiştim ama duvar resmini ilk gördüğümde benimle aynı şekilde göreceğini fark etmemiştim. Yüzeyin ötesine bakıyor, hayranlık duyacak ve takdir edecek en karmaşık ayrıntıları buluyordu. O da gökyüzüne aynı şekilde bakıyordu. Bazen de bana aynı şekilde bakardı.

Tanrım, o kadının bana hissettirdikleri bazen düpedüz korkutucuydu. Ama aynı zamanda canlandırıcıydı da. Gölgelemleri çok uzun süre saklamıştım. Ve kendime yalan söyleyemezdim, onu hâlâ istiyordum. Cinsel olarak. Ama bunu aşabilirdim. Ve yapamadığım zaman... Sol elim ve aktif bir hayal gücüm vardı.

Yatak odamın penceresinde agresif bir tıkırtı duyduğumda bu aktif hayal gücünü çalıştırmaya hazırdım.

Taştan oyulmuş gibi görünen bir baykuş gagasında sert bir zarfla pencere kenarında oturuyordu. Üzerinde Komutan Ka'nın amblemiyle kabartılmış siyah bir balmumu mühür vardı, bu da önemli olduğu anlamına geliyordu. Mektubu alırken sprite'ın başını hafifçe okşayarak teşekkür ettim. Gerçekten hissedebilen canlılar değillerdi ama yine de hoş bir jest gibi geldi.

İşte izin günüm gitti.

Mektup, Yaşlı Muhafızlar'ın tüm subaylarına derhal karargâha rapor vermeleri için bir çağrıydı.

Yüksek General Demitrovic dönmüştü.

Yaşlı Muhafızların üst rütbeleri büyük toplantı salonunda toplanmaya, teker teker yerlerini almaya ve kendi aralarında mırıldanmaya başladığında hava gergin ve endişeli bir enerjiyle doluydu.

Aramızdaki liderliğin zirvesi olan Yüksek General ile resmi bir toplantı için hepimizin aynı anda bir araya çağrılması pek sık rastlanan bir durum değildi. General Demitrovic sadece Büyüklerin kendilerine hesap verirdi.

Aslında, yıllık törenlerimiz ve değerlendirmelerimiz dışında, en son ne zaman bu tür hazırlıksız bir konferansa çağrıldığımı hatırlayabildiğimden bile emin değildim. Jeremiah ve Hans'ı gördüğüm yere doğru yürürken odayı taradım ama Demitrovic henüz gelmemişti. Komutan Ka kürsüde duruyordu, yıpranmışlıktan daha kötü görünüyordu. Hatta sıkıntılıydı. Bu alışılmadık bir şeydi.

Burada neler oluyordu?

"Bunun ne için olduğunu bileneğiniz var mı?" Yanlarına otururken teğmenlerime sessizce mırıldandım.

İkisi de başlarını salladı.

"Rorick, Demitrovic'in Ithreac'a gidip Kil Evi'yle bizzat görüşmesinin nedeninin kayıplarla ilgili yüksek riskli bir ipucu olması olduğuna dair bir söylenti duyduğundan bahsetti. Sadece Mahkemelere yaranmak için değil."

Bu pekala doğru olabilir. Aslında, hepimizi buraya toplamasının en makul nedeni bu gibi görünüyordu. Eğer durum buysa, değerli bir şey bulmuş olmalı.

Sonunda.

Saat öğleyi vurduğunda ve Yüksek General Jin Demitrovic içeri girdiğinde odadaki gerilim bir yay kirişi gibi gerildi.

Odaya girdiğinde heybetli bir görüntüsü vardı, uzun beyaz saçlı adam hâlâ muhafızların resmi kıyafetlerini giyyordu - bilinen bir savaşı girerken giydiğimiz türden zırhlar ve deriler. Gümüş zırhları mükemmel bir şekilde parlatılmıştı ama yine de savaş görmüş bir adamın ezik ve kesik izlerini taşıyorlardı. Bugün muhafız birliğinde görev yapan çoğumuzun aksine, gerçekten savaşı gitmiş birinin.

Sophrosyne'in bir temsilcisi olduğunun göstergesi olan tozlu altın rengi pelerinini hâlâ giyyor olması dikkatimi çekti. Belli ki adam döndüğünden beri bir an bile duraksamamıştı, bu da şu anlama geliyordu...

Derin, kırılaşmış bir ses odayı doldurdu, otorite ses tonunda gün gibi açık bir şekilde çınılıyordu.

"Muhafızlar, birazdan alacağınız brifingin son derece gizli olduğunu unutmayın. Bu bilgi, komutanlarınızın açık bir talimatı olmadan alaylarınız arasında dağıtılmayacaktır. Anlaşıldı mı?"

Cevaplar anında ve hep bir ağızdan geldi. "Evet, efendim."

"Hepinizin bildiği gibi, son birkaç ay içinde kıtanın tamamındaki kuvvetler kaçırılma olaylarında bir artış olduğunu bildirdiler. Başlangıçta, kaybolanların hiçbirinin henüz bulunamamış olması dışında, aralarında ortak bir nokta yokmuş gibi görünüyordu. Ancak Atlassian Mahkemeleri rehberlik ve strateji konusunda bize güveniyor ve keşif birimlerimizin de yardımıyla," general durakladı ve çenesini hafifçe eğerek bana baktı.

Adam devam ederken bu ince tanıma karşısında göğsüm gururla kabardı.

"Her vaka arasındaki benzerlikleri bir araya getirmeye başladık. Her kayıp kişi bir şekilde soylularla bağlantısı olan bir çocuk ya da genç yetişkindi. Bunun siyasi nedenler olduğu anlamına geldiğini düşündük, ancak henüz herhangi bir fidye talebi ya da gasp belirtisi almadık. Ayrıca, her kayıp kişinin

şimdiye kadar ya bilinen bir Kanal ya da çok yetenekli bir Rezonant olmuştur."

Ben tüm bunları biliyor olsam da, diğer şubelerin çoğu henüz bu bilgilere erişememişti ve bu yüzden oda sessiz fısıltılarla çınlamaya başladı.

"Şantaj izine rastlamadığımız için et ticareti, kan tarikatları ve hatta denizaşırı ülkelerden gelebilecek bir tehdit ihtimalini araştırıyorduk. Irros, Novos ve Exxem'deki hareketleri araştırdık ama bir sonuç alamadık. Yine de kıtanın ötesinden gelebilecek bir cinayet ihtimalini tamamen göz ardı etmiş değiliz."

Bu benim için bile yeni bir şeydi. Her ne kadar bazı dış soruşturmalarda yer almış olsam da, bunlar çoğunlukla durum tespiti niteliğindeydi. Aemos'un diğer uluslarından herhangi birinin düşmanca davranacağına inanmak için hiçbir nedenimiz yoktu. İnsanların daha göçebe, kabile temelli bir yaşam tarzı sürdürdüğü Exxem'in Ölü Toprakları dışında, ticaret tüm kıtalar arasında açık ve geliyordu. Bu diyar birkaç çağdır barış içinde yaşıyordu. "Ancak, bugün burada toplanmanızın nedeni zaten bildiklerimizi tekrarlamak değil. Kil Hanedanı ile yaptığım görüşmelerde öğrendiklerimizi paylaşmak için buradayım. Sizi uyarmalıyım, haberler... en hafif tabirle rahatsız edici. Bu bilgilerin gizli olduğunu hatırlatmak isterim, sadece bizim saflarımızda değil, aynı zamanda

Atlassian Mahkemeleri."

"Evet, efendim," diye tekrar yankılandı oda.

"Kıta genelinde huzursuzluk olduğuna inanmak için sebeplerimiz var. Yani, ne soylu ne de Dironant olan ölümlüler arasında - kendilerini Atlassian toplumunun en az ayrıcalıklı üyeleri olarak görenler arasında."

Kendilerini en az ayrıcalıklı görenler mi?

Hadi ama, Demitrovic.

Generalimize büyük saygı duyuyordum ancak üslubuna ve ses tonuna itirazım vardı. Rezonans olmayan, zengin ya da güçlü olmayan insanların bu dünyada en az kaynağa erişimi olduğu basit ve ampirik bir gerçektir.

"Bu yeni bir şey değil," diye gürledi general. "Ancak görünen o ki, bölge genelinde bir ağın başlangıcı inşa ediliyor. Mahkemelerin bazı üyelerine yönelik suçlamalar arttıkça, Samhaven, Vindyrst, Ithreac ve hatta Pyrrhas'ın sıradan halkı arasında dayanışma duygusu da artıyor. Luxtos ve Stygos adaları da bundan muaf değil, ancak aynı baskılara boyun eğme ihtimalleri daha düşük."

Bunun nedeni Luxtos ve Stygos'ta Gölgelelerin Lordu ve Işığın Leydisi dışında soylu bulunmamasıydı, zira adalar ilave yargıçlara ihtiyaç duymayacak kadar küçüktü. Markus Makari ve Theia Frey iyi liderlerdi, halklarına karşı nazik ve cömerttiler. Adalar'ın yakın zamanda bu işe karıştığını görmek beni şok ederdi... ama bu hikâyede daha fazlası olmalıydı.

"Ithreac'ta geçirdiğim süre boyunca, kayıp çocuklardan biri ölü bulundu. Kil Evi için kutsal bir alan olarak kabul edilen Kızıl Vadi'deki en yüksek ağaca asılmıştı. Çocuk... parçalanmıştı. Çivilenmiş bir notla birlikte." Demitrovic bir an durakladı, gözle görülür bir şekilde üzgündü. Devam etmeden önce kalın bir şekilde yutkundu. "Not çocuğun alnına çivilenmişti. Notta 'Kan eterden daha kalındır' yazıyordu."

Midem bulandı.

"Soruşturmanın ardından, Ithreacian din adamları çocuğun sadece birkaç saat önce öldüğünü açıkladılar. Önceden belirlenmiş bir ana kadar onu canlı tutmuşlar - bunun benim gelişimle mi yoksa tamamen başka bir şeyle mi ilgili olduğunu henüz bilmiyorum. Ancak bu en ağır suç nedeniyle İhtiyarlarla bir araya geldik. On Dokuzlar, bölgeler arasında bir savunma ittifakı çağrısında bulunmamızı onayladı."

Vay anasını.

"Daha önce Atlas'ın diğer güçleri arasında bir onur sistemine göre hareket ederken, şimdi daha resmi iletişim hatları arayışında olacağız ve

Atlassian Mahkemeleri bu huzursuzluğun büyümesini takip ederek gereksiz şiddet olaylarını ve umarız daha fazla kayıp yaşanmasını engelleyecektir."

İnsanoğlunun çatışmalarında tarafsızlık konusunda ne kadar kararlı oldukları düşünülduğünde, Büyüklerin böyle resmi bir sıfatla dahil olmamıza izin vermeleri büyük bir olaydı. Aetherborne, Atlas'ta ölümlü liderliğinin yeni düzeninin kurulmasında doğrudan rol oynamıştı ve elemental evler o zamandan beri söz konusu gücü ve bölgeleri bu Büyüklerin minimum etkisiyle korumuştı, ya da bize öyle söylendi.

Aetherborne, Evler kıta üzerinde hüküm sürmeye başladığında iki uyarıda bulundu. Bunlardan ilki, Sophrosyne'nin bağımsız bir varlık olarak kalacağı ve On Dokuzlar'ın geçici ve diplomatik yargı yetkisi altında var olacağıydı.

İkinci uyarı ise Sophrosyne şehir devletinin gelecekteki herhangi bir ölümlü çatışması karşısında tarafsız kalacağıydı. Eğer layık görülürlerse, Rezonant ölümlüleri arcana sanatında eğitecekler, arandıklarında ölümlü liderlere danışmanlık sunacaklar, ancak insanoğlu ile kendi yıkımı arasına girmeyeceklerdi. Bir daha olmaz. Bununla birlikte, tanrıların tarafsızlıklarından daha fazla değer verdikleri bir şey varsa, o da barıştır. Ne de olsa günün sonunda biz onların barış bekçileriydik.

Demitrovic odayı daha fazla ayrıntıyla ve bu ittifakların bir sonucu olarak katılmamız beklenen yaklaşan zirvelerden bazılarını anlatırken, Atlassian Mahkemeleri sadece lanet olası işlerini yapsalardı tüm bu saçmalıkların önlenip önlenemeyeceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Kendi ayrıcalıklarımı göz önünde bulundurarak camdan bir eve taş atmanın bana düşmeyeceğini sanıyordum, ama tanrılar.

Büyükler yanılmaz değildi ve her Hanenin yönetici ailelerini yüksek Rezonanslı soylar olarak belirlediklerinde bir hata yapmış olabileceklerinden korktum. Sonuç olarak, nesilden nesile, bu aileleri yönetenler

insanlarımızı yönetti. Nüfusun yüzde beşinden daha azı, Rezonans olmayan insanların çoğunluğunu etkileyen kararlar alıyordu.

Arkana güzel ve güçlü bir şey olsa da, zaman geçtikçe giderek daha nadir hale geldiğini unutmak kolaydı. Eğer Haneler halklarına daha iyi bakmaya başlamazlarsa, yakında kendimizi tamamen istila edilmiş, sıradan halk tarafından iktidardan kovulmuş bulabilirdik.

Sophrosyne'e olan sadaketime rağmen, bunun için onları suçlayabileceğimi söyleyemezdim. Dışarıda kaynak sıkıntısı çeken, sadece hayatta kalmaya çalışan insanlar varken, Atlas'ın politikacıları ceplerini doldururken ve aptalca iç çekişmelerinde sadece gösteriş ve ego için güç biriktirirken değil.

Bir yanımda gizemli kayboluşların ardında bir ipucu ya da açıklama bulunduğu için rahatlamış olsa da, çok daha büyük bir yanımda işlerin çok daha kötüye gitmesine hazırlanıyordu.

O gece eve vardığımda o kadar bitkin düşmüştüm ki evimin kapısında yığılıp kalmak üzereydim. Ama en azından yine masamda uyuyakalmamıştım. Hanjae gurur duyardı.

Ruh halim karamsar ve iğrenç bir hal almıştı, çünkü zihnimden o görüntüyü atmakta zorlanıyordum. Haklı, geçerli bir öfke olsun ya da olmasın, lanet olası bir çocuğu sakatlamak için asla bir bahane olamazdı. Sık sık içmezdim, ama kendimi daha sert şeyler arzularken buldum.

Keşke bu kadar yorgun olmasaydım.

Anahtarlarıma uzandığımda verandamda bir şeyin parladığını fark ettim. Bu da neydi böyle-
Oh.

Bir tilkiydi.

Gerçek bir tilki değil ama Işık eterinden yapılmış gibi görünen bir tilki. Sanki gece gökyüzünün yıldızlı takımyıldızlarından yapılmış gibi görünüyordu ve... uyuyor muydu? Ağzında küçük bir parşömen tomarı vardı. Sevimli bir şeydi.

Bu Arken'in posta sprite'ı olmalı.

Parlayan, yarı bedensel köpeğin üzerinden geçip evime girdiğimde, şüphelerimi doğrulamak için parşömeni çözdüm.

Sizi rahatsız etme sırası bende, Kaptan. Umarım iyi bir izin günü geçirmişsinizdir.

Kısa ve tatlı tutmuştu, açıkça sadece karmaşık arcana'daki son becerisini göstermek istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, etkilenmişim. Posta perilerini çağırmak ya da tilkinin beni beklediği süre boyunca muhafaza etmek pek de kolay değildi.

Cevap yazmadan önce çay için su kaynatmaya başladım.

Vay, vay. Bakın bugün kim sınıfta yeni bir şey öğrenmiş. Ne yazık ki pek izinli bir gün değildi.

Tilki çok şirin.

Başka bir şey düşünecek enerjim yoktu ama yine de sprite'ımı ona geri gönderirken yaşadığım güne rağmen kendimi gülümserken buldum. Küçük arkadaşı akşam için biraz mola versin.

Ne kadar değerli, değil mi? Onun adı Bluebell.

Kendime bir fincan çay koyarken başımı salladım, hala yolun aşağısındaki barda daha sert bir şeyler bulma fikrini düşünüyordum. Bunun yerine, Arken'e cevap yazdım.

Tabii ki öyle. Eğer uyuyakalırsam şimdiden özür dilerim, Küçük Kanal. Uzun bir gün oldu. Yine de öğrendikten sonraki bir gün içinde posta sprite'larını çağırmandan oldukça etkilendim.

Hızlı yanıtını okurken alaycı tonunu duyabiliyordum, dalgın bir şekilde bu kadar geç saatte ne yaptığını merak ediyordum. Saat neredeyse sabahın ikisi olmalıydı.

Ne, sert falan mı olması gerekiyor? Senin kuzgun gibi onu nasıl gerçek göstereceğimi tam olarak çözemedim. Hel'de bunu nasıl yapıyorsun?

Böyle bir şeyi fark ederdi.

Burada bir sınırı aşacağım ve sabrın sizin güçlü yanınız olmadığını söyleyeceğim. Bence Bluebell bu haliyle çok güzel görünüyor, ama istersen sana öğretebilirim.

Cevabı hemen geldi.

Evet, lütfen!

Hafifçe kıkırdadım, sadece akranlarına ya da akademisyenlere hava atmak için bir bahane aradığından oldukça emindim.

Yarın dörtten sonra boşum. Yönetim bölgesindeki muhafız karargahına uğra da genç Bluebell'i işe koyalım.

Esneyerek gerinmeye ve öğleden önce aceleyle giydiğim üniformayı silkmeye başladım.

**Mükemmel. Art niyetim karşılandığına göre sizi rahatsız etmeyi bırakacağım.
İyi dinlenin, Kaptan.**

Ona cevap bile veremeden uyuyakalmışım, tüy kalem hâlâ elimde, umut o onu rüyalar vardı olarak tatlı olarak Bu

yeni keşfedilen, beklenmedik dostluğumuz.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ARKEN

Bugünkü Arcane Teorisi dersi biraz fazla eve yakındı.

Elimizdeki konu mu? İnsan Rezonansı ile Aetherborne büyüsü arasındaki fark.

"Aradaki farkın öncelikle fizyolojik mi yoksa daha çok büyülerin kendi aralarındaki uyumluluğa mı dayandığı henüz belirlenemedi, ancak bir şey kanıtlandı: İnsan formu kendini sadece eter ile sürdüremez," diye devam etti bilgin.

Bir zamanlar insan Rezonansı üzerindeki tek sınırlamanın bedenlerimizde tuttuğumuz aether miktarı olduğu teorisi ortaya atılmıştı. Tanrıların aksine, yaşamak için kana ihtiyacımız vardı - kalplerimiz ve organlarımız oksijen taşımak, besinleri dolaştırmak ve yavaşça çürüyen bedenlerimizin atık ürünlerini taşımak için daha sıradan, organik sıvıya güveniyordu.

Bu şekilde düşünmek biraz ürkütücüydü ama insanlarla Aetherborne'lar arasındaki temel fark da buydu, öyle değil mi? Etleri ebediydi, bedenleri zaman geçtikçe yaşlanmıyor ya da bozulmuyordu ve damarlarında kan dolaşmıyordu, sadece eter dolaşıyordu.

"Şu ana kadar sorunuz var mı?" diye sordu bilgin.

Birkaç el havaya kalktı ve amfi tiyatrodaki kişileri çağırmaya başladı. Notlarımı almaya devam ediyordum ama bir soru üzerine kulaklarım dikildi.

"İnsanların neden sadece bir elemente uyumlanabildiğine dair herhangi bir teori var mı? Rezonanslı ölümlülerin bedenlerinde tanrılardan daha az aether var, ama yine de saf aether, değil mi? Böyle bir durumda, Aetherborne ile aynı güç aralığına sahip olmamız gerekmez mi, ancak daha az ölçüde?"

"Ah, mükemmel bir düşünce. Burada cevabı bilen var mı?"

Oda sessizliğe gömüldü, yani görünüşe göre değil.

"Elbette daha popüler olan teori, Rezonansın genetikten etkilendiğidir. Belki de ilk insan nesli rastgele tesadüflerden etkilenmişti, ancak zamanla daha öngörülebilir hale geldi. Nesiller boyunca aynı Rezonansları üreten aile soylarının açık örneklerine sahibiz, en dikkate değer olanı da Mahkemelerin yönetici aileleridir" dedi.

Bu doğruydı. Aynı zamanda her bir bölgenin belirli bir eter unsuruyla bir şekilde eş anlamlı hale gelmesiydi: Samhaven ve Torrents Evi, Vindyrst ve Gales Evi, Ithreac ve Kil Evi, Pyrhhas ve Kor Evi, Luxtos & Stygos - Astral ve Umbral Adalar ve Işık ve Gölge Evi.

"İkinci teori, bazı Rezonans doğumların daha rastlantısal doğasını dikkate alır ve bir çocuk damarlarında Rezonans olmak için yeterli eter ile doğduğunda, Rezonanslarının henüz belirlenmediği belirli bir gelişim dönemi olduğu olasılığını göz önünde bulundurmamızı sağlar.

Bu teori, bir Rezonantın eterik olgunluk döneminde ilk karşılaştığı en güçlü eterik enerji yoğunluğuna uyumlandığını iddia eder."

Yine de bu daha zayıf bir argüman gibi görünüyordu. Belki de yönetici Haneler arasındaki sadakatsizlikleri mazur göstermek için geliştirilmişti, ama ben ne bilirdim ki?

"Elbette her iki teori de bizi tek bir elementle sınırlayan şeyin kanın etere oranı olduğu temel kavramına dayanıyor ki bu da şu anda kanıtlanmış durumda."

Bu açıklamayla ilgili bir şeyler tam olarak uyuşmuyordu, ama beynimde neden doğru oturmadığını düşünmeye başlayamadan, düşünce trenim yarıda kesildi.

"Peki ya Haberciler efsanesi?" Genç bir erkek öğrenci araya girdi. Merrick, sanırım adı buydu.

Haberciler mi?

Genç Conduit devam ederken gözleri geniş ve korkuluydu. "Yani, Irrosi'ye göre, bir ölümlü tanrıların gücüyle doğabilir! Ama bu gerçekleştiğinde, bunun günlerin sonunun bir işareti olması gerekiyor, değil mi? Çünkü bu, gizli bilimin tüm yasalarını çiğneyecek, dengeyi bozacak ve ikinci bir Tufan'ı tetikleyecektir. Tek bir Haberci hepimizi öldürebilir."

Midem bulandı. Kendime bunun sadece bir hikâye olduğunu hatırlattım.

Adını bile duymadığın aptal bir efsane.

Ve muhtemelen abartıyordu. Süslüyordu.

"Böyle şeyler bir kültür tarihi ya da antropoloji dersinde tartışılrsa daha iyi olur Merrick. Biz burada mitleri ve efsaneleri değil, sadece bilimi inceliyoruz," dedi bilgin kararlı bir şekilde.

"Özür dilerim hanımefendi."

Yine de olan olmuştu. Dersin geri kalanına dikkatimi vermekte zorlandım ve zihnimdeki gezintiden dolayı kendimi giderek daha fazla hayal kırıklığına uğrarken buldum. Amareta eski bir Irrosi eş masalına herhangi bir şekilde değer verdiğimi bilse çok şaşırırdı ama en ufak bir ihtimalden bile ürkmekten kendimi alamıyordum...

Çünkü her efsanenin bir kökeni vardı, her masal gerçeklikten bir parça taşırdı, gerçeğe dayanan bir ilham kıvılcımı taşırdı. Hikaye anlatıcılığının doğası böyleydi.

Peki ya orada bir gerçek varsa? O kadar tehlikeli miydim? Ailem biliyor muydu? Bu yüzden mi o gece beni ormanda bıraktılar? Ailem benim ne olduğumu biliyor ve dünyayı kurtarmaya bir türlü cesaret edemiyor olabilir miydi? Bu yüzden mi beni vahşi doğada terk etmişlerdi? Birinin -ya da başka bir şeyin- bunu onlar için yapabileceği umuduyla mı?

Başımı salladım ve derin bir nefes alarak paranoyak ve rahatsız edici düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Efsaneyi daha sonra her zaman araştırabilir, sinirlerimi yatıştırmak için daha somut kanıtlar ya da bağlamlar bulabilirdim.

Neyse ki, dersin geri kalanı varlığımla ilgili daha fazla lanetleyici teoriden arınmış bir şekilde devam etti.

Derslerim üç buçuk civarında sona erdi ve bu da beni biraz ikilemde bıraktı.

Kieran onunla saat dörtte buluşmamı söyledi ve Elder Guard karargâhı konferans salonundan yaklaşık on dakika uzaktaydı. Eşyalarımı bırakıp kendime çeki düzen vermek istesem, evim ters yönde yaklaşık yirmi dakika uzaktaydı. Aslında garip bir şekilde erken gelmek ya da geç kalmak arasında sıkışıp kalmıştım ve herhangi bir şeye geç kalmaktan nefret ederdim. Keşke önceden düşünseydim diye iç geçirdim.

Ama neden? Kimi etkilemeye çalışıyorsun ki?

Kieran'la aramızdaki ilişkinin platonik kalması konusunda anlaşmış olsak da kendimi hâlâ onu etkilemek isterken bulduğumu fark ederek içimden gelen iğneleme karşısında irkildim. Bunu er ya da geç aşmam gerekecekti.

Sophrosyne'e geldiğimden beri başka kimseyle birlikte olmamamın da bir faydası olmamıştı. Flört ettim, birkaç yakınlaşmam oldu.

Tavernada bir ya da iki kez karşılaştım, hatta şehirde güzel yabancılarla bir ya da iki öpüştüm. Ama Graysen'den beri kimseyle yatmamıştım. Brindlewoods'tan ayrıldığımdan beri Grays'i neredeyse hiç düşünmemiştim ve Sophrosyne'e gitmeden çok önce ayrılmıştık, bu yüzden biraz kurak bir dönem geçirdiğimi söylemek hafif kalırdı. Bu pek çok şeyi açıklıyor.

Muhafız karargâhını sorunsuz bir şekilde bulabildim ve beni Kieran'ın ofisine yönlendirecek birini aramak üzereydim ki, daemon'dan bahsederken, ana binanın arkasındaki çimenlik alanlardan gürleyen sesini duydum.

"Tekrar!" diye bağırdı ve sesi takip ederek bir grup genç görünümlü erkek ve kadını eğittiği yeri buldum - tahminimce yeni acemiler.

Yakındaki bir banka yerleştim, notlarımı karıştırmaktan ve öğlen güneşinde terden parlayan notlara göz gezdirmekten memnundum. Kieran ben geldikten birkaç dakika sonra göz göze geldiğimizde gülümsedi ve kaşlarını kaldırarak saat kulesine doğru baktı. Erkencisin, diye mırıldandı. Omuz silktim ve ders kitabıma doğru başımı sallayarak beklemekte bir sakınca görmediğimi belirttim ama o yine de bir tur koşunun arasında koşarak yanıma geldi.

"Hey sen."

"Selam," diye gülümseyerek cevap verdim. "Bugün ders erken bitti ama acelem yok. Siz dersinizi bitirene kadar burada takılmamın bir sakıncası var mı?"

"Evet, tabii ki. Sanırım acemilerimin dikkatini dağıtıyor olabilirsin," dedi, hâlâ zor nefes alıyordu. Stajyerlerini çalıştırırken sık sık onlara katılıyor gibi görünüyordu ve bunun beklenen bir şey olup olmadığını merak ettim... ya da Kieran'ın Kieran olup olmadığını.

"Ah evet, kadınsı cazibemle dikkatlerini dağıtmak," diye alaycı bir şekilde cevap verdim, omzunun arkasına baktım, küçük bir muhafız adayı grubu gerçekten de bir arada duruyor, ikimize bakıyor ve birbirlerini hafifçe dürtüyorlardı.

"Aynen öyle. Yine de bu bana onları daha çok çalıştırmak için bir bahane veriyor," diye sıırttı. "Lafı açılmışken, lütfen bekleyin."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Onu süzmeye vaktiniz varsa, bir tur daha atmaya da vaktiniz vardır!" diye bağırdı alanın öbür ucundan, sesi alçak bir otorite gümbürtüsüne bürünmüştü. "Hadi bakalım, çömezler!"

Gülmemeye çalışarak dudağımı ısırđım. En azından aptalca lakaplar takılan tek kişı ben değildim, gerçi diğlerinin biraz daha özel olduğunu hissediyordum.

"Burada yaklaşık yirmi dakika kadar daha kalacağız, sonra temizlenip yola çıkacağız, tamam mı? Sıkı tutun. Akademik eğitimin kısa süre içinde devam edecek, Küçük Kanal."

Evet, o lakap. Yine de zaman içinde bana alışmıştı. İlk başlarda bu küçültmeyi rahatsız edici bulmuştum ama bugünlerde dostça ve sevecen geliyordu ve sadece bazen - nasıl söylediğine ve hangi bağlamda söylediğine bağılı olarak - yüzümün kızarmasına neden oluyordu.

Ayrıca Kieran'ın sesinin acemiler yerine bana yöneldiğinde nasıl yumuşayıp boğuk bir tizliğe dönüştüğünü de fark etmeden edemedim... ama belki de bunun nedeni nefes nefese kalmasıydı.

"Burada olacağım," diye neşeyle cıvıldadım.

O alanın merkezine doğru koşarken ben de metinlerime geri dönmeye çalıştım ve gizemli fraktallar ve karşıt aether akışları teorisi üzerine aldığım notları gözden geçirdim.

Buradaki anahtar kelime teşebbüs. Kieran üniforma ceketini silkerek çıkarırken, altına giydiğı siyah kolsuz bluzun gövdesini nasıl sardığı ortaya çıkınca akademik çalışmalarıma odaklanmakta oldukça zorlandım.

Ben sadece insandım. Eterik spektrumun incelikleri ile keşif yüzbaşısının kaslı kollarının derin altın rengi arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım.

Yere düşüp tahta pozisyonunda dururken terden sıırıslıklam olmuştı...

Saygıyla bakacaktım.

Acemilerine kendi pozunu taklit etmelerini söylüyor, altmıştan geriye doğru sayıyordu. Onları izlerken karın kaslarım ağrıyordu. Tam bunun daha fazla dikkat dağıtıcı olamayacağını hissettiğimde, Kieran rahatsız edici derecede zahmetsiz ve zarif bir şekilde ayağa fırladı.

"Devam et!" diye seslendi aynı keskin, otoriter ses tonuyla.

Adamları arasındaki nüanslara hayranlık duymak zorundaydım, çünkü iş yerinde taşıdığı kıdem ve liderlik havası şüphesiz olsa da, aynı zamanda cesaretlendirici ve saygılıydı. Bu acemileri, ruhlarını kırmak için değil, onlara meydan okumak için zorladığını söyleyebilirdiniz. İktidar mevkilerindeki insanlar söz konusu olduğunda durum her zaman böyle değildi ve bu yüzden ona hayranlık duyuyordum.

Hayranlıktan bahsetmişken.

Kieran bir kolunu arkaya doğru uzatıp pazularını esnetirken sertçe yutkundum. Hâlâ acılı ifadelerle kalaslarını tutan acemilerini izliyordu ama ben de onu izliyordum.

Beni ilk çarpan şey, ceketini çıkardığı için dövmelelerinin ne kadar çok görüldüğü oldu. Uzaktan bakıldığında bile, güneşten bronzlaşmış tenine gömülü koyu siyah mürekkep keskin ve gizemli bir kontrast oluşturunuyordu. Tuhaf, sivri uçlu işaretler gömleğinin altından görünüyor, en azından sağ kürek kemiğinin tamamını kaplıyor ve boynunun bir tarafına doğru ilerliyordu. Tahmin etmem gerekirse, bir tür yazıydı... ama şu anda Kieran'dan çok daha fazlası ortadayken, dili tahmin etmek için beynimi yormakla uğraşamazdım.

Bakışlarım tembelce onun üzerinde gezinirken pantolonunun kalçalarına tehlikeli bir şekilde indiğini fark ettim. O daracık fanilas ı öyle bir yukarı çıkıyordu ki

görebiliyordum... Tanrım, çok şey görebiliyordum. Çok fazla. Bu çok kabaydı, gerçekten. Lanet olası mermerden mi oyulmuştu?

Aslında başka tarafa bakmalıydım ama bunun yerine açlıkla kalça fleksör kaslarının tonlanmış kıvrımlarını ve göbeğinden... şeyine kadar uzanan ince siyah saç izini inceliyordum. Aşağıya.

Yukarıdaki kader, bakmayı kesmem gerekiyordu. Hızla yukarı bakıp kendime gelmeye çalışırken Kieran gözüme takıldı... ve göz kırptı.

Siktiğimin Hel'i.

O adam toplum için bir tehditti.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

KIERAN

O kadın benim ölümüm olacaktı.

Onu bakarken yakaladıktan kısa bir süre sonra, acemilerle işimi bitirdim - başlangıçta planladığımdan birkaç dakika önce

-Ama alt dudağını ısırmasını izledikten sonra soğuk bir banyoya ihtiyacım vardı. Ona dönüp baktığımın o kadar farkında değildi ki, neredeyse bunu yanına bırakacaktım. Neredeyse.

Platonik, kendime hatırlattım. Platonik kalacağız.

Ama sahada gözlerini dikip bakabileceği bir sürü formda, terleyen gardiyan vardı - birçoğu gömleksiz ve birçoğu da çekiciydi. Herhangi biri de onun dikkatini çekmek için kılıçlarının üzerine düşebilirdi ama o dudağını ısırduğunda bana bakıyordu.

Evet. Geri dönüp ona büyü, anlamsız sanatta ders vermeden önce soğuk bir banyo gerekli olacaktı.

gerçekçi görünümlü posta sprite'ları.

Tanrılar.

Onun yanındayken yozlaşmamı yumuşatma konusunda daha iyi oluyordum, ama kasıklarımın bakmadığı zaman arkadaşça bir flört gibi davranmak biraz daha kolaydı. O güzel altın gözlerin gövdemin üzerinde puslu ve yarı kapalı bir şekilde durduğu görüntü, daha sonra beni en iyi şekilde rahatsız edecekti. Yine de bu özel fanteziden başka herhangi bir şekilde cazibe ile hareket etme dürtüsünü bastırdım. İkimiz de daha iyi biliyorduk.

Bununla birlikte, ikimizi Biblyos'taki bir çalışma odası gibi yakın bir yere tıkmanın bugün ikimizin de yararına olacağından emin değildim. Belki de dersi erteleyebilir ve bunun yerine yine tur rehberliği yapabilirdim... ama onu nereye götürecektim?

Banyo odalarına girip terli kıyafetlerimi çıkarırken bunu düşündüm, küvetlerden birine girdiğimde neyse ki biraz sakinleşmiştim, serin su vücudumdaki sıcaklığı, teri ve antrenman kirini temizlerken rahatlatarak tısladım.

Onu başka bir müzeye götürebilirdim ama kuzeydoğu mahallesindeki müzelerin çoğu sabahları çok daha sessiz ve keyifliydi.

Başka bir gün o zaman.

Her zaman sanat bölgesi ya da yemeğe gitmek vardı - gerçi o "çalışırken" biraz üzüm kemiriyordu ve ben de henüz pek aç değildim.

Aklıma başka bir fikir geldi... Hans bu öğleden sonra Batı Kapıları'nda görevliydi, bu yüzden sorun yaşamadan gidebilirdim. Bunun için de günün mükemmel bir zamanıydı.

Havluyla kurulanırken ve temiz, sivil kıyafetlerimi giyerken kendi kendime gülümsedim. Sophrosyne'i yukarıdan görmek hoşuna gidecekti.

"Ee," diye başladım, hâlâ tarlaların yanında oturduğu ve defterini karıştırdığı yere doğru yürüdüm. "Başka bir macera için bugünkü dersleri atlamaya ne dersin? Sophrosyne'deki resmi tur rehberiniz olarak, bunun şiddetle tavsiye edildiğini söylemeliyim."

"Biliyor musun, arkadaşlığının eğitimime zarar verebileceğini düşünmeye başlıyorum, Kieran."

Bu tamamen mümkündü.

"Peki ya sana maceranın biraz gizlice dolaşmamızı gerektirdiğini söylesem?"

Tahmin ettiğim gibi gözlerinde bir entrika kıvılcımı çaktı.

"Dikkatimi çektin."

"Mükemmel. Beni takip et, Küçük Kanal."

Şehrin içinden doğrudan geçmek yerine daha uzun bir yol izledim ve onu İdari Bölge'nin arka sokaklarından geçirerek Arşivlere doğru yönlendirdim.

"Yeni askerleri sık sık eğitiyor musunuz?" Arken yol boyunca bana sordu.

"Aslında hayır. Başka bir şube kaptanı olan Rorick'in yerine iyilik olsun diye bakıyordum," diye açıkladım.

"Neden? Yeni gelenlerden gözüne çarpan var mı?"

Homurdandı, bir an duraklayarak yolun kenarından kuvars görünümlü bir çakıl taşı aldı ve güneşe doğru tuttu.

"Ah, hayır, tabii ki değil," diye ekledim. "Kadın belli ki taşlarla daha çok ilgileniyor."

Gerçi durum böyle olsaydı, küçük gezimiz çok daha iyi olurdu.

"Onları ben topluyorum," dedi, sesinde hafif bir utangaçlık belirtisi vardı. Kader planlarıma gülümsemiş gibi görünüyordu.

"Çakıl taşları mı? Kristaller? Herhangi bir taş türü?" Gerçek bir ilgiyle sordum.

"Genelde cebime sığabilecek kadar küçük şeylere takılırım. Ama sadece taşlar değil. Güzel, iyi bir dokusu veya deseni olan her şey. Parıldayan şeyler. Sıra dışı ufak tefek şeyler. Akıl hocam bu yüzden benimle dalga geçerdi, bana küçük kuzgunum derdi."

Dalgınca parmaklarımı göğüs kafesime doğru kaldırdım ve artık takmadığım bir kolyeye uzandım.

"Peki normalde eğitim yapmıyorsan ve derslerde nöbet tutmuyorsan, normalde nöbetçi olarak ne yapıyorsun Kieran?" Arken sordu.

İrkildim. Muhtemelen kendimi buna hazırlamalıyım. İnsanların beni daha iyi tanımaya çalışacak kadar zamanları olduğu durumlara kendimi pek sokmazdım ama işte buradaydık...

"İşimin çoğu gizlidir," diye itiraf ettim. "Muhafızların keşif ve gözetlemeye adanmış bir alt bölümünü yönetiyorum. İşin keşif kısmı daha çok bölgelerin savaş halinde olduğu zamanlar için inşa edildi. Yani barış zamanlarında, bu genellikle dışarı çıkıp Sophrosyne'i veya halkını tehdit edebilecek herhangi bir şeyi aramak anlamına gelir. Proaktif barışı koruma da diyebilirsiniz. Korkarım daha fazla ayrıntıya giremeyeceğim."

"Yani, bu kendi başına gayet iyi bir cevaptı," dedi kolayca.

Sanırım haklıydı, yine de garip bir şekilde ona daha fazlasını anlatmak zorunda hissediyordum. Böyle kafamı dağıtmak, günlük hayatımdan bahsetmek güzel olurdu ama Arken'in şehrin kusursuz görüntüsünün ardında ne tür sorunlar ve dehşetler olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Kuzey Kapıları'nın önünden geçtik ve hızlıca duruşlarını düzelterip meşgul görünmeye çalışan görevlileri başımla onayladım. Suratımı asmamayı başardım ama Arken fark etti ve kendi kıkırdamalarını güçlükle zapt edebildi.

"Kaptan olmak için oldukça gençsin, değil mi?" diye sordu, yanlarından geçerken başını dikkatli bir şekilde eğerek.

"Evet," diye cevap verdim, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak. Bunun tam olarak nedenini konuşmaktan pek hoşlanmıyordum. "Çok çalıştım."

"Sorabilir miyim... neden? Yani benden çok büyük olamazsın, değil mi?"

Kötü araştırmalarımın göre, Arken yirmi iki yaşındaydı.

"Yirmi beş yaşındayım, evet."

Sadece merak ettiğini bildiğimden, artan siniri ve rahatsızlığı yuttum. İlk sorusuna verebileceğim en gerçekçi cevabı bulmak için dolabımdaki iskeletleri karıştırdım.

"Ve düşündüğünüz kadar karmaşık değil," diye kolayca yalan söyledim. "Bu şehri seviyorum. Korunduğunu görmek istiyorum."

Tamamen yalan değildi ama tam gerçeğin yakınından bile geçmiyordu. Her şeye rağmen güven dolu kadın başını sallayarak bana yumuşak ve anlayışlı bir gülümseme sundu.

"Eğrinin ilerisinde olan insanlardan bahsetmişken, derslerin nasıl gidiyor? Bugün ilginizi çeken bir şey öğrendiniz mi?"

Neredeyse hedefimize ulaşmıştık ama ben konuyu değiştirmeye hevesliydim.

"Oh," diye mırıldandı.

Sesindeki enerji fark edilebilecek kadar azalmıştı. Göz ucuyla dudağını sinirli bir şekilde ısırıldığını gördüm.

"Hayır, pek sayılmaz."

Hmm.

"O zaman bunu düzeltmemiz gerekecek," diye cevap verdim ve Batı Kapısı'nın birkaç metre önünde, şehri çevreleyen devasa kireçtaşı duvarlardaki küçük bir girişe yaklaşırken elimi sırtının küçük kısmına koyarak onu nazikçe yönlendirdim.

Uzaktan, orada konuşlanmış olan teğmenimle göz göze geldim ve onaylarcasına bir kez başımı salladım. Daha sonra bunun için bana kızacaktı, ama yine de Hans Deering doğru açığı bulursa nefes aldığım için bana kızacaktı.

"Buraya girmeme izin var mı?" Duvarın içinde birkaç kat merdivenin yükseldiği iç kısma adım attığımızda Arken sordu.

"Teoride hayır. Pratikte de hayır. Gizlice dolaşmakla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Gözleri büyüdü ve ben de kıkırdadım.

"O kadar endişeli görünme, Küçük Kanal. Bu gece kapıda nöbet tutanlar benim adamlarım, hiçbiri ispiyonculuk yapmaz," diye takıldım.

Merdivenleri çıkmaya başladığımızda, "Bu "macera" yine izinsiz girdiğim için hücreye atılmamla sonuçlanırsa kışına tekme basarım, Vistarii," diye tehdit etti.

Sırıttım.

Denemesini görmeyi gerçekten çok isterim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ARKEN

Bu merdiven, ne yazık ki, hayatım buna bağlı olsa bile Kieran'ın kışını tekmeleyemeyeceğimin en iyi örneğiydi.

Zirveye ulaştığımızda nefesimi tutmak için bir an durmak zorunda kaldım. Bu arada, tur rehberim ter bile dökmemişti, fit piç kurusu. Yine de bu onu tehdit etmemi engellemeyecekti.

"Hazır mısın?" diye sordu elini uzatarak. Bana yol göstermek ya da beni sabitlemek için olsa gerek, elini tuttum ve içime çektiğim keskin nefesin sadece nefes nefese kaldığım için olduğunu varsaydım. Kesinlikle onun sert parmaklarının sıcaklığı ya da sıkı tutuşunun rahatlatıcı doğası değildi. Tabii ki değildi.

Merdivenler duvarın en tepesine kadar çıkıyor, içerideki tüm şehri ve arkamızdaki Pyrrhas'ın inişli çıkışlı tepelerini ve ormanlarını kuşbakışı görüyordu. Kesinlikle nefes kesiciydi. Bir an duraklamaya çalıştım

Ama Kieran elimden tutarak beni Kuzey Kapıları'na doğru çekti. Orada, iki devasa kireçtaşı duvar geniş bir açıyla birleşiyordu ve ben bir şey görmeden önce aether dalgasını hissettim.

Vay be.

İki duvarın birleştiği yerde, tuhaf bir şekilde Yaratılış Duvarındaki kristali andıran devasa, yüzen bir kristal parçası duruyordu. Pürüzlü, kesilmemiş mücevher, neredeyse kalaylı bir mangala benzeyen şeyin üzerinde oturuyordu ve o da yüzüyordu. Altındaki taşa birkaç mühür oyulmuştu ve mavi-yeşil bir renk tonuyla yumuşak bir şekilde parlıyordu - Aetherborne arcana'sının işaretiydi.

"Bu da ne?" Yaklaşırken huşu içinde sordum.

"Bu bir koruma noktası. Astral kuvars ve Luxtos ve Stygos'taki mağaralardan çıkarılan bazı nadir, gizemli iletken cevherlerden yapılırlar. Bu iki malzemede, Yaşlıların koğuşları yerleştirmek için kullandıkları belirli arcana'yı içermeye ve korumaya yardımcı olabilecek bir şey var. Sophrosyne'in her köşesinde bunlardan bir tane var - toplamda altı tane. Koğuş noktaları sayesinde her hafta gelip koruyucu büyülerini yeniden yapmalarına gerek kalmıyor. Sophrosyne sürekli koruma altında tutmak için oldukça büyük bir şehir."

Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim - warding arcana'nın Aetherborne'un bile tek bir atışla koruyamayacağı kadar karmaşık olabileceğini hesaba katmamıştım.

Yine de Sophrosyne'in etrafındaki korumaların sıradan element bariyerleri olmadığını öğrenmiştik. Güçlü bir Conduit'in kurabileceği basit korumalar gibi değillerdi. Şehrimizin güvenlik sisteminde her türlü alarm ve algılama sistemi vardı, buna sadece anahtarınız olarak işlev gören gizemli dövmeye sahipseniz geçmenize izin veren sistem de dahildi.

"Çok güzeller," diye nefes aldım, astral kuvarsın yanardöner ışıltısı ve açıkça içerdiği arcana'nın tılsımlı gücü karşısında büyülenmişim.

"Onları sevebileceğini düşündüm. Normal kayaların üzerinde ne kadar çıldırdığınızı düşünürsek," diye dalga geçti.

Onu ve cebimdeki birkaç "normal" taşın ağırlığını görmezden geldim. Buraya gelirken bulduğum çakıl taşı yalnız değildi.

"Yine de bana bir iyilik yap ve etrafta dolaşıp insanlara onlardan bahsetme, tamam mı?"

"Kime söyleyebilirim ki?" Güldüm.

"Bilmem ki. Laurel'e mi?"

"Laurel şu anda Dünya'nın farklı bir elementiyle çok daha fazla ilgileniyor. Craggs'de kaybolduğunu bile söyleyebilirsiniz."

Kieran homurdandı, ne demek istediğini anladı.

"Biliyorum, sana güveniyorum. Her ne kadar burada olmamanız gerekse de, bunlar çok tehlikeli bir sır değil. Sadece taşaklarımı oldukları yerde tutmayı tercih ederim ve komutanım sivilleri buraya götürdüğümü bilseydi muhtemelen onları bana yedirirdi."

"İnsanları buraya sık sık çıkarır mısınız?" Sesimdeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak sordum.

"Hayır, sadece sen," diye cevap verdi.

Hayal kırıklığı dağıldı ve yerini görmezden gelmeye çalıştığım bir sıcaklığa bıraktı.

"Bunların Aetherborne'un markaya bağlı tuttuğu sırlardan biri olmamasına şaşırdım," diye düşündüm.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bunun tasarım gereği olduğunu düşünüyorum. Koğuş noktalarının varlığını keşfeden herkes muhtemelen bunların bir zayıflık olduğunu varsayacaktır, değil mi? Çoğu insan, onları bir şekilde devre dışı bırakırsanız, şehrin koğuşlarını yıkacağınızı düşünecektir."

"Evet, benim varsayımım da buydu. Durum bu değil mi?" Başını iki yana salladı.

"Koğuş noktaları esrarı korur ve böylece bir kerede çok fazla esrarı depolayarak büyüün zaman içinde damlamasına izin verir. Eğer birisi

Bir koruma noktası oluşturulursa birkaç şey olur," diye açıkladı, kuvarsın etrafında dolaşarak başka bir açıdan inceledi. "Öncelikle, Aetherborne alarma geçecek ve Bu zavallı kararı veren zavallı her kimse ona iyi şanslar. Ama aynı zamanda cihazı devre dışı bırakmak, depolanan tüm arcana'yı bir anda serbest bırakacaktır. Korumalar geçici de olsa zayıflamayacak, güçlenecektir."

Ne kadar etkileyici.

Kieran, "Konvansiyon'un ne kadar çok şeyi göz önünde sakladığına şaşıracaksınız," dedi. "Bilgi güçtür, tıpkı bilginin ustaca ihmal edilmesi gibi. Kitlelerin gerçeğin çoğunu bilmesine izin verirken bazı önemli ayrıntıları saklamak kamu güvenliğinin talihsiz bir unsurudur."

Bunu söylerken yüz ifadesinden belli bir karanlık geçti.

"Bu neden talihsiz bir durum?" Bu sözlerin ardında yatan burukluğu merak ederek sordum.

Kieran içini çekti, korkuluğun üzerine eğildi ve uzaklara baktı.

"Bana idealist diyebilirsiniz ama kasıtlı aldatmacalardan hoşlanmıyorum." "Yine de bu gerçekten aldatma mı? Kesinlikle değil

Kötü niyetli," diye yanıtladım, onun bakış açısıyla ilgilenerek.

"İhmal edilen bir yalan yine de yalandır," dedi omuz silkerek. "Bilmiyorum, kesinlikle burada konuşacak biri değilim, ama..."

Başımı eğdim, dikkatle dinliyordum.

"Sophrosyne hakkında bildiğim ama halkın çoğunun bilmediği pek çok şey var, Arken. Bu şehrin çoğunun asla bilemeyeceği şeyler ve bu bazen külfetli olabiliyor."

Şu anda sadece koğuş noktalarından bahsetmediğimize dair bir his vardı içimde. Kieran'ın işinin yoğun olduğundan hep şüphelenmiştim. Yara izlerinde, kendini taşıma biçiminde, neredeyse herkesi bir kol mesafesinde tutma biçiminde yazılıydı. Anlıyormuş gibi yapamazdım ama anlamak istiyordum.

"Sanırım şehrin geri kalanının -her yer bir yana, bu şehrin- güvenilmez olduğu varsayımından hoşlanmıyorum.

daha net bir resim. Herkesin her şeyi bilmesi gerektiğini düşündüğümünden değil ama..."

Kieran durakladı, bakışlarını ufuk çizgisine çevirmeden önce bana baktı. Sanki böyle şeyleri yüksek sesle söylemeye alışık olmadığı için bir sonraki sözlerini sorguluyordu.

"O gün bana ne sorduğunu hatırlıyor musun? Tufan'ın ayrıntılarını öğrendiğin zaman?"

Başımı salladım. O günkü dersle ilgili düşüncelerimi hararetle tartışırken ortaya çıkan o duygusal patlamadan daha sonra utandığım için hatırladım.

"Neden bunu bir sır olarak saklıyorlar?" diye sormuştum. O anın sıcaklığıyla, ölümlülerin Aetherborne hakkında kötü konuştuklarını, tanrıların bugünlerde ne kadar işe yaramaz olduklarından yakındıklarını duyduğum onca zamanı düşünerek sinirlenmişim. "Ölümlülerin tüm gerçeği bilseler biraz daha farklı davranabileceklerini düşünmüyor musun? Türümüzün hayatta kalmasının Yaşlılar'a neye mal olduğunu bilselerdi işlerin değişebileceğini düşünmüyor musun?"

Kieran'ın bana o zamanki bakışı ile şimdiki bakışı birbirine benziyordu. Sanki beni bütünüyle görmüştü. Sanki beni anlamıştı. Konuştuğumda bana böyle bakan başka biriyle hiç karşılaşmamıştım.

"Hatırlıyorum," dedim usulca.

"Bazen bunun her zaman en iyisi olup olmadığını merak ediyorum. Güvenlik adına pek çok şeyi gizli tutuyoruz ve sık sık amaçların her zaman bunu yaptığımız araçları haklı çıkarıp çıkarmadığını merak ediyorum."

Bunların ne anlama gelebileceğini anlamak için çok fazla hayal gücüne ihtiyacım yoktu.

"Bazen, Sophrosyne halkına - genel olarak Atlas'a - bir şans verilse daha iyisini yapabilir miyiz diye merak ediyorum."

Bakışlarımı parıldayan koğuş noktasından ayırdım, korkulukta ona katılmak için yürüdüm ve muhteşem manzarayı seyre daldım

Ben onun sıra dıřı felsefi dūřūncelerini dūřūnūrken, onun yanındaki manzarayı seyrediyordum.

Bu yūkseklikten Wyldwoods'un neredeyse tamamını gōrebiliyordum, o yūksek aēaēların uēları esintiyle hafifēe eēiliyordu. Ormanlık alanın hemen ōtesinde, Pyrhhan Boēazı'nın bōlgeyi kestiēi ve batıdaki kayalık sahil řeridinin yanında bir halice dōnūřtūēu yeri gōrdūm. Gūneř ōēleden sonra alēalmaya bařlamıřtı, gōkyūzūnū pembe ve turuncu tonlara būrūndūrūyordu, ūstūndeki bulutlar el yapımı řeker ipine benziyordu.

"Yapabileceēimizi dūřūnmek isterdim," dedim birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Yani daha iyisini yapabiliriz. řans verilirse."

"Belki de sadece umutsuz bir idealistim, ama ben de ōyle dūřūnmek istiyorum, Ark," dedi gōzlerini ufuk ēizgisine sabitleyerek.

Eēer Kieran bir idealist idiyse, ben de ōyleydim. İnsanlık tarihinde yūzyıllardır sūregelen aēēōzlūlūk ve savařlar ne kadar iyi belgelenmiř olursa olsun, doēuřtan iyi olduēumuza ya da en azından iēimizdeki iyiliēin kōtūlūkten daha aēır bastıēına inanıyordum. Ayrıca, bu ēatıřmaların çoēunun, daha fazla insanın ihtiyaē duydukları kaynaklara eriřimi olsaydı barıřcıl bir řekilde onarılabilecek eēitsizliklerden doēduēuna da inanıyordum.

Sophrosyne'in temel mesajı olan bilginin gūē olduēuna bu kadar net inandiēı dūřūnūlūrse, gerēēin bazı kasıtlı ihmallerinin bile Kieran'ı neden rahatsız edebileceēini řimdi anlayabiliyordum. Bu gūce eriřimi ihmal etmek, savunmamızda yapay duvarlar lehine bōřluklar bırakmak, kendi kendimizi idare edemeyeceēimiz veya davranamayacaēımız varsayımıyla hareket etmek demekti.

Onun zihninde bazı sırları saklamanın halkını koruyamamak gibi bir his uyandırdıēından emindim, ēūnkū onları hazırlayamıyordu... Ve bu aēırlıēın nasıl bir his olduēunu gerēekten hayal bile edemiyordum.

"Ben de ōyle dūřūnmek istiyorum," diye tekrarladı, bu kez bana bakarak.

Bakışlarında uzak, okunamayan, akıldan çıkmayan bir şeyler vardı. Sanki bedeni burada, Sophrosyne'deydi ve zihni uzaklara, çok ama çok uzak bir yere doğru süzülürken ona bir çapa görevi görüyordu.

Muhtemelen bunu rahatsız edici bulmalıydım, ama bunun yerine kendimi ona çekilmiş hissettim.

Sanki ona katılmak istiyormuşum gibi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KIERAN

Arken'in dairesine dönüş yolu sessizdi ama aramızdaki sessizlik rahat hissettiriyordu.

Arada sırada, onun da aynı şekilde hissettiğinden emin olmak için ona bir bakış atıyor, gözleri geceleri Sophrosyne olan güzelliğın üzerinde dolaşırken yüzünde beliren yumuşak, dingin ifadeyle bunu doğruluyordum.

Duvardaki sohbetimiz beni biraz huzursuz etmese de her zamankinden daha fazla iç gözlemci yaptı. Tüm gizlilikleri kontrol altında tutmama rağmen, çok çok uzun zamandır kimseye böyle açılmamıştım. Arken'in yanında belli bir rahatlık hissediyordum, ileride daha aktif bir şekilde farkında olmam gereken bir rahatlık olduğunu fark ettim.

Ona bir dereceye kadar açılmaya karşı değildim, bunun arkadaşlığın bir parçası olduğunu biliyordum ama yine de tehlikeli bir zeminde ilerliyordum. Bazı şeyler vardı ki

onunla paylaşamazdı ve asla kimseyle paylaşamazdı.

Bununla birlikte, bölümlere ayırma konusunda bir usta değilsem, hiçbir şey değildim, bu yüzden bunu çözecektim. Sadece bir anlığına savrulmuştum, çünkü söz konusu bölmeleri açmak alışılmadık bir davranıştı... ama kendime yalan söyleyemez ve biraz rahatlama hissetmediğimi iddia edemezdim, sanki kafamın arkasındaki çok küçük bir baskıyı hafifletmişim gibi.

"Hey, Kier?"

Kulaklarım dikildi, hem dikkatimi dağıttığı için hevesliydim hem de ismimi herhangi bir aşinalıkla kısalttığını duymanın garip tatminini yaşıyordum.

"Öyle mi?"

"Mitre ve efsanelere ne kadar aşinasınız?"

Kaşlarımı kaldırdım, bununla nereye varmaya çalıştığını merak ediyordum.

"Sanırım bu konuda oldukça bilgiliyim. Açıkçası müzelere ve Sophrosyne ilminin gizli parçalarına karşı bir tutkum var. Neden sordunuz?"

"Haberciler ve ikinci bir tufan hakkındaki Irrosi efsanesini hiç duydunuz mu?"

Midemin çukuruna ani bir ağırlık çöktü. O kadar şey varken neden bu efsaneyi soruyordu?

"Tanıdık geliyor, evet," diye yanıtladım sesimi eşit tutarak. Sıradan. "Bugün derste bunu falan mı işlediler?" "Tam olarak değil. Farklılıklar hakkında konuşuyorlardı.

Bugün ölümlü ve Aetherborne büyüler arasında bir bağlantı kurmaya çalıştım ve adamın biri konuyu teğet geçti. Abarttıklarından ya da bir şeyler uydurdıklarından emin olamadım," diye açıkladı. "Yani, çoğu efsane uydurmadır. yanlışlıklar ve yanlış yorumlamalarla birlikte," diye cevap verdim.

Gerçi bu bir istisnaydı...

"Aynı fikirde değilim ama bu tartışmayı bir kenara bırakıyorum," dedi Arken. "Ama... Irros halkı buna gerçekten inanıyor mu? Serseri bir Conduit'in gelip

ve dünyanın eterini bir başka Tufan'a yol açacak kadar altüst edecek mi?"

Belli ki bu Arken'in son hiperfiksasyonuydu. İçimden iç çektim. Günlerin sonu kavramına takılıp kalmayı ona bırakın.

"Size söyleyemem, Irros'a hiç gitmedim ve bunun hala yaygın bir inanç olup olmadığını bilecek kadar antropoloji okumadım."

"Oh."

Ona baktığımda boşluğa baktığını ve dudağını çiğnediğini gördüm.

"Onlar sadece hikâye, Ark," dedim.

Ya da kabuslar.

"Ah, evet. Biliyorum," diye yanıtladı. "Arada bir, dünyanın gerçekten kavrayabileceğimden çok daha büyük bir yer olduğunu hatırlatan bir şeyle çarpılıyorum. Amaretta bana memlekette ne kadar çok şey öğretse de, her zaman o küçük köye hapsolmuştu. Bunun gibi efsaneler ve mitler gece gökyüzündeki yıldızlar kadar uzaktı. Burada, Sophrosyne'de, bir şekilde gerçeğe daha yakın hissediyorum."

Bir kez daha, Arken'in dünyayı nasıl gördüğünü tamamen anladığımı fark ettim.

"Bazen burada olmak bana hayatımın son yirmi iki yılını cehalet içinde geçirmişim gibi hissettiriyor. Uykuda, hatta. Ve şimdi, sanki sonunda uyanıyormuşum gibi," dedi. "Çok sıkıcı bir rüyadan, diye ekleyebilirim."

Nazikçe güldüm.

"Bu hissin gerçekten geçtiğinden emin değilim," dedim. "Artık aktif bir çalışma içinde bile değilim ve bu duvarların içinde depolanan mutlak bilgi derinliği bazen beni hala kışkırtıyor."

"Bir şeylerin bazen sizi kış üstü yere serdiğini duyduğuma sevindim Kaptan," diye takıldı, neşesinin yerine geldiği belliydi.

"Şaşıracaksın," dedim. Son zamanlarda ayaklarımı yerden kesen tek şey Sophrosyne değildi.

"Sanırım siz de eskiden burada okuyordunuz?"

Sol kolumu kıvırdım ve ona Yaratılış Tohumu'nun hâlâ görülebildiği, birkaç hafif yara ve çizikle gölgelenmiş bileğimi gösterdim.

"Muhafızlara katılmaya karar vermeden önce yaklaşık bir yıl kadar çalıştım," diye açıkladım. "Ondan önce, siyasete odaklanarak ağabeyimin izinden gitmeye çalışıyordum."

Bu sözler dudaklarımdan döküldüğü anda dilimde pişmanlığın tadını alabiliyordum. Onun yanında gerçekten daha dikkatli olmalıydım, lanet olsun.

"Bir kardeşin var mı?"

"Vardı."

Ona karşı o kırılmış, kaba tonu kullanmaktan hoşlanmıyordum ama bu benim için zor bir çizgiydi.

"Çok üzgünüm," dedi usulca, en kötüsünü düşünerek. "O ölmedi," diye cevap verdim sessizce. Onun ölmesine izin verecek değildim.

Bu konuşma çok daha ileri gidebilirdi ama ona asgari bir açıklama yapabilirdim. "Sadece yakın değiliz. Artık değiliz. Aslında onun için ölüyüm. Yıllardır konuşmadık."

Kaşları çatıldı. Kardeşlik gibi bir bağda böylesine derin bir kesiğe neyin sebep olabileceğini hayal etmeye çalışırken gözlerinin ardındaki merakı, analitik ve duygusal hesaplamaların karışımını görebiliyordum. Derin bir iç çektim.

"Bana nedenini ya da ne olduğunu sormak üzere olduğunu biliyorum ve söz veriyorum sana karşı bir şey değil, ama gerçekten o konuya girmek istemiyorum, Ark," dedim.

Başını salladığında yüzündeki endişe hemen kayboldu.

"Sorun değil," dedi. "Anlıyorum."

Rahatlamış hissederek nefes verdim. Bu onun yanındayken, hem de Arken'in yanındayken, doğası gereği meraklı bir kadının yanında ilk kez ağızımdan kaçırdığım bir şey değildi. Ama o bunu hiçbir zaman daha derine inmek için bir bahane olarak kullanmadı, ayrıntılar için bana baskı yapmadı. Her zaman sınırlarıma sorgusuz sualsiz saygı duyuyor gibiydi. Her nasılsa, bu bende ona biraz daha fazlasını verme isteği uyandırdı. Minnettarlığımın küçük bir göstergesi.

"Nihayetinde Muhafızlara katıldım çünkü bu şehri seviyorum. Pyrrhas ve Atlas'ı seviyorum ama özellikle Sophrosyne'i... Burayı her zaman sevdim. İnsanlar, canlılık, idealler, hepsi savunulmaya değer. Hayatımda anlamlı bir şeyler yapmak istedim ve seçtiğim yoldan ve buraya gelmek için ne kadar çok çalıştığımın gurur duyuyorum. Pek çok şeyle gurur duymam ama bu gerçekten gurur duyduğum birkaç şeyden biri."

Yürümeye devam edip hızla yaşadığı özel apartman kümesine yaklaşırken bir an sessiz kaldı. Arken, Studium tarafından sunulan ücretsiz konutu kabul etmek yerine, akıl hocasının eski stüdyosunu miras almıştı. Bunu bilmem gerekmiyordu ama eterik imzasını aramaya gittiğinde dosyasından birkaç ayrıntıdan daha fazlasını cebe indirmişti.

"Teşekkür ederim Kieran," dedi usulca.

Sanki bunun daha önce kimseye söylemediği bir şey olduğunu biliyor gibiydi. Ama sormak zorundaydım. "Ne için?"

"Bir bok verdiğin için. Sevdiğin şeyi koruduğun için. Ve mükemmel bir tur rehberi olduğun, beni tekrar hapse attırmadan olmamam gereken yerlere gizlice götürdüğün için."

Son eklemeyi takdir ederek güldüm.

"Aslında bir hapisane hüccresine atılmak ekstra ücrete tabi. İlk sefer ücretsiz, ama ondan sonra hizmetlerime bir eklenti paketi gibi" diye cevap verdim.

Sırıttı. "İlk etapta hizmetleriniz için ücretlendirildiğimi fark etmemiştim. Konuştuğumuz gibi bir hesap mı biriktiriyorum?"

"Hayır, Lyra'nız sizde kalabilir. Tur rehberliği hizmetimin bedelini bana katlanarak ödüyorsun zaten."

"Ayrıca bana hâlâ daha iyi bir posta cini yaratma konusunda bir ders borcun var," diye hatırlattı.

"Ve ben de daha heyecanlı geziler uğruna bunu görmezden gelmeye devam edeceğim," diye onu bilgilendirdim. "Zavallı Bluebell'e aşağılık kompleksi aşılacaksınız."

Yürümeyi bırakıp stüdyosuna vardığımızda güldü.

"İyi geceler, Kieran."

"Tatlı rüyalar, Küçük Kanal."

O gece evime dönerken, uzun zamandır ilk defa kafamı dağıtacak bir şeyler arama ihtiyacı hissetmedim.

Zihnim sessizdi.

Geçici bir merhem olduğunu biliyordum. Geçici bir rahatlık, kendimi alıştırmaya cesaret edemediğim bir rahatlık.

Ama yine de rahatlatıcıydı.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

ARKEN

Arcane Studium'daki ilk çeyreğimin geri kalanı oldukça olaysız geçmiş, beni huzursuz ve sıkılmış bırakmıştı.

Bugünlerde boş zamanlarımın çoğunu Kieran'la geçiriyordum ama son zamanlarda işi onu çok meşgul ediyordu. Sürekli yeni soruşturmalar açılıyor, bu da maceralarımız için çok az boş zaman bırakıyordu. Bu hafta ona eşlik etmek yerine, yenilenmiş bir şevkle arcana çalışmaya ve pratik yapmaya başladım.

Son birkaç gündür her boş saatimi stüdyoma kapanarak, Işık'la ilgili öğrendiklerimi saklı tuttuğum diğer unsurlara uygulamaya çalışarak geçiriyordum. Kabul etmek gerekir ki çok yorucuydu. Özellikle bu gece, mutfağın içinde dolaşıp belli bir çay karışımı ararken esneyerek ve gerinerek kendimi kemiklerime kadar yıprattım.

Amma uzun günler ormanda yiyecek aradıktan sonra benim için yapardı. Kaslarım biraz ağrıyordu.

Arcana vücuda zarar veriyor gibi görünüyordu ki bu pek de şaşırtıcı değildi. Saatlerdir bu işle uğraşıyor, büyüler ve jestler üzerinde çalışıyor, kitaplara göz gezdiriyordum. Tam kendime sıcak bir banyo yapıp yatmaya hazırlanmak üzereydim ki, ön kapımın acil ve çaresizlik dolu birkaç kez çalındığını duydum.

"Arken?" Çılgınca, boğuk bir ses seslendi. "Ark, evde misin?"

Laurel gibi mi geldi?

Hızla kapıya doğru koştum, bornozumu çıplak vücuduma sararak odanın diğer tarafına geçtim.

"Laurel," dedim kapıyı açtığımda bir arkadaşımın ağlamaklı yüzüyle karşılaştım. "İyi misin?"

Hemen gözyaşlarına boğuldu ve ben de kolundan tutarak onu içeri çektim.

"Böyle içeri daldığım için çok özür dilerim, sadece, başka kim var bilmiyorum," dedi küçük, hıçkırıklı hıçkırıklar arasında.

"Hey, şşş. Bir şey yok, sorun değil. Gel buraya Laur," dedim, kollarımı ona dolayarak, göğsüme yaslanıp titrediğinde en kötüsünden korkarak. "Acele etme. Hazır olduğunda konuşabiliriz."

On beş dakika ve birkaç bardak sıcak çaydan sonra Laurel olanları anlatmaya başladı.

"Bugün Lord Ymir'den ailem adına bir mektup aldım. Görünüşe göre çok rahatsızlarmış, önemli değil. Küçük kardeşim gitmiş. Çalındı. Amir az önce Yvestra sokaklarından alındı ve hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Görünüşe göre haftalardır yokmuş. Haftalardır, Arken! Ve şimdiye kadar kimse bana söylemedi!"

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Lord Ymir onlar adına özür diledi ama ben hâlâ aileme çok kızgınım. Nasıl olur da iki

Bir sprite göndermek için lanet olası dakikalar mı? Ymir'in bana ulaşmasının tek nedeni başka yerlerde de benzer kaybolma vakalarının yaşanmış olması ve ailemizin genel bir hedef olması ihtimaline karşı beni uyarmak istemesi. Bana kişisel bir koruma bile atayabilirler. Hel'de neler oluyor?"

"Ve hâlâ nerede olduğunu bilmiyorlar mı? Ya da bu işe kimin karıştığını?"

"Hayır," diye burnunu çekti. "Sanırım dadımız bir anlığına başını çevirdi. Öylece çekip gitmiş olamaz, pazarın ortasındaydılar ve çok uzağa gitmiş olamaz. Biri onu kaçırmış olmalı ama fidye ya da başka bir şey istenmedi."

Kalbim sıkıştı.

Fidye olmadan, Amir'in onu elinde tutmak isteyen kişiler tarafından çalınmış olması daha muhtemel görünüyordu. Ansari ailesi çok zengin ve çok iyi bağlantıları olan bir aileydi, dolayısıyla suçluların talepleri olsaydı, şimdiye kadar mutlaka yerine getirirlerdi.

Kaderin iyi davranması ve Amir'in yakında bulunması için dua ettim. Kendi gerçek kardeşlerim olmasa da, yine de empati kurabiliyordum. Brindlewood'ların diğer çocukları benim için hâlâ çok değerliydi ve onları sık sık düşünürdüm.

Onun yerinde olsaydım ben de paramparça olurum. "Bu gece burada kalıyorsun Laur."

Zorla kabul ettirmek istemediğini söyleyerek tartışmaya çalıştı ama tek düşünebildiğim böyle bir geceyi yalnız geçirmek zorunda kalırsam nasıl hissedeceğimdi. Hayırı bir cevap olarak kabul etmeyi reddettim ve bunun yerine ona pijamalarımın bir çift attım ve ona bir banyo hazırladım.

Çakıl taşları ve kristallerden oluşan küçük tepsimi, buraya geldiğimden beri bulduğum minik eşyalarımı getirdim ve küvetin yanına bıraktım.

"Hani olur da bir şeyler fırlatmak istersin diye," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Bir Toprak Kanalı olarak, Laurel'i sık sık akılsızca, endişeli bir alışkanlık olarak parmak uçlarında kum veya çakıl taşları döndürürken yakalıyordum. Onu en son gördüğümde eski sevgilisiyle tartışıyordu ve sonunda kafasının etrafında küçük kuvars parçaları dönmeye başlamıştı. Gerçekten mi? Bunun yerine onları kadına fırlatmadığına şaşırılmışım... Ben olsam fırlatırdım.

"Size minnettarım," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı salladım ve ona biraz mahremiyet tanımak için uzaklaştım - bunu tek başına düşünmesi için zaman ve alan.

Yaklaşık yarım saat sonra, sesi beni uykumdan uyandırdı.

"Hey, birkaç battaniye çalabilir miyim?"

Yatağımda uzanmış, bugün erken saatlerde verdiğim bir dersin notlarını gözden geçiriyordum ve soruya kaşlarımı kaldırdım.

"Kanepede uyumayacaksın Laur. Kaldır kışını da buraya gel," dedim, kendimi bir tarafa itip yatağımdaki boş alanı okşayarak.

"Ah, seni seviyorum," diye mırıldandı takdirle, yanıma sürünerek. Laurel'e bir şeyi iki kez söylemek zorunda kalmazdınız ve ben onun bu yönünü seviyordum.

Yatağımın başucundaki yığından hafif bir roman aldı ve bir süre ikimiz birlikte sakin, sessiz zaman geçirdik. Sadece birbirimizin yörüngesinde var olduk. Saat geç olmaya başladığında Laurel garip bir şekilde hüznü ve özür dileyen bir ifadeyle bana döndü.

"Bunu yaptığım için özür dilerim, Ark." "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, yardım edemiyorum ama nezaketinden faydalanıyormuşum gibi hissediyorum. Birbirimizi haftalardır görmüyoruz ve sana neredeyse hiç destek olmamışken sorunlarımla birlikte dairene dalmam çok boktan."

"Ben gayet iyiyim Laurel."

"Biliyorum, biliyorum. Kendi başının çaresine bakabilirsin. Sadece artık birlikte hiç kursumuzun olmaması berbat bir şey ve senin bize karşı inzivaya çekilmenden endişe ediyorum. Daha fazla iletişim kurmalıyım," dedi.

Laurel'in başını okşayarak sessizce güldüm. Hâlâ benim için endişelenmesi çok hoştu ama Sophrosyne'e oldukça iyi uyum sağlamıştım.

"Özür dileyecek ya da endişelenecek bir şey yok. Kieran istesem de inzivaya çekilmeme izin vermez, çalışmadığı zamanlarda beni sürekli şehrin dört bir yanına sürüklüyor. Yani sana ayak uydurma konusunda kötü davrandım."

"Nasıl gidiyor bu arada? Sen ve seksi muhafız henüz resmileşmediniz mi?"

İnlemek ya da gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direndim. Bunu Amir'den uzaklaşmak için sorduğunu biliyordum, ama anladım ve ona ayak uydurdum.

"Hayır, biz sadece arkadaşız."

Kaşlarını kaldırdı ve şu anki pozisyonunda bana tam olarak bakamadığı için şüpheyle tavana doğru baktı.

"İlk tanıştığınızda o adamı görür görmez becermek istediğini bana kelimesi kelimesine söylemiştin. İkinizi birlikte gördüğüm birkaç seferde sana öyle bakıyor ki... Tanrım, hatta her gece seni beceriyormuş gibi bakıyor Ark. Bana ikinizin hâlâ sevişmediğini mi söylüyorsun?"

İçimi çektim. "Öyle bir şey değil."

"Saçmalık," diye hemen karşılık verdi.

"Tamam, tamam," diye kabul ettim. "Belli ki karşılıklı bir çekim var ama ben bir ilişki aramıyorum! Ve kader onun da öyle olmadığını biliyor."

"Pekâlâ, adil," diye düşündü Laurel. "Tavernalardaki başlıca rakibimin o olduğunu hissediyorum."

Homurdandım. Öyle olduğuna emindim.

"Seks işleri daha da karmaşık hale getirirdi ve onun arkadaşlığı benim için çok önemli. Ona platonik kalabilir miyiz diye sordum. Bu karşılıklı bir anlaşma."

Laurel açıkça, "Mmm, ben hâlâ inanmıyorum," dedi. "Bence siz ikiniz sadece sevişip bu işi bitirmelisiniz."

Gerçekten mi? Bazen ben de aynı şekilde hissediyorum.

Onunla harika bir seks yapacağımızdan hiç şüphem yoktu, ama onunla yatma fikrini nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Kieran belli belirsiz korkutucuydu.

Bazı ödüller risk almaya değmezdi.

Güzel yabancılarla yaşıadığım sıradan taklalardan payıma düşeni almamış değildim. İşin içine duygular girmeden seks yapabilirdim ama birine değer vermeye başladığım anda işler karışırđı. Evimde bir kalp kırmıştım- aşkımin yumuşak, nazik bir kadını nasıl hırçın, sert ve acımasız bir şeye dönüştürdüğünü izlemiştim.

Bazen Graysen'in benim yokluğumda tekrar yumuşayıp yumuşamadığını merak ediyordum. Onun iyiliği için öyle olmasını umuyordum. Mutlu olmayı hak ediyordu.

Kieran'la aramızda bariz bir kimya vardı ama onu kendimden uzak tutmak için kendimce nedenlerim vardı - Laurel'la da pek konuşamadığım nedenler. Ama aynı zamanda.

İyi giyiniyordu, her şeyi göz önünde saklıyordu ama bu adamın zırhının altında yaralar olduğunu biliyordum. Dünyadaki tüm karizma ve ukala enerjinin tam olarak gizleyemediği, o buz gibi gözün içinde tutulan karanlık ve derin bir acı vardı. Bazen bunun sadece anlık görüntülerini yakalıyordum ama Kieran'ın aramızdaki şeyleri platonik tutmak için kendi nedenleri olduğunu biliyordum.

Kendi doyumsuz d rt lerimin o adamın hayatına daha fazla sorun ya da karmaşa sokmasına izin veremezdim. Onun arkadaşlığı böyle bir armağanken, şiddetle ihtiyaç duyduğum bir şeyken olmazdı.

Defne parmak ucuyla yan tarafımı d rtt  ve beni i  gözlemci düşüncelerimden uyandırdı.

"Hayır," diye cevap verdim. "Daha az karmaşık bir sürü başka seçenek varken olmaz. Son avın kim, hmm?"

"Fates, beni Cypress'ten başlatma. Çok güzel ve iyi bağlantıları var ama duygusal olarak bir kaya gibi. Aslında ona bu gece gelip konuşabilir miyiz diye sordum ve o da ' zg n m, erken yatacağım' dedi."

"Pardon?! Ona acil bir durum olduğunu söyledin mi?"

Abyss beni alsın, soylulardan gerçekten nefret ederdim. Laurel'in kadın zevki bu olsa bile, empati eksikliği hayret vericiydi.

"Evet. Ona gerçekten kötü bir haber aldığımı ve konuşacak birine ihtiyacım olduğunu söyledim. Cevabı bu oldu. Sanırım yarın önemli bir akşam yemeği partisi var ve güzellik uykusuna ihtiyacı var."

"Laurelena Ansari, lütfen ondan ayrıl da sosyetenin biriyle yumruk yumruğa kavga etmek zorunda kalmayayım."

"Halledeceğim," dedi, uykusu geldikçe sesi yumuşamaya başlamıştı.

Başını karnıma yaslamış, beni yastık olarak kullanıyordu, ben de Amaretta'nın çocukken uyuyamadığımda beni rahatlattığı gibi parmak uçlarımı kolunda aşağı yukarı gezdiriyordum. Bu sahne muhtemelen bir yabancıya romantik görünebilirdi ama Kieran'la ilgili zayıf bahanelerimin aksine Laurel gerçekten sadece bir arkadaşı.

Laurel'de sevdiğim şey, platonik yakınlık kavramında onun da en az benim kadar rahat olmasıydı. Battaniyenin altında daha fazla ısınmak için gövdemin içine sokulduğunda bunda hiçbir kafa karışıklığı yoktu. O da benim gibiydi, bazen yakınlığın çok ihtiyaç duyulan bir rahatlık olduğunu, birbirimize cinsel bağlar veya karışık mesajlar olmadan verebileceğimizi anlıyordu. İkimiz de çok fiziksel yaratıklardık ve dokunulmayı arzuluyorduk. Laurel'in yeni partnerlere duyduğu iştahta Kieran'ı geride bırakmasının bir başka nedeninin de bu olduğundan hiç şüphem yoktu ve doğrusu? Bu konuda bu kadar pişmanlık duymadığı için ona hayranlık duyuyordum. Tamamen ve özür dilemeden kendisi olduğu için.

Belki de bu yüzden o ve ben çok hızlı arkadaş olduk, Oysa Sophrosyne'de neredeyse herkesle iletişim kurmakta zorlanıyordum. Laurel ve ben birçok yönden aynı kumaştan kesilmiştik. Onunla birlikte daha fazla zaman geçirebilmeyi isterdim ama onun dersleri benimkinin oldukça tersi bir yönde ilerliyordu. Ailesi vardı

bir ticaret liderinin izlediği yolu incelemekle yükümlüydü ve benim de merkantilizme çok az ilgim vardı.

Ama yollarımız ayrılmaya devam etse bile, her zaman onun yanında olacaktım. Her zaman. O benim Sophrosyne'deki ilk arkadaşımdı ve ben de onun ihtiyaç duyduğu anda yanında olduğum, ona bir nebze de olsa rahatlık sağladığım için minnettar olan duygusal bir budalaydım.

OTUZUNCU BÖLÜM

KIERAN

Hans habersiz ve beklenmedik bir şekilde ofisime girerken son derece rahatsız görünüyordu.

"Hey patron?"

"Öyle mi?" diye sordum. Zorla ilerlediğim evrak yığınının üzerinden başımı kaldırıp bakarak sordum.

Geçen yıl bana Keşif ve Gözlem Kaptanlığı teklif edildiğinde Hanjae ne kadar çok evrak işi olduğunu söylemeyi unutmuştu. Ve Hans elinde daha da fazlasıyla yaklaşıyordu. Ne güzel.

"Önce bunu okumak isteyeceksin," dedi sessizce ve bana bir tomar uzattı.

Ah, lanet olsun.

Elindeki parşömende Torrents Hanesi'nin resmi mührü vardı; Samhaven'daki Lord Ymir'den gelen bir mektup.

"Bir tane daha mı?"

"Evet, efendim," diye cevap verdi Hans, mektubu uzatırken sesi özellikle asıktı. Mesajı hızlıca gözden geçirdim.

Genç çocuk, 8 yaşında... Güpegündüz kaçırıldı... İpucu yok... Devam eden bir öğrencinin akrabası... Genç kadın gelecekteki başka bir hedef olabileceği için Yaşlı Muhafızlardan resmi olarak destek talep ediyorum... Dünya Kanalı, birinci sınıf... Aile Adı: Ansari.

"Kahretsin," diye tısladım, sanki mektup mürekkep yerine asitle kaleme alınmış gibi parşömeni yere düşürdüm.

Hans'ın neden bu kadar üzgün görüldüğünü şimdi anlıyordum; Arken'in Laurel'e yakın olduğunu o da benim kadar iyi biliyordu. Arken sık sık birlikte geçirebildikleri zamanın azlığından yakınsa da, Laurel birden fazla kez Arken, ben ve teğmenlerimle tavernada takılmak için gelmişti.

Hans ve Laurel her zaman iyi anlaşmışlardı. Benzer mizah anlayışları vardı. Laurel bu kadar açık bir şekilde saf olmasaydı, teğmenimin şimdiye kadar bir hamle yapacağından oldukça emindim.

Ve en son kaybolan çocuk, hayır, en son çalınan çocuk... Laurel'in küçük kardeşiydi.

Siktiğimin Hel'i.

Mide bulantısı içimde yağlı ve yoğun bir şekilde yuvarlanıyordu. Onlara ne söyleyebilirdim ki? İkisine de mi?

Şimdiye kadar soylular arasında fısıldaşmalar olacağından emindim, yüksek rütbeli aileler bir düzen fark etmeye başladıkça sessiz endişeler yayılıyordu. Bölgeler arasındaki ittifaklarımız çok fazla söylentiyi bastırmak ve kitlesel bir paniği önlemek için elimizden geleni yaptı, ancak bu sadece bir yere kadar gitti. Yine de, bu durum hakkında bildiğim her şeyi kilit altında tutmam için doğrudan emir almıştım.

"Burada çocuğun birkaç haftadır kayıp olduğu yazıyor," diye mırıldandım. "Biliyor muyuz... O biliyor mu?"

Bu ay Laurel'i pek görmemiştim ama Arken'in bu konuyu açmamış olması garipti. Kadın sınırlarıma saygı duyuyordu ve bir azizin sabrına sahipti ama...

Hans bıkkınlıkla bir elini bir an yüzünde gezdirdikten sonra başını salladı.

"Evet. O konuda. Bugün ona söylediler." "Ne sikim?"

Bu hiç mantıklı gelmedi. Hans yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce yüzünü buruşturdu ve anlatmaya devam etti.

"Görünüşe göre, ailesi ilk soruşturmalara o kadar dalmış ki... onunla tamamen iletişim kuramamışlar. Gerçekten de kimseyle iletişim kuramamışlar."

Ne boktan bir bahane.

"Samhaven kuvvetleri kalan her kardeş için bir koruma önerene kadar Ansariler risk altında birden fazla çocukları olduğunu hatırlamıyorlardı bile," diye devam etti Hans. "Ve şimdi sanırım Lord Ymir'in kendisi Laurel için adamlarımızdan birini görevlendirip görevlendiremeyeceğimizi öğrenmek için dilekçe verdi, çünkü Novosi Muhafızları zaten yurtdışında okurken kız kardeşi Lakshmi için bunu teklif etti."

Novosi Muhafızları'nın bu şekilde hizmet sunarak kaybedecekleri daha az şey vardı. Orada tamamen farklı bir hükümet sistemleri vardı.

"Kabul ettik mi?"

"Hanjae işi Demitrovic üzerinden yürütüyor. Ansari ailesi tazminat olarak yüklü miktarda Lyra teklif etti, bu da fonları reddetsek bile işleri karmaşıklaştırıyor. Biz resmi bir karar almadan önce onlar bu durumu çözmeye çalışıyorlar."

Haklısın. Tabii ki.

"Ne olursa olsun ona göz kulak olacağız," diye mırıldandım, çoğunlukla kendi kendime ama Hans yine de ciddiyetle başını salladı.

İşler iyice karışacaktı, hem de çok hızlı. Diğer Haneler, Yaşlı Muhafızların en varlıklı ailelerinden birini güvende tutmak için Samhaven soylularından para kabul ettiği imasını bile duyarsa, bu siyasi bir fırtınanın başlangıcıydı. İhtiyarlar bu soruşturmalardaki dahlimizi çok hızlı bir şekilde geri çeker ve Atlassian Mahkemelerini kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakırlardı.

Bir grup açgözlü politikacının kendi sorunlarını -kendi eylemlerinin doğrudan sonucu olan sorunları- çözmeye çalışırken bocalayıp durmalarını izlemeyi ne kadar çok istesem de, yine de bunu midem kaldırmazdı. Hele ki çocukların hayatı söz konusuysa.

Yani, yukarıdaki kader, Amir sadece sekiz yaşındaydı.

"Bu arada Ansari'yi izlersek, Hans, bunu çok gizli tuttuğumuzdan emin ol. Şu anda komutanı dahil etmek bile istemiyorum."

"Hanjae'nin karşı çıkacağını sanmıyorum," diye yanıtladı Hans. "Bizim açımızdan fazla çaba gerektirecek bir şey değil."

"Hayır, ama Evlerle işler kötüye giderse makul inkar edilebilirlik onun lehine çalışabilir. Kadronun geri kalanını da dahil etme. Sadece seni, Jer'i ve kendimi istiyorum. Kulaklarımızı dört açacağız. Sophrosyne ne olursa olsun Yvestra'dan daha güvenli ve kimsenin Aetherborne'un burnunun dibinde saldıracak kadar aptal olacağından şüpheliyim."

"Çok doğru," diye onayladı Hans.

"Jeremiah'ı bu konuda bilgilendirir misin? Bu gece devriye geziyor olmalı," dedim bir elimi saçlarımda gezdirerek.

"Olabilir. Sanırım daha sonra öğle yemeği için bize katılmayacaksınız?"

"Bugün olmaz," diye cevap verdim. "Arken ile planlarım var."

Hans sesli bir şekilde homurdandı ve ukalaca bir yorum yapmak için ağzını açtı ama kararan yüz ifademi görünce hemen kapattı. Fevri, geveze piçten nadir görülen bir incelik gösterisi.

"İşinin başına dön, pislik," diye
mırıldandım. "Emredersiniz, Kaptan."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ARKEN

Ertesi sabah Laurel'i eve bıraktım.

İkimiz kalabalık Pazar Bölgesi'nde göreceli bir sessizlik içinde ilerlerken söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Arkadaşıma sunmak istediğim o kadar çok teselli sözcüğü vardı ki, ama hiçbir şey vaat edemeyeceğimi anladığımda hepsi dilimde küle dönüştü.

Hoş sohbetlerde ya da başkalarının rahatı için yalan söylemekte hiç iyi değildim. Gerçekte, burada bulabileceğim hiçbir güvence yoktu, verebileceğim samimi hiçbir şey yoktu. Doğru olan hiçbir şey.

Bu senaryoda akli başında hiçbir şey yoktu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Gerçekten önerebileceğim tek şey, soğuk havada birlikte yürürken elini tutmak ve yalnız olmadığını bildiğinden emin olmaktı.

"Yabancılık çekme," diye mırıldandım, dairesine vardığımızda başının üstünü öptüm. "İhtiyacın olursa ben buradayım."

Ben."

"Teşekkürler Ark," diye burnunu çekti. "Bunu gerçekten takdir ediyorum. Sana minnettarım."

Ses tonunda belli bir incelik vardı ve gitmek için döndüğünde sunduğu zayıf gülümseme beni oyaladı.

"Hey, Laur?" Ceketinin cebinden anahtarlarını çıkarmadan önce tereddütle seslendim.

"Öyle mi?"

"Kalmamı ister misin? Sana biraz eşlik etmemi?"

Laurel başını iki yana salladı ama teklif karşısında gözleri biraz yumuşadı. "Hayır. Yine de teşekkür ederim. Sanırım... Sanırım bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Bunu tamamen anladım.

"Tabii ki. Ben sadece bir posta sprite uzaktayım, tamam mı?"

İçeri girmeden önce bir kez başını salladı ve ben nefesimi tuttuğumu fark etmeden derin bir nefes verdim.

Yavaş yavaş eve dönerken, böyle iğrenç bir şeyi kimin yapabileceğine dair kafamı toparlamaya çalıştım.

Kim bir çocuğu çalar ki? Ve neden? Ne amaçla? Belki de beni bu kadar sarsan sadece kendi saflığımdı. Amareta beni uzun zaman önce şehirlerdeki hayatın farklı olduğu, dışarıda zayıfları avlayan suçlular ve ruhsuz yaratıklar olduğu konusunda uyarmıştı. Benim yumuşaklığımı zayıflıkla karıştıranlar olabileceğinden endişe etmiş ve Elseweire'ı keşfetmeme izin vermeden önce bana bazı güvenlik uygulamaları dayatmıştı.

Öğrenci evlerinde kalmama izin vermek yerine bana eski araştırma stüdyosunu vermesinin de bir nedeni olduğunu düşünmeye başlamıştım. Tipik anne paranoyasının ötesinde bir neden yani. Belki de Sophrosyne bile böyle ölümlü canavarlardan tamamen güvende değildi.

Bu düşünceyle omurgamdan aşağı hafif bir ürperti geçti. Eve dönerken yolumu değiştirdim ve yakındaki bahçelerden birinde dolaşmanın cazibesine karşı koyamadım. Şehrin dört bir yanına dağılmış bir avuç çiçekli çit labirenti vardı, ancak bu bahçede asılı morsalkım perdelerinin altında küçük bir sallanan bank olduğunu biliyordum - sessiz tefekkür için hoş bir yer.

Her birkaç metrede bir, kaideler üzerinde bulmacalar, bilmeceler ve diğer akıl karıştırıcıları içeren büyümlü levhalar vardı. Başarılı olduğunuzda, çitler ayrılıyor ve merkeze bir yol daha yaklaşmanızı sağlıyordu. Eğer cevapları yanlış vererseniz, çitler sizi tersine çeviriyor ve ilerlemenizi tamamen engelliyordu. Karmaşık ama keyifli bir büyü çalışması

-Elders tarafından hazırlanmış, ben varsaymak zorunda kaldı.

Sınıf arkadaşlarımdan çoğu buradan nefret ediyor gibiydi, baş ağrıttığını ve bu çabaya değmediğini iddia ediyorlardı. Ama ben özellikle kafamı boşaltmak istediğimde burada saatler geçirirdim. Bulmacalar her hafta sıfırlanıyordu.

Bu sabah merkeze varmam sadece yirmi dakika sürdü ve hevesle ödülümü talep ettim: Kendi başıma sessizce oturmak, hafifçe sallanmak ve boşluğa bakarak zihnimin boşalmasına izin vermek. Kış aylarında su fışkıyelerinin yerini ateş çukurları almıştı ve sıcaklıkları için minnettardım.

Bir noktada gözlerimi kapatmış, sadece sallanma hissine ve bunun bana gemide dalgaların beni ileri geri sallayarak uyuttuğu sakin geceleri hatırlatmasına odaklanmışım.

"Aklında ne var, Küçük Kanal?"

Kieran birdenbire ortaya çıkmış, elinde iki bardak çay ile bankta bana katılmıştı. Hiçbir uyarıda bulunmadan arkamdan sinsice yaklaşması beni çok korkuturdu ama sessizlik içinde hareket etmesine alışmışım. Öğlene kadar buluşmayı planlamamış olsak da bu sabah gelmesini neredeyse bekliyordum.

"Laurel için endişeleniyorum," dedim sessizce, endişelendiğimde sık sık yaptığım gibi cebimdeki küçük taşı karıştırırken. Ona bakmıyor olmama rağmen Kieran'ın kısa bir süre için kaskatı kesildiğini ve ardından derin bir iç çektiğini hissettim.

O zaman biliyordu.

"Evet," dedi, sesi gerilmişti. "Bu adil."

"Bu konuda konuşamayacağını biliyorum," dedim, bulamayacağımı bildiğim cevapları yüzünde aramamak için bakışlarımı ufka sabitleyerek. "Ama en azından, belki... Ah, boş ver."

"En azından ne?"

"Bunu sormam adil değil," diye cevap verdim. "Kuralları biliyorum." "Sen benim kurallarımın neredeyse her zaman istisnasısın, Arken.

Ne oldu?"

Kieran ne zaman onun için özel olduğumu bir şekilde ağzından kaçırса göğsümde oluşan sıcaklığı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. O kadar karizmatikti ki, özel hayatına çok az insanın yaklaşmasına izin verdiğini unutmak kolaydı.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Hel gibi ses tonumun suçlayıcı olmamasını umarak sordum. Onun özel bilgilerini almaya hakkım yoktu ama...

"Bu sabah öğrendim."

"Oh."

Bunun bu kadar rahatlatıcı olması adil değildi ama öyleydi. Gerçekten öyleydi.

"Bunu senden saklamazdım," diye mırıldandı Kieran ve ben de takdirimi sessizce ifade etmek istercesine başımı bir an için omzuna yasladım.

"En azından bana bir umut olup olmadığını söyleyebilir misiniz? Amir için?" Başka bir soru sorduğum için utancımdan biraz büzüşerek usulca sordum.

Gerçekten bilmek istiyor muydum? Laurel için bile olsa bu yükü taşımaya hazır mıydım?

"Umut var, Ark," dedi Kieran, bir kolunu omuzlarıma dolayarak bana unuttuğum ikinci çay bardağını uzatırken sesini alçaltarak.

Minnetle aldım, seramiğin avuçlarıma değen sıcaklığıyla hemen rahatladım. Bu sabah hava o kadar soğuktu ki buraya gelirken nefesimi bile görebiliyordum. Karanfil ve tarçın kokusu yıpranan sinirlerime anında merhem oldu.

"Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," dedi Kieran. "Söz veriyorum."

Bu da beni cevaplardan çok sorularla baş başa bıraktı.

Yaşlı Muhafız neden Samhaven'daki bir suça bu kadar karışmıştı? Nereden biliyordu? Bir Keşif ve Gözetleme Yüzbaşısı olarak tam olarak ne yapıyordu ki Sophrosyne'in ötesindeki bölgelerde neler olup bittiğinin bu kadar farkındaydı?

Görevlerinin yeni acemi erleri eğitmek ve filolarıyla devriye gezmekten öteye gittiğini biliyordum - sık sık uzaktan izlediğim iki şey - ama ayrıntıları sormaktan daha iyisini de biliyordum.

"Keşke sana daha fazlasını söyleyebilseydim," diye iç geçirdi, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Ve keşke Laurel için daha iyi haberlerim olsaydı. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

"Şu anda oldukça berbat durumda," diye itiraf ettim. "Sessiz. Hüzünlü. Bu kadar korkutucu olmasaydı, onun karakterine bu kadar saçma bir şekilde aykırı olması neredeyse komik olurdu. Ona özel bir koruma atanabileceğini söylüyorlar... başka bir hedef olabilirmiş."

"Evet," dedi Kieran. "Biliyorum."

"Adamlarınızdan biri olabilir mi?" Çaydan derin bir yudum aldıktan sonra sordum, tarçın ve karanfilin sıcaklığı dilimi kaplıyordu. "Bunu sormama izin var mı?"

Kieran, "Bana ne istersen sorabilirsin tazecik, sadece her zaman cevap veremem," diye hatırlattı. "Ama evet. Muhtemelen benim birimimden biri olacaktır."

Bu konuda kendimi biraz olsun rahatlattım. Eğer muhafızlardan herhangi biri onu güvende tutabilirse, bu

Kieran'ın.

"Güzel," diye mırıldandım, botlarıma bakarak. "Bu iyi."

Kieran ve ben, o tekrar konuşmadan önce birkaç dakika boyunca keskin ama biraz rahat bir sessizlik içinde oturduk.

"Peki sabahın geri kalanı için planların nedir?" diye sordu, ben de omuz silktim.

"Pek bir şey yok. Eve gidip ders çalışacaktım, sonra da seninle öğle yemeğinde buluşacaktık. Çok erken geldin, sapık."

Ses tonumu hafif tutmaya çalıştım, sık sık olduğu gibi şakacıydım, ama kelimeler amaçladığımdan biraz daha kırılğan çıktı.

Yine de Kieran suçlama karşısında sırtımaya devam etti ve inci gibi beyaz dişleri dudaklarının arasından parıldarken son yirmi dört saatin ağırlığı bir an için göğsümden kalkmış gibi göründü.

"Kişisel çay dağıtım hizmetinden şikâyet ettiğini görmedim," diye cevap verdi, hiç vakit kaybetmeden. Elbette haklıydı. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Bununla birlikte, Hans ve Jer'e üzerinde çalıştıkları yeni savaş eğitimi protokollerinden bazılarını gözden geçireceğime dair söz verdim. Gelmek ister misin?"

"İznim var mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Kieran'ın adamlarının çoğu etrafta takılmamı sorun etmiyor gibiydi ama teğmenleriyle eğitim protokolleri ayrıcalıklı bilgiler gibi görünüyordu ve şansımı zorlamak istemedim.

Sırtışı, tereddütlerimden eğlenmiş gibi görünerek tümüyle sırtımaya dönüştü.

"Bugünlerde 'izin isteyen' bir adamdan çok 'af dileyen' bir adamım. Gel bakalım, Küçük Kanal. Gidip çocuklara kendilerini göstermeleri için bir şans verelim."

BÖLÜM OTUZ İKİ

KIERAN

Arken'i de yanıma alarak eğitim alanına vardığımda teğmenlerim bana baktılar ama bir şey söylemediler. Şimdiye kadar onun varlığına alışmışlardı, her ne kadar onu yanımda getirmek için öne sürdüğüm bahaneler çoğu zaman dayanıksız olsa da. Çeşitli nedenlerden dolayı onların güvenini çok takdir ediyordum. Özellikle bugün, çünkü... Arken'in dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

"Tebrikler beyler," diye neşeyle seslendim. "Bugün her zamankinden çok daha güzel bir izleyici kitleniz var. Buraya gelirken yolda başıboş bir Conduit yakaladım."

Arken homurdandı, Hans ve Jeremiah'ya el sallarken dirseğiyle kaburgalarım vurdu. Eminim kazara yapmıştır. Hafif antrenmanlarına devam etmeden önce ona el salladılar.

"Daha yeni ısınıyoruz Kaptan," dedi Jeremiah, sırtmasını güçlükle bastırarak. "Bize biraz zaman verin."

Arken'i sahanın diğerk tarafına, daha iyi bir manzara sunan birkaç yükseltilmiş bankın olduğı yere götürdüm. İki adamın birbirlerinin vuruşlarını savuştururken ileri geri yaptıkları şakalar karşısında onun kısı kıs güldüğünü duyunca gülümsedim.

"Üçünüz çok yakın görünüyorsunuz," dedi biz otururken. "Nedenini ben de anlayabiliyorum. Çok eğleneliler."

"Kim, Hans ve Jer mi? Evet. Onlar benim keşif birimindeki ikinci ve üçüncü komutanlarım. Yıllar boyunca birlikte çok zaman geçirdik," diye açıkladım.

"Hangisi hangisi?"

"Hans ikinci. Jer üçüncü."

"Nedense ben tam tersi olduğunu düşünmüştüm."

Homurdandım. Bu geçerli bir varsayımdı.

Kadromdaki özellikle bu iki adama bu kadar yakın olmamın bir nedeni vardı - her ikisini de ilk etapta terfi ettiren, onları birimimizdeki doğrudan raporlama subaylarım olarak seçen bendim. Hans'ın ikinci komutan olmasının da bir nedeni vardı.

Hans Deering tam bir baş belasıydı ama aynı zamanda olağanüstü bir savaşçıydı. Bir Conduit olmadığı için Yaşlı Muhafızlar arasında azınlıktaydı. Adam tamamen Rezonant değildi ama özellikle Conduitlerin zayıflıklarından faydalanmak için tasarlanmış kendi dövüş stilini geliştirerek zayıflık olarak algıladığı şeye nasıl uyum sağlayacağını öğrenmişti. Bu projeye öncülük etmişti.

Savaşçı arcana'nın çoğı, özellikle de karmaşık bir büyü çalışmasıysa, hem sözlü hem de bedensel döküm gerektiriyordu ve Hans hızlı bir orospu çocuğuydu. Eğitim çalışmaları sırasında ellerini bağlamanın yollarını bularak birçok Conduit muhafızını sadece birkaç dakika içinde atlatıp etkisiz hale getirmesini izlemiştim. Cephaneliğindeki eter dirençli malzemelerden de sık sık yararlanırdı.

Özellikle Novosi bolalarından kaçınmak tam bir baş belasıydı. Deering iyi eğitilmiş Conduit'lerin bile

Yaşlı Muhafızlar arcana'larına aşırı güveniyorlardı ve o da onları pişman etmek için her türlü konforu kullandı.

Adamla çalışmaya başladıktan birkaç hafta sonra onu yanımda istediğimi anlamıştım. Bu yüzden bazı subay arkadaşlarımdan bile azar işitmedim, bu da beni son derece rahatsız ediyordu. Muhafızlar arasında Rezonant olmayan başka adamlar da vardı ve en ufak bir takdir için diğerlerinden iki ya da üç kat daha fazla çalışmak zorundaydılar. Hans'ı yükseltmekten gurur duydum, sadece örnek olmak için değil, bunu hak ettiği için.

Jeremiah farklıydı; Hans'ın coşkulu enerjisinin tam tersiydi. Son derece yetenekli bir Ateş Kanalı'ydı ama başlangıçta ona gerçekten tahammül edemiyordum. Doğal olarak ilk etapta Ateş Kanallarını muhafızlarda gizli roller için eğitme konusunda şüpheliydim, çünkü savaş stilleri genellikle çok gösterişli, izlenmesi çok kolaydı. Bunun ötesinde, Fairchilde'ın kendisi çok soğukkanlı ve mesafeliydi, sessizdi ve onu sohbete çekmeye çalıştığımda bile çoğu zaman iletişime geçmezdi. Bazı kişisel önyargılar söz konusu olabilirdi ama yaptığımız iş güven gerektiriyordu ve ben ona güvendiğimden emin değildim.

İlginçtir ki fikrimi değiştiren şey onu Hans ile antrenman yaparken görmek oldu.

Ortalama bir Ateş Kanalı, rakiplerini kendilerine geniş bir alan bırakmaya zorlamak için yanan yumruklarından, kalkanlarından ve aetherbladelerinden yararlanırdı. Jeremiah'ın alevlerini alçakta tuttuğunu, titreyen bir kor haline getirdiğini ve yakın mesafelerde dövüşmeyi tercih ettiğini görmek ilgimi çekmişti. Hans'ın hızlı olduğunu sanıyordum. Üçüncü komutanım daha da hızlıydı.

İkisini birlikte incelerken, Jeremiah'nın karşı hesaplamalarda usta olduğunu ve Hans'a anında karşı koymak için kendi dövüş stilini geliştirdiğini çabucak öğrendim. Jer kasıtlı olarak Hans'ın zayıflık olarak algılayabileceği bir açığını ortaya çıkarıyordu. Saldırı girişiminden birkaç dakika sonra Hans kendini etkisiz hale getirilmiş buluyordu. Her seferinde. Deering'i, Hans'a bile vurmadan yere seren biri

arcana'larını kullanmak hesaba katılması gereken mutlak bir güçtü.

"Orada düşüncelere mi daldın, Kaptan?" Arken alay etti.

"Suçluyum," diye cevap verdim. "Sadece bu ikisini ikinci ve üçüncü olarak seçmeme neyin sebep olduğunu düşünüyordum."

"Ve bu...?" diye sordu.

"Öğrenmek üzeresin," dedim sesime gurur karışarak.

"Hey!" diye seslendim. "Siz ikiniz hazır mısınız, değil misiniz?"

"Hazırdım, Kaptan. Biz de sizin sohbeti bitirmenizi bekliyorduk," diye karşılık verdi Hans, bolasını gelişigüzel sallayarak.

"Kıçımdaki büyük acı," diye mırıldandım nefesimin altında ve Arken kıkırdadı.

"Pekâlâ ukala, göster bakalım nelerin varmış!" diye seslendim.

Hans ve Jeremiah başlarını sallayarak sunumlarına başladılar. Konuşmanın çoğunu Jeremiah yaptı ve her şey düşünüldüğünde bunun için minnettardım. Jer ikisinden daha ağzı sıkı olanıydı ve Arken'i daha fazla soruyla baş başa bırakacak bir ayrıntıyı istemeden de olsa açıklamazdı.

Arken artık Amir'in kaçırıldığından haberdar olsa da, kaç kişinin daha kaçırıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Oluşmakta olan potansiyel Kondüit karşıtı isyanlar hakkında da hiçbir fikri yoktu ve ben de bunun böyle kalmasını tercih ettim. Daha yaygın bir sorun haline gelirse, belki açıklayabilirdim... ama bu tehlikeli bir zeminde ilerlemek olurdu. Yine de şu anda, Jeremiah kasıtlı olarak daha gösterişli bir arcane dövüş gösterisi yaparken, ortalama bir Ateş Kanalı'nın göğüs göğüse bir senaryoda nasıl görünebileceğini taklit ederken şüpheli bile görünmüyordu, sadece büyülenmişti.

Onu izlemek yerine gözlerimi antrenman sahasına sabitlemek için çaba harcıyordum ama her nefes alışında bakışlarımı kaçırmakla yetinmek zorunda kalıyordum.

küçük bir heyecan nefesi. Gerçekten de bundan sıkılmamış mıydı? Kadın bazen beni şaşırtmayı başarıyordu.

Odaklan, Kieran.

Tırnaklarımı biraz avucuma geçirdim ve keskin ısırığın dikkatimi tekrar teğmenlerime çekmesine izin verdim. Onlar komutanıma sunmadan önce bu eğitim çalışmasını onaylamam gerekiyordu ve bu önemliydi. Böyle dikkat dağıtıcı bir yarattığı yanımda getirmem biraz dar görüşlülük olabilirdi ama şimdi onu kovacak değildim. Bunun yerine, gözlerimi dikkatle Hans'ın üzerinde tuttum ve onun tatbikat boyunca ilerleyişini izledim.

Belli ki bu onun uzmanlık alanıydı ve bunu gösteriyordu. Conduit'lerin kör noktalarını tespit etmelerine yardımcı olacak alıştırmaların üzerinden geçerken başımla onayladım. Bazı bölgesel güçlerin yanı sıra Yaşlı Muhafızların kalıpları hakkında da ek araştırmalar yapmış ve hatta bunları her bir Kanal türünün davranışına göre ayırmıştı.

Örneğin, Hava ve Su Kanalları daha çok menzilli saldırgan olma eğilimindeydi, bu nedenle sahadaki yaygın oyuncuları tespit etmek ve senaryoya bağlı olarak menzilli silahlarla veya gizli birimlerle onları nasıl etkisiz hale getireceklerine dair bazı alıştırmalar geliştirmişti. Ateş ve Toprak Kanalları genellikle daha yakın menzilli savaşçılardı, bu yüzden tatbikatlar daha çok doğrudan silahsızlandırmaya odaklanmıştı.

Bu yöntemler onaylanırsa daha fazla Novosi bolası için cephaneliğe sipariş vermeyi aklıma not ettim. Her iki durumda da gerçekten oldukça kullanışlıydılar.

"Gölge ya da Işığa karşı özel bir eğitiminiz yok mu?" Arken, sözünü kesmek istemediği belli olan kısık bir sesle mırıldandı.

Başımı salladım. "Hayır. Biz oldukça nadiriz, unuttun mu? Böyle niş bir durum için eğitim almak kaynak israfı olur."

"Ah," diye cevap verdi, kaşları çatılmıştı. "Doğru."

"Ayrıca, daha düşük rütbeli muhafızlardan herhangi biri Işık veya Gölge eğitimi almış bir askerle karşı karşıya gelseydi, biraz

ne olursa olsun becerdim."

"Nedenmiş o?" Arken sordu.

"İnsanları çok kolay kör edebiliriz, Küçük Kanal," diye açıkladım ve Gölge'yi kısa süreliğine gözlerinin üzerine düşürdüm. Arkana'yı çabucak bırakmama rağmen yine de hafifçe titredi.

"Oh, Tanrım. Bunu hiç düşünmemiştim bile."

İçimden kıkırdadım. Yani, neden yapsın ki? Arken'de gördüğüm tek doğal şiddet, onu kızdırdığım ve o kemikli küçük dirseklerini etrafa fırlatmaya başladığı zamandı. Herhangi bir Fiziksel Arcana kursuna kaydolması için henüz çok erkendi, tabii bunu seçtiyse bile. Ve göreceli barış çağında, Fiziksel Arcana askerlik yapmayı planlamayan öğrenciler için giderek daha nadir hale gelmişti.

Her koşulda, arcana'mızın nadir olması bir nevi kılık değiştirmiş bir nimetti - en azından savaş söz konusu olduğunda. Savaşa kör olarak girmek bir kabustu.

Son olarak, yeteneklerini sergileme sırası Jeremiah'daydı. O da beni etkilemeyi başardı ve Conduit'lerin büyü donanımlı düşmanlarını da etkisiz hale getirmelerini sağlayacak bazı deneysel Fiziksel Arcana taktikleri üzerinde çalıştı. Her şey hıza bağlıydı, bu yüzden Hans'la birlikte çalışarak elleri veya ağızları bağlayacak ya da başka bir şekilde etkisiz hale getirecek belirli büyüleri ne kadar hızlı yapabileceğine dair sınırları gerçekten zorlayan birkaç alıştırmayı geliştirmişti. Bu daha çok bireyin gizemli yeteneklerine bağlı olan uzun bir atıştı, ama elde edebileceğimiz her avantajı kullanacaktık.

"Kıçının üstünde oturmaya devam edecek misin patron? Yoksa gelip bu boku kendin mi deneyeceksin?" Hans sırtarak sordu.

Arken homurdandı ve ben de ayağa kalkarken gözlerimi devirdim. "Sana bir fırsat vermemek benden uzak olsun. Boku yedim," diye cevap verdim, parmaklarımı çıtlatarak.

Gösteriş yapma sırası bendeydi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARKEN

Kieran sahaya çıkarken içimde bir heyecan titreşimi belirdi.

Kieran'la ne kadar sık birlikte vakit geçirsek de, onun arcana'sını sergilerken görmem nadirdi. Ve Kieran'ın uzmanlık alanı hakkında bildiklerime göre, Gölge işi doğası gereği gizlidir ve takip edilmesi zordur. Onu Yaşlı Muhafızlar'daki pozisyonu için mükemmel bir aday yapan şeyin de bu olduğunu sanıyordum.

Bu ve zaten sergilenmekte olan yeteneğinin inkâr edilemez kanıtı.

Hans her saldırdığında, inanılmaz bir hızla ileri atıldığında, Kieran onu daha da hızlı bir şekilde atlatmayı başarıyordu. İnanılmaz derecede hızlı. Neler olduğunu anlamak için birkaç dakika izlemek gerekti -Kieran bir şekilde Gölge'ye doğru ilerliyordu- tüm vücudu kısa süreliğine

Cisimsizdir ve pratikte göz kırparak biraz farklı bir konuma geçmesini sağlar.

Kutsal Hel.

Sonunda Jeremiah da Hans'a katıldı ve ikiye karşı bir oldular. Gözlerimi Kieran ve Gölge'lerinden ayırmak benim için zor olsa da, iki teğmeninin birlikte hareket etme şekli beni büyüledi, avlanan şahinler gibi kaptanlarının etrafında dönerken çok kusursuz bir şekilde akıcıydılar. Bu sözde yeni eğitim talimleri daha çok iyi prova edilmiş bir performans benziyordu. Sophrosyne'in en tehlikeli adamlarından bazılarının mükemmel bir koreografiyle hazırladığı bir dans.

Şiddet, dış gıcırdatma, homurdanma ve ter vardı ama aynı zamanda büyüleyici bir şey de vardı. Güzel bir şey.

Uzaktan izlemeye devam ederken Yaşlı Muhafızlara olan saygım daha da arttı. Her vuruş ve savuşturmada, bu üçü adanmışlıklarını açıkça ortaya koyuyorlardı. Bunlar onurlu adamlardı, şehrimizin korunmasını her şeyin üstünde tutan adamlardı. Böyle hareket edemezsiniz, uğruna savaşacağınız bir şey olmadan bu kadar sıkı çalışamazdınız.

Karnımda garip, kemirici bir his büyümeye başladı. Bunun kıskançlık olduğunu fark ettim. Bu adamları şiddetli sadakatleri, azimleri ve irade güçleri için kıskanıyordum. Bu kadar derinden sevdikleri şeyi koruma yeteneklerini kıskanıyordum. Güçlerini kıskanıyordum. Kendi arcana'mı kullanma konusunda zaten hem beceri hem de hüner geliştirişirdim ama böyle bir şey yapamazdım. Barış çağında büyümek gibi bir ayrıcalığa ihtiyaç duyma ihtimalini bile hiç düşünmemiştim.

Bu adamlar barışı korumak için ne kadar fedakârlık yapmışlardı?

Hans'ın böbürlenerek ve gürültülü bir kahkaha attığını duydum. Neredeyse yirmi dakika kadar sonra, bolasıyla Kieran'ın sol elini yakalamayı başardı. O eli bir eldiven gibi kaplayan Gölge aether'ın, baskın elini etkisiz hale getirerek kayboluşunu hayranlıkla izledim.

"İyi işti Deering," dedi Kieran ikincisine, ama ben şimdiden hınzırca bir sırıtışın oluştuğunu görebiliyordum. "Ama ceketimin cebindeki tüm Lyra'ya bahse girerim ki bunu bir daha yapamazsın."

"Meydan okuma kabul edildi," diye yanıtladı Hans, gözleri parlayarak.

Jeremiah birkaç adım geri çekildi, su tulumunu çıkardı ve alındaki teri sildi. "Hepsi senin," dedi sırıtarak, belli ki Hans'ı ödülü için çalıştırmak istiyordu.

İçimdeki mantıksız kıskançlık dalgasına rağmen, çocukların dövüşünü izlerken küçük de olsa bir rahatlama hissettim. Kieran, Laurel bir hedef haline gelirse, yani Amir gibi tehlikedeyse, adamlarından birinin ona özel koruma olarak atanacağını söylemişti. Kadrosu Hans ve Jeremiah'ın ötesine uzanıyordu ama bu üçünün yanında eğitim almış herhangi birinin arkadaşımı güvende tutabileceğinden emindim.

İşte o zaman ben de bu yeteneği istediğimi fark ettim. Ya bir gün Kieran etrafta olmasaydı? Ya Laurel tehlikedeyse ve tek yapabildiğim saldırganın yüzüne birkaç parlak ışık küresi fırlatmaksa? Böyle bir zayıflığı hazmedemezdim.

Daha güçlü olmak istedim.

Üçü öğleden sonra için işlerini bitirdikten sonra, Kieran ve ben günün geri kalanını kendimize ayırdık. Öğle yemeği için Market District'te dolaşırken aklımı kurcalayan bir konuyu ona sormaya karar verdim.

"Hey Kier?"

"Evet?"

"İnsanlar tüm bunları nasıl öğreniyor?" Bir fırıncının tezgahının yanında bir an durup ekmek çeşitlerine bakarak sordum.

"Tam olarak neyi öğreneceksin, Küçük Kanal?"

"Bu tür bir arcana. Savaşçı. Savunmacı. Hepsi. Çok karmaşık görünüyordu."

Kieran kıkırdadı ve kendi cebinden birkaç kuruş çıkararak bir hamur işi satın aldı.

"Bunun nedeni çok karmaşık olması. Buna 'Physical Arcana' deniyor Freshling ve bu konuda dersler var. Gerçi bunlar genellikle sadece üçüncü sınıf ve üzeri öğrenciler için geçerli. Tabii Muhafızlara katılmazsan, bu durumda seni biz eğitiriz. Neden?"

"Acaba sınavlara erken girebilir miyim? Ne de olsa giriş sınavları yaklaşıyor..." Çeneme dokunarak konuyu kapattım.

"Üçüncü sınıf kursuna mı?" Kieran tek kaşını kaldırarak sordu. "Yani, böyle bir şeyi başarabilecek biri varsa o da sensin Ark, ama neden? Acelen ne?"

Kieran beni dürttü ve kruvasanının yarısını bana uzatmadan önce hafifçe kızarak bir an için gözümü kaçırdım.

"Ben sadece... bu kadar savunmasız olma fikrinden hoşlanmıyorum," diye mırıldandım.

"Savunmasız değilsin, tazecik. Etrafın şehirdeki en korkutucu orospu çocuklarından bazılarıyla çevrili," diyerek güldü Kieran. "Sophrosyne'deki en güvenli insanlardan biri olduğunu iddia edebilirim."

İçimi çektim.

"Bunu takdir etsem de," dedim sertçe, "bu kayıtsız kalmak için bir bahane değil. Her zaman birlikte değiliz, biliyorsun."

Hoşuma gitse de gitmese de Kieran'ın her zaman çok daha yüksek öncelikleri olacaktı.

"Hey," dedi Kieran usulca. "Bu Amir'le mi ilgili, Arken? Çünkü sana söz veriyorum, burada güvendesin. Yvestra bizim kadar korunaklı değil."

"Tam olarak Amir'le ilgili değil," dedim yavaşça, düşüncelerimi ayarlamaya çalışarak. "Daha çok... Laurel bir gün saldırıya uğrarsa ve biz yalnız olursak ne yapabilirim ki? Ben bir savaşçı değilim, o da değil. Tek yapabileceğimiz kaçmak olurdu."

Kieran düşünceli bir şekilde başını salladı ve yemeğinden bir ısırık aldı.

"Bazen böyle durumlarda yapılacak en iyi şey kaçmaktır, Arken. Bunda utanılacak bir şey yok. Böyle varsayımsal ve pek olası olmayan bir durumda kaçmalısın. Kaç ve beni bul."

"Peki ya sen buralarda değilsen?" Sessizce sordum.

Kier tekrar başını sallamadan önce bir süre bu konu üzerinde düşünmüş gibiydi. "Haklısın ve her zamanki gibi iyi bir noktaya değindin. Ancak Fiziksel Arkana'yı test etmek istiyorsanız, sizi uyarmalıyım: Kanallar için iki bölümden oluşan bir test. Arkana yeteneğini kanıtlaman gerekecek, ki zaten bu yeteneğe sahipsin. Ama aynı zamanda fiziksel güç ve dayanıklılığı da test etmeniz gerekecek. Gizemli savaş vücudu inanılmaz derecede yorar. Her iki sınavı da geçene kadar başlamanıza izin vermeyecekler."

Ugh. Bu bariz bir engeldi, ben hiçbir zaman özellikle atletik olmamıştım. Elbette, ormanlarda saatlerce yürüyebilecek dayanıklılığa sahiptim ama dayanıklılıktan kastının bu olduğundan şüpheliyim. Kesinlikle güç değildi.

"Bir şekilde sınava girmeye çalışacaksın, değil mi?" Kieran sırtarak sordu.

"Beni çok iyi tanıyorsun," diye mırıldandım ve yan tarafına bir dirsek atarak sözümü noktaladım. Tökezliyormuş gibi yaparak tüccar tezgâhlarından birine hafifçe çarptı.

"Hel kadar inatçı olduğunu biliyorum, zaten bilmem gereken tek şey de buydu," diye cevap verdi. "Ama eğer bu konuda gerçekten kararlıysan, sana yardım edebilirim. Senin için hafif bir antrenman rejimi hazırlayabilir, seni forma sokabilirim. Bu çeyreğin sonuna kadar sonuç garanti değil ama deneyebiliriz."

Sırıttım.

"Anlaştık.

"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KIERAN

Birkaç hafta sonra, haftalık vizitemin ortasındaiken komutanımdan bir celp aldım.

Roshana ile işleri bitirdikten sonra karargâha geri döndüm. Daha kapıyı çalmak için yumruğumu kaldıramadan, komutanımın kapıdan seslendiğini duydum.

"İçeri gelin, Kaptan Vistarii."

Yakınlardaki ziyaretçilerin (veya kulak misafiri olanların) varlığını ve kimliğini bildirmek için çok pahalı koğuşlar kurdurduğunu çok iyi biliyordum, ama bu durumu daha az endişe verici hale getirmiyordu. Bazen sırf olabildiğince uğursuz olmak için bundan yararlandığına yemin edebilirdim.

"İyi günler efendim," dedim geniş ofis odasına girip kapıyı arkamdan kapatırken. Koğuşlar odayı otomatik olarak yeniden mühürleyip ses geçirmez hale getirirken en ufak bir aether fırçası hissettim. Ne kadar da kullanışlı. Neredeyse bu kompleks için Lyra'yı haklı çıkarabilmeyi dileyecektim.

Ama aynı şeyi kendi arcana'mı kullanarak elle de yapabileceğimi düşününce, bu biraz anlamsız geldi.

Hanjae masasının karşısındaki sandalyeleri işaret ederek, "Lütfen oturun," dedi. Geniş ahşap alan haritalar ve evraklarla doluydu.

Ses tonu arkadaşça olsa da her zamankinden daha resmiydi ve nabzım hızlandı. Hemen zihinsel bir kontrol listesi yapmaya başladım, son zamanlarda masanın altında özellikle korkunç bir şey yapıp yapmadığımı hatırlamaya çalıştım. Disiplin cezası almak üzere miydim? Adamlarımdan biri bir şeyi berbat mı etmişti?

Tanrım, umarım kimse yaralanmamıştır.

"Teğmenlerinizin bir araya getirdiği eğitim programı onaylandı. İncelenmesi için Yüksek General Demitrovic'e kadar götürdük ve isyancı tehdidine karşı bu kadar çabuk bir karşı strateji geliştirebildiğimiz için memnun oldu. Saygılarını iletiyor."

Gözlerimi kırdım, bir an için hazırlıksız yakalandım. Yüksek General'den saygılar mı? Bu, Yaşlı Muhafızları yöneten soğukkanlı, stratejik dehadan alabileceğiniz övgüye en yakın şeydi.

"Çok hızlıydı," diye mırıldandım, her şeyden çok kendi kendime. Yeni eğitim rejimlerinin tam olarak onaylanması genellikle haftalar, hatta aylar alırdı.

"Sen ve adamların mükemmel iş çıkarıyorsunuz, Kieran. Açık konuşmam gerekirse, görev başarı oranı söz konusu olduğunda biriminiz sürekli olarak diğerlerinden daha iyi performans gösteriyor ve çoğu zaman çok daha karmaşık ve hassas konularda liderlik ediyorsunuz. Bu hiç de azımsanacak bir başarı değil." Hanjae tekrar söze başladı, sert bakışlarından açık bir onay geçiyordu. "Hâlâ gençsin Vistarii, ama sormak zorundayım. Kariyerinde bir sonraki adımın ne olacağını düşündün mü?"

"Tüm saygımla efendim, birliğimin başarısı benden çok adamlarımla ilgili. Onlar son derece

yetenekli ve yaptığımız işe iki kat adanmışlar - tüm övgüler onlara ait."

"Adamların böyle söylemiyor, Kieran. Gözlemlenen de bu değil." Tartışmak için ağzımı açtım ama komutanım ben sözümü kesmeden devam etti. Beni çok iyi tanıyordu.

"Evet, özenle seçtiğiniz bireylerden oluşan grubunuz olağanüstü, bunu inkar etmiyorum. Ayrıca doğuştan bir lidersiniz ve derin bir güven ve saygı kültürü inşa ettiniz. Ve her biri son dönemdeki başarılarını size bağlıyor. Seni kariyerinin bu kadar erken bir döneminde terfi ettirmemin bir nedeni var Kieran ve sen de bu zorluğun üstesinden geldin."

Bu beklenmedik konuşmayı nasıl karşılayacağımı bilemediğim için derim rahatsızlıkla karıncalandı. Kendimi kötü haberlere hazırlamıştım, aşırı iltifatlara değil. İşimle büyük gurur duyuyordum, evet - ciddiye aldığım birkaç şeyden biriydi. Birçok açıdan Sophrosyne'i savunmak hayatımın amacıydı. Bunu iyi yaptığımı duymak bir onurdu ama yine de bu sonuçları doğru yaptığım herhangi bir şeye bağlamakta zorlanıyordum. Peki doğuştan bir lider miydim? Hayır. Kesinlikle değil. Tam tersi. Korkak olarak doğmuştum ama bunun üstesinden gelmek için canla başla mücadele etmiştim. Olsa olsa, son on yıl içinde şans eseri sahip olduğum birkaç iyi örneği takip ediyordum.

Ben sessizce oturmuş, zihnimin arka taraflarında kilitli kalmış, kendilerine ayrılmış bölmelerden kaçmakla tehdit eden bazı anıları düşünmemeye çalışırken Komutan Ka beni dikkatle inceliyor gibiydi.

"Sana baskı yapmak istemem Kieran. Dediğim gibi, sen hâlâ gençsin; bildiğim kadarıyla Yaşlı Muhafızlar'ın gördüğü en genç kaptansın. Ancak kariyerini ilerletmek, önümüzdeki yıllarda rütbeni yükseltmekle ilgileniyorsan... bu seni önümüzdeki aydan itibaren eğitmeye başlayabileceğimiz bir şey. Yakında bazı üst düzey görüşmelere katılmanız için fırsatlar doğacak."

Ağzım kurudu. Beni zor durumda bırakmak istemediğini biliyordum ama Hanjae şimdiden bir eğitim ayarlamayı düşünüyorsa, muhtemelen benden er ya da geç bir cevap bekliyordu. Hay sikeyim.

"İtiraf etmeliyim ki Komutan... Muhafızlara katıldığım da, kişisel bir hırs uğruna katılmamıştım. Sadece sevdiğim şehre hizmet etmek ve onu korumak istiyordum. Yeteneklerimi iyi bir şekilde kullanmak için."

Hanjae sessizce, "Muhafızlara neden katıldığını çok iyi biliyorum, Kieran," diye cevap verdi.

Bu ne yazık ki olmasını istediğimden daha doğruyd u. Komutan Ka motivasyonlarımı herkesten daha iyi anlıyordu. Neden bu kadar çok çalıştığımı biliyordu, rütbemi bu kadar hızlı ve genç yaşta yükseltmem e neyin yol açtığını tam olarak biliyordu... bu yüzden dilimi tuttum.

"Bir de adamlarım meselesi var. Dediğiniz gibi, Keşif ve Gözetleme birimi en hassas görevleri üstlenme eğilimindedir ve genellikle en tehlikeli olanlardır. Eğer ilerleyecek olursam... yerimi alacak çok iyi bir kaptana ihtiyacım olacak. Onları güvende tutmak için. Ne Deering ne de Fairchilde bunu üstlenmeye tam olarak hazır değ iller ve onları eğ itmek için daha fazla zamana ihtiyacım var. Özellikle de şimdi."

Sözlerimi bitirdiğimde Hanjae'nin yüz ifadesinden bir hayranlık pırıltısı geçti ve içim çalkalandı. Onun fark etmediğ i şey, yüzbaşılıktan komutanlığ a yükselmenin sahip olduğum her türlü boş zamanı yok edeceğ ini bilen son derece bencil bir yanı mın da olduğuydu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, altı ay önce bu hoş bir uyum olurdu. O zamanlar kendimi sık sık geç saatlere kadar kalırken ve bilerek fazla mesai yaparken buluyordum. İş, daha önce yalnız geçirdiğ im boş saatlerde hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Ve iş imden keyif alıyordum. Gerçekten seviyordum. Sadece son zamanlarda başka bir şeyden çok daha fazla keyif alıyordum.

Bencil piç.

"Bugün hiçbir şeyin kesinleşmesine gerek yok Kaptan," diye yanıtladı komutanım. "Sadece ilginizi ölçmeye çalışıyorum. Yeteneklerinizin meslektaşlarım ve üstlerim tarafından fark edildiğini bilmenizi isterim. Sende benim her zaman gördüğüm potansiyeli görüyorlar."

Beni her zaman çok fazla düşünürdü.

"Bu fikre karşı değilim Hanjae. Hizmet etmek için yemin ettim ve bu yeminin arkasındayım - sadakatim kılıcım ve ruhumla Sophrosyne'e ait," dedim yavaşça. "Sadece düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Geleceğe dair o kadar ileriye düşünmedim."

Başını salladı ama gözlerindeki anlayışı görebiliyordum ve bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyordum. Elimde kalan tek akıl hocam oydu ve kendimden duyduğum tüm şüphe ve nefrete rağmen onu gerçekten gururlandırmak istiyordum. Asla onun beklentilerini karşılayamayacaktım - ya da beni yerleştirdiği bu kaideye - ama Hel kadar deneyebilirdim.

Çünkü şimdi, her zamankinden daha fazla, Sophrosyne'e borçluydum.
sahip olduğum her şeyi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ARKEN

"Neden bu kadar gergin olduğunu hâlâ anlamıyorum, Ark," dedi Laurel, kaburgalarını hafifçe dürttüğünde sesinde kahkaha vardı.

Elimizde yiyeceklerle Öğrenci Mahallesi'ni birlikte arşınılıyorduk. Öğleden sonra hava o kadar serinlemeye başlamıştı ki, arkadaşım beni ayak işlerine sürüklemekten önce bir kazak almadığım için pişmanlık duyuyordum.

"Yani, bu giriş sınavlarını geçemezseniz, bir sonraki çeyrekte tekrar girebilirsiniz, değil mi? Kendiniz de söylediniz, burada katı bir zaman çizelgesine bağlı değilsiniz."

Haklıydı. Onun aksine - akranlarımızın çoğunun aksine, gerçekten - benim belirli bir akademik planım yoktu. Herhangi bir programa bağlı değildim, burada, Arcane Studium'da yerine getirmem gereken evlatlık yükümlülüklerim ya da beklentilerim yoktu. Sahip olduğum

istediğimi yapma özgürlüğüne sahiptim, bu da sinirlerimi açıklamamı zorlaştırıyordu.

Physical Arcana'ya başlamayı gerçekten istiyordum. Bu noktada bir zorunluluk gibiydi. Kieran beni birkaç haftadır eğitiyordu ve fiziksel dayanıklılığımı artırmaya yönelik yaklaşık bir aylık günlük egzersizlerden sonra kendimi kesinlikle daha güçlü hissediyordum ama bu yeterli olacak mıydı? Kieran'ın bana inancı tamdı, her fırsatta ilerlememi övüyordu ama adamın önyargılı olduğu da tartışılırdı.

"Arken? Alo?" Laurel kolumu iterek söyledi. "Az önce söylediğim bir şeyi duydun mu? Tanrım, Vistarii sana yine ne diyordu? Minik Kanal mı?"

Little Conduit.

"Oh, kapa çeneni," diye güldüm, gözlerimi devirerek.

Laurel, Kieran'ın bana böyle seslendiğini ilk duyduğunda, günün geri kalanında bok yiyen bir sırtış takındı ve bunu yaşamama izin vereceğinden emin değildim.

"Ama hayır, özür dilerim. Bir an kendimi kaybettim. Ne diyordun Laur?"

"Diyordum ki, senin sinirlerine en iyi çözüm bu gece dışarı çıkmak. Sarhoş olmak. Sevişmek. Tercihen her ikisi de."

Kıkırdadım, fırıncının tezgahında kısa bir süre durakladım ve arnavut kaldırımlı yolda yürümeye devam ederken küçük bir taze ekmek buketi için birkaç Lyra takas ettim.

"Kaynak'a yemin ederim, kadın. Her şey için çözümün bu. Seks ve şarap."

Laurel yüksek sesle güldü ve Öğrenci Mahallesi'ne doğru geri dönerken birkaç kişinin başını döndürdü.

"Yani, ben bir tüccar kızıyım. En iyi iş bağlantıları seks ve şarap gibi şeyler üzerine kurulur," diye sırıtarak beni bilgilendirdi.

"Ah, bu neden kız arkadaşlarını altı ayda bir değiştirdiğini açıklıyor, ha?" Şaka yaptım. "Tüm o bağlantıları topluyorum."

"Kime sorduğuna bağlı," dedi Laurel saçlarını kabartarak. Kahkaha patlamasından sonra kendisine bakmaya devam edenlere aldırmadı. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen artık fark etmeye değmeyecek kadar sık başına geliyordu. Laurel Ansari ile ilgili her şey bulaşıcı ve eğlenceliydi.

"Cypress'e göre, bunun nedeni benim bağıllık sorunları olan yüksek bakım gerektiren bir sürtük olmam."

Yüzümü buruşturdum. Cypress Glass'ı tanıdığım kadarıyla, bu muhtemelen doğrudan bir alıntıydı.

"Bana neden hala bununla çıktığını tekrar hatırlatır mısın Laur?"

Şimdiki kız arkadaşı tam bir baş belasıydı. Kibarca söylemek gerekirse.

"Çünkü o seksi," diye hatırlattı Laurel sanki çok belliymiş gibi kayıtsızca. "Ayrıca, onların biraz kaba olmasından hoşlanmıyormuş gibi davranma. Kieran seni çok zorluyor."

"Evet, ama Kieran'la çıkmıyorum."

"Siz ikiniz kendinize ne söylemeniz gerekiyorsa," diye cevap verdi, yine sırtarak. "Her neyse, bu gece bizimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

Ağzımı açtım ama Laurel sözümü kesti.

"Bu retorik bir soruydu, Asher. Gerekirse stüdyona gelir ve seni saçından tutup sürükleyerek dışarı çıkarırım ki bu çok yazık olur çünkü saçın bugün muhteşem görünüyor. Ama hadi."

"Bilmiyorum Laur," diye iç geçirdim. "Sınavlar için dinlenmem gerektiğini hissediyorum..."

Bu acınası, yarı gerçek bir bahaneydi. Elbette, yarın bilginler için arcana'mı sergilemeden önce iyi bir gece uykusunun faydasını görecektim ama içimdeki daha sorumsuz taraf bunun yerine bu gece Kieran'ı rahatsız etmeyi umuyordu.

"Retorik. Soru. Asher," diye tekrarladı Laurel. "Dışarı çıkıyorsun. En azından beni Cypress ve arkadaşlarından bir saat uzak tut."

Laurel çeşitli tanıdıklarından ve arkadaş çevrelerinden şikayet etse de, gerçek şu ki, o dışa dnk bir Hel'di - neredeyse her ortamda, her tür insanın etrafında cazibe yaratabilen gerçek bir sosyal kelebek. Ben sosyal ortamlarda kendi hoşnutsuzluğumu ya da rahatsızlığımı maskelemekte yeterince iyiymen, Laurel beni utandırırđı. Siyasi elitin o bulanık sularında büyümüştü.

Ama bu hafta neredeyse her geceyi Kieran ve teğmenleriyle geçirmiştim ve Laurel'in sürekli parti yapmasının başa çıkma yollarından sadece biri olduğunu biliyordum. Son zamanlarda Amir hakkında pek konuşmamıştık ama hl acı çektiğini biliyordum.

"Sadece seni sevdiğim için Laurel," diye kabul ettim. "Ve bir saatin var. Bir saat. En fazla iki. Glass ve onun hayranları hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Laurel heyecandan küçük bir iğlik attı.

"Evet! Sen en iyisisin. Ve yemin ederim, bu gece bize katılacak diğer insanlar da yarı yarıya iyi. Saat 8 gibi bende buluşalım mı?"

"Nasıl istersen, seni küçük parti şeytanı," diye iç geçirdim, köşede duraksadım. Laurel'in ğrenci evleri kompleksinin batı tarafındaki apartmanına ulaşmıştık.

"Sakın beni iptal etmeye kalkma," diye tehdit etti, gözlerinde hançerler vardı. "Nerede yaşadığını biliyorum."

Bu geçerli bir tehditti, çünkü onu birden fazla kez, berbat bir arkadaş gibi ortada bırakmıştım.

"Bunu hayal bile edemem. Yakında görüşürüz," diye cevap verdim.

"Görüşürüz, minik Conduit," diye seslendi omzunun üzerinden. "Fikrimi değiştirtme Ansari," diye uyardım.

Laurel sadece kıkırdadı ve koyu renk bukleleri öğleden sonra güneşinde zıplayıp parlayarak uzaklaştı.

Tanrım, o kadın tam bir baş belasıydı. Ona bayılırdım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Laurel'in verdiği sözü yerine getirdiğini görmek beni çok şaşırttı. Bu gece bizimle birlikte olan diğer Conduit'lerden bazıları aslında oldukça eğlenceli... ve çekiciydi. Güzel bir dikkat dağıtıcıydı.

Bir saatten çok daha uzun süredir dışarıdaydım. Pahalı şarap akıyordu ve dudaklar, kravatlar, çekingenlikler gibi pek çok şeyi gevşetmişti. Laurel şaşırtıcı bir şekilde kendini Cypress'in kucağında bulurken, arkadaşlarından birkaçı son zamanlarda gözden düşen ortak bir tanıdıkları hakkında ileri geri konuşuyorlardı. Hepimiz The Clover'ın köşesindeki daha özel bir kabinde bir araya toplanmış, yemeklerin, bol miktarda alkolün ve yerel bir ozanın setinin tadını çıkarıyorduk.

İlgimin azaldığını hissedebiliyordum ve gözlerimin meyhanede dolaşmasına izin verdim. Laurel'i seviyordum, gerçekten seviyordum -ve çoğunlukla eğleniyordum- ama bu sıralarda sohbete olan ilgimi kaybetme eğilimindeydim. Pek çok şeyin sahtesini yapabilirdim ama bir Conduit'i isimsiz, Resonant olmayan bir ırgatla çıktığı için yargılamak? Yani, ciddi mi? Arkadaştılar işte. Ne önemi vardı ki?

Gözlerimi devirmemeye çalışarak ballı viskimden bir yudum daha aldım.

"Hep böyle dedikodu yaparlar mı?" Tanımadığım bir ses sol tarafımda mırıldandı.

Döndüğümde çekici bir adamın yanımda oturduğunu gördüm, içki ve eğlence dolu bir gece için bize katılan birkaç yeni yüzlerden biriydi. Mason, sanırım adı buydu. Mason Park. Koyu kahverengi, badem biçimli gözlerinde şeytani bir parıltı vardı ve sırtırken köşeleri kırışıyordu.

"Ne yazık ki evet," diye yüzümü buruşturarak cevap verdim, buz ve likör bardağımın üzerinden ona bakıyordum.

"Ne kadar sıkıcı."

Ben de aynen öyle düşünüyorum.

"Cypress'in arkadaşı mısın?" Kayıtsızca sordum.

"Tanrılar, hayır," diye yanıtladı. "Ben Jaf-Cypress'in ağabeyiyle arkadaşım. Şuradaki barmen kıza asılmaya çalışan kişi."

Bu da neden hepimizden biraz daha yaşlı göründüğünü açıklıyordu. Mason, Jaffrey Glass'ın bu gece barda çalışan kadından aldığı red cevabının ortasındaymış gibi görüldüğü odanın diğer tarafına başıyla işaret etti. Sert. Jaf kavgaya geri döndüğünde gözlerim biraz kamaştı, ancak Mason arkadaşının saçını karıştırmak için Hava arcana'sını kullandığında gülmek zorunda kaldım.

"Hepsini kazanamazsın dostum," diye kıkırdadı Mason.

Grup sohbeti sonunda kendi kendine üstünlük taslayan tuhaf çember şakalarından uzaklaştı, ama benim dikkatim girip çıkmaya devam etti. İnsanları izleyerek kendimi eğlendirmeye devam ettim, gerçi "eğlenmek" muhtemelen bu gecenin en gevşek terimiydi. Gözlemleyebileceğim ilginç gruplar ya da eşleşmeler yoktu, çoğunlukla sadece Conduit arkadaşlarımdan oluşan bir kalabalık kafayı bulup gece boyunca dans ediyordu.

Geceyi bitirmek üzereydim ki Jaf ve Cypress'in hayranlarından Fahra Nykos arasında geçen sıradan bir tartışma kulaklarımı tırmaladı.

"Hayır, çocuklar, size söylüyorum-herkesin en az bir sapkınlığı vardır. Eğer olmadığını düşünüyorsanız, henüz kendinizinkini keşfetmemişsiniz demektir."

"Tanrı aşkına, şimdi de iğrençleşiyorsun, Jaffrey."

"İğrençleşiyor muyum?" Jaf havladı. "Hadi ama Fahra, eski sevgilinin ayak fetişi olduğunu hepimiz biliyoruz. Gerçekten orada oturup bağlanmaktan ve biraz şaplak yemekten hoşlanan birini yargılayacak mısın?"

Isınan ellerimin altında tüm buzların eridiğini fark etmeden önce viski bardağımın arkasından sııttım. İçimi çektim,

Bir an için kaşlarını çatdı. Basit bir büyüyle buzu yeniden dondurmak çok kolay olurdu ama soğuk bir içeceğin rahatlığı görülme riskine değmezdi. Lanet olası sulandırılmış viskimi olduğu gibi içtim.

"Gördün mü, işte bu asla anlayamayacağım bir sapkınlık," diye mırıldandı Cypress, kelimelerini Mason'la benim birbirimize bilmiş bilmiş bakmamıza yetecek kadar geveleyerek. Laurel'in son fethi içkiyi tutamamasıyla ünlüydü.

"Şaplak gibi mi? İpler? Kırbaçlar?! Bu saçmalığı anlamıyorum. Seksin şiddetle değil, zevkle ilgili olması gerekir."

Mason Park ve ben hep bir ağızdan homurdandık ve sonra şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Oh? Bu konuda bir fikrin var mı, Işık Taşıyıcı?" Cypress gözlerini kısarak meydan okudu. Benden pek hoşlandığını sanmıyordum. Belli ki hislerimiz karşılıklıydı.

"Demek istediğim, zevk ve acı arasında çok ince bir çizgi olabilir," diye cevap verdim. "Bazı insanlar bu çizgide dans etmekten hoşlanır, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Cypress, Laurel'in bir tutam saçıyla oynayarak, "Gerçekten anlamıyorum," diye geveledi. "Yani, bundan kim ne çıkarabilir ki?"

Grubun gözleri şimdi bana dikilmişti, istemeden de olsa kendimi bir sapkınlık uzmanı olarak ifşa ettiğim için bir yanıt bekliyorlardı. Peki o zaman.

"Bu kişiye ve bir dinamik içinde oynadıkları role göre değişir," diye açıkladım. "Pek çok insan güç ve kontrol alışverişini kendi içinde tahrik edici bulur."

"Elbette, elbette," diye yanıtladı Cypress. "Belki de yetkili kişi sensen. Tüm bu güç gösterisi ve ego olayını anlıyorum. Ama Tanrılar aşkına, alıcı böyle bir şeyden ne çıkarır ki?"

Sırıltma ve kendimi tamamen ifşa etme dürtüsüne direndim ama yine de. Bu benim özel ilgi alanıma giren bir şeydi ve sarhoş tanıdıklarımı yatak odasındaki güç dinamiklerinin nüansları konusunda eğitmekten çekinmiyordum. Omuz silkerek devam etmeden önce viskimden bir yudum daha aldım.

"Birkaç saatliğine kontrolü bırakarak deneyimlediğiniz özgürlük için söylenecek bir şey var. Bilinçli olarak -Bunu isteyerek bir başkasına bırakmak, dizginleri ele almasına ve kararları vermesine izin vermek. Bu bir bakıma sorumluluktan kurtulmaktır ve pek çok insan bunu bir rahatlama olarak görür. Acıya gelince... Bazıları sadece sonrasında gelen endorfin patlamasını sever. Diğerleri... gerçek mazoşistler, çoğunlukla, aslında acı hissinden zevk alırlar. Bundan zevk alırlar."

"Arken Asher, karanlık bir tarafı olan Işık Kanalı!" Laurel hınzır bir sırıtışla şarap kadehini bana doğru kaldırdı. "Sapıklık konusunda bu kadar bilgili olduğunu kim bilebilirdi?"

Ona göz kırptım ve sırıtışı genişledi.

Cypress'in gözleri şaşkınlıkla açılırken gülmemeye çalışarak, "Yani, bir şeyi denemeden eleştirme," diye cevap verdim. "Bekle, bana bu b o k u denediğini mi söylüyorsun?" Fahra

sessiz bir heyecanla sordu.

"Belki de öyle," diye düşündüm ve Laurel'in sarhoş kıkırdamalarına neden oldum. "Belki de... oldukça sık."

Jaf kaşlarını imalı bir şekilde sallayarak, "Oho, kadın tecrübesiyle konuşuyor," diye kandırdı.

Homurdandım.

Gerçekten de tecrübelerime dayanarak konuşuyordum. Brindlewoods'daki evimde Graysen'le çıkmaya devam ettiğim zamanlarda boyun eğmekten hoşlanmaya başlamıştım. Bana patronluk taslamak gibi bir huyu vardı ve zamanla bu aramızdaki yatak odası dinamiğine de yansdı. O zamandan beri, her zaman sert seksten hoşlanmışımdır. Zorlayıcı. Şehvetli.

Sophrosyne'e geldiğimden beri birkaç sıradan ilişkiye girmiştim ama bunlar çok azdı. Gerçi dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman baskın bir partner arayışına girmemişim. Bir ilişki arayışında değildim ve bana çekici gelen biriyle tanışmam çok nadirdi.

Kieran Vistarii'nin sürekli, yıkıcı varlığından beni uzaklaştırıyor.

Tanrım, şu anda onu düşünme Asher, diye kendimi azarladım. Bu bağlamda olmaz.

Ama artık çok geçti. Konuşma devam ederken, Kieran'ın ne tür yatak odası dinamikleri içinde olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Onun benim tipim olduğuna dair çok güçlü bir his vardı içimde. Hatta bir süre önce onursal sıfatları tercih ettiği konusunda şaka bile yapmıştı. Ama bazen Kieran'ın beni eğlendirmek için mi böyle davrandığını yoksa ağzından gelişigüzel dökülen bazı şehvetli şeylerin altında yatan bir gerçeklik payı olup olmadığını anlamak imkânsızdı. Utanç verici bir şekilde, bu konuşmayı birden fazla kez zihnimde yeniden canlandırmıştım...

"Ne yani, yatakta da sana Kaptan mı dedirtiyorsun?"

"Efendim'i tercih ederim aslında."

"Sana bir içki daha getireyim mi?" Mason ayağa kalkıp kendi boş bardağını sallayarak düşüncemi yarıda keserek sordu.

"Elbette," diye cevap verdim, başımı kaldırıp ona bakarak. Tekrar bana bakarken koyu renk gözlerinde bir merak parıltısı vardı. "Ballı viski, sakıncası yoksa."

"Tamamdır."

Mason içeceklerimizin peşinde dolaşırken, aklım Kieran'a geri döndü. Tekrar. Sık sık kaçınmaya çalıştığım görüntüler zihnimde titreşti.

Önünde diz çöktüm. Elleri boğazımda. Ağzı boynumda, köprücük kemiğimde, benim-

Tanrılar. Bu gerçekten de düşünmem gereken son şeydi. Yine de çakırkeyif, serseri zihnim ona efendim dediğimde nasıl tepki verebileceğini hayal edip duruyordu. Bana emirler yağdıran o hırıltılı sesinin nasıl çıkabileceğini. Sadece bu düşünce bile bacaklarımın arasında sıcaklık birikmesine neden oldu. Hem de lanet olası bir meyhanenin ortasında.

Sadece bir arkadaş. O sadece bir arkadaş. Platonik kalmayı kabul etmiştin. Platonik kalmasını sen istedin. O yüzden dur.

Her fırsatta bu bokun hayalini kuruyorsun.

Mason neşeyle, "Buyurun," dedi, yeni bir bardak viski uzattı ve tekrar yanıma oturdu.

Bu sefer biraz daha yaklaştığımı fark ettim. Kalçalarımız neredeyse birbirine değiyordu, oysa ikimize de yetecek kadar boşluk vardı. Normalde bu beni rahatsız ederdi ama damarlarımda dolaşan alkolün etkisiyle pek de umursamadım. Yine de düşünce trenimi bir kez daha böldüğü için lanet Kaynağa ve Mason Park'a sessizce teşekkür ettim.

Mason bir süre sonra tekrar, "Biliyor musun Ark," diye mırıldandı. "Seninle bazı zevklerimiz uyuşuyor gibi görünüyor."

"Şimdi öyle mi?" Bu konuşmanın nereye varacağını teşvik etmek isteyip istemediğimi düşündüm. Belki de istedim.

"Peki sana bu fikri veren ne?" Yüzümü ona dönerek sordum.

Sürekli akan içkiler ve önceki sohbetimiz arasında, itiraf etmeliyim ki kendimi dokunmaya aç hissediyordum. Mason Park yeterince yakışıklıydı. Kieran kadar çekici değildi ama zaten kim öyleydi ki?

Seks hayatımın olmamasının en azından kısmen en iyi arkadaşımın suçu olduğu gerçeğinden kaçamazdım. Seksten hoşlanıyordum. Muhtemelen en sevdiğim eğlencelerden biriydi ve kendimi birileri için sakladığım falan da yoktu... Sadece çoğu zaman Kieran'la -ve onun iyi arkadaşlığıyla- yaşadığım aptalca küçük maceraları kötü seks riskine tercih ederdim. Yine de anladığım kadarıyla Mason benim tercihlerime uygun bir akşam sunabilirmiş gibi görünüyordu.

Park, "Buna eğitilmiş bir tahmin diyebilirsiniz," dedi.

Hafif bir aksanla konuştuğunu fark ettim. Tahmin etmem gerekirse, Vindyrst. Kuzey Atlas'ın dağlık bölgesinden gelen çoğu insanın sahip olma eğiliminde olduğu hoş bir müzikalite ve ince bir tonu vardı.

Viskimden bir yudum daha alırken kendi kendime sııttım. Bu noktada sarhoş olma yolunda ilerliyordum ama aynı zamanda biraz pervasızlık için de gecikmişim.

"Kesin olarak öğrenmek ister misiniz?" Mason sordu.

Ses tonundaki güven beni meraklandırdı. Bu nasıl yapılacağını bilen bir adamın sesiydi.

Siktir et.

"Biliyor musun, sanırım bu teklifini kabul edebilirim," diye mırıldandım.

Uzak bir parçam bu gece aslında arzuladığım şeyi alamayacağımı fark etti ama yine de bu özel arzusun doyurulması pek olası değildi. Yani, daha önce teslimiyetten bahsettiğimde, sadece kendiminkini Kieran'a sunmayı hayal etmişsem ne olmuş? Bu zihnimin hayal edebileceği pek çok şey vardı ve asla sahip olamayacağım pek çok arzu ve hayal vardı. Ama buna sahip olabilirdim.

"Şanslıyım," diye cevap verdi Mason, gözleri arzuyla kararmıştı.

Viskimden geriye kalanları yudumladım, sıvı cesaretin sinirlerimi yatıştırmasını ve o aptalca, işe yaramaz düşüncelerden geriye kalanları kovalamasını arzuluyordum.

"Hadi buradan gidelim."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

KIERAN

Şimdiye kadar, bu akşam tam bir fiyaskoydu.

İşten çıkar çıkmaz Arken'i rahatsız etme dürtüsüne başarıyla karşı koymuştum. Zaten zavallı kadını bu hafta neredeyse her akşam benimle ve teğmenlerimle birlikte dışarı sürüklemiş, kasabada gezdirmiştım. Bana sıkıldığına dair hiçbir belirti vermemiş olsa da, boş zamanlarının tamamını teketime almayı kendime yediremiyordum. Sadece çoğunu.

Ne de olsa bencil bir piçtim ama yarın giriş sınavları vardı. Uslu durabilirdim. Ama botlarımı tekmeleyip bacaklarımı masanın üzerine koyarken kendi kendime gülümsemekten kendimi alamadım.

Son birkaç haftadır, onun isteğı üzerine, Arken'i Fiziksel Arcana için dayanıklılığını artırmaya yönelik günlük kuvvet antrenmanları ve egzersizlerle çalıştırıyordum. Eğer böyle üst düzey bir kursa girmek istiyorsa,

Bilginler onun hem gizemli yeteneklerini hem de fiziksel gücünü test edeceklerdi.

İlk başta, Küçük Kanal onu buna zorladığım için benden nefret etti. Ona ilk kez tur attırdığımda, sanırım beni boğmaya hazırdı. Ne zaman bir tane daha söylesem, o altın kahverengi gözleri sevimli bir düşmanlıkla dolup taşıyordu. Ama Arken Asher, Hel kadar inatçı değilse hiçbir şeydi. Bu sabah Öğrenci Mahallesi'nde koşarken neredeyse benim hızıma yetişebiliyordu. Neredeyse.

Son birkaç saati, okumam gereken mektuplar, dosyalamam gereken raporlar, şehirdeki çeşitli kaynaklardan aldığım notları gözden geçirmek gibi sıkıcı işlerle uğraşarak geçirdim. Sophrosyne gibi görkemli şehirlerin bile karanlık tarafları vardı ve benim de her karanlık köşede pusuya yatmış muhbirlerim vardı. Yine de biraz fazla verimli olmuştum ve üzerinde çalışacak fazla bir şeyim yoktu, bu da beni huzursuz ediyordu.

Tam da bu sıralarda genellikle bir tavernaya gider, güzel bir oyalanma arayışına girerdim. Ama her ne sebeple olursa olsun, bu dürtü bana pek de lezzetli gelmiyordu.

Her ne sebeple olursa olsun.

Kendi düşüncelerimle alay ettim. Bu dikkat dağıtıcı şeylerin son zamanlarda neden çekici gelmediğini çok iyi biliyordum.

En son yatağıma bir yabancı girdiğinde, bütün geceyi onu düşünerek geçirmiştım. Muhtemelen bundan utanmalıyım, hatta biraz da utanmalıyım ama yaptığım yanıma kâr kalmıştı, bu yüzden utanmadım. Yine de, rastgele, kahverengi saçlı bir kadını yatağıma alıp, ona aslında içten içe taşak olmak istediğim kişinin yerine geçecekmiş gibi davrandığım için gurur duymuyordum.

Tanrılara şükürler olsun ki, diğer kadını hızlı, sert ve agresif bir şekilde becerirken Arken'in adını yüksek sesle inlemeyecek kadar incelikli ve özdenetimli olmayı başarmıştım - aynı lanet şeyi düşünerek düzenli olarak kendi yumruğumu becerdiğim gibi. Arken yatağımda. Arken dizlerinin üzerinde. Arken adımları haykırıyor.

Platonik. Çok platonik.

Zihnimde bu görüntüler ne kadar hoş olsa da, pencereme vurulan bir tıkırtı beni uygunsuz, sınırdan acınası saplantımdan uzaklaştırdığında minnettar oldum.

Odanın öbür ucundan postacı sprite'ın şeklini zar zor seçebiliyordum. Bu kadar uzaktan, sadece küçük, dönen bir hava girdabı gibi görünüyordu, ama ben pencereye yaklaştıkça sprite şekil aldı. Arka ayakları üzerinde duran ve bana zümrüt yeşili balmumuyla mühürlenmiş küçük bir parşömen sunan bir geyikti.

Amaranthe Vikontesi Tessa Kallys'den bir mesaj. İşte bu beklenmedik bir şeydi.

Tess'e birkaç hafta önce, Batı Kapıları'ndaki Mirkovikler'le ilgili karışıklık şüphelerimi çektikten sonra ulaşmıştım. Ne yazık ki Freyston'da önemli bir kaynağım yoktu ve bu yüzden bir sonraki en iyi şeye karar verdim: Komşu topraklardan yakın görüşe sahip biri. Kallys ailesi ile Mirkovikler arasında hiçbir sevgi bağı olmadığını tecrübelerimden biliyordum, bu yüzden Tessa'yı Freyston'dan bu gruba göz kulak olması için görevlendirmiştim.

Parşömeni çözdükçe, ektiğim tohumların potansiyel olarak meyve vermeye başladığını gördüm.

Dogwood Inn, S.E. Freyston'da "Belediye toplantısı". Herkesin katılması bekleniyor. SAAT 11'DE.

- TK

Saate baktım. Saat 10'a geliyordu. Güneydoğu Freyston'a yarım saatten kısa bir sürede varabilirdim ama yalnız gitmek istemedim, bu yüzden sprite'ımı çağırdım ve iki hızlı direktif karaladım - her bir teğmenim için bir kopya.

Benimle ahırda buluş. KARARGAHTA. Hemen.

"Kaynak'a yemin ederim ki bunun için iyi bir nedenin olsa iyi olur," diye homurdandı Hans ahıra doğru yürürken.

Muniin'in eyerlerini hazırlıyordum ama onun endişelerini önemsemiyordum. Hans Deering son dakika görevi için hiç şikâyet etmeden gelseydi daha çok endişelenirdim açıkçası.

"Neden, Deering?" Jeremiah ahırın diğer tarafından köşeyi dönerek sordu. "Yapacak daha iyi bir işin mi var?"

"Birisi," diye mırıldandı Hans.

"Özür dilerim çocuklar," dedim Muniin'in dizginlerini düzelterek. "Bir ipucumuz var."

Jeremiah'ya bakarak, "Üniforma ceketini çıkar," dedim. "Ofisimde birkaç gündelik mont var ama çabuk ol. On dakika içinde gidiyoruz."

Her zamanki gibi becerikli olan Jer, üç dakika içinde gidip geri döndü. Atlarımıza binip Batı Kapıları'na doğru Freyston'a doğru ilerlerken onlara durum hakkında bilgi verdim.

"Birkaç hafta önceki protestocular partisinde bir gariplik vardı," diye başladım.

"Mirkovic'in kervanını takip eden grup mu?" Jeremiah sordu.

"Aynen öyle, evet. Bahsettiğiniz gibi, bir grup Pyrhhan vatandaşının liderlerinden bu kadar hoşnutsuz olması alışılmadık bir durum. Elbette Gidgeon ve Levi hıyar olabilirler. Bristol ve Gwen biraz kendi kıçlarına takılmasalar da çoğunlukla iyiler. Ama iş politikaya gelince? Lord de Laurent onları kontrol altında tutuyor."

Hans, "Araştırdığımızda cinayet ya da art niyet olduğuna dair bir kanıt bulamadık," dedi. "Çoğunlukla ırgatlardı. Birkaç zanaatkâr, tüccar. Ve görünüşe göre o zamandan beri en iyi davranışlarını sergiliyorlar. Bir şeyler mi değişti?"

"Biz de bunu öğreneceğiz. Kaynaklarımdan birine göre, bu on iki Pyrhan'ın hepsinin

saat başında Dogwood Inn'de gerçekleşecek olan bir tür belediye toplantısına katılacak."

"Gece saat on birde ne tür bir belediye toplantısı yapılır ki?" Jeremiah alay etti.

"Embers Evi tarafından onaylanmış bir şey olmadığı kesin," diye cevap verdim.

Bir peçeli baykuşun ani çığlığı Muniin'i ürküttü ve yürüyüşünü yarıda kesti. Kaba kürküne karşı yatıştırıcı daireler çizerek boynunu ovdum ve yolumuza devam ettik.

"Peki stratejimiz ne?" Hans sordu.

"Atları ormanın zirvesine bağlayacağız," diye talimat verdim. "Dogwood patikadan bir kilometreden daha az uzakta ve yaya olarak daha az şüphe çekeriz. Odanın her tarafına dağılacağız. Jer-Çıkışları izlemeni istiyorum. Gelip gidenleri not al ve Pyrrhan muhafızlarına dikkat et."

"Evet, efendim."

"Hans, konuşmacıya ve kalabalığın davranışlarına odaklanmanı istiyorum. En iyi yaptığın şeyi yap."

Hans başını salladı. İkinci komutanım şifreli dili yorumlama konusunda ustaydı. Adamın bir gün içinde çözemediği bir şifreyle henüz karşılaşmamıştım, ister Common, ister Aetheric, ister Irrosi dilinde olsun, adını siz koyun.

"Ve sen de hayalet olacaksın," dedi Jeremiah, sorudan çok bir ifadeydi bu.

"Ben hayalet olacağım," diye kabul ettim.

İşte bu noktada Gölgelerim işimde önemli bir avantaj sağlıyordu. Çoğunlukla, o meyhanede en karanlık köşelerden görünmeden dolaşmak için arcana'mı kullanabilirdim. İzlenmediklerini düşünenleri gözlemlemek. İnsanlar herkesin dikkatinin başka yerde olduğunu düşündüklerinde kendileri hakkında çok fazla şey açığa vururlar.

Atlarımız iyi dinlenmiş ve hızlıydı, bu yüzden ormanın kenarına zaman ayırarak vardık.

Attan indikten sonra Jer ve Hans kıyafetlerinde ve saçlarında ince ama anlamlı bazı düzenlemeler yaptılar. Jeremiah yanağındaki ve çenesindeki kesik izini kapatmak için küçük bir kapatıcı bile çıkarmıştı. Şahsen ben hiç zahmet etmedim. Gölgelerim yakında beni örtecekti ama teğmenlerim zekiydi. Bu kalabalık üçümüzü daha önce otoriter bir durumda görmüştü, bu yüzden bu "belediye binası toplantısı" her neyse içine başarılı bir şekilde sızmak istiyorsak dikkat çekici özellikleri gizlemek gerekiyordu.

Kasaba meydanındaki saat kulesi on biri vurduğunda Dogwood Inn'e yürüyerek ulaştık. Çanlar çalmaya başladığında kadın ve erkeklerden oluşan kalabalıktan sessiz mırıltılar yükselmeye başladı ve otuz yaşlarında bir Pyrhan kalabalığı boş olan birinci kata doğru ilerlemeye başladı.

İnsanlar çeşitli masa ve banklara yerleşirken ben de Gölgeler'e daldım ve bilgi toplamaya başladım.

"Vindyrst'te işler daha da kötüye gitti," diye fısıldadı köhne görünümlü bir ırgat yanındaki kadına. "Bir araya gelmekten söz ediliyor. Toplu olarak."

İlginç.

"Kendilerine Bloodborne diyorlar," diye itiraf etti başka bir fısıltıcı. Bu seferki itiraf, koyu bronzlaşmış, saçları saman gibi dağınık ve vahşi olan genç bir kadından geldi.

Nasırlı elleri ve tırnaklarının altındaki kir, onun da bir çiftlik işçisi olduğunu gösteriyordu. Elbette bunların hepsi birbirini izliyordu. Freyston ve Amaranthe büyük ölçüde tarım arazileriydi. Ama Pyrhan çiftçilerinin Vindyrst'te olup bitenlerle ne ilgisi olabilirdi ki? Ve Bloodborne da kimdi?

Bir adam oturduğu yerden kalkıp kendinden emin adımlarla odanın ortasına doğru ilerlediğinde cevaplar almayı umuyordum. Odadaki tüm gözler şimdi onu takip ediyordu, bu yüzden

bir çeşit liderdi. Ön tarafa doğru ilerlerken, tüm özelliklerini zihnime not ettim.

Yaklaşık 1.80 boylarında. Solgun. Kahverengi saç, orta uzunlukta, dalgalı. Kahverengi gözlü, kalın kaşlı. Fıçı göğüslü. Gündelik kıyafetli, giysileri oldukça yıpranmış, uzun kollu flanel gömleğinin dirseklerinde yamalar var. Güçlü bir duruşu var. Otuzlu yaşların ortasında.

"Kardeşlerim!" diye seslendi adam, kollarını uzatarak hoş geldiniz dedi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Son görüşmemizden bu yana çok uzun zaman geçti."

Kalabalık sessizce mırıldanarak selamlamaya karşılık verdi ve dikkatleri bu konuşmacıya sabitlenmişken çeşitli kafalar aşinalıkla sallandı.

"Tıpkı Köz Evi'nde uygun bir şekilde temsil edilmemizin üzerinden çok uzun zaman geçmesi gibi!"

Kalabalığın üyeleri mesajı açıkça onaylamak için ayaklarını yere vurdu, birkaç adam onaylamak için konuşmacıya doğru bira fıçılarını kaldırdı.

"Yorulduk, değil mi? Sahip olmadığımız toprağı işlemekten? Yemediğimiz mahsulleri toplamaktan? Kaynaklarımız azalırken, eksik altyapımız bakımsız bırakılırken lanet olası Mirkoviklere vergi ödemekten?"

Odadakiler onaylarcasına başlarını sallarken kaşlarını kaldırdım. Son zamanlarda Pyrhhas'ta çok zaman geçirdim. Son birkaç ay içinde çeşitli araştırmalar için Freyston'un dört bir yanına gitmiştim. Yolları bakımlıydı, insanları iyi besleniyordu...

Peki bu gerçekten neyle ilgiliydi?

"Daha da önemlisi, hayatlarımızın ve refahımızın bu bir avuç ayrıcalıklı tanrı hizmetkârı tarafından dikte edilmesinden bıktık. Bu lanet olası pis Kanallar."

Konuşmacı son kelimeyi sanki bir hakaretmiş gibi tükürdü ve odadaki enerji değişti. İnsanlar acı ve kızgın görünüyordu. Yıpranmış. Bitkin görünüyorlardı. Ve işte oradaydı.

Burası Rezonans olmayanlarla dolu bir odaydı. Bazı şeyler yerli yerine oturmaya başladı.

Düşüncelerim hemen birkaç hafta önce Yüksek General Demitrovic'le yaptığımız sorgulamaya döndü. Giderek büyüyen bu hoşnutsuzluk hareketinin kaynağını henüz kesin olarak tespit edememiştik, bu kaybolma vakalarını herhangi bir hoşnutsuz Atlassian grubuna bağlayan doğrudan bir kanıt bulamamıştık. Bu...?

"Piç kanlarındaki büyü azalıyor!" diye devam etti konuşmacı. "Her geçen nesilde daha az sayıda ölümlü Rezonans ile doğuyor. Ben bunu biliyorum. Onlar da biliyor. Hepimiz biliyoruz! Bazı elementler artık o kadar nadir ki, bizim yaşam süremiz içinde varlıkları pekâlâ sona erebilir. Ve belki de bu en iyisi."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kan Aether'den daha kalın.

Ithreac'ta bulunan çocuk, parçalanmış ve ağaçlara asılmış. Kayıp öğrencilerimiz. Lanet Amir. Bu şeyler bağlantılıydı, öyle olmak zorundaydı. Ama nasıl? Bu ağlar nasıl oluyor da bölgeler arasında iletişim kuruyor, aynı korku ve nefreti besliyor, hem de kendi güçlerimizin bulabileceği tek bir iz bile bırakmadan?

"Duyun, duyun!" Odanın arkasından bir ses seslendi.

"Hepimiz çok iyi biliyoruz ki Atlassian seçkinleri her şeyden önce kendilerine ve kasalarına hizmet ediyor. Yavrularını Sophrosyne'e o lanet olası Aetherborne'un altında eğitim görmeye, kendi tasarımları olan bu baskı döngüsünü sürdürmeye, tek bir şeye dayalı hiyerarşiyi korumaya gönderiyorlar: Arcana."

Enerjisi arttıkça adamda bir gariplik vardı, vurgulu konuşmasına devam ettikçe yüzü kızarıyordu. Gerçekten mi konuşuyordu yoksa şov mu yapıyordu anlamak zordu. Söyledikleri birbiriyle çelişiyor, niyetini gizliyordu. Ağzından çıkan keskin sözlerle inanıyor muydu acaba? Yoksa kötü niyetle hareket eden, kendi gündemini dayatan bir adam mıydı?

"Biz ölümlü çoğunluğuz! Onların değersiz büyülerinin geri kalanımıza ne faydası var? Neden nüfusun yüzde beşinden daha azının temsilcileri bizim adımıza konuşsun? Elementlere erişim neden bu ayrıcalıklı hıyarların topraklarımıza sahip olması, yasalarımızı dikte etmesi anlamına gelsin? Neden en başta bize liderlik etmeleri için seçildiler?"

Bu konuda haklı noktalara değindi, kabul etmek zorundaydım ama bu adam konuştuğu niyetinin gerçekliğine daha az güveniyordum.

"Bu doğru değil!" Konuşmacıya yakın oturan yaşlı bir kadın haykırdı. "Lanet olsun bu aetherwhore'lara. Cehenneme kadar yolları var!"

"Gerçekten de," diye onayladı konuşmacı. "Hepsine lanet olsun. Ve dostlarım, pasif kalabiliriz. Bu soyların ölmesini, Rezonans'ın tarihten silinmesini ve hepimizin eşit olmasını bekleyebilirdik. Bunun olması kaçınılmaz. Ama bunun on yıllar mı yoksa yüzyıllar mı süreceğini sadece zaman gösterecek. Bu yüzden hepinize şunu soruyorum: Neden bekleyelim?"

Giderek artan rahatsızlığıma rağmen odayı taramaya devam ettim, bazı insanların tepkilerine daha yakından bakmak için görünmeden hareket ettim. Adam, özellikle Mirkovic ailesine karşı çeşitli şikâyetleri saymaya devam ederken yüz ifadeleri acımasızdı. Kalabalığın en az yarısının bu konuşmacının mesajını tamamen benimsediğini söyleyebilirdim ama diğerleri daha şüpheli görünüyordu. Henüz radikalleşmemişlerdi.

Bu bana, bu hareket her neyse, nispeten yeni olduğunu söyledi.

Ama kaybolmalar da öyle.

Yas tutan bir güvercinin iç çekerek mırıldanması havada dolaşıp beni alarma geçirdiğinde kulaklarım diken diken oldu. Bu ritim tanıdıktı ve küçük gri kuş değildi. Bu binanın tentelerinde güvercin yoktu. Bu Jeremiah'dan bir işaretti. Pyrhhan muhafızları geliyordu.

İşaretle birlikte Hans sessiz bir çıkış yaptı. Jeremiah da kısa bir süre sonra onu takip etti, adamlarımdan hiçbiri dışarı çıkarken dikkatleri üzerlerine çekmediler. Geride durup kalabalığın yerel kolluk kuvvetlerinin müdahalesine nasıl tepki verebileceğini gözlemlene isteğime rağmen hızla onları takip ettim. Adamlarımın ve benim bu işe bulaşmamış olmamız daha önemliydi. Teknik olarak yetki alanımızın dışındaydık ve Kız Lordu bizim müdahaleimize izin vermezdi... özellikle de ben işin içindeysem.

Yine de elimizde üzerinde çalışabileceğimiz pek çok bilgi vardı, her ne kadar rahatsız edici olsalar da - takip etmemiz gereken birkaç ipucu vardı. Bu başarılı bir görevdi ve ipucu için Tessa Kallys'e teşekkür etmeyi bir kenara not ettim.

Yaklaşık yarım kilometre uzaklaştıktan sonra Dogwood Inn'e doğru baktım ve Pyrhhan muhafızlarından birkaçının kalabalığı dışarı çıkardığını gördüm. Vücut dilleri sert ama kibardı... Hatta dostça. Sokağa çıkma yasağını uyguluyorlardı, bir direniş hareketinin titreyen közlerini söndürmeye çalışmıyorlardı.

Pyrhhan Muhafızları'nın kendi arka bahçelerinde neler olup bittiğinden haberleri yoktu.

İşe yaramaz piçler.

Üçümüz bir araya gelip atlarımıza döndüğümüzde Hans, "Konuşmacı kesinlikle Vindyrst'liydi," diye söze başladı. "Ve belli ki Pyrhhas'taki sıradan insanları kızdırmak için bazı art niyetleri var."

"Bekle. Vindyrstian mı? Emin misin?" diye sordum.

Teğmenimin gözlemlerinden şüphe duyduğumdan değil, ama bölgesel aksanları algılamakta oldukça yetenekliydim... ve konuşmacının konuşacak hiçbir şeyi yoktu.

"En azından yüzde doksan eminim. Kemer tokası Vindyrst çeliği idi, düşük kalite deri işçiliği idi, Squaller's Peak'teki madencilerin üniforma takımının bir parçası olduğunu anladım. Şikâyetlerini sayarken başparmağından başlamıştı. Pyrhhanlılar saymaya işaret parmaklarıyla başlar."

İki mükemmel gözlem. Kadromdaki muhafızlar bana onları neden seçtiğimi hatırlattığında her zaman yaptığım gibi küçük bir gurur kabarması hissettim.

"O zaman her şey yolunda," diye cevap verdim. "Katılımcılardan bazıları özellikle Vindyrst'teki gerginlikler hakkında mırıldanıyordu. Kaynak konuşmacı olabilir."

"Bran Halsigg," diye ekledi Jeremiah. "Konuklardan birinin söylediğine göre konuşmacının adı buymuş. Ama konuştuğumuz protestocu grubun bir parçası değildi. Yüzünü tanıyamadım."

Ben de fark etmemiştim ve güçlü kaşları ve kırık burnuyla oldukça tanınabilir bir adamdı. Onu daha önce fark etmiş olmalıydık.

"Ben de öyle," diye onayladı Hans. "Mirkoviçleri taciz eden kalabalığın içinde olmadığı kesin."

"O zaman onu görmemiz gerekecek," diye mırıldandım, atlarımızın ayak seslerinden duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. "Hem Arşivlerimizde hem de Pyrhhan Nüfus Sayımı'nda geçmişini araştırın. Yarından itibaren takip edilmesini istiyorum."

"Sizce bunun kaybolmalarla bir ilgisi olabilir mi?" Jeremiah sordu.

Bu noktada neredeyse inkâr edilemez görünüyordu. Sebep açıkça ortadaydı -Yankılanma'ya, özellikle de Kanallara ve Atlas'ta genellikle bir ve aynı olan siyasi elitlere karşı kızgınlığı arttırmak.

Ancak bildiğim kadarıyla sadece bir Pyrhhan vatandaşı kaçırılmıştı. Imogen Gillespie - on altı yaşında bir Ateş Kanalı ve Studium'un aktif bir katılımcısı - akademik dönemler arasındaki bir mola sırasında evinden alındı. Ve sıradan bir aileden geliyordu. Doğru hatırlıyorsam Gillespie'lerin hali vakti yerindeydi ve aileleri de iyi bağlantılara sahipti. Ama Embers Hanesi'nin resmi üyeleri değillerdi.

Jerricks'in çocuğu en son Pyrhhas'ta görülmüştü ama o Pyrhhan değildi. Vindyrst'liydi.

Eğer bu insanların K z Evi'yle bir alıp veremedikleri varsa, potansiyel hedef olarak daha mantıklı olan başka genç Conduit'ler de vardı.

"Sanırım  yle, ama burada bazı Şeyler birbirine uymuyor. H l  bir Şeyleri gözden kaçırıyoruz. Ne olursa olsun, sabah Hanjae ile bilgi almamız gerekecek. Aetherborne'a karşı olan kinleri endişe verici. Ve eğer bu durum tırmanırsa, öğrencilerimiz seyahat ederken risk altında olabilirler."

Jeremiah ve Hans ciddiyle başlarını salladılar.

Kalan detayları konuŐtuktan sonra, az önce tanık olduklarımızın ne anlama geldiğini düşünürken eve dönüş yolculuğunun geri kalanı sessiz geçti.

Geceyi geçirmek üzere eve döndüğümde saat sabahın ikisini çoktan geçmişti. Bu, küçük, göksel bir tilkinin kapımda bekliyor olabileceğine dair umutlarımı pek de azaltmadı, ama ne yazık ki.  n verandamın basamağı boştu ve daha az tatmin edici bir oyalanma bulmak için u raŐamayacak kadar yorgundum.

Solgun,  illi tenimin ortaya çıktığını, altın sarısı gözlerimin irileŐip vahŐileŐti ini, s rmelerimin da ıldı ını ve gözyaşlarımın izlerini düŐündükçe kendi ellerimle defalarca rahatladım. Kendimi tamamen bitkin düŐürdükten ve düşüncelerimi susturduktan sonra, gece boyunca beni uykunun unutkanlı ına bıraktım.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

ARKEN

Tanrılar yukarıda ve aşağıda, başım zonkluyordu.

İnledim ve aptalca pervasızlığım için sessizce Kaynak'a lanet okudum. Dün gece geç saatlere kadar dışarıda kalmamam gerektiğini biliyordum ve kesinlikle dört ya da beş bardak ballı viski içmemem gerektiğini de biliyordum. Ve kesinlikle dün gece yaramaz bir sırtışı ve belli eğilimleri olan dördüncü sınıf bir Hava Kanalı'nın beni dairesine götürmesine izin vermemem gerektiğini de çok iyi biliyordum.

Ve yine de buradaydık.

Çok yorulmuştum ama doğruyu söylemek gerekirse buna değdi. Akşamdan kalma olmama ve ağrıyan bileklerime rağmen dün gece iyi vakit geçirdim... çoğunlukla. Mason Park tam olarak uzun vadeli bir ilişki için uygun değildi ama yatakta kendini tutmamıştı, bu da rahatlatıcı bir şeydi. Birisi beni yatağın direğine düzgünce bağlamayalı uzun zaman olmuştu ve adam

sağlam bir dayanıklılığı vardı. Keşke gecenin yarısını başkasını düşünerek geçirmeseydim.

Yine de, bu sabah Mason'ın evinden ayrıldığımda iyi vakit geçirdiğim için bana teşekkür etti, ancak daha fazla bir şey yapmak istediğine dair hiçbir işaret vermedi - bu yüzden dürtülerime yenik düşmenin tek gerçek sonucu, doyurucu bir kahvaltıyla çözmeye çalıştığım biraz baş ağrısıydı.

Öğleden sonraki sınavlarımdan önce şakaklarımın arasındaki sıkıcı ağrıdan kurtulabildiğim sürece, altın değerindeydik. Bunu Laurel'e asla itiraf etmezdim ama kadın haklıydı.

-Dışarıdaki küçük gecemiz kesinlikle bazı sinirleri yatıştırmaya yardımcı oldu. Bazılarını ama hepsini değil.

"Gece geç saatte mi?" Kieran kafedeki masama yaklaşip beni çeşitli hayallerimden ve sıkıntılarımdan kopararak sordu.

Ona bu sabah nerede olacağımı bile söylememiştim. Sinsi piç. Çayıma dönmeden önce dalgınca bileklerimi ovuşturarak başımı salladım. Neyse ki ipler geride iz bırakmamıştı.

"Şok oldum Bayan Asher," dedi Kieran. "Seni küçük asi. Bugün giriş sınavların yok mu senin?"

Hatırladım ama hatırlamasına biraz şaşırmıştım. Elbette, antrenman yapmama yardım ediyordu ama genel anlamda, beceri seviyemin üzerinde bir kursa katılma dürtüm pek de önemli değildi. Kieran'ın tabağındaki şeylerle kıyaslanamazdı.

Arcane Studium'da klasik anlamda çok fazla sınav olmamasına rağmen, daha gelişmiş arcana'nın kullanılacağı üst düzey derslere girebilmek için bu sınavlara girmeniz gerekiyordu. Bu çoğunlukla bir güvenlik önlemiydi, hırslı zihinlerin aşırıya kaçmamasını sağlıyordu... mümkün olan her yerde kazara kan büyüğü yapılmasını önliyordu.

Görünüşe göre, kendi Rezonansınızdan güç çekmek için o kadar çok uğraşmanız mümkündü ki, güç için aether yerine yanlışlıkla kendi kanınızdan faydalanabilirdiniz. Bu son derece tehlikeli ve son derece yasadışı bir şeydi.

Önümüzdeki çeyrekte Fiziksel Arcana'nın yanı sıra test gerektiren birkaç ileri düzey ders daha almak istiyordum, bu yüzden öğleden sonram birkaç Yüksek Bilgin'in önünde arcane yeteneklerimi sergilemekten ibaret olacaktı.

"İşte tam da bu yüzden dün gece dışarıdaydım ve yaramazlık yaptım. Bir şekilde rahatlamam gerekiyordu," diye omuz silktim.

Tabağımdan bir salkım üzüm kopardı ve sandalyesinde rahatça arkasına yaslandı.

"O duyguyu bilirim," dedi bilmiş bir sırıtışla.

"Eminim biliyorsundur," diye cevap verdim havalı bir şekilde.

Yine dün geceye dair bazı anıları bastırmaya çalıştım - yani sonunda indiğimde düşündüğüm kişinin Kieran olduğu gerçeğini.

Bu duyguyu bilirim.

Gözlerimi devirmiştım. Eğer söylentilere inanılacak olursa, adam yatak odasında tatlı dilli bir seks tanrısıydı. Tatlı dilinin doğruluğunu onaylayabilirdim, gümüş dilini yakından tanıyordum ama yataktaki hünerine gelince... Bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Son zamanlarda orada çok fazla yer işgal etmişti.

Bu noktada Kieran ve ben birbirimizin yanında oldukça rahat olsak da, ikimiz de o çizgiyi geçmememiz gerektiğini biliyorduk. Yine de bu sınırdan dans etmekte oldukça iyi olmaya başlamıştık. Sıkı sıkıya kurduğumuz platonik arkadaşlığımızın sınırlarını sürekli zorluyor ve test ediyorduk. İkimizin de hala var olduğunu inkar edebileceğini sanmadığım cinsel gerilimle sürekli flört ediyorduk.

Eğlenceliydi, işkence gibi bir şeydi. Ne de olsa mazoşisttim.

"Bugün başarılı olacağına eminim Ark. Sıkı çalıştın, şimdiden çok daha güçlüsün. Gergin olma."

Aslında sinir değildi, biraz da sahne korkusuydu. Bu iki duygu arasında bir ayırım vardı, en azından benim için.

"Gergin değilim," diye cevap verdim, kolumdaki birkaç çörek kırıntısını fırçalayarak.

Kieran gözlerini devirdi.

"Ah, doğru. Gergin değilsin, sadece akademisyenlerin önünde gösteriş yapmak için can atıyorsun. Spot ışıklarına doyamıyorsun."

Her kelimesinden iğneleme damlıyordu ama kafamın içine girme yeteneği hâlâ esrarengizdi.

"Sana zihnimi okuma konusunda ne demiştin, Kieran?"

"Bunun son derece çekici bir özellik olduğunu ve bunu yapmam gerektiğini daha sık?"

Kazanan gülümsemesini görünce inledim ve dramatik bir etki yaratmak için şakaklarımı ovuşturdum. Çapkın Kieran için sabahın çok erken saatleriydi. Daha tam olarak uyanmamıştım bile.

"Ne? Kadınların kendilerini açıklamak zorunda kalmamayı sevdiklerini sanırdım," diye dalga geçerek tabağımdan bir üzüm daha kopardı.

"Cinsiyetçilik mi? Bu saatte mi? Tanrım, çok sinir bozucusun."

"Aslında cinsiyetten bağımsız olarak sinir bozucu olmayı hedefliyorum. Ben fırsat eşitliği olan bir hıyarım."

"En azından sen kendini bilen bir hıyarsın," diye homurdandım. "Peki kendi kahvaltını yapmayı düşündün mü?"

"Yapabilirim, evet. Ama sen kırmızı üzüm sevmezsin. İsraf etmek istemem," diye cevap verdi ve göz kırparak üzümleri ağzına attı.

Elbette bunu hatırlayacaktır.

"Bugünkü planınız nedir Kaptan?"

"Bilirsin işte, her zamanki gibi," diye başladı, esnemeye ve saçlarını at kuyruğu yapmaya başladığımda.

Bir an durakladı, parmaklarının arasında bir üzüm daha vardı, gözleri kısılmış, boynuma odaklanmıştı.

"Demek gece geç saatlerde böyle bir şey oldu, ha?"

"Bekle, ne?" Mason'ın bir ya da iki iz bırakmış olması gerektiğini fark etmeden önce başladım. "Tanrım, o zaman sınavlara giderken saçlarını açsam iyi olacak, ha?"

Kieran kuru bir sesle, "Muhtemelen," diye cevap verdi.

Kaşlarımı kaldırdım ama bir şey söylemedim. O...
Kıskanmak mı? İmkânı yok.

Arkadaşlığı platonik tutma kararı karşılıklı bir karardı ve ayrıca bu adamın kesinlikle konuşacak yeri yoktu. Her ne kadar bu durum onu belirli bir nedene bağlı olmaksızın dalgalar ve evreler halinde etkiliyor gibi görünse de, her lanet olası gece yatağına farklı bir yabancıyı aldığı haftalar olduğunu çok iyi biliyordum. Ve geçmişte boynunda buna benzer pek çok iz görmüştüm.

"İlgilendiğiniz biri var mı?" diye
kayıtsızca sordu. "Hangi açıdan?"

"Yani, onlarla tekrar görüşüyor musun? Onu ya da kadını araştırmam gerekiyor mu?"

Alay ettim. "O ve hayır. Onu bir daha görmeyi planlamıyorum, sadece biraz stres atıyordum."

Kieran gülerek, "Hâlâ bir topaç gibi sarıldığını düşünürsek, zavallı adama formu hakkında biraz geri bildirim verebilirim," dedi.

"Affedersiniz," diye karşılık verdim. "Formu gayet iyiydi, sadece biraz endişeliyim. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki bu test için zorlu bir parkur olacak."

Kieran, "Eğer seni düzgün bir şekilde becerseydi, bu endişe çoktan gitmiş olurdu," diye karşı çıktı.

"Lütfen. Bu işler böyle yürümez."

Gülümsemesi alaycı bir hal almadan önce bir an için bana kuşkuyla baktı.

"Ah, hiç doğru düzgün bir afterglow yaşamadın mı? Bu çok talihsiz bir durum. Sana yatakta daha iyi birini bulmamız gerekecek. Ufkunu genişlet." Durakladı, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. "Bazı iyilikler isteyebilirim."

"Lütfen kapa çeneni, Kier. Bunun için çok erken," diye inledim, başım zonkluyordu. Bunun akşamdan kalmalıktan mı yoksa Gölgele'den her zaman ortaya çıkan bu baş belası arkadaşımın mı kaynaklandığından emin değildim.

"Sadece kim olduğunu söyle ki gelecekte kimden kaçınmam gerektiğini bileyim," dedi sırtarak. "Kendimi boşa harcamaktan nefret ediyorum."

kötü bir yatışta zaman."

"Mason'ın iki tarafa da sallandığından bile emin değilim," diye cevap verdim ve hemen ardından elimi ağızma kapattım.

"Mason, ha?" Kieran kıs kıs güldü. "Peki bu onun ilk adı mı yoksa soyadı mı?"

Oh, lanet olsun. Bu tek bir bilgi kırıntısıyla çok fazla şey yapabilirdi.

"Sakin buna cüret etme," diye tısladım.

"Ne?" diye sordu, gözlerini sahte bir masumiyetle açarak.

"O zavallı adamı rahat bırak," diye uyardım. "Ciddiyim, Kieran. Beni takip etmen bir şey, ama tek gecelik ilişkilerimi rahat bırak."

"Tabii, tabii," diye cevap verdi, hâlâ sırtıyordu. "Peki sınavlardan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

"Elbette ikinci raunt. Laurel ve ben biraz müzik ve dans için tekrar The Clover'a gideceğiz," diye açıkladım.

"Ve sanırım içki," diye ekledi Kieran. "Doğal olarak. Ballı viskileri harikadır."

"Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma, Küçük Kanal," dedi. "Biliyor musun, bunun bir şeyi gerçekten daralttığından emin değilim

Aşağı, Kieran."

Bana hınzırca sırtırken garip bir şekilde sivri olan kesici dişleri parıldadı ve göz kırpmadan önce ağızına bir üzüm daha attı.

"Aynen öyle."

OTUZUNCU BÖLÜM

KIERAN

Kıskanmaya hiç hakkım yoktu ve bunu biliyordum.

Bu, kıskançlık ve kızgınlıktan oluşan iğrenç bulutun o sabah merkeze kadar beni takip etmesine engel olmamıştı. Bugün odaklanmam gereken başka önemli meseleler vardı ama boynunda bıraktığı o izler...

Biraz stres atma sırası bendeydi.

Sıra sıra dizilmiş vuruş mankenlerinin, egzersiz ekipmanlarının ve acemilerimizin birbirini sakatlamasını önlemek için kasıtlı olarak sıkıcı tutulan alıştırma silahları raflarının bulunduğu birkaç eğitim odasından birine doğru ilerledim. Bununla birlikte, kendi silahlarımla pratik yapmayı tercih ettim.

Elimde Scáthic hançerleri varken kendimi daha çok kendim gibi hissediyordum. Bunun kökenlerinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını ya da buna rağmen olup olmadığını bilmiyordum ve açıkçası bu konuyu araştırmak da umurumda değildi. Tek bildiğim mükemmel dengelenmiş bıçaklar olduklarıydı ve onları o kadar uzun süre yanımda taşımıştım ki

Silahları kullandığımda kendi kollarımın bir uzantısı gibi hissediyordum. Kör gözüm beni savaşta dezavantajlı duruma düşürüyordu ama Gölgelerim ve hançerlerim teraziye tekrar lehime çevirdi.

Vur.

Kafamda tatbikatlar yaparken, iç huzurumu yeniden ayarlamaya çalışırken, vuruş mankeninin kenarından saman püskürdü.

Parry.

Onu bu gece tekrar görüp görmeyeceğini merak ediyordum. Mason, o her kimse, şanslı bir piçti. Eğer onunla dün gece Laurel'la dışarıdayken tanıştıysa, bu gece The Clover'da onlara katılma ihtimali neydi?

Vur.

Az önce indirdiğim darbe, mankenin boynundaki şahdamarını hedef aldığı için çoğu kişi için ölümcül olabilirdi. Oraya iyi yerleştirilmiş bir kesik ölümcül sonuçlar doğurabilirdi, çünkü hedef şahdamarından oldukça hızlı bir şekilde kan kaybederdi.

Dodge.

Bugünlerde Yaşlı Muhafızlar'da genellikle ölümcül güç kullanmak üzere eğitildiğimizden değil.

Hamle yap.

Hayır, bunların çoğunu başka bir yerde öğrenmiştim.

Vur.

Gerçekten ama gerçekten kıskanmaya hakkım olmadığını kendime hatırlattım, zor nefes alarak. Arken'in son birkaç ayda eve aldığı her bir kişi için ben muhtemelen on katını eve almıştım. Bu kaynayan kıskançlık hem benim için sağlıksız hem de ona haksızlıktı.

Yine de ona kızgın değildim. Ona kızgındım. Bunun daha mantıklı olduğundan değil, ama Tanrı aşkına. Arken gibi bir kadını nasıl yatağa atarsın ve onu iyi beceremezsin?

Hançerlerimi kenara koydum ve ek çeviklik eğitimi için vurucu mankenleri aralarından geçebileceğim bir düzende hizalamaya başladım. Gizlilik senaryoları daha fazlasını gerektiriyordu.

Sadece ham güç ya da bıçak kullanma becerisi değil, strateji ve hıza da ihtiyacınız vardı. Silahsız kalabileceğim durumlar için kendimi göğüs göğüse dövüş konusunda eğitmeyi de severdim.

Özellikle bu alıştırmalar bir antrenman partneriyle daha iyi olabilirdi ama içinde bulunduğum ruh halini kimseye yaşatmak istemiyordum. Onun yerine, ateş gibi terlemeye çalışıyordum.

Arken, performans göstermediğini söylediğimde bana o kadar inanmaz bir şekilde bakmıştı ki, sanırım samimi davranıyordu. Bugün gireceği sınavlarla ilgili kaygılarını seksin gidermesinin mümkün olmadığını düşünüyordu.

Keşke onun yanıldığını kanıtlamam mümkün olsaydı.

Biraz küstahça, sence de öyle değil mi? Yatakta nelerden hoşlandığını bile bilmiyorsun.

Ben yapmadım. Ve bunun önemli olmadığını kendime hatırlattım. Bu ne benim sorunumdu ne de beni ilgilendiriyordu. Adam ona kötü davranmış gibi görünmüyordu; akşamından gayet memnun görünüyordu. Eğer durum böyle olmasaydı, bu Mason'ın hâlâ nefes alıyor olacağından emin değildim.

Ne? Arkadaşlarına karşı korumacı olmak son derece normaldi ve Arken kısa sürede sahip olduğum en iyi arkadaş haline gelmişti.

Eğitimden sonra temizlenip ofisime döndüğümde muhbirlerimden birinden - "Holly" takma adını kullanan bir kadından- gelen bir not buldum. Ben bile onun gerçek adını bilmiyordum.

Benimle Roshana'da buluş. Oda 3. Tercihen gün batımından önce.

- H

Öğleden sonramın büyük bir bölümünü eğitimle geçirmiştım, bu yüzden Tüccar Mahallesi'ne doğru hızlıca yol almadan önce Holly'nin verdiği bilgiler için ödeme almak üzere kasaya uğradım.

Günün bu saatinde Roshana'nın meyhanesi dolmaya başlamıştı, bu yüzden cilveli barmen kızın bana ayıracak fazla zamanı yoktu. Sadece başını sallayarak mutfaklara doğru ilerledi; burada yiyecek ve içeceğin ötesinde zevklere katılmak isteyenler için göz önünde birkaç özel oda gizlenmişti. Bir keresinde Ro'yla yaptığım gibi Holly'yle bu tür zevklere hiç dalmamıştım ama bu fikre tamamen karşı da değildim.

İkiyüzlü.

Görünüşe bakılırsa durup dururken ortaya çıkan istilacı kendinden nefret patlamasıyla neredeyse sarsılıyordum. Genelde böyle şeyleri daha iyi kontrol ederdim, yine de suçlama yanlış değildi. Bütün günü en iyi arkadaşımın yatakta zararsız bir eğlence yaşamasına kızarak geçirmiştım ama burada kendi muhbirlerimden biriyle yatmayı mı düşünüyordum?

Tanrım, tam bir pisliktim.

Üçüncü kapıyı buldum ve iki kez çaldım.

"İçeri gel," diye seslendi boğuk, gırtlaktan gelen bir ses.

Bu kesinlikle Holly'ydi. İçeri girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve derhal Gölge ile mühürledim. Gizli yeteneklerimin birçok pratik uygulamasından biri.

"Her zamanki gibi hızlı, Kaptan."

"Erken gelsem iyi olur diye düşündüm. Diğer müşterilerinizin zamanını çalmak istemem."

"Hmm, her zaman katılabilirsin, böylece onlardan ekstra ücret alabilirim."

"Korkarım senin müşterilerin bile beni karşılayamaz, H." Kadın homurdandı.

"Yeterince adil, Vistarii. Gün batımında gelecek bir müşterim var, o yüzden işimize bakalım, olur mu?"

"Aynen öyle. Benim için neyiniz var?"

"Kaynaklarım Yaşlı Muhafızların bugünlerde diğer bölgelerle daha fazla... resmi ittifak yapmaya başladığını söylüyor, bu doğru mu?"

Yavaşça başımı salladım ama ayrıntıları anlatmadım. Holly'nin kendi art niyetleri vardı, sık sık kendisinden vazgeçerken bilgi almak için beni kurnazca sıkıştırmaya çalışırdı.

"Vindyrst ile ilişkiniz nasıl?" diye mırıldandı.

"Neden soruyorsun?"

"Merak. Ve konuyla alakalı, yemin ederim. Görüyorsunuz... Bugünlerde dağlarda belli bir huzursuzluk olduğunu duydum. Belki de Kole Zephirin, çeşitli kontları ve vikontları üzerinde yeterince sıkı bir tasma tutmuyor ve tüccarları bölgedeki en fakir bölgeleri aşırı vergilendirmekle uğraşıyor. İsyanların çıkacağı konuşuluyor olabilir... ve bazıları çoktan gerçekleşti bile."

Bazıları çoktan gerçekleşti mi?

Bu, Pyrhhas'taki belediye meclisi toplantısında keşfettiklerimizle de örtüşüyordu - Vindyrst'te tansiyon yükseliyordu. Ama herhangi bir uyarı olmadan nasıl bu kadar çabuk tırmanmış olabilirler? Gales Hanesi'nden bu konuda hiçbir şey duymamıştık.

Eğer verdiği bilgi doğruysa, ki neredeyse her zaman doğrudur, bu diğer bölgelerle yapmaya çalıştığımız iş için oldukça büyük sorunlara yol açabilirdi.

"Peki bu teorik ayaklanmalar nerede gerçekleşmiş olabilir?" Ona sordum.

"En kayda değer olanı Squaller's Peak'te yaşananlar. Siz ve adamlarınız özellikle orada biraz araştırma yapsanız iyi olur. O bölgedeki madencilere ve ailelerine Joseph Jerricks ve benzerleri tarafından nasıl davranıldığını görün."

Başımı salladım.

Squaller's Peak, Vindyrst'te çok büyük bir şehir değildi ancak Gales Hanesi, Samhaven'daki bölgeler ve hem Novos hem de Irros arasındaki çeşitli ticaret yolları arasında kayda değer bir ticaret kontrol noktasıydı. Eğer iç karışıklık

orada bu kadar önemli bir şekilde demleniyordu, Atlas'ın geri kalanını da etkileyecek her türlü soruna neden olabilirdi.

Peki neden Vindyrstian Muhafızları bizi bundan haberdar etmedi?

"Zamanlama hakkında bir fikrin var mı, H?"

"En az bir hafta oldu," diye cevap verdi bana bakmadan. Büyük bir makyaj masasına oturdu, göz kapaklarına sürme çekerken kendi yansımasına odaklandı. "Belki iki."

O rüzgârlı piçlerin isyan haberini göndermeleri için fazlasıyla yeterli bir süreydi. Neyi saklamaya çalışıyorlardı? Bu... rahatsız edici ama Holly'nin sık sık verdiği gibi son derece faydalı bir bilgiydi.

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandım. "Kayda değer başka bir şey var mı?" "Ceplerinin bu gece ne kadar ağır olduğuna bağlı, Kaptan."

Cebimdeki keseyi ona uzattım, içinde genelde muhbirlerime ödediğimden biraz daha fazla Lyra vardı. O benim açık ara en pahalı insan kaynağımdı.

Kumaş keseyi eline alıp bir avucunun içinde gelişigüzel tartarken sırttı.

"Beni şımartmayı seviyorsun, değil mi?" Holly mırıldandı, yanındaki gardırobun kilidini açtı ve keseyi gizlice ipek yığınının altına, çekmecedeki sahte bir taban görebileceğim bir yere yerleştirdi.

Ona göz kırptım. Bu gece özellikle flört etme havasında değildim, ama ona ayak uydurmazsam suratını asacaktı. Ve Fates bununla uğraşacak havada olmadığını biliyordu.

"Bu olayların çoğu Gales Lordu'nun burnunun dibinde gerçekleşiyor olabilir, ama o bunun farkında değil... ve örtbas edilen şeylerin çoğu da belli bir Leydi tarafından düzenlenmiş olabilir."

Siktiğimin Cecelia'sı.

Tabii ki.

İki parmağımı burnumun kenarına bastırdım, yapılacak konuşmalardan ve kimin dahil olmak zorunda kalacağından şimdiden rahatsız olmuştum.

"Arkadaşlığın her zamanki gibi ilgi çekiciydi Holly," diye teklif ettim, kendimi yaslandığım duvardan geriye doğru iterek. "Başka bir şey olursa, seni daha fazla şımartmaktan mutluluk duyarım."

Gün batımı hızla yaklaşıyordu ve onun zamanını boşa harcamak istemediğimi biliyordum.

"Her zaman bir zevk, Kaptan Vistarii. Başka bir şekilde şımartılmaya ihtiyaç duyarsanız beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Kendimi dışarı attım ve ayrılmadan önce Roshana'nın yanağına hızlı, iffetli bir öpücük kondurdum - misafirperverliği ve sağduyusu için bir teşekkür. Beni tersledi.

"Oh, defol buradan, olur mu? Bahşış veren alçaklarımı korkutacaksın."

"Sana iyi geceler, Ro."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ARKEN

İlk giriş sınavlarım, aylar önce Aetherborne'un huzuruna çıktığım bina olan Görme Salonu'nda gerçekleşiyordu. Burada bir kez daha durmam ve bu kez Studium'un Yüksek Bilginleri tarafından ölçülmem ne kadar da uygun olurdu.

Kieran'ın da bahsettiği gibi, Fiziksel Arcana dersleri genellikle üst seviye Conduit'ler için ayrılmıştı. Standart uygulama, savunma ve dövüş büyülerine geçmeden önce, Arcane Studium'daki eğitiminizin üçüncü yılına kadar beklemek ve en az on çeyrek geçirmiş olmaktı.

Elimde... iki çeyreklik, inatçı bir kararlılık ve bir avuç tavsiye mektubu vardı. Ayrıca Kieran Vistarii'nin gözetiminde birkaç haftalık eğitim.

Yeterince yakın.

Çiğneyebileceğimden fazlasını mı ısıırıyordum? Muhtemelen. Yine de deneyecek miydim? Kesinlikle deneyecektim.

Çünkü ne kadar çok öğrenirsem ve ne kadar çok pratik yaparsam, Rezonanslarım o kadar güçleniyordu. Bugünlerde hepsini hissedebiliyordum, her bir element derimin yüzeyinin altında sürekli vızıldıyordu.

Ve böylece neredeyse bir ritüel haline gelmişti. Her gece evime döndüğümde perdeleri kapatır ve hemen arcana çalışmaya başlardım. İlk olarak, o gün Işık ile öğrendiğim her şeyi her bir elemente uygulamaya çalışıyordum - her ne kadar her büyüün bir elemente uygulanması olmasa da. Yine de sınıfta bol bol zihinsel notlar aldım, sürekli olarak ekranlarımı gözlemledim ve kapalı kapılar ardında pratik yapabilmek için onların hareketlerini ve büyü sözlerini hafızama kaydettim. Bunu her gece yaptım. Ve beni yanlış anlamayın, bunu sevdim - gizli olması gerekse bile altı elementle yeniden bağlantı kurma hissine kesinlikle bayıldım. Ama bunu yapmamın nedeni bu değildi.

Bunu yaptım çünkü gerekliydi.

Amareta beni, gücüm arttıkça bu eterik enerjinin içimde birikip birikip birikeceği konusunda hazırlamamıştı. Görünüşe göre Rezonansımın serbest bırakılmayı talep etmeye başlayacağından bahsetmeyi düşünmemişti. Eğer her gece yatmadan önce bu hareketleri yapmazsam, sabah olduğunda bir bıçağın ucunda dans ediyor olacağımı bir kez bile açıklamamıştı.

Belki de bilmiyordu.

Bu rahatlamayı bulamadığım birkaç seferde, aether derimin altında vızıldayıp titreşirken saatlerce endişe içindeydim. Sırlarımı ifşa etmekten bir duygusal patlama kadar uzakta olduğum için dehşete düşmüştüm.

Kieran'a Işık Rezonansımın duygusal durumumla çok yakından bağlantılı olmasından endişe ettiğimi söylediğimde, bunun normal olduğunu, özellikle de yeni Kanallar için normal olduğunu söyledi. Bana, her zamanki gibi, kendimi bazı şeylere tuttuğum konusunda güvence verdi.

ve zaman zaman bir Noel ağacının parıldayan ışıkları gibi parlarsam kimsenin beni yargılamayacağını düşünüyordu. Açıkçası, buradaki endişem tam olarak bu değildi, ama o bunu bilmiyordu.

Kieran'ın etrafındaki neredeyse her şeyde açık bir kitap gibiydim. Muhtemelen bu noktada beni en iyi tanıyan kişi olarak Amaretta ile yarışıyor. Maceralarımız boyunca ona Brindlewoods'daki hayatım, Graysen, köyün geri kalanı ve posta perime neden Bluebell adını verdiğim hakkında her şeyi anlatmıştım. O kendi geçmişi -özellikle de çocukluğu- hakkında bu kadar açık olmasa da, günümüz Kieran'ını avucumun içi gibi biliyordum. Laurel sık sık ikimizin uzun zamandır kayıp ikizler gibi olduğumuzu söyleyerek şaka yapardı. Görsel benzerliklerden dolayı değil, bizi ne zaman birlikte görse, o ve ben yüksek sesle konuşmadan iletişim kurmayı ya da konuştuğumuzda birbirimizin cümlelerini tamamlamayı iğrenç bir alışkanlık haline getirdiğimiz için Konuş.

Kieran şimdiye kadar sahip olduğum en yakın arkadaşım ve hayatımda olduğu için ona sonsuz minnettarlık duyuyordum ama yine de bir şeyi kendime saklayacaktım. Amaretta'ya gerçek Rezonansımın sırlarını mezara götüreceğime dair söz vermiştim. Sadece kendimi korumak adına bile olsa bu sözü tutacaktım.

"Arken Asher?"

Yüksek Bilginlerden biri eliyle işaret ederek seslendi.

"Hediye!"

Onların durduğu podyuma doğru ilerledim.

"Gördüğüm kadarıyla Fiziksel Arkana giriş kursuna katılmak istiyorsunuz, bu doğru mu?"

Heyecanla başımı salladım. "Evet, hanımefendi."

İnce telli gözlüklerinin arkasından bana bakarak, "Bu bizimle geçirdiğin ikinci çeyrek," dedi.

"Evet, Hanımefendi. I yap var birkaç harfler
tavsiye kararı gelen ve alimler lider benim
güncel

Kurslar," dedim ve kadına birkaç parşömen kılıfı uzattım.

Yüksek Bilgin onları kabul etti ve dudaklarını büzerek okudu.

"Görünüşe göre seviyeniz için oldukça ilerisiniz Bayan Asher. Söyleyin bana, Leydi Frey'e ulaşmayı düşündünüz mü?"

"Evet," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledim.

Bu konuda ilk kez rahatsız edilmiyordum. Profesörlerimden birçoğu aynı öneride bulunmuş, yeteneklerimi geliştirmek ve yükseltmek için mentorluk almak üzere Yüksek Işık Bilginine ulaşmam için beni yoğun bir şekilde teşvik etmiş, halihazırda "inanılmaz bir gelecek vaat ettiğimi", "bir birinci sınıftan beklenenin çok ötesinde" performans gösterdiğimi iddia etmişti.

Övgü karşısında yüzüm kızarmış olsa da, bu tür bir cesaretlendirmenin sinirlerime hakim olup meşhur Leydi Frey'e yaklaşmam için yeterli olacağından emin değildim, çünkü doğruyu söylemek gerekirse?

O kadın ödümü kopardı.

Theia Frey - burada, Arcane Studium'da Işığın Yüksek Âlimi ve Işık ve Gölge Evi'nin şu anki lideri - tartışmasız hayatımızın en güçlü Kanallarından biriydi.

Şehirde duyduğum ufak tefek dedikodulara göre, onun gücüne sadece Köz Hanesi'nden Lord de Laurent rakip olabilirdi. Görünüşe göre, ikisi hiçbir zaman anlaşmazlığa düşmemiş ve aslında yıllar boyunca güçlü bir ittifak sürdürmüşlerdi, bu yüzden karşı karşıya gelseler kimin kazanacağına karar vermek zordu.

Gerçekten bilemezdim, ikisiyle de hiç tanışmamıştım. Ayrıca büyük işler yapma fikri de beni pek motive etmiyordu.

Sophrosyne'e katkıda bulunmak ya da Atlas'ı daha iyi bir yer haline getirmek istemediğimden değil... Evimi seviyordum. Tabii ki

Elimden geldiğince büyümemize katkıda bulunmak istedim. Elbette becerilerimi geliştirmek istiyordum. Ancak Kieran, Jeremiah ve Hans'ın antrenmanlarını izlediğim o güne kadar güç kavramına gerçekten ilgi duyduğumu fark etmemiştim...

Her zaman beceri arzulamıştım. Uzmanlık. Bilgi. Ama hiçbir zaman özellikle güce göz dikmemiştim... ta ki sevdiğin şeyi korumanın güç gerektirdiğini fark edene kadar.

"Yine de tam olarak hazır olduğumu sanmıyorum," diye devam ettim. "Onun zamanını boşa harcamak istemem, bu yüzden mentorluk için ulaşmadan önce daha üst düzey bir kursu denemek istiyorum."

Bilgin açık bir onaylamayla başını salladı.

"Mükemmel," dedi. "Çok mükemmel. O halde sınavınıza devam edelim."

Arcana'yı böylesine karmaşık bir bilim haline getiren şeylerden biri, aynı anda pek çok farklı becerinin geliştirilmesini ve kullanılmasını gerektirmesiydi. Güç, konsantrasyon ve inceliği mükemmel bir denge içinde uygulamanız gerekiyordu.

Zamanla, parlayan ışığı beceriksizce şekillendirmem daha rafine hale geldi, ancak yine de Yüksek Bilge'nin talimatlarını takip etmeye çalışırken ter döküyordum.

"Kendinizi korumanız gerektiğinde, arcana'nın silah haline getirilebileceği pek çok yol vardır," diye açıklamıştı. "Bunlardan en temel olanı bir aetherblade yaratmak ve kullanmaktır. Bu kurslarda başlayacağınız şey budur - temel bir Işık kılıcı ve kalkanı. Giriş sınavının ilk bölümü kılıcın oluşumu olacak."

Beni adım adım somut, aetherik bir silah çağırma ve şekillendirme sürecinden geçirdi. Silah

İlk çağırma neredeyse bir çömlekçilik dersi gibiydi. Sanki çamurdan bir hançer yapıyordum.

Örnek olarak önüme basit, çelik bir hançer koymuştu.

"Işığı kendine çekerken, Arken, silahı elinde şekillendirmeni istiyorum. Önce kabzayı, ardından da kabzayı şekillendir."

Konsantre bir çabayla talimatlarını takip edebildim, ancak gereken hassasiyet... yoğundu.

"Evet, güzel," diye teşvik etti. "Çapraz siperin kendi elinizle iyi ölçülendirildiğinden emin olun. Örneği tam olarak yansıtmanıza gerek yok."

Tamam, şimdi bu giriş sınavlarına olan ihtiyacı anladım. Bu bok çok zordu.

Daha önce çağırdığımdan çok daha fazla ayrıntıya odaklandığım için aether'ımın gerildiğini hissettim. Dolguyu birkaç santim uzatarak ucunu şekillendirdim ve her iki tarafa daha keskin bir kenar oymaya çalıştım.

Küçük bir bıçak neden bir tilkiden çok daha sertti?

Bilgin cevap verene kadar son kısmı yüksek sesle mırıldandığımı fark etmemiştim.

"Bunun nedeni kılıcın daha cismani olması, Bayan Asher. Tamamlandığında, yeterli güçle neredeyse her şeyi delebilecek bir şey çağırıyorsunuz. Ayrıca, bir posta sprite'ının aether'i yolculuk sırasında dağılacak ve seçtiğiniz aetherik imzanın bulunduğu yerde yeniden oluşacaktır. Eğer bu kılıcı fırlatacak olursanız, siz bilinçli olarak arcane enerjiyi aether'e geri bırakana kadar varlığını sürdürecektir."

"İlginç," diye mırıldandım, alnımdaki az miktardaki teri silerek.

"İster inanın ister inanmayın, oldukça iyi gidiyorsunuz. İlk çağrı en zordur ve her seferinde çok daha kolay gelecektir."

sonraki zaman. Siz onu değiştirmeyi seğmediğiniz sürece, eteriniz yaratmaya ęalıřtıęınız şekli hatırlayacaktır."

En azından bu cesaret vericiydi.

"Ayrıca eterik paralelliklerden anında yararlanmayı öğrendiğinizde bu ęok daha kolay hale gelecek. Kendinizi asla bir kılıcı bu kadar ęabuk ęaęırmanız gereken bir durumda bulmamanızı umuyoruz, ancak bu gelecekteki kurslarda öğreneceğiniz bir şey."

Kadın konuşmasını bitirdiğinde hanęeri bitirdim. "Aferin Bayan Asher. ęok iyi iş ęıkardınız. şimdi, lütfen Elinizdeki bığağın ayrıntılarını incelemek için biraz zaman ayırın."

Pırıl pırıl parlayan silahtan ęok etkilendim. Sanki yıldız ışığından oyulmuş gibi görünüyordu. Baskın olmayan elimle bığağın kenarında bir parmak ucu gezdirdim ve kesecek kadar keskin olduğunu görünce nefesim kesildi. Neredeyse akkor haline gelmiştim, hem gurur hem de yeni keşfedilmiş bir enerji dalgasıyla parlıyordum. Kullanması zor olsa da bu arcana bana kendimi güçlü hissettiriyordu.

"Lütfen devam edin ve kılıcı tekrar aether'a bırakın," diye talimat verdi bilgin. İstemeye istemeye, sıkı ęalıřmamın etrafımızdaki havaya karışmasına izin verdim, Işık göz kırparak yok oldu.

"Neye benzediğini hatırlıyor musun? Elinizde nasıl hissettiğinizi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet efendim." "Güzel. Tekrar ęaęır."

Derin bir nefes aldım, zihnimi sakinleştirdim ve yüzeyin altında vızıldayan titreşimli, heyecanlı enerjiyi bastırmaya ęalıřtım. Bu sınav henüz bitmemişti. Odada etrafımda hissedebildiğim Hava ve Gölge aether'a odaklandım, nefes alıp sol avucumu açarken onu ęektim.

Nefes verirken Havayı ve Glgeyi Işığa dönüştürdüm ve bıçak hemen yeniden ortaya ęıktı, kabzası elimde hafifęe ısındı.

"Kutsal Hel," diye nefes aldım.

Baş Bilgin bile etkilenmiş görünüyordu.

KIRKINCI BÖLÜM

KIERAN

Kendime bunu yapmayacağımı söyledim. Şu anda yapmam gereken daha iyi şeyler, odaklanmam gereken daha önemli şeyler vardı.

Gözcülerimin bu öğleden sonra döndüklerinde elleri boş gelmeleri gibi. Bran Halsigg ya da gerçek adı her neyse, hiçbir yerde bulunamamıştı.

Jeremiah onları sabahın ilk ışıklarıyla, belki de Resonant olmayan isyancıların Pyrhhan Muhafızları tarafından dağıtılmasından sadece birkaç saat sonra göndermişti. Öğleden sonra üç adam da aynı cevapla geri döndü: Hiçbir iz bırakmadan gitmişti.

Ama bunun hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden Jeremiah ve Hans'ı kendilerini aramaları için Freyston'a geri gönderdim.

Bu arada ben de ekibimden birkaç kişiyle birlikte Arşivleri araştırıyordum. Arşivlerimizi taradık.

Pyrhhan Nüfus Sayımı kayıtları, Samhaven ve Ithreac kayıtları ve hatta Vindyrst'ten en son vatandaşlık kayıtlarına ulaşmayı başardık.

Hiçbir şey bulamamıştık. Lanet Atlas'ın tamamında Bran Halsigg adında birinin varlığı bilinmiyordu - en azından Sophrosyne'in kapsamlı kaynaklarına göre. Lanet dosyaları iki, belki de üç kez kontrol ettikten sonra diğer muhafızları görev yerlerine geri gönderdim.

Yine de Jeremiah ve Hans'tan haber beklerken tamamen başka bir nedenle Arşiv'de hafiyelik yapmaya devam ediyordum.

Arken'in yeni morarmış ve ısırılmış boynunun görüntüleri hâlâ zihnimdeydi ve kendimi şu anda binanın diğer ucunda, öğrenci kayıtlarını karıştırmak için güvenlik iznimi kötüye kullanırken buldum.

Bu özellikle sağlıklı bir dikkat dağıtıcı mıydı? Hayır. Bunu yapmak benim için doğru muydu? Hayır. O anda özellikle umursuyor muydum? O da değil.

Kendime yalan söyleyebilir ve bunun sadece bir önlem olduğunu söyleyebilirdim - Arken'in bu adamı tekrar görmek istemesi ihtimaline karşı bir güvenlik önlemi. Onu korumanın bir yolu. Eğer Arken'in burada, Sophrosyne'de tanıştığı biriyle yuva kurmak istediği gün gelirse, kendimi biraz geçmiş araştırması yaparken görebilirdim... Yine de böyle şeylerin düşüncesini rahatsız edici buluyordum.

Kendime yalan söyleyecek havada değildim. Ya da belki sadece enerjim yoktu. Buradaydım çünkü iş hakkında düşünmek istemiyordum ve acı, dürtüsel zihnim kendini kırbaçlayıcı bir şekilde sabitlemek için bir sonraki en iyi şeyi seçti.

En olası suçluyu bulmam belki on beş dakikamı aldı.

Mason Park. Yaş: Yirmi dört. Dördüncü sınıf Hava Kanalcısı, aslen Samhaven'lı. Ticaret ve ekonomi üzerine çalışmaya uygun bir odak noktası, çünkü ailesi

Torrents Hanesi. Lord Gabriel Ymir ile doğrudan bağları olan tüccarlardı.

Klasörünü büyük depoya geri koydum ve güncel ders programlarının olduğu bir başka yığını karıştırmak için yan odaya geçtim. Arken ne yaptığımı bilseydi beni kesinlikle öldürürdü ama asla bilmesine gerek yoktu. Adamla çatışmaya girmeyecektim, sadece hastalıklı bir merak içindeydim.

Onun tipi miydi? Bir tipi var mıydı ki?

O ve ben hemen hemen her konuda konuşabilirdik, ancak hikayelerimizi paylaşmaktan kaçındığımız birkaç şeyden biri cinsel fetihlerimizdi. İkimizin de gündelik seks yaptığını biliyordum, ama muhtemelen ikimizden birinin bu konuyla ilgili bir şeyi kaç kez gündeme getirdiğini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirdim. O zaman bile, genellikle sadece komik ya da garip bir şey olduğunda olurdu. Bunun ötesinde, birbirimizin mahremiyetine saygı duyarak doğal olarak uzak durduğumuz bir şeydi. Arken ve cinsel ilgi alanları hakkında gerçekten bildiğim tek şey, benim gibi onun da hem erkeklere hem de kadınlara ilgi duyduğuydu.

Bu kadar meraklı olmamalıydım. Bu beni hiç ilgilendirmezdi.

Bu beni, bu adamın programını çözmekten, şu anda en olası yerini belirlemekten ve Gölge'ye adım atmaktan alıkoymadı.

Arken'in hakkını vermeliydim, Mason Park çekiciydi. Conduit'in konferans salonundan çıkışını rahat bir mesafeden izlerken bile, onda ne görmüş olabileceğini görebiliyordum.

Zayıf, uzun boylu, Atlas'ın zengin elitlerinin çoğunun sık sık yaptığı gibi rahat bir özgüvenle kendini taşıyordu.

öyleydi. Solgundu ama çarpıcı, badem biçimli kahverengi gözleri, kalın kirpikleri, kalın kaşları ve abartısız giysileriyle bunu çok iyi yansıtıyordu. Conduit başka bir kadınla kol kola girmiş gülüyordu ve bunu görmek beni memnun mu etti, yoksa Arken adına beni kızdırdı mı bilemiyordum.

Bütün gece onu takip edecek değildim ama şu anda yapacak daha iyi bir şeyim de yoktu, bu yüzden çift Akademik Mahalle'den doğu bahçelerine doğru ilerlerken gözlemlerime devam ettim.

Diğer kadın açıkça ondan hoşlanıyordu, her kelimeye asılıyordu. Mesafeyi koruduğum için konuşmanın sadece birkaç parçasını anlayabildim ama bana oldukça yavan geldi. Arken'in ilgisini çekmek için kaç içki içmek gerektiğini merak ettim. Kız onun gibiler için fazla zekiydi, gerçi kolundaki sarışın da eşit bir eşleşme için yeterince sönük görünüyordu.

Az önce ders kitaplarından birini düşürmüştü, bu o kadar acı verici bir şekilde belli ve kasıtlı bir hareketti ki Park kitabı almak için eğildiğinde gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Öne doğru eğildiğinde, taktığı gri-mavi eşarp aşağı doğru kayarak boynunun omuzlarıyla birleştiği yerde pembeler ve morlardan oluşan bir çiçek açmasını ortaya çıkardı ve kanımın kaynadığını hissettim.

Bu sabah Arken'in boynundaki ısırik izlerini gördüğümde sinirlenmiştim, ama onun bu iyiliğe bu iğneyle karşılık verdiğini fark etmek işleri daha da kötüleştirdi.

Yanıldığımı ve onu gerçekten iyi becerdiğini mi ima ediyordu? Onun üzerinde kendi izini bırakacak kadar zevk aldığı fikri mi? Bunun ne anlama gelebileceği, belki de bunun sadece bir gecelik bir ilişki olduğunu söylerken bana yalan söylemiş olabileceği potansiyeli? Park'ı kendisininmiş gibi sahiplenmesinin bir yolu muydu bu?

Değil. Senin. Endişelenme.

Bilinçaltım beni azarlamaya çalıştı ama umurumda bile değildi. Onun ilgisini hak etmiyordu, hele ki ağzının onun üzerinde olmasını hiç.

Ve sen de bilmiyorsun.
Evet. Bunun farkındaydım.
Aptalca bir şey söyleyemeden ya da yapamadan ters
yöne doğru kaçtım.

Özellikle eve gitmek istemiyordum, dışarı çıkmak da istemiyordum ve bu yüzden ofisimde tek başıma kara kara düşünmeye başladım. Dikkatimi dağıtmak ve acı ruh halimden kurtulmak için mektupları gözden geçirmeye çalışıyordum ama pek işe yaramıyordu. Muhtemelen bu soruşturmalar canımı sıkmaya devam ettiği içindir.

Dün gece Pyrhhan Muhafızları ortaya çıktıktan sonra burada kalmam gerektiğini biliyordum. Geride kalmalıydım, kalabalığı böyle bir kinle kızdıran adamı takip etmeliydim. Doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyordum.

Jeremiah ve Hans yaklaşık bir saat önce merkeze dönmüş ve en kötüsünü doğrulamışlardı. Bu davadaki en iyi ipucumuz ortadan kaybolmuş, hiçbir iz bırakmadan gitmişti. Ve tabii ki Pyrhan'ların hiçbirisi konuşmuyordu. O toplantıya katıldığını bildiğimiz kişiler bile ismi tanımamış gibi davrandılar. Sanki kimi sorduğumuz hakkında hiçbir fikirleri yokmuş gibi.

İçgüdülerime güvenmeliydim. Berbat ettim. Yine sıçtım.

Özellikle zehirli bir enerji yayıyor olmalıydım çünkü Jeremiah bile -ki o da en az benim kadar hayal kırıklığına uğramıştı- gelip kapımı çaldıktan sonra tereddüt eder gibi oldu.

"Öyle mi?"

"Oh. Özür dilerim, Kaptan. İyi bir zaman değil mi?" İçimi çektim.

"İyisin Jer. Ne oldu?"

"Can l sor sen bir şey sırala.. kişisel mi?"

diye sordu teğmenim, garip bir şekilde sırtını
kaşıyarak

Boyun. "Davayla ilgili değil."

"Neden her halükarda bana soracağın hissine kapılıyorum?"

"Beni iyi tanıdığın için mi?" Jeremiah güldü.

"Devam et o zaman," diye mırıldandım, önümdeki kâğıtları daha sonra kullanmak üzere düzgün bir yığın haline getirirken gözlerimi deviriyordum.

"Bakın, lütfen bunun için beni öldürmeyin ama sormak zorundayım. Arken'i ilk kez bir şeyler için yanında getirmeye başladığında, onu etrafta tutmaya... Hans ve ben bunun stratejik olduğunu düşündük. Çünkü o Işık Kanalı ve her şey. Onu kontrol altında tutmak istediğinizi düşündük. Komutanın istediği gibi."

Hiçbir şey söylemedim ama elimle hafif bir hareket yaparak devam etmesini işaret ettim.

"Yani, mantıklı geldi. Onunla arkadaş olmak muhtemelen bir çömezi yakından takip etmenin en kolay yolu olurdu."

"Bu kesinlikle izlenebilecek bir strateji, evet," diye düşündüm.

"Ama... bunu yapmanın tek nedeni bu değil, değil mi? En azından artık değil mi?"

Sebeup asla bu değildi ama bu çıkarımı ne doğruladım ne de reddettim. Kısa bir duraksamadan sonra Jeremiah'nın meraklı ifadesini inceleyerek tekrar konuştum.

"Fark eder mi?"

"Evet," diye cevap verdi, neredeyse hemen.

"Peki neden?" Jer tehlikeli bir zemine yaklaşıyor olsa da ses tonumu eşit ve suçlayıcı olmadan tutarak sordum.

"Çünkü biz kendimizinkini koruruz, Kaptan." Kaşlarımı kaldırdım.

"Sophrosyne'deki her vatandaşı korumaya yemin ettiniz, Teğmen. Yemin ettiniz," diye hatırlattım ona soğukkanlılıkla.

"Evet, efendim. Ama kız sizin için önemliyse, o zaman iş değişir."

Yine durakladım ve cevabımın ne kadar zor olacağını düşündüm. Bir yanımda, soruyu sorana meydan okumak istiyordu.

Arken'i şehirdeki herkesten farklı kılan şeyin tam olarak ne olduğunu açıklamasını istedim. Ama diğer yanımda onun tam olarak ne ima ettiğini biliyordu ve önemsemesi beni biraz etkilemişti.

"Kieran, her halükarda ona göz kulak olacağımızı biliyorsun. Ama... Senin kimseye yatırım yaptığını görmedim. Muhafızlar dışında kimseye. Bunun gibi değil. Onun gibi değil. Ve son zamanlarda tehditler ve kaçırılmalarla birlikte..."

Merakla başımı eğdim.

"Onu önemsiyor musunuz, efendim? Bizden biri mi?"

Teğmenimin açıkça anladığı şeyi inkâr edemeyerek iç çektim. Kız benim için önemliydi. İstedğimden çok daha fazla. Kabul etmek istediğimden çok daha fazla.

"Evet, öyle. Öyle," diye itiraf ettim.

"Bilmem gereken tek şey buydu, Kaptan."

Bir kez başımı salladım, Jeremiah'nın bakışlarından kaçınarak, elime aldığım başıboş mektuplardan biriyle özellikle ilgileniyormuş gibi davrandım.

"Bu arada," diye ekledi Jer. "Hans, ben ve birkaç çocuk bu gece The Clover'a gideceğiz. Kasabada birkaç gezici şovmen var, çoğumuz yarın izinliyiz ve bugün bok gibiydi - sarhoş olmak için çok iyi bir bahane gibi görünüyor. Var mısın?"

Kibarca reddetmek için ağzımı açtım ve sonra daha iyi düşününce bir an için kapattım. Arken de bu gece orada olmayacak mıydı?

Aksine, bu kibarca reddetmek için daha da büyük bir sebep olmalıydı. Daha saygılı bir adam olsaydım, Arken'e giriş sınavlarından sonra, benim düşünceli, aşırı korumacı kığım onun muhtemel taliplerini bir şahin gibi izlemeden rahatça dolaşabileceği bir alan tanırdım.

Özellikle saygılı bir adam olmamam çok kötü.

"Eh. Tabii, neden olmasın?" Dedim.

"Aferin, Kaptan!" Jeremiah neşeyle cevap verdi. "Hadi o zaman. Birazdan yola çıkıyoruz."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ARKEN

Bal viskisi ya da şarap konuşuyor olabilirdi ama tanrım, kendimi canlı hissediyordum.

Çok sık içki içmezdim ama Laurel'in hafta sonları yabancılarla içki içip dans etme alışkanlığıyla bir şeylerin peşinde olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Çok eğleniyordum. Ayrıca yaşadığım hayal kırıklığının etkisinden kurtulmaya da ihtiyacım vardı. Denemelerimin çoğunu geçmiş olmama rağmen Fiziksel Arcana dayanıklılık testini geçememiştim, bu da tekrar denemeden önce bir çeyrek daha beklemem gerektiği anlamına geliyordu. Bu dünyanın sonu değildi ve uzun bir ihtimaldi ama yine de. O lanet dersleri gerçekten almak istiyordum. Şimdiden o aetherbladelerin ellerimdeki ağırlığını arzuluyordum.

Yine de vızıltı yardımcı oluyordu. Likör dilimi kapladıkça, daha tembel, durgun bir neşeye ve aidiyet duygusuna kapıldım. Bu bana ilk defa

Graysen ve ben evimizin arkasındaki ayırllarda sevişmiştik; yavaş, ateşli ve ağır, ağırlaşmış uzuvlar ve çarpan bir kalbin garip bir yan yana gelişi. Garip ama zevkliydi.

Akademik dönem sona eriyordu ve Laurel'in küçük sosyal kulübünün çoğu derslerini tamamlamıştı. Hepimiz yaklaşan bir aylık tatilin, iyi arkadaşlığın ve gençliğimizin geçici özgürlüklerinin verdiği mutlulukla besleniyorduk.

The Clover'ın köşesinde, barın solunda makul büyüklükte bir sahne vardı. Bu geceki etkinlik için yerdeki masaların çoğu kaldırılmış, şehrin dört bir yanından insanlar gelen birkaç gezici grubun tadını çıkarmaya gelmişti. Bir yaylı algılar dörtlüsü şu anda Laurel ve benim dans pistinde kasıla kasıla yrmemize, gülmemize ve nefesimiz kesilene kadar birbirimizin etrafında dönmemize neden olan cesur, neşeli bir melodi çalıyordu.

"Tanrım, seni özlemişim," dedi bir süre serinlemek için meyhanenin arka tarafına oturduğumuzda. "Nasılsın Ark? Dün gece seni pek göremedim, Park tüm dikkatini üzerinde topluyordu."

"İyiydim," diye cevap verdim. "Gerçekten iyiydim aslında." Bana bilmiş bir bakış atarken gülümseme siacıtı.

"Bu arada sanırım Park bu gece burada. Bir tur daha atacak mısın?"

Güldüm. Bu kadının akllı bir karış havada. "Hayır, hiç sanmıyorum."

"İki kez vuracak kadar iyi değil mi?"

"Hayır. Ama tanrılar, bunu Kieran'a söyleme. Bu sabah bana o kadar çok bok attı ki," diye inledim.

Laurel homurdandı.

"Tabii ki yaptı."

Sesi imalarla doluydu, sanki bariz bir şeyi kaırıyormuşum gibi, ama oraya gitmek istemedim. Aceleyle konuyu değiştirdim.

"Peki ya sen? Hala Cypress ile birlikte misin, yoksa ben gittikten sonra dün gece nihayet ayrıldınız mı?"

Arka plandaki müzik hafif bir balada yavaşlarken Laurel yüzünü buruşturdu. Mola vermek için iyi bir zaman seçmiştik, öyle görünüyordu ki çiftler piste çıkıp aşk dolu gözlerle ve samimi kucaklaşmalarla birlikte sallanmaya başladılar.

"Aslında bu sabah ilişkimizi bitirdim. Pek memnun olmadı. Her şeyin biraz ani olduğunu iddia etti," diye açıkladı Laurel umursamaz bir tavırla.

Homurdanma sırası bendeydi. Laurel'in dn gecenin büyük bir bölümünü sarhoş bir halde eski kız arkadaşının kucağında geçirdiği düşünülürse, bu ani bir çıkış gibi görünebilirdi. Ama benim en mütevazı görüşüme göre, Cypress Glass zarif bir ayrılışı hak etmiyordu. İyi ki kurtulduk.

Laurel şarabından bir yudum alırken sırtarak, "İyi tarafından bakarsak, bu, bu yılın başlarında benden kaçan kişinin peşinden gitmekte zgr olduğum anlamına geliyor," dedi. "Biliyorsun... belli bir mirasçının."

Ama tabii ki. Ne kadar da Laurel. Clay Hanesi'nin varisi Hanna Cragg'in peşini bırakacağından emin değildim. Onu suçladığımı da söyleyemezdim. Kadın muhteşem, yoğun ve güçlüydü. Tam onun tipi.

"Bu gece burada mı?"

"Henüz emin değilim," dedi Laurel suratını asarak. "Onu görmedim ama içeri girerken kardeşlerinden birini gördüm, yani bu mümkün."

"Hangi kardeş?"

"Anders."

İkimiz de aynı anda yüzümüzde hafif bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi ve ardından kahkahayı patlattık. Adamla resmi olarak yüz yüze tanışmamıştım bile ama n ondan önce gelmişti.

Tanrım, bu geceye gerçekten ihtiyaım vardı. Müzik yeniden yükselmeye başladığında ballı viskimden kalanları yudumladım ve dans pistine geri dönmeye hazırlandım. Bu tür bir sosyal enerjiye sadece küçük patlamalarda sahip oluyordum ve bu andan yararlanmak istiyordum. Bazı anılar biriktirmek.

Şansa bakın ki, bir anı birdenbire beliriverdi ve beni onun yerine geçirmeye hazırды. Lanet olası hayatımda gördüğüm en muhteşem kadınlardan biri kendinden emin bir edayla ikimize doğru yaklaşıyordu, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

O kadar güzeldi ki.

"Sia!" Laurel ciyak ciyak bağırdı, masamıza doğru kedigil bir gülümsemeyle ilerleyen uzun boylu, çarpıcı kadını açıkça tanıyordu. Arkadaşım heyecanla bana döndü, tanışmak için sabırsızlanıyordu.

"Arken, bu Sienna Makar. Tanrım, ikinizi tanıştırmak için can atıyordum. Sienna, bu Arken - sana bahsettiğim Işık Kanalı!"

Makar. İsmi tanıdım. Bu, Sophrosyne'deki diğer birkaç Gölge Kanalından biri olan Lord Markus Makar'ın kızıydı. Gölgeler Evi'nin varisi.

"Bana Sia de," diye mırıldandı ve kusursuz manikürlü elini uzattı. Kabul etmek için uzandığımda, yumuşak kavrayışının normalde olabileceğinden bir an daha uzun süre kalmasına izin verdi.

"Dans etmek ister misin, Işık Taşıyıcısı?"

Doğu Denizlerindeki Işık Kanalları için kullandıkları terim olduğunu öğrendiğim bu son kelimeyi söylerken hafif Irrosi aksanı belirgindi.

Viskinin sıcaklığı zaten yanaklarımın altında çiçek açmıştı ama Sienna Makar'ın gözlerindeki boğucu bakış kızarıklığı kesinlikle yoğunlaştırıyordu. Beni oturduğum yerden zarafetle kaldırmasına izin verdim ve ilk başta bana attığı meraklı küçük gülümsemeye karşılık verdim.

"Çok isterim."

Sienna'nın beni dans pistine doğru götürmesine izin verirken Laurel'la göz göze geldim ve sııttım. Kieran'ın bu sabahki sözlerini yansıtırcasına kaşlarını kaldırarak bardağını bana doğru eğdi.

Benim yapmayacağım bir şeyi yapma.

Entrika, cazibe ve viski damarlarımda dönüyor, kan ve eter ile dans ediyordu. Ne diyebilirdim ki? I

Shadow Conduit'lere karşı biraz ilgisi vardı.
Ve bu gece gittikçe güzelleşiyordu.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

KIERAN

Yonca'ya vardığımızda kendimi seyrekleştirdim - ara sıra adamlarımla sohbet etmek için odanın karanlık köşelerinde oyalandım, ama daha çok Gölgeler'e geri döndüm. Eminim hepsi benim en iyi yaptığım şeyi yapacağımı düşünmüşlerdir: Odadaki en güzel yaratığın dikkatini çekmek için balık avlamak.

Bu durumda, söz konusu yaratığın dikkati zaten meşguldü, bu yüzden uzaktan gözlemlemek ve tek bir kadeh kırmızı şarap içmek için ikinci kata çıktım. Hepsi de sarhoş olmak ve sevişmek için burada olan adamlarımın moralini bozmaktan kaçınmak istedim.

Arken'in kolunda Sienna Makar'la dans pistinde süzülüşünü izlerken kiskandım mı, yoksa manzaranın büyüüne mi kapıldım bilemiyordum. Aslında ikisinden de biraz.

Çünkü ikisi de görülmeye değer bir manzaraydı; Arken'in kremi porselen teni, Arken'in derin teniyle tezat oluşturunuyordu,

Sienna'nın parlayan vücudunun koyu kahverengisi, kürek kemikleri ve köprücük kemikleri boyunca uzanan gümüş Irrosi dövmeleleriyle süslenmişti. Arken'in saçları serbest ve dalgalıydı, Sienna'nın önderliğinde her döndüğünde etrafında bir hale gibi dalgalanıyordu. Makar'ın elbisesi dar ve açıkken, Arken daha tipik bir kıyafet olan, mükemmel kıvrımlarını vurgulayan dar deri korsajlı, bol keten bir elbise giymişti.

İkili, Işık ve Gölge'nin ilahi bir kadın portresini çizdi ve birleşik güzellikleriyle odanın geri kalanını kesinlikle yok etti. Dans pistinin yarısını tamamen büyülediler ve bunu bildiklerinden oldukça emindim. Makar kesinlikle biliyordu.

Kötü, kötü kadınlar.

Dürüst olmak gerekirse, bir yanım Arken'in bir kez olsun bu kadar rahat ve kaygısız hareket ettiğini görmekten gerçekten memnun oldu. Muhteşem Gölgeler Varisi'nin kollarında gülüyor ve kızarıyordu.

Bazen arkadaşlığımızın Arken'e zarar verdiğinden endişeleniyordum. Hem zamanına hem de ilgisine karşı açgözlüydüm, vermeye istekli olduğu her şeyi hevesle alıyordum. Yine de onu bilinçli olarak akranlarından uzaklaştırmış değildim ve birçok kez benim arkadaşlığımı Atlassian seçkinlerinininkine tercih ettiğini söylemişti. Ona inanıyordum ama daha uygun bir akran grubunun ortasında pırıl pırıl ve kaygısız olduğu böyle anlarda merak etmeden edemiyordum...

Makar'ın eğilip Arken'in kulağına bir şeyler fısıldamasını izlerken, bu uyumluluğun bir gün gerçekleşmesi halinde bu ikilinin Işık ve Gölge Evi'nde ne kadar korkunç bir güç merkezi oluşturacağını fark ettim. Şarabımdan bir yudum daha aldım ve acı tanenlerin tadının kendi acı kıskançlıklarımınla karışmasına izin verdim.

Gerçekten kendimi aşmam gerekiyordu.

Aşağıdaki katlara bakan balkonun karşısından, aynı şeyi izleyen bir çift göz daha fark ettim.

kadınlar dans ederken, Sienna kollarını Arken'in boynuna dolamış açgözlülükle bakıyordu. Koyu kahverengi gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı ve kadehini onaylarcasına eğdi. Onunla şu anda uzaktan bile olsa aynı ilgi alanlarına sahip olduğumuzu ima ettiğimde yüzümü kaplayan hain kaşlarımı göremeden bakışlarına geri döndü.

Anders Cragg bir ahmak ve sapıktı.

Bu piç kurusu, fısıltılarını duyduğum tek suçlama hafif kadın düşmanlığı, sarkıntılık ve yatmak istediği kadınlara karşı genel olarak nahoş ve talepkâr olmak olduğu için kendini şanslı saymalı. Bunun ötesindeki herhangi bir şey onu benim boktanlar listeme sokardı ve babasının ne kadar güçlü olduğu umurumda bile değildi. Gölgelede yaptığım ve Yaşlı Muhafızlar için tamamen kayıt dışı olan bir avuç şey vardı ve şehrimde istismarcılara katlanmadım. Hiç çekmedim, çekmeyeceğim de.

Müzik yeniden yavaşlamaya başlamıştı ve dikkatimi hâlâ gülümseyen ve kahkahalar atan Arken'e çevirdim. Koyu kahverengi yelesi biraz dağılmıştı, yüzü kızarmıştı ve diğer birkaç arkadaşının oturduğu masaya doğru ilerlerken Sienna'ya yaslanarak düz bir çizgide yürümekte zorlanıyor gibiydi. Makari'nin kolunda sallanıyor, bedenler denizinde yavru bir geyik gibi salınıyordu.

Kendi kendime kıkırdadım.

Arken zil zurna sarhoştı ve ben bunu tuhaf bir şekilde sevimli buluyordum. Onu daha önce hiç çakırkeyif gördüğümü sanmıyorum.

Park da daha önce dans pistindeydi ve Sienna Makar'daki üstün ödüle odaklandığı için ona aldırış etmemişti. Makar'ı ben de kıskanmış olsam da, diğer erkeğin sıradan bir kaçamak olduğunun doğrulanması, günün büyük bir bölümünde içimi kemiren karanlık ve sağlıksız yanıma memnun etti. Çünkü ben daha çok

Arken'in bir ilişkiden diğetine sivrulmasını izlemektense,
onun gerçekten birine aşık olmasını izlemeyi tercih ederim.

Bu berbat bir şey ve sen de bunu biliyorsun.

Evet.

Başka yeni ne vardı?

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARKEN

Eğer bu kadar hafif olmasaydım, muhtemelen şu anda Sienna Makar'la birlikte eve dönüyor olurdum.

Ne yazık ki viski, şarap ve çok fazla dansın karışımı odayı döndürmeye ve midemi bulandırmaya başlamıştı. Çekici kadın nezaketle bana bir bardak soğuk su getirmeyi teklif ettikten sonra biraz sersemlemiş hissediyordum. Beni canlı canlı yiyip bitirebilecek utancın normal yanmasını hissedecek kadar ayık değildim ve bunun için tanrılara şükrediyordum.

Masadan aldığım bir parça ekmeği kemirirken gözlerimin amaçsızca dolaşmasına izin verdim. Göz ucuyla kuzguni siyah saçlarla dolu bir kafanın arkasını gördüğüme yemin edebilirdim, belli bir muhafızın belirtisi olan o dağınık yarım topuzun içine çekilmişti. Yoksa bu sadece hüsnükuruntu muydu? Yapmakta olduğum sıradan sohbetin yarısında düşünce trenimi tamamen kaybetmiştim.

"Birini mi arıyorsun?" Sienna hafifçe sordu ve Laurel meraklı bir kaş kaldırdı. Başımı şiddetle salladım ve bu hızlı hareketin başımı döndürüp midemi bulandırmasından hemen pişmanlık duydum.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, avucumu başıma bastırarak.

Odanın diğer tarafından birinin müzik eşliğinde Sia'nın dikkatini çekmek için seslendiğini duydum. Yanlarına gidip onları selamlamak için ayağa kalktığımda, üst üste dizilmiş gümüş yüzüklerle süslü iki ince parmağıyla çenemi nazikçe kaldırdı.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Arken," dedi, o doğal çapkınlık sesine geri dönmüştü. Kızardım. "O suyu içmeye devam et, güzelim. Sonra görüşürüz."

Ayılmaya başladığımda, bir saat boyunca içtiğim birkaç bardak suya rağmen başım durmaksızın zonkluyordu. Çalan ikinci grubun ilki kadar yetenekli olmaması da işe yaramadı ve yanlış bir melodide koparılan her yanlış akor sinirlerimi ciddi şekilde bozmaya başlamıştı.

"Hey," diye seslendim Hanna Cragg'le derin bir sohbete dalmış olan Laurel'e. "Sanırım ben dışarı çıkacağım."

"Emin misin?" Laurel dudağını ısırarak ve çelişkili görünerek sordu. "Seninle eve kadar yürümemi ister misin?"

"Tabii ki hayır, kadın. Ben iyiyim. Sana iyi geceler, tamam mı? Çok fazla yaramazlık yapma," diye güldüm.

"Söz vermiyorum," diye sırtarak cevap verdi. "Eve sağ salım döndüğünde bir not gönder, tamam mı?"

"Tabii, tabii."

Sophrosyne'e ilk geldiğimde kısa bir süre için Laurel benim tek arkadaşım olmuştu. Her ne kadar benimle aynı derinliği paylaşmasak da

Kieran'la geçirdiğim bu günlerde, birlikte geçirdiğimiz zaman çok az olsa da onu hayatımda gördüğüm için hâlâ minnettardım. Benim için çok ihtiyaç duyduğum bir örnek olmuştu; Atlassian seçkinlerinin soylu ve ayrıcalıklı çocuklarının da iyi insanlar olabileceğini hatırlatmıştı.

Bu dünyanın daha fazla iyi insana ihtiyacı vardı.

Dışarı çıktığımda soğuk akşam havasında titredim, vücut sıcaklığım kış sonunun buz gibi rüzgârları tarafından şok edilmişti. Yanan ateşler ve dans pistinin sıcaklığı arasında Clover'ın içi sıcacıktı ve daha önce yanıma bir kazak almayı akıl edememiştim.

Meyhanenin arkasındaki ara sokağın ağzına doğru ilerledim, orada açık bir şenlik ateşi çıtırdıyordu, bir avuç başıboş öğrenci sarma tütünlerini ve wyldweed'lerini içiyor, kendi aralarında konuşuyorlardı. Ateşin yanında ellerimi ısıttım, kendime saklandım ve artık sertleşen kaslarımı birkaç dakika dinlendirdikten sonra ara sokaktan aşağı inerek daireme doğru yol aldım.

Zihnimin amaçsızca dolaşmasına izin veriyordum, ensemde bir karıncalanma hissettiğimde daireme doğru sadece birkaç metre gitmiştim. Takip edildiğim hissine kapıldım ve gezinen ayak sesleri de bunu doğruladı.

İç çekerek döndüğümde iyi giyimli, kıvırcık saçlı, koyu renk gözlü bir erkeğin küstah bir sırıtışla bana baktığını gördüm. Biraz tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordum. Başım hâlâ zonkluyordu ve bitkin düşmüştüm. Belki de henüz tamamen ayılmamıştım.

"Arken, değil mi?" dedi, kişisel alanıma girmek için birkaç adım daha yaklaşarak.

"Doğru," dedim yavaşça. "Özür dilerim ama tanışmış mıydık?" "Mm, keşke," diye cevap verdi. "Ama sanırım sen benim

Kardeşim, Hanna. Ben Anders. Anders Cragg."

Sözleriyle birlikte dudaklarından kibir ve gurur karışımı bir ifade döküldü ve gözlerinin üzerimde gezinmesini izledim

utanmadan, orada burada bariz bir uygunsuzlukla oyalanarak.

"Sizinle tanıştığima memnun oldum," dedim başımı saygıyla eğerek.

Kendimi affettirmeye hazırlanıyordum ki bana doğru bir adım daha attı, bu sefer nefesindeki içki kokusunu alabileceğim ve gözlerindeki camı bakışı görebileceğim kadar yakındı. Hâlâ sarhoş olduğu belliydi.

"Oh, seninle bundan daha fazlasını yapmak isterim," dedi, sesi kalın ve ağırdı, gevelemenin eşliğindeydi. "Sen ve o Makar kızı bu gece, tanrılarım. Hel'den bile daha ateşli. Onun evine mi gidiyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdim, aramıza biraz mesafe koymak için ölçülü bir adım geri çekildim. "Aslında bu gece için eve gidiyorum, yani sakıncası yoksa..."

"Hadi ama. Böyle yapma güzelim," dedi, tekrar öne çıktı, gözleri görünür bir kızgınlıkla kısılmıştı.

Hanna'dan sonra Clay Hanedanı'nın varisi olarak -Bu adamın sık sık istediğini elde ettiğinden emindim ama uzaktan yakından ilgilenmiyordum bile. Şu anda kendimi tam olarak güvende hissetmiyordum ama Anders devam ettikçe rahatsız olmaya başlamıştım. Eğer uzaklaşmaya başlarsam, onun da beni takip edeceğini hissediyordum.

"Sorun nedir? Sadece kadınlar için mi gidiyorsun? Oho, fikrini değiştirebilirim," dedi, gözleri arzuyla kararmıştı. "Bana bir tur ver, güzel şey. Hel, Sienna bile katılabilir."

Öğürme isteğime direndim. Abyss beni aldı, bu adam bir domuzdu.

Küstah herif bir adım daha atarak beni duvara yasladı. Kolunu belime dolamak için uzattığında, bir yumruk atmaya hazırdım... Ve sonra onu hissettim. Daha arkamızdaki köşeyi dönmeden Gölgelelerini hissettim.

"O elin sende kalsın istiyorsan Anders, kendine saklamayı öneririm," diye mırıldandı tanıdık bir ses karanlıkta.

Cragg döndü ve çenesini dik tutarak tekrar doğrulmadan önce hafifçe soldu.

"Ah. Bu gece düzüştüğünüz parçanın bu olduğunu fark etmemiştim, Kaptan. Önemli değil. Yakında onunla işiniz bitecek ve ben de sıramı alacağım, ha?"

"Açıklığa kavuşturmama izin ver Anders," Kieran'ın sesi artık keskindi, ikimize doğru birkaç adım atarken tehditkâr bir hırıltı çıkarıyordu. "Bu uyarının bitiş tarihi yok. Davetsiz olarak ona bir daha dokunursan neler olacağını görürsün."

Omzumun üzerinden baktığımda, Kieran'ın hançerlerinden birinin kabzasını sıkıca tuttuğunu ve Gölgelerinin birleşmeye başladığını görebiliyordum.

Kahretsin.

"Sonunda duruldun mu Vistarii? Yoksa bunu sadece ikinci bir şans için mi yanında tutuyorsun?" Anders bana dönmeden önce tısladı. "Erkeğinin kaç tane amcığının ve siki içinde boğulduğunu bilmek istemezsin, sevgilim. Biraz daha temiz bir şey tercih etmez miydin?"

Dik dik bakan gözleri hiç de temiz değildi.

"Ayrıca kızım, duymadın mı? Vistarii bazı boktan işlerle uğraşıyor."

"O benim arkadaşım, seni pislik," diye tükürdü Kieran.

Gölgelerinin daha da yayıldığını, sıkı yumruklarının etrafında kıvrıldığını görebiliyordum. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Beni korkutmak istemiyordu ama neler yapabileceğini çok iyi biliyordum.

"Senin hiç arkadaşın yok, Vistarii, seni pis sikik-" Anders başladı ve Kieran ileri doğru tehditkâr bir adım daha atarak saldırmaya hazırlandı.

Sertçe nefes alarak önüne geçtim. Artık içgüdülerimle hareket ediyordum. İçgüdüyle. Kendi arcana'mı çağırmak yerine onun Gölgelelerinden çektim ve bir de ne göreyim, avucumda anında yanan bir aether bıçağı oluştu,

Cragg'in boğazına dayadığımda, özür dilemeyen bir ışıkla yanıyordu.

"Aslında öyle. Eğer benim iyiliğimi istiyorsan, Anders, Hel'e hakaret ederek bunu elde edemeyeceğinden emin olabilirsin," diye hırladım ve yüzümün muhtemelen daha önce umduğu boş, tatlı gülümsemeye yerleşmesine izin verdim. "Şimdi siktirip gidebilirsin. Seni mutlak pislik."

Clay Hanesi'nin adi varisi kaşlarını çattı ama birkaç adım geri çekildi.

"Onun gibilerle takılarak deli bir orospu olacağını bilmeliydim. Keyfin bilir, fahişe," diye tükürdü, topuğunun üzerinde döndü ve meyhaneye doğru geri çekildi, Kieran ve beni karanlık sokakta yalnız bıraktı.

Yavaşça nefes verdim, bıçağın dağılmasına izin verdim, ellerimde hala sıcak hissettiren eteri serbest bıraktım. Kieran'a döndüğümde, gözlerindeki bakış... yoğundu.

"Sen... Kahretsin, bunu yapmamalıydın, Arken," dedi sessizce, bir elini saçlarında gezdirerek.

O haklıydı. Onun aether'ından rızası olmadan o şekilde çekmem uygunsuzdu. Sinirlenmişim ve Yüksek Bilge'nin paralel bir kaynaktan çektiğinizde bir aetherblade çağırmanın daha kolay olduğundan bahsettiğini hatırlayarak bir anlık dürtüyle hareket etmişim.

Doğal elementlerden yararlanabildiğim gibi başka birinin tezahür etmiş arcana'sından yararlanmanın mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum ama Kieran'ın Gölgeleleri'ni o anda kullanmak daha kolay olmuştu.

"Haklısın. Özür dilerim, Kier. Daha önce sormalıydim _."

Alay etti. "Öyle demek istemedim. Anders'i tehdit etmemeliydim demek istedim. Benim için değil. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. "Sana göre değil" derken Hel'i mi kastediyorsun? Hıyarlık yapıyordu!"

Kieran iç çekti.

"Elbette, Arken, kendini uygun gördüğün şekilde savun, ama beni savunmana gerek yok... Bırak da kötü adam ben olayım.

İkimiz de, tamam mı? Bu hakareti hemen affetmeyecektir." "Umurumda bile değil."

"Yapmalısın. O bir varis."

"O bir pislik."

"Evet, o da var. Ama yine de. Kimi tehdit ettiğin konusunda dikkatli olmalısın, özellikle de lanet olası eter kılıçlarıyla."

"Ee, evet. Bunun için tekrar özür dilerim," dedim beceriksizce, o gizli kılıcı bu kadar çabuk çıkarmak için ne yaptığımı bilip bilmediğini merak ederek.

"Aether'ımı istediğin zaman çalabilirsin, Küçük Kanal."

Bu soruyu cevaplamış oldu. Biraz kızarak gözlerimi kaçırdım. Bu ifade neden bu kadar samimi hissettirmişti?

"Aslında oldukça etkileyiciydi. Tahmin edeyim, bunu daha bugün giriş sınavlarında öğrendin."

Utangaç bir şekilde başımı salladım.

"Lanet olsun, kadın. Hiç kimse sana sinir bozucu derecede yetenekli olduğunu söyledi mi? Buradaki çoğu Conduit bunun yarısı kadar bile hızlı yapamaz. Dördüncü ve beşinci sınıf öğrencileri bile."

Sistemimde hala alkol varken egoma vurulan bu darbeye ihtiyacım yoktu.

"Yapabilir misin?" Merakımı yenemeyerek sordum. Kieran kaşlarını çatı. "Bir aetherblade çizmek mi? Elbette yapabilirim." "Yani, tabii ki. Ama onu benim arcana?"

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Hiç denemedim. Hiç ihtiyacım olmadı."

Açık avucumun içinde küçük bir ışık küresi çağırdım ve ona sundum ama o sadece güldü.

"Bıçağı hızlıca çıkarmak için aether'ını çalmama gerek yok, Küçük Kanal. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama ben de daha hızlıyım."

Gerçek hançerlerini yanlarına geri koyup, ağırlığını savaş için tasarlanmış gibi görünen bir duruşa kaydırırken başımı eğdim.

Hızlı bir nefes aldı ve saniyenin çok kısa bir süresinde, az önce kaldırdıklarının gölgeli aynaları olan iki kusursuz hançer elinde belirdi. Gözlerim irileşirken bana ukala bir sırıtış attı.

"Gördün mü?"

"Kahretsin," diye nefes aldım.

"Hepsi bu değil," dedi sinsi bir göz kırpmayla. Aether'i serbest bırakmasını ve ardından aynı duruşu takınarak gerçek hançerlerini tekrar çıkarmasını izledim.

Gölgeler ellerine doğru ilerlerken, kabzaları kavramasını güçlendirmek istercesine bileklerini sararken hayranlıkla baktım. Gölge aether yayıldı ve bıçakların kendisini tamamen karanlıkla kapladı, sanki Kieran Abyss'in keskin kenarlarını silah olarak kullanıyormuş gibi.

Tekrar güldü ve sanki sadece bir dumanmış gibi aether'i silkeledi, hançerlerini kınına soktu ve saçlarımı karıştırmak için uzandı.

"Dediğim gibi. Bunu yapmana gerek yoktu, çömez. Çok korkutucu olabilirim."

"Bundan hiç şüphe etmedim. Çok tehditkâr bir auranız var." Homurdandı.

"Yine de, eğer o şekilde araya girmem iğrenç ya da saldırgan bir şeyse özür dilerim," dedim içtenlikle. "Ben sadece... bir an için biraz korumacı davrandım. Seninle konuşma şekli hoşuma gitmedi."

Birinin Kieran hakkında kötü konuştuğunu ilk kez duymuyordum ama bu pek yaygın da değildi. Büyüleyiciydi ve şimdiye kadar karşılaştığım çoğu kişi tarafından seviliyordu. Tahmin etmem gerekirse, buralarda ondan hoşlanmayanlar terk edilmiş eski flingler ya da rütbelerini ne kadar hızlı tırmandığını kıskanan muhafızlardı.

"Benim için endişelenme, Arken. Ben buna alışkınım. Pek de haksız sayılmazdı, biliyorsun," dedi Kieran omuz silkerek. "Sen ve benle ilgili ilk kısım hakkında değil tabii ki ama uyuyorum."

etrafta. Gerçekten arkadaşım yok. Çoğu insan bunu fark etmez. Çoğu insan pek bir şey fark edecek kadar yakın ilgi göstermez aslında ama Anders meraklı bir piç."

Gerçekten arkadaşım yok.

"Ben senin arkadaşınım," dedim ters ters bakarak, biraz incinmiş bir halde.

Yatıp kalkması umurumda değildi. Küçük bir parçamın onu kıskandığını kabul ediyordum ama stres atma tercihi yüzünden ona kızmıyordum.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diye kabul etti. "Özür dilerim Asher. Kurallarımın çoğunun istisnası olduğunu biliyorsun. Ve yanımda olduğun için şanslıyım."

Gözlerimi devirdim.

"Evet, onurunu korumak için Clay Hanesi'nin varisine bıçak çekecek birine ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin," diye şaka yaptım.

Gülümsemesine karşılık vermeden önce gözleri kısa süreliğine karardı. "Evet, bana bir iyilik yapar mısın? Bunu bir daha asla yapma, kadın." "Söz vermiyorum."

İnledi ve ben de ona kazanan bir gülümseme verdim. Yani gerçekten, ne bekliyordu ki?

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KIERAN

"Senden nefret ediyorum Kieran," diye inledi Arken, ben standart cep saatimi uzatırken o altın geyik gözleri öldürücü bir niyetle dolup taşıyordu.

Hâlâ saniyeleri sayarak aşağıya bakarken sııttım.

"Bunu sizin istediğinizi hatırlatabilir miyim?"

İkimizin de şu anda burada bulunmamızın, vardiyam bittikten sonra Yaşlı Muhafızlar'ın karargâhındaki boş bir eğitim odasını ödünç almamızın tek nedeni, birinin aklına üçüncü yıl kursuna birinci yıl Conduit'i olarak girmesi gerektiğinin gelmesiydi.

"Güç ve dayanıklılık eğitimi için yardım istemiştim," diye homurdandı. "Zalimce ve olağandışı bir ceza değil."

"Bu pek de ceza sayılmaz," diye karşı çıktım - gerçi fırsatım olsa onu cezalandırmak için birçok yol düşünebilirdim. Yanağımın içini ısırdım, özellikle dikkatimi dağıtan, kuşkusuz yinelenen şu düşünce zincirini kovmaya çalıştım

düşündüm. "Üzerine fazla gitmeyeceğim, Asher. Otuz saniye daha, bunu yapabilirsin."

"Bu iş sende," diye falsetto taklidi yaptı ve saniyeler ilerledikçe biraz titreyerek de olsa tahta pozisyonunu korumaya devam ederken gözlerini devirdi.

Bugün çekirdek çalışmasına odaklandık - tartışmasız Physical Arcana gibi bir şey için hazırlık eğitiminin en hayati unsuru... ve bundan kesinlikle nefret etti. Dürüst olmak gerekirse, bu benim için sadece daha eğlenceli hale getirdi. Onun o keskin ve hınzır diline bayılıyordum. Özellikle de bana doğrultulduğunda.

"Enerjini yüksek tut, seni küçük velet, biz de koşu devrelerine geri dönelim."

Arken'in bugünlerde karın çalışmasından daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da kardiyoydu. Daha spesifik olarak, koşmak. Ama bence bu daha çok dışarıda koşmak zorunda olmamızla ilgiliydi, bu da tabii ki hem terli olma hem de halk tarafından algılanma riskini beraberinde getiriyordu.

İçinden küfretti, sonra kaşlarını çattı ve titrek bir nefes vererek bakışlarını yere sabitledi.

"On. Dokuz. Sekiz... Kalçalarını yukarı kaldır. İşte böyle. Yedi. Altı. Beş. Dört. Üç. İki. Aaaaa ve bir," dedim nefesimin altından kıkırdarak, altındaki eğitim minderine kararsızca düşerken. "İyi iş, Küçük Kanal."

"İyi iş, Küçük Kanal," diye tekrar taklit etti, tiz ve alaycı sesi avuç içimin seğirmesine neden oldu. "Artık antrenmanlara geri dönebilir miyiz?"

"Kibarca sorarsan belki," diye mırıldandım ve saati kapatıp pantolonumun cebine geri soktum. Paltomu çıkarmış olmama rağmen teknik olarak hâlâ üniformalıydım. "Beni şimdiden dizlerimin üzerine çöktürdünüz Kaptan," dedi Arken.

mırıldandı. "Daha ne istiyorsun?"

Lanet olası Hel, tam bir baş belasıydı. Zaman geçtikçe, Ark ve ben birbirimize karşı daha rahat hissettikçe, o ve ben birbirimize daha da yaklaştık.

Neredeyse her konuşmamızın arasına sıradan flörtler ve imalar sıkıştırıyorduk. Yine de sözümüzü tutmuştuk, platonik kalmaya devam etmiştik. Ama kader böyle şeyler söylediğinde.

Pantolonunda tut, pislik.

Evet, evet. Kuralları biliyordum. Lanet kitabı ben yazdım.

"Minnettarlığını genellikle böyle mi gösterirsin?" Yine de sırttım.

"Duruma göre değişir," diye sırtarak cevap verdi. "Değişir mi?"

"Tam da minnettar hissettiğim gibi." Homurdandım.

"Dövüşmek istiyorsan kıcını kaldır, fahişe."

Arken kendini ayağa kaldırıp zıplarken inledi. Her ne kadar bu eğitim seansları boyunca sızlanmayı ve şikayet etmeyi sevse de, gözlerinde her zaman var olan bir hırs parıltısı da vardı. Daha güçlü olmak istediğini söylediğinde bunu kastettiğini biliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, kadının zaten ne kadar güçlü olduğunun farkında olduğunu bile sanmıyorum. Vücudunu gizemli potansiyeliyle uyumlu hale getirdiğimiz anda, Küçük Kanal durdurulamaz olacaktı. Hesaba katılması gereken mutlak bir güç.

Odanın köşesinde asılı duran çarpıcı çantaya doğru başımı salladım, diğer cebime uzandım ve ona bir çift el sargısı attım.

"Yine pozisyon alma ile başlayalım. Git torbaya birkaç yumruk at, bana geçen haftadan ne kadar hatırladığını göster."

"Ben de bugün benim çarpıcı mankenim olmanı umuyordum," diye alay etti.

"Hedefin ben olduğumda bana kızılıyorsun, Ark."

"Çünkü kendini tutuyorsun."

Homurdandım. "Yapmak zorundayım ve bunu sen de biliyorsun. Seni bir oyuncak bebek gibi oradan oraya savurmayacağım."

Arken omuz silkti. "Belki de biraz savrulma havasındayım."

"Çenenı kapatıp pozisyonunu alacak mısın?" İnledim. Tanrım, tam bir baş belasıydı ve bugün gerçekten ender rastlanan bir formdaydı.

Sinsi yaratık sadece kıkırdadı ve bana ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteren bir adımla çarpıcı çantaya doğru ilerledi. Başımı salladım ve su tulumumdan bir yudum alarak onu izledim.

Arken ilk birkaç yumruğunu atarken duruşu düzgündü. Belki biraz genişti. Bakışlarım vücudunun alt yarısına kaydığında, kısa süreliğine kendimi bir anlık zevk düşkünlüğüne kaptırdım. Kendimi savunmam gerekirse, çok güzel bir manzaraydı. Tanrım, şu kalçalar. Ona aldığım antrenman taytının yumuşak, esnek derisiyle kaplanmış olan Arken'in cömert kalçalarının, geniş uyluklarının ve sinir bozucu derecede kusursuz poposunun her bir kıvrımı mükemmel bir şekilde sergileniyordu.

Keskin bir nefes çekerek gözlerimi tekrar yukarı kaldırdım ve- oh, lanet olası Hel.

Aslında niyetim yoktu ama gözlerim boynuna odaklanmıştı; koyu renk buklelerini yüksek, canlı bir at kuyruğuyla arkadan bağladığı için boynunun zarif ve solgun uzunluğu ortaya çıkmıştı. Kulağının arkasından süzülen tek bir ter damlasının içime doğru nabız gibi atan bir ısı dalgası göndereceğini pek de beklemiyordum. Genellikle onun nefessiz kalışını, pembeleşmiş yanaklarını ya da bu eğitim seanslarındaki herhangi bir ter miktarını kendi sapkın cihazlarım için yeniden yorumlamaktan daha iyi bir öz kontrole sahiptim, ancak zihnim şu anda oldukça... yaratıcı hissediyordu. Arken'in dili bu öğleden sonra her zamankinden daha kirliydi.

Bunun, geçen hafta Laurel'le birlikte yeni bir meyhaneyi denemeye karar verdiklerinde, beni istemeden de olsa birini eve götürürken yakalamış olmasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Ark ertesi sabah bana biraz kuru davranmıştı, ama dürüst olmak gerekirse o zaman bunu pek düşünmemiştim. Kıskançlık olarak yorumlamamıştım, çünkü onu tekrar güldürmem sadece beş saniye sürmüştü.

iyi niyet. Platonik anlaşmalar bir yana, bugünkü tutum biraz kıskançlıktan ziyade intikam gibi geldi.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir, Küçük Kanal.

Birkaç kısa adım beni gözlemlediğim yerden alıp Arken'in kişisel alanından sadece birkaç santim uzağa götürdü. Yavaşça, botumun yan tarafıyla sol açısına tekme attım.

"Biraz fazla geniş. Ayaklarının kalçalarıyla aynı hizada, omuzlarının altında durmasını istiyorsun, böylece dengeni koruyabilirsin," diye talimat verdim.

Arken dilini bana doğru uzattı ama daha fazla şımarıklık yapmadan itaat etti. Dilimi ısırarak, onu gözlerimle soymak yerine ona yardım etmeye odaklanmaya çalıştım ve bu yüzden duruşunu, pozisyonunu ve vuruş çantasını döverken hareket etme şeklini incelemeye devam ettim.

Ona nasıl dövüleceğini öğretmeye çalışmıyordum, bu Fiziksel Arcana eğitmenlerinin işi olacaktı. Bununla birlikte, biraz boks onun dayanıklılık ve biraz kas geliştirmesine yardımcı olacaktı ve vücudunun gizemli dövüşle mücadele edebilmesi için her ikisine de ihtiyacı olacaktı.

"Aht-" dedim sertçe, sol yumruğunu çantaya çarpmadan yakaladım. "Başparmağını böyle içeri sokman konusunda sana ne demiştim?"

Arken'in küçük elini kendi elimle düz bir şekilde açtım, aramızdaki boyut ve renk kontrastı biraz komikti. Parmaklarını geriye doğru kıvırdım, başparmağını yumruk yaptığı parmaklarının altına değil üstüne yönlendirdim.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında, kaşları çatılmıştı. "Özür dilerim."

Gözlerimi devirdim. "Benden özür dileme," diye alay ettim. "Kırdığın zaman lanet olası bileğinden özür dile."

Arken derin bir iç çekti, bu kadar basit, küçük bir hata yüzünden kendine kızdığı belliydi... ve ben de mükemmeliyetçi çizgimin kısır olduğunu düşünüyordum. Başımı salladım, her şeyden çok kendime.

"Hadi ama. Temel bilgileri tekrar gözden geçirelim, tamam mı?" Onu dinleyecek kadar dikkatini dağıtacağını bildiğim öğretici bir ses tonuyla söyledim. Saat gibi işledi, kaşlarındaki gerginlik azaldı ve başını sallarken gözleri odaklanmış bir şekilde bana baktı.

"Baskın olmayan bacak önde. Ayak parmakları çantaya doğru. Evet, güzel," dedim yavaşça yürüyerek, bir şahin gibi etrafında dönerek. "Baskın bacak arkada, ayak parmakları bana doğru. Daha fazla geriye yaslan."

Arkadan öne doğru bir adım attım ve bir elimi beline doladım, parmaklarımı karnında gezdirdim, ona rehberlik ettim... elim kolsuz bluzunun kumaşıyla buluştuğunda aldığı keskin nefesi görmezden gelmeye çalıştım. Ayrıca ter kokusunun saçlarının limonlu güneş ışığıyla karışmasını ve yosun, yağmur suyu ve yeni sürülmüş toprak gibi onunla ilişkilendirmeye başladığım o belirsiz toprak notalarını da göz ardı etmeye çalışıyordum.

Odaklan.

"Her zaman baskın bacağa geri dönün, ağırlık merkezine ihtiyaç duyduğunuzda ağırlığınızı buraya kaydırın" diye açıkladım.

Başını sallarken atkuyruğu çenemi biraz gıdıkladı ve sadece kendi akıl sağlığım için bile olsa bir adım geri çekildim. Boynuna çok yaklaştım, dilim açıkta kalan teninin tuzunu tatmak için çok cazipti.

Lanet olası odaklanma.

"Dirsekler yukarı," dedim, kollarından birini daha uygun bir açığa iterek. "Dizlerini biraz daha bük. İşte böyle, atta girl."

Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı, övgümü utangaç bir şekilde kabul etti. Kendime yalan söyleyemezdim, son zamanlarda Arken'i kendi kafasından çıkarma becerimle biraz gurur duyuyordum. Bazen onu kontrol altında tutacak birine ya da aptalca küçük şeyler yüzünden kendini hırpalamaması için alternatif bir çıkış noktasına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Onun sinyallerini okumakta, yönlendirmeye ihtiyaç duyduğunda devreye girmekte oldukça iyiydim.

"Pekala, nasıl vuracağını hatırlıyor musun?"

Arken dudağını ısırarak tekrar başını salladı. Bir adım daha geri çekilerek, düz bir yumruk için hareket aralığını takip ederken gözlemledim, ilk başta yavaşça ısınıyordu.

"Neredeyse," diye mırıldandım, kısa süreliğine arkasındaki pozisyonuma döndüm, bir elimi belinin iki yanına, kalçalarının hemen üzerine koydum.

"Unutma, kalçalarını bu şekilde kaydırmalısın," diye açıkladım ve nasıl hareket etmesi gerektiğini göstermek için hafif bir baskı uyguladım.

Arken küçük ama neşeli bir iç geçirdi. "Bu kadar basit bir jimnastiğin bu kadar kuralı olduğunu kim bilebilirdi ki?" diye takıldı. "Bunun sadece alternatif kardiyo olması gerekmiyor mu?"

"Evet, ama şimdi iyi alışkanlıklar edinmek en iyisi. Fiziksel Arcana için gerçekten eğitim almaya başladığınızda, daha zor olacak - kaslarınızı ve Rezonansınızı birlikte kontrol etmeniz gerekecek. En iyisi bunu şimdiden yaptığınızdan emin ol, böylece daha sonra beynini ve bedenini yeniden eğitmek zorunda kalmazsın."

"Yeterince adil," diye mırıldandı Arken, ifadesinden yeni bir kararlılık dalgası geçti.

Arken'in de benim gibi olduğunu biliyordum; yapmaya değer her şey, zamanımızı ve çabamızı harcamaya değer her şey doğru yapılmaya değerdi. Ve her kuralın ardındaki nüansı, her adımın ardındaki mantığı anladığında en iyi şekilde çalışıyordu.

"Ayağınızı geriye atıp dizinizi döndürdüğünüzde, kalçanızı az önce gösterdiğim şekilde büktüğünüzde, işte orada güç yaratırsınız. Vuruş için momentum."

"Doğru."

Sabit bir nefes alan Arken, az önce gözden geçirdiğimiz her şeyi uyguladı ve yumruğu ağır bir gümbürtüyle vuruş torbasıyla buluştu.

"Güzel. Aynen böyle," diye teşvik ettim ve utangaç bir gülümseme daha kazandım. "Bana bunlardan otuz tane daha ver, sonra alternatif hareketlere geçeceğiz."

"Çeşitlilik hayatın baharatıdır Kaptan," diye takıldı Arken.

Öyle söylediler. Ama Arken siyah deri çantaya saldırmaya devam ederken, aynı fikirde olmamak elimde değildi.
Bütün gün bunu yaparken onu izleyebilirim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

ARKEN

Kieran'dan beni eğitmesini istemenin bir hata olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Bunu ne kadar istesem de, giriş sınavlarının son turunda başarısız olduğum yerde önümüzdeki çeyrekte başarılı olmayı ne kadar çok istesem de, Kieran lanet olası Vistarii ile bu kadar yakın, sürekli fiziksel yakınlıkta çalışmanın sonuçlarını düşünmemiştim.

Belki de Hans'a sormalıydım. Ya da daha iyisi Jeremiah'a.

Ama şu anda ikisinden biri tercih edilebilirdi, çünkü nefeslerini boynumda, ellerini kalçalarımda, belimde, kollarımda hissetseydim nefes nefese kalmazdım. Ve kesinlikle bunlardan biri her seferinde kıcımlı kasıklarına sürtmek istemezdim.

varsayımsal teğmenler arkamda duruyordu.

Kaptanları mı? O farklı bir hikayeydi.

Şimdi arkamdaydı, elleri yine kalçamdaydı, sıcak nefesi ve alçak sesle verdiği talimatlarla ensemdeki tüyleri diken diken ediyor, bana kroşe, yumruk ve aparkat arasındaki farkı anlatıyordu.

Dinlemek için elimden geleni yapıyordum, tıpkı bir ders sırasında yaptığım gibi onun sözlerini hafızama kazımaya çalışıyordum ama beynim yüzerken, sesinin kokteylinden, kokusunun baharatlı narenciyesinden ve benimkinin üzerine eğilmiş uzun gövdesinin önsezili hissinden sarhoş olmuşken bunu yapmak oldukça zordu.

Benimle dalga geçmeye çalışmadığını biliyordum. Kieran artık beni iyi tanıyordu ve zihnimin çalışma şeklini anlıyordu. En iyi fiziksel talimatlarla öğrendiğimi ve bazen zihnimde gerçekleşen entelektüelleştirmeyi bedenimin gerçek hareketiyle eşleştirmekte zorlandığımı biliyordu. Bu yakınlık sadece bir araçtı, benim için en iyi sonucu verdiğini bildiği bir öğretim yöntemi... ya da en azından dikkatimi verebildiğim zaman veriyordu.

"Bana bir saniye ver," diye hırıldadım, egzersizden değil ama onun kokusunu içime çekmekten kaçındığım için nefes nefese kalmıştım.

Cidden, bu ukala piç neden beş millik bir "Isınma" koşusundan sonra bile bu kadar güzel kokmak zorundaydı? Doğal kokusunda rahatsız edici hiçbir şey yoktu; olsa olsa tenindeki tuz kalıntısı diğer her şeyi, tarçını, karanfili, portakal kabuğunu güçlendiriyor gibiydi.

En azından bu yakınlığı daha yönetilebilir kılmak için uzaktan bile olsa itici olabilirdi, ama hayır... mükemmel, fit piç benim varlığımda bronz bir tanrı olarak kalmak zorundaydı, baştan çıkarıcılığın mutlak timsali.

Su tulumumdan uzun bir yudum almadan önce kendi kendime kaşlarımı çattım, boynumu döndürdüm ve parmaklarımı çıtlattım.

"Yorulmadın mı daha?" Kieran bana tembel bir gülümseme göstererek sordu. "Pek değil," diye dürüstçe cevap verdim. Onun peşinden koşmaktan yorulduğum belki, ama fiziksel olarak? İyi hissediyordum. Enerjik, gerçekten.

"Güzel. Gittikçe güçleniyorsun," diye gözlemledi Kieran. "Dayanıklılığın birkaç hafta öncesine göre kilometrelerce ileride. Böyle devam edersen önümüzdeki çeyrekte geçmemen mümkün değil."

Yanaklarımın zaten kırmızı renkte olduğunu biliyordum ama çillerimin altında daha fazla sıcaklık hissettim. Bu da başka bir çevresel tehlikeydi, Kieran'ın beni haftada birkaç kez çalıştırmasına izin vermeyi kabul ettiğimde hesaplayamadığım bir risk.

Onun övgüsü.

İtiraf etmeliyim ki onaylanmaya su gibi ihtiyacım vardı. Kendi ilerlememi ayırtırmak benim için zordu, bu yüzden ne zaman başarılı olduğumu, ne zaman işleri doğru yaptığımı takip etmek için Kieran'ın samimiyetine güvenmek zorunda kaldım. Bununla birlikte... beni kandırmıyordu, bu yüzden her övgü gerçektir. Teşvik ettiği her an Kieran'ın sesinde haklı bir gurur vardı ve bu? Bu tehlikeliydi.

Ama anıları, mırıldandığım her "İyi", "Aferin kızıma", "Aynen böyle" sözlerini cebime atmadım desem yalan olur - çünkü attım. Açgözlülükle hepsini aldım, kelimeleri daha sonra tadını çıkarmak üzere sakladım.

Tekmelere geçene kadar Kieran'ın bugünkü davranışlarının en azından bir kısmının karşı atak olabileceğini fark ettim. Kaptan elini kalçamın altında gezdirirken, çevremde bir anlık bir sırtış yakaladım. Gözlerim kısıldı.

"Sorun nedir, Ark?" diye mırıldandı, sol ayakla vuruşunu yaparken durakladı.

"Ne sırtıyorsun lan orada?" Ben suçladım ve ukala piç sadece kıkırdadı.

"Eğleniyorsam beni affedin," diye karşılık verdi, eli hâlâ bacağımın altında, dizimin hemen üzerindeydi. Biz konuşurken işaret parmağının tembelce tayıtımın dikişini okşaması dikkatimden kaçmamıştı.

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Bunu her zaman yapmıyor musun?"

"Üç zamanlar a hafta," o
mırıldandı-yineledi bizim

Program.

"Genel olarak demek istedim," diye homurdandım. "İş için mi?"

"Ah," diye yanıtladı Kieran. "Şey, evet, ama bu... farklı."

Gözlerimi devirerek kalçamı kaydırdım, böylece dengemi yeniden sağlamak için bacağımı bir saniyeliğine yere indirebildim.

"Nasıl farklı?"

"Adamlarımla bu kadar yakından ilgilendiğimi söyleyemem. Hiçbiri de eğitim derileri içinde senin kadar iyi görünmüyor."

Lanet olsun.

Şu anda ihtiyacım olan son şey Kieran'ın bana bu şekilde iltifat etmesiydi. Bunu ilk olarak bu öğleden sonra başlattığımı çok iyi bilsem bile - platonik sınırlarımızın sınırında sürekli alay eden bu ahlaksız küçük oyunumuz.

"Domuz," diye tükürdüm dışsizce.

"Seni çekici bulmuyormuş gibi mi davranmalıyım, Arken?" Kieran bir kolunu arkasına doğru uzatırken kaşlarını kaldırarak güldü. Çıplak ve altın sarısı kasları, tavandaki tavan pencerelerinden süzülen öğleden sonra güneşinin parıltılı camları altında esniyordu. "Ya da sana dokunmaktan hoşlanmadığımı mı? Mesleğim gereği çok iyi bir yalancıyım ama o kadar da iyi değilim."

Oh, siktir git.

"Pantolonunun içinde kalsın," diye mırıldandım.

"Tamamen buna niyetliyim," diye mırıldandı Kieran. "Aksi takdirde dikkatin çok dağılırdı."

Abyss beni aldı, bugün saçmalıklarımızın başka bir seviyesindeydik. Ancak bu öğleden sonra aether ile birlikte damarlarımda yüzen endorfin ve adrenalinle, onun kazanmasına izin vermeyecek kadar rekabetçiydim.

"Yani bütün gün kıcımla oyalandığın gibi mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

Benden etkilendiğini itiraf ederken bu kadar küstah, bu kadar açık olması nadir görülen bir şeydi. Genelde bu konuda daha kurnazdı.

O kadar inceydi ki zaman zaman gerçekten unutuyordum. Bu bağımlılık yapıcı cazibenin tek taraflı olduğunu varsaymak kolaydı, ama iyi lanet tanrılar, aksi takdirde onaylama egom için tarif edilemez şeyler yaptı.

"Bana bu tekmeyi nasıl atacağımı öğretecek misin, öğretmeyecek misin Kaptan?" Kahrolası nefesimi tutabilmek için bir anlığına flörtöz alışverişimizin etrafından dolanarak talep ettim.

"Yerine dön," diye cevap verdi kolayca.

At kuyruğumu sıkılaştırarak, hareketlerimi tekrarlamadan önce ayaklarımın üzerinde zıpladım. Eller yukarı. Dirsekler içerde. Geriye yaslan. Ayağının topuyla hedef al.

"Dizini biraz daha yukarı kaldır," diye talimat verdi Kieran, bu kez ellerini kendine saklayarak. Bir ya da iki adım geri çekilerek daha rahat bir pozisyon aldı. Göğsümdeki gergin bir şey biraz yumuşadı, Kieran'ın sınırlarım söz konusu olduğunda ne kadar duyarlı olduğunu takdir ettim.

Sınırlarıma her zaman benden daha fazla saygı duymuş gibi görünüyordu.

Bu sefer tekmeyi attığımda vuruş torbasına özellikle tatmin edici bir tokat ve gümbürtü geldi - yanılmamıştı. Dizimi ne kadar yukarı kaldırırsam, yumruğun arkasına o kadar fazla güç koyabiliyordum.

"Gördün mü?" Kieran dedi ki.

"Evet, evet," diye homurdandım. "Haklıydın. Yeni olan başka ne var? Peki şimdi ne var?"

"Şimdi tekrar yap."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

KIERAN

Güzel. Lanet olsun. Tanrılar.

Arken'in dairesinden eve yürüyüşüm o kadar yavaş gelmişti ki, kendi kapımın arkasına biraz daha hızlı varabilmek için avucumu ısırıp bir yarık açmayı bile düşünmüştüm. Hemen geri dönüp dilimi onun boğazına sokma dürtüsüne karşı koyabilmek için kendimi bu konağa kilitlemem ve anahtarı atmam gerekiyordu.

Arken lanet Asher.

Siz sadece arkadaşsınız, siz sadece arkadaşsınız, siz sadece arkadaşsınız. Kendime çay demlerken, mutfakta terli kıyafetlerimi çıkarıp daha sonra ilgilenmek üzere odanın bir köşesine atarken bu saçmalığı bir mantra gibi tekrarladım.

Sadece arkadaşız.

Arken'in parmak uçlarının kasıklarıma dokunuşunu hatırladığımda, bunun sadece bir kaza olduğunu söyledim kendime.

Antrenmanını tamamlamadan hemen önce. Saçlarını arkaya savururken de kasıtlı bir şey yoktu; tam önümde gerinmek için sırtını dikleştirirken koyu kahverengi yelesini sallamasında da hesaplanmış bir şey yoktu. Bunu yaparken ağzından çıkan nefes nefese küçük iniltinin de stratejik bir yanı yoktu.

Hayır.

Bu noktada inkar edecek bir durumum yoktu. Hel, o kadından ne kadar agresif bir şekilde etkilendiğimi asla inkâr edemezdin. Tüm bu arkadaşlığın ilk etapta gelişmesinin nedeni kısmen buydu, uzak duramıyordum. Ama lanet olsun, bu öğleden sonra ateşle oynuyorduk.

Yine de yandım.

Çoğu zaman sıcağa dayanabilirdim. O ateşle başa çıkabilirdim. Başka bir eş adayı ona doğru bakmaya tenezzül ettiğinde kükreyen parçalarımı bölümlere ayırmakta çok iyiydim. Damarlarımdaki şehveti kontrol edebiliyordum, arkadaşlığımıza zarar vermesine izin vermeden saplantımı kontrol altında tutabiliyordum. Ve onun yanında kayma sınırına çok yaklaştığımda, bu enerjiyi yakışıklı bir veya iki yabancıyla yeniden yönlendirmenin yollarını buldum.

Gerçi bu gece, başka bir fikir gerçekten iğrençti.

Beni zaten dizlerimin üzerine çöktürdünüz, Kaptan. Daha ne istiyorsunuz?

Yumruğumun saçlarında olmasını istedim. Aletimi boğazına sokmak istiyordum. Adımı o kadar çok inlemesini istiyordum ki, kendi adını nasıl telaffuz edeceğini unutmuştu.

Çok fazla. Bu gece çok fazla şey istedim. Kendi iyiliğim için çok fazla, onun iyiliği için de çok fazla. Onunla oynadığımız bu oyunda çok daha dikkatli, çok daha hassas olmam gerekiyordu. Onun arkadaşlığı benim ağrıyan sikim uğruna kaybedilemeyecek kadar önemliydi.

Bunun tam olarak ne zaman olduğundan emin değildim. Arken hangi noktada refahımın ayrılmaz bir parçası haline gelmişti? Nasıl oluyordu da onun ışığının dalları en karanlık Gölgeleme bile nüfuz ediyor, bir zamanlar kaybolduğunu düşündüğüm parçalarımı aydınlatıyor gibiydi?

Gülen yanlarım. Benim parçalarım hayal ettim. Kendimi değerli hissettiğim kısımlarım.

"Fuuuuck," diye inledim, çaydanlık ısıık çalıp uğuldamaya başlayınca alnımı duvara dayadım.

Kızın benim için nasıl ya da ne zaman bu kadar önemli hale geldiğini bilmiyordum ama günün sonunda önemli olan tek şey onun öyle olmasıydı. Ve onunla flört etmekten tamamen kaçınacak kapasitem olmasa da, gelecekte daha dikkatli olacaktım. Kendi sınırlarım konusunda daha gerçekçi olacaktım. Hayatımda pek çok güzel şeyi mahvetmişim ama bunu mahvetmek niyetinde değildim.

Derin bir nefes, birkaç bardak çay ve kuru bir askeri strateji kitabının birkaç bölümünden sonra kendimi sakinleştirip daha mantıklı bir ruh haline bürünmeyi başarmıştım. Artık kendimi demir atmış hissederek hızlıca bir not kaleme aldım ve Hekate'yi çağırdım -Arken, Bluebell'in "kimliği içinde yalnız" hissetmemesi için posta perime bir isim vermemde ısrar etmişti- ve hatırlatıcıyı gönderdim.

Esnemeyi unutma, Küçük Kanal.

Bugünkü yorucu aktivitelerden sonra kaslarım bile ağrıyordu. Arken işin içine girdiğinde, ben de başka bir vuruş mankenini sürükleyerek kendi talimlerimi yapmaya başladım. Bir süre boyunca ikimiz birlikte sessiz bir şekilde antrenman yaptık, arada sırada başımızı sallayarak birbirimizi kontrol ediyor, sessiz sohbetler ediyorduk. Sanırım bugün yaklaşık dört saat antrenman yapmıştık -normalde harcadığımız sürenin iki katından fazla.

Ama Arken Asher hakkında bildiğim bir şey varsa, o da bu kadını bir kez harekete geçtiğinde durduramayacağınızdı. Bir wyvern'in dişlerini fırçalamayı, onun yakaladığı ivmeyi kesmeye çalışmaya tercih ederdim. Ayrıca, enerjisi bulaşıcıydı. Her zaman öyleydi.

Kuzgunum, kremi beyaz bir parşömen ve Arken'in akıcı el yazısını taşıyan bir kıvrımla geri döndü.

Tam olarak neyi esnetmeliyim, Kaptan? Açık ol.

Homurdandım. İşte tam da bu yüzden sakinleşmek için beklemiştim; benimle işinin henüz bitmediğini biliyordum. Yine de kanımın yeniden ısındığını hissettim... çünkü ne yaptığını biliyordu. Tezgâhın üzerinde sakladığım yığından biraz daha büyük bir parşömen parçasını yırttım.

Özellikle bacaklarınızı esnetin. Bugün oldukça sıkı çalıştılar. Güzel de görünüyorlardı.

Bundan daha müstehcen bir şey söyleme isteğime karşı koydum, ancak Arken'in bir duvara yaslanmış, bir bacağını başının üzerine uzatmış görüntüsü zihnimde çok üzücü bir şekilde dans ediyordu.

Bacaklarımı senin için açmamı mı istiyorsun? Ne kadar uygunsuz.

Çok uygunsuz, evet. Ama istediğim kadar da uygunsuz değildi. Yine de kalemi parmaklarımın arasında döndürerek sınırları ne kadar zorlamak istediğimi düşündüm.

Soruyor musun? Hayır, sormuyorum.

Kendi kendime sırtarak çayımdan bir yudum aldım, acaba daha ince bir imada bulunduğumu anlayacak mı diye merak ediyordum. Sadece birkaç hafta önce gündelik bir sohbette ağzından kaçırıldığı bir tepki, onun

ve yatak odasında çok uyumlu zevklerimiz olabilir. Ve cevap vermesinin biraz uzun sürdüğünü düşünürsek... Cevabımın hedefi karşılayabileceğini hissediyordum.

Beş ya da on dakika sonra Hekate omzuma geri döndü.

Belki bir dahaki sefere esnemeyi soğumanın bir parçası olarak eklemeliyiz, eğer bu konuda çok talepkar olacaksanız. Kendi başıma ancak bu kadar esnek olabilirim, belki sen bu konuda yardımcı olabilirsin?

Bir kasımı incitmek istemem.

Abyss beni al.

Eğer ellerimi tekrar kalçalarında istersen, Asher, tek yapman gereken sormak.

Ya da, bilirsin. Bunun için yalvarmak. Ama bu konuda dilimi tuttum, çünkü bu tür bir konuşmayı tırmandırsaydı, yaklaşık 3,5 saniye içinde kapıdan çıkmış olurdu.

Sanki ellerini onlardan uzak tutabilirmişsin gibi. Her neyse. Banyo yapmaya ve talimatlara uygun olarak bacaklarımı açmaya gidiyorum.

İyi akşamlar, Kaptan.

Dolambaçlı küçük şey. Ama şu anda bir banyo kulağa harika geliyordu.

Koridorda ilerledim, çamaşır dolabından yeni bir havlu ve bir kalıp baharatlı sabun alırken kendi kendime sııttım. Yatak odama bitişik geniş banyo odasına girdiğimde, Arken'in izinden giderek kendi küvetimi doldurmaya başladım. Kendimi her zamankinden biraz daha fazla şımartılmış hissederek, pahalı bir banyo yağından birkaç kapak dolusu suya attım ve havayı tipik narenciye ve karanfil kokusuyla doldurdum.

Ilık bir sisle örtülmüş olan vücudumun daha küvete adım atmadan gerginliğini atmaya başladığını hissedebiliyordum ama sert kaslarım suyun kaynayan yüzeyine batarken ağzımdan yine de hafif bir zevk tıslaması kaçtı. Banyodaki ısı, bir yandan ağrıyan etlerime iyi gelirken, diğer yandan da günümün terini ve kirini silmeye iki kat hizmet ederek işe koyulduğunda usulca inledim.

Ben banyo yapmaya gidiyorum.

Evet, şu gerginlikten kurtulma meselesi... Belki de daha çok yeniden yönlendirme gibiydi. Çünkü o ağrıyan basınç ve sıcaklık şimdi sadece çekirdeğimde kıvrılıyordu, bazı anıları tekrar oynattıkça, bazı görüntüleri aklıma getirdikçe o çok tanıdık gerilim artıyordu.

Bu öğleden sonra onun güzel ağzını ve o mükemmel, yeni ısırılmış dudaklarının ardına saklanan pis dilini düşündüğümde, sikimin bacaklarımın arasında seğirdiğini ve sertleştiğini hissettim. Bütün gün en azından yarı sertti, ama en azından şimdi zihnimin dolaşmasına izin verebilirdim.

Boynundan aşağı damlayan boncuk boncuk terleri düşündüm. Benim için sıkı çalışırken pembe yanaklarını ve küçük nefes alışlarını düşündüm, övgülerimin onu bugün normalden biraz daha fazla kızarttığını düşündüm. Onu o eğitim odasının zeminine götürmenin, o eğitim minderinin etrafında istediği gibi savurmanın ne kadar kolay olacağını düşündüm. Bunu ne kadar çok istediğimi düşündüm.

"Kahretsin," diye mırıldandım, bir elim kendi elimin üzerinde kayıyordu.

Uyluk, ereksiyonumun dibinde kendimi sertçe kavramak için uzanıyorum ... ve yavaşça okşamaya başlıyorum.

Çünkü yavaş başlayacağını düşündüm.

Evet, beni yavaşça içine alırdı, ben o kadar sertleşene kadar beni kızdırırdı ki parmaklarını uzunluğumun etrafına zar zor sarabilirdi. O altın rengi gözleri yarı kapalı ve şehvet dolu bir hal alır, dilinin ucu o pelüş alt dudağının üzerinde gezinirdi. Ben amıyla oynarken o sızlanmaya ve istekli olmaya başlardı, acı verici bir yavaşlıkla. Bana yalvarırdı

Tadına bakmasına, beni ağzına almasına izin vermek için. Arken sikime tapmak için izin isterdi. Ve bunu elime binerken yapardı, parmaklarım onun içinde boğum boğumdu.

Küçük Conduit'imin biraz oral takıntısı olduğuna dair garip bir his vardı içimde. Ya da belki de sadece çok ama çok gözlemciydim -özellikle de konu o olduğunda.

Kalçalarımı suyun altında hareket ettirmeye başladığımda yüksek sesle inledim, bu en sinir bozucu derecede baştan çıkarıcı düşüncelere kendi yumruğumu becerirken uyluklarım esnedi.

Ona sahip olabilirdim. Onun her şeyine sahip olabilirdim, bunu biliyordum. İstersem Arken beni reddetmezdi... Sadece buradan başka bir yerde, kendi fantezilerimin sınırları içinde sormaktan daha iyisini biliyordum.

Ama burada.

Onun görüntüsünü zihnimin ön saflarına çağırırken göz kapaklarım çırpınarak kapandı. Sırtını antrenman minderine dayamış, ben üzerinde dururken zor nefes alıyordu. Taytını çıkarırken onunla nasıl oynadığımı, bağcıklarını çözerken nasıl acele etmediğimi, solgun ve mükemmel tenini nasıl ortaya çıkardığımı. Kalçalarının muhtemelen o muhteşem gümüş şeritlerle nasıl süslendiğini düşündüm, vücudunun her kabarıklığını ve kıvrımını nasıl taşıdığının kanıtı. Dilimi teninde bulduğum her bir izin, her bir çilin üzerinde nasıl gezdireceğimi düşündüm. Göğüslerinin göğsüne yaslanıp biraz yassılaşacağını ve nihayet bir elimi bacaklarının arasına sokup onu önce parmaklarımla becerdiğimde nasıl zıplayacaklarını düşündüm.

Su küvetin içinde biraz dramatik bir şekilde çalkalanıyordu, çünkü temposu çoktan ateşlenmeye başlamıştı, kendimi sıkıca kavramıştım, taşaklarım sıkı ve ağır hissediyordu.

Sakin ol. Aceleye gerek yok... Bütün gece bizim.

Dürüst olmak gerekirse bütün gece ve her gece. En son ne zaman Arken Asher'ı düşünmeden bir gün geçirdiğimi bile hatırlayamıyordum - ister benim elimle olsun, ister misafir odasındaki bir yabancı aracılığıyla.

Yine de onu gerçekten becermek nasıl bir his olurdu? Tanrım, muhtemelen o kalçaların arası cennet olurdu. Sıcak, ıslak ve arzulu. Arken'in merkezinde nasıl bir mutluluk olduğunu asla bilemeyecektim, bunu çok iyi biliyordum ama bu beni hayal etmekten alıkoymuyordu. Şansım olsa dilimi saatlerce nerelerde gezdireceğimi hayal ediyordum.

Beni çoktan dizlerimin üzerine çöktürdünüz, Kaptan.

Belki de biraz savrulma havasıydıyım.

Bacaklarımı senin için açmamı mı istiyorsun?

Çıldırıcı derecede seksiydi. Bugün beni gerçekten mahveden şey, onun işkencesinin kasıtlı ve hesaplanmış doğasıydı; her sözün onun kirli ağzından kolaylıkla dökülmesi, sadece bir davet ipucu ile bağlanmasıydı.

Son zamanlarda oyunumuz egolarımız arasındaki bir mücadeleden çok, suları test ediyormuşuz gibi geliyordu. Kenarlarda dans ediyorduk. Bazı ödüllerin bazı risklere değip değmeyeceğini merak ediyorduk. Artık aramızda gizli bir akıntı vardı, "Bu sadece bir oyun, şimdilik" diye fısıldayan bir akıntı. Ama olmasını istediğin tek şey bu mu?"

Etrafa sıçrayan suyun verdiği rahatsızlıkla küvetten çıktım ve bir elimle kendimi duvara dayayarak sabitledim. Sol elim sikimin üzerinde sıkıca duruyordu, hâlâ okşuyor, hâlâ onun yerine vücudundan çalmayı dilediğim hisleri taklit ediyordum. Doğrudan onun ellerinden, ağzından, amından çalmak.

Zihnimde çok özel bir şeye uzanırken, neredeyse sadece bu amaç için yakınımda tuttuğum belirli bir bölmenin kilidini açarken nefesim ağırlaştı, hızlı ve sertleşti. Gündüzleri onları sıkıca kilitli tutuyordum, ama gece olduğunda... daha tanıdık Gölgelerim içimdeki iyi, nazik ve saygılı olan her şeyi gölgede bırakıyordu...

Anıların beni ele geçirmesine izin verdim.

Her inilti. Gerindiğinde ya da mücadele ettiğinde ağzından çıkan her inilti. Koşudan sonra nefes nefese kaldığını her duyduğumda. Bana şakacı bir şekilde "Efendim" dediği her an.

Arken'in zihnimde canlandırabildiğim her görüntüsüne bayılıyordum ama bu fanteziler gerçekleşirse beni gerçekten öldürecek olan onun çıkardığı seslerdi. Sesi o kadar güzeldi ki, her konuştuğunda bir siren şarkısına dönüşüyordu. Ama Arken Asher benim için, sadece benim için şarkı söyleyene kadar, onun vücudunu usta bir bestecinin dikkatiyle enfes bir enstrüman gibi çalmak istiyordum.

Şevkimi sikimin kalınlaşan tepesine odaklayarak, bu uzunluğu içine sokarsam benim için nasıl inleyip feryat edebileceğini hayal ettim. Benim için çığlık atması, adımları bir lanet gibi boğazından söküp alması için neler gerekebileceği düşüncesine kendimi kaptırırken dudağımı ısırdım. Ve adımları bir dua gibi fısıldamasını duymak için ne gerekebileceğini.

Birkaç hafta önce Arken'in aetherblade'ini çekmek için Gölgeler'imden çekildiği zaman hissettiğim garip ve samimi duyguyu, o garip küçük çekişi hatırlayarak bir an için zihnimde daha serseri bir düşünce titreşti. Benim adıma bir varisin boğazına bıçak dayamasını izlemenin de şehvetli bir yanı vardı.

Beni savunmak için Anders'e hırlarken dudaklarından damlayan zehri ve o anda sanki hak iddia ediyormuş gibi hissettiğimi düşündüm. Kelimeleri yüksek sesle söylememişti ama o sert ses tonunda bunu duyduğuma yemin edebilirdim.

O benim.

Keskin bir nefes alıp dişlerimin arasından kayan alçak bir tıslamayla, Arken Asher ve aetherblades düşüncesinden ilk kez kurtuldum.

BÖLÜM KIRK YEDİ

ARKEN

O adam hayatımı mahvediyordu.

Ağrıyan kaslarımı ağzına kadar sıcak su ve köpüklerle dolu bir küvette ıslatırken, tek düşünebildiğim şey buydu.

Onu.

Bir elim kalçalarımın arasında kayarken, parmaklarımın uçları orada bulduğum kayganlığı geçip o sıvı sıcaklığı yavaş, ritmik bir hareketle şişen klitorisime doğru çekerken, düşünmek istediğim tek şey oydu. Ve bu yeni bir şey değildi.

Aylardır her gece, sadece Kieran'ın lanet olası Vistarii'sini düşünerek kendimi tatmin edebiliyordum.

Sormak mı? Sormuyorum.

Kulağımın kabuğuna çarpan hırıltılı mırıltısını duyabiliyordum, sanki kaptan tam burada, odada benimle birlikteymiş gibi,

Sırtımı eğmemi ve gölgelerden meme uçlarımdan birini çekiştirmemi izliyordu. Tanrım, keşke.

Kieran beni evime bıraktığında hissettiğim garip çaresizlik duygusunu, sarsıcı kaybı, yokluğun acısını tarif etmek zordu. Ve son zamanlarda ona karşı neden bu kadar çaresiz hissettiğimi kendime bile açıklamak daha da zordu.

İçeri gelmesini istememek için tüm irademi kullanmıştım. Yine de oyalandı; bir kolu kapının çerçevesinden sarkmış, gözleri biraz puslu bir şekilde bana bakıyordu.

"Bugün çok iyiydin Arken," diye mırıldandı nazikçe. "Etkilendim."

"Eminim bunu tüm stajyerlerine söylüyorsundur," diye karşılık verdim.

"Pek sayılmaz. Övgümü kazanmak için çok şey gerekir."
Hay sikeyim.

Bu anıyı hatırlayınca usulca inledim, parmaklarım daha hızlı hareket etti, Kieran'ın övgüsünü kendime daha fazla çekmenin sayısız yolunu düşünürken biraz daha baskı uyguladım.

Tanrım, onu istiyordum ve aynı zamanda şu anda ondan nefret ediyordum. Kieran'ın iradesini bu kadar istikrarlı bir şekilde elinde tutmasından nefret ederken, benimkinin ellerimin arasında zehirli bir yılan gibi kıvranıp durmasından nefret ediyordum. Sadece bir saniyeliğine, dünyadaki en sevdiğim insan, sırf o çekip gitmeyi başardığı için, azılı rakibim haline gelmişti.

Bir dahaki sefere daha çok çabalaman gerekecek.

Dişlerimi sıkarak, bu düşünceyi sertçe bastırdım. Hayır. Daha fazla denemek olmazdı, zaten sınırlarımızı bugün olması gerekenden daha fazla zorlamıştım.

Bu öğleden sonra ona attığım her alaycı sözle kendi işkencemin kışkırtıcısı olduğumu biliyordum. Sadece... kendime engel olamadım. İtiraf etmeliyim ki, geçen gün göğsüme ektiği o küçük kıskançlık tohumuna hâlâ tutunuyordum.

hafta, elini başka bir kadının beline doladığını ve kulağına bir şeyler mırıldandığını gördüğüm an.

Bu adil değil ve sen de bunu biliyorsun.

Biliyordum. Kieran'ın o gece Laurel ve benimle karşılaşmak gibi bir niyeti olmadığını biliyordum; beni asla bilerek böyle tuzağa düşürmezdi. Sadece en iyi yaptığı şeyi yapıyordu, geçici tesellisini onun yatağından çıktığında kendisiyle ne yapacağını bilemeyecek zavallı bir ruhu baştan çıkararak arıyordu. Çünkü seksin dünyayı sarsacağını bilmek için Kieran'ı kendim sikkmek zorunda değildim. İkimiz arasında mı? Alemin sonu.

O adamla ilgili her şey hayatımı değıştirdi, iyi ya da kötü.

Ama ne kadar özlem duyarsam duyayım, ne kadar derinden acı çekersem çekeyim, Kieran'a duyduğum özlem ve tüm bu kaçamak fanteziler, onun arkadaşlığının verdiği zevk için ödenecek çok küçük bir bedeldi. Eğer bu arkadaşlığı sağlam tutabileceksem, kendi çarşaflarımın rahatlığında onun ardından nefes nefese kalmaktan memnundum.

Seni çekici bulmuyormuş gibi mi davranmalıyım, Arken? Ya da sana dokunmaktan zevk almadığımı mı?

Sesi zihnimde hayali bir yankı olarak geri döndüğünde keskin bir nefes aldım.

İşim gereği çok iyi bir yalancıyım ama o kadar da iyi değilimdir.

"Tanrım," diye inledim, bugün bana bakışını hatırladıkça giderek daha çok heyecanlanıyordum. Bütün öğleden sonra bana bakmaya devam etti. Sanki bir şekilde, sahip olamadığım şeyi isteme konusunda yalnız olmadığımı hatırlatmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Kieran'ın başka kadınları, başka erkekleri becermesiyle başa çıkabilirim.

-Ama bir gün aradığı şeyi bulabileceği düşüncesiyle başa çıkabileceğimden emin değildim. Yine de onun arzusuna bu şekilde göz dikmem duygusuzca ve zalimceydi. En yakın arkadaşımın hayatının geri kalanını yalnız geçirmesini ummak açgözlü, bencilce ve yanlış.

Ama burada, evimin sınırları içinde, zalim olabilirdim. Burada, gaddar olabilirim.

Bu koğuşların ardında, onun düşüncesiyle kendimi becerirken, her gece, kendi serbest bırakılmamın ardından Kader'e, Kaynak'a, her ne güç varsa ona sessiz, aptalca bir dua gönderdiğimi -kendime de olsa- itiraf edebilirdim.

Eğer ona sahip olamazsam... Bırak vahşi ve evcilleşmemiş kalsın. Örnek alsın, ama asla yerleşmesin. Lütfen. Buna dayanamam.

Bu muhtemelen beni berbat bir insan yapıyordu. Bana bu kadar çok şey veren, Sophrosyne'de geçirdiğim zamanı en çılgın hayallerimin ötesinde mükemmel kılan adam için daha da kötü bir arkadaş. Ama hiçbir zaman tamamen iyi bir insan olduğumu iddia etmemiştim. Evet, nazıktım, merhametliydim.

Ama derimin altında sinsice dolaşan karanlık ve kudurmuş bir şey olduğunu hep biliyordum.

Ve bu karanlık, Kieran ve Gölgelele ile çok güzel bir şekilde oynadı.

Şu lanet olası Gölgelele.

Dikkatimi dağıtmak için sabırsızlanırken, banyo suyunun ılıklaştığını fark ettiğimde tiksintiyle ürpererek kendimi kırbaçladığım o anı geride bıraktım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ve temel Ateş arcana'sını kullanarak suyu kolayca yeniden ısıtabilecek olmama rağmen, bunu banyo ritüelimizin sona erdiğinin bir işareti olarak kabul ettim.

Çabalarımın geri kalanını ne olursa olsun yatakta sürdürmek istiyordum.

Tekrar ısınıp kuruduktan sonra çıplak bedenimi yıpranmış, yumuşak çarşafın arasına kaydurdım ve memnun bir iç geçirdim. Kieran'ın emriyle yaptığım esneme hareketleri gibi banyo da sert kaslarım için harikalar yaratmıştı. Dilim dudaklarımın üzerinde gezindi, ağzımın bir kenarında bir gülümseme belirdi.

Bacaklarımı senin için açmamı mı istiyorsun?

İstemek mi? Hayır, istemiyorum.

Siktiğimin Hel'i.

Yatağımın pelüş konforuna gömüldüğümde, zihnim yeniden dolaşmaya başladı ve parmaklarımın da aynı şeyi yapmasına izin verdim.

"Dizlerinin üzerine çök."

Bu sözleri daha önce hiç söylememişti, bana karşı hiç söylememişti ama yine de zihnimde gün gibi açık bir şekilde duyabiliyordum. Dudaklarından alçak ve gürleyen bir otoriteyle dökülür, tartışmaya çok az yer bırakırdı.

"Aferin kızıma."

Kieran'ın sikini hiç görmemiştim ama gözümde çok iyi canlandırabiliyordum; tepemde durduğunu, önünde diz çöktüğümde varlığının yükseldiğini, gözlerini kocaman açtığını ve dudaklarını ayırdığını. Ona dokunmak için izin istediğimi duyunca nefesini nasıl kesebileceğini düşündüm. Bana istediğimi, muhtemelen sağlıklı olandan daha sık arzuladığım şeyi verdiğinde nasıl inleyip hırlayacağını ve nefesinin altında nasıl küfredeceğini düşündüm. Lanet olası Fates, o adamın sikinde boğulmak istedim.

Onun beni mahvedeceği gibi ben de onu mahvetmek istiyordum.

Yapmasını istediğim gibi.

Daha önce yanımda antrenman yapan Kieran'ın görüntüsü, her tekmeyi çalışırken külotumu sırlıslam etmişti. Utanç sınırındaydı ve ne zaman arkasını dönse, bacaklarımın arasında görünür bir nemli nokta olmadığından emin olmak için aşağı bakıyordum. Neyse ki yumuşak deri taytım uyarılmamı gizleyecek kadar kalındı ve eğitimcinin sert, esneyen kaslarının her santiminin beni seğırttiğini ifşa etmek zorunda değildim... Özlem duyuyordum.

Ama beni kısıka alan sadece vücudu değildi, o vücut ne kadar kusursuz olursa olsun. Şiddetiydi - mutlak yıkım kapasitesiydi.

Bu lanet olası karanlık düşünceler beni ne kadar ahlaksız yaparsa yapsın, Kieran'ın bu öğleden sonra indirdiği her darbenin keskin sesi beni kendime getirdi. Bıçaklarının kenarları, onları kaplamadan hemen önce ışıktaydı.

duman ve gölge içinde. Bunu kimseye itiraf edemezdim ama Kieran'ın ne kadar ölümcül olduğunun kanıtı buydu; bütün öğleden sonra ağzımın suyunu akıtan da buydu.

Onun gücü beni çağırdı. Aether'ım şimdi bile damarlarımda dolaşarak bana karşılık veriyordu. Çarşaflarımın altında küçük ışık patlamaları titreşti, parmaklarımın uçları bir an için titredi, ben sırtımı kamburlaştırdım, kalçalarım parmaklarıma doğru büküldü, daha fazlasına ihtiyaç duydum. Daha fazla sürtünme, daha fazla baskı, beni kızdırmak ve unutturmak için ona dair daha fazla düşünce.

Boğazıma sarılan ellerini düşündüm. Kieran gibi birinin nefesimi çalmasına, ciğerlerimdeki havanın onun emrine uyacak kadar beni kontrol etmesine izin vermenin doğasında olan yalvarışları düşündüm. Eğer izin verirsem Kieran'ın beni götürebileceği her sınırı, her sınırı düşündüm.

Bir an için ellerimi vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirmek için klitorisimle ilgilenmeye ara verdim ve onların yerine daha büyük, daha sert parmak uçları hayal ettim. Kieran'ın yapabileceğini hayal ettiğim her yerde durakladım, kendi göğüslerimi okşadım, avuçlarımı uyluklarımın üzerinde takdirle kaydardım, işaret parmağımın Kieran'ın bugün erken saatlerde bacağımın arkasını okşama şeklini taklit etmesine kısaca izin verdim.

Kendi hayal gücümün içinde kaybolmuş bir halde kıvranıyor ve çarşafımlara dolanıyordum; Kieran saçımı çekerse nasıl hissedeceğim, kıcımlı tokatlarsa nasıl yanacak ve acıyacak ya da tırnakları derimi ısıracak kadar sert bir şekilde etimi tutarsa nasıl hissedeceğim gibi kendi kendime taklit edemeyeceğim şeylere susamaya başlamıştım. Isırmak... Ah, bu zevki yavaşça çıkarmak istiyorsam bu tehlikeli bir noktaydı ama yine de zihnim ben onu zapt edemedi hızla harekete geçti.

O lanet olası aptal dişleri, alışılmadık ve saçma bir şekilde sivriydi. O uçları sivri köpek dişleri parıldıyor, ışıldıyor ve her konuştuğunda dudaklarının arkasından dışarı fırlıyordu. Bir keresinde bana bunun ailesinden gelen bir özellik olduğunu söylemişti. Garip, kalıtsal bir şey. Ama belki de Kieran'a daha fazla şekilde tapınmak için içimdeki hastalıklı dürtü

En azından kısmen, gümüş dilinin tanrıların hınzır, vahşî gülümsemesinin arkasında dans etmesinden kaynaklanıyordu.

Parmaklarımı bacaklarımın arasına soktum, kıvrıldım ve göbeğimin o en hassas kısmına bastırdım. Sağ elim, tıpkı her gece onun için olduğu gibi, amımdan akan kayganlıkla tamamen kaplanmıştı. Bu gece, her ne sebeple olursa olsun, biraz daha yakın hissediyordu. Boynuma değen sıcak nefesini hissedebiliyordum, elime sürtünerek inlediğimde nefesimin kesildiğini duyabiliyordum.

Ve o elin yerini mükemmel bir sikin alması için neler vermezdim, beni bir duvara, yatağıma, herhangi bir yüzeye dayayıp içimi doldurması için neler yapmazdım, beni kendi kendimi becerebileceğimden daha iyi becermesi için neler yapmazdım. Beni mahvedecekti, bunu biliyordum ve devam etmesi için ona yalvaracaktım. Gecenin sonunda beni paramparça bırakması, tenimi güzel küçük çürükler ve ısırık izleriyle kaplaması, beni yapabileceklerinin kanıtlarıyla kaplaması için ağlar, sürünür ve yalvarırdım.

Sonunda o güzel beyaz çenelerin boğazımı ısırmasının nasıl bir his olabileceğini, Kieran boynumu böylesine şiddetli bir hayranlıkla süslemeye meyilli olsaydı o dişlerin acısının ne kadar mutluluk verici olabileceğini hayal etmeme izin verdiğimde, bu dairenin koşuşlarının ses geçirmez büyüler içerdiğine şükrettim.

Çünkü patladığımda gecenin içine doğru haykırdığım Kieran'ın adıydı, gerilim koptuğunda kendi parmak uçlarıma karşı nefes nefese kaldım ve titredim, sıcaklık ve zevk dalgaları duyularımı ele geçirdi.

Ve artık tamamen tükenmiş olan bedenim nihayet kararan rüyalarımın tatlı cazibesine yenik düştüğünde yastığıma fısıldadığım Kieran'ın adıydı.

KIRKINCI BÖLÜM

KIERAN

Tanrılar yardımcım olsun, Arken bu gece tam bir Hel havasındaydı.

Haftanın başlarında, Wyldwoods'da bitki aramaya nasıl gideceğine dair geçici bir plandan bahsetmişti. Görünüşe göre, bizim ormanda da yetiştiğine ikna olmuş gibi görünerek, evde toplayabileceğine benzer bazı otlar ve diğer şifalı bitkiler bulmayı umuyordu.

Dersleri başlamadan önce kahvaltıda bana "Çay için," diye açıklamıştı. "Amma'nın ağrıyan kaslar için yaptığına benzer bir şey bulamadım ve eğer o karışım olmadan lanet olası bir kanama döngüsü daha geçirmek zorunda kalırsam, suç işleyeceğim. Suçlar, K."

"O zaman seni tutuklamak zorunda kalacağımı düşünürsek, bu son derece tedbirsiz bir davranış olur," diye karşılık verdim.

"Buna cesaret edemezsin."

Gelmeyi teklif ettiğimde ses tonumu rahat tutmak için elimden geleni yapmış olsam da, o sabah da beni hemen anladı - hemen bana bok verdi ve çok sert bir şekilde bana kendi lanet olası kendine bakabileceğini hatırlattı. Hâlâ fiziksel eğitim rejimi üzerinde çalıştığı ve henüz Fiziksel Arcana için yeniden test bile yapmadığı gerçeğini boş verin.

"Farkındayım, Küçük Kanal," diye yanıtladım burnumun kenarını sıkarak. "Ama kara yosun istiyorsan, bu geceleri yiyecek araman anlamına gelir. Eğer gece gideceksen, lütfen beni de yanında götür."

Gözlerini devirdi ama fazla telaşlanmadan pes etti. "Peki, sen bilirsin. Akşam karanlığında Mugwort'ta buluşalım. ama sıkıcı olacak" diye uyardı.

Muhtemelen Arken'le boya kurumasını izleyebilir ve sıkılmayabilirdim, ama bunu ona söylemeye cesaret edemezdim. O güzel küçük kafasına doğru giderdi.

Ama şimdi buradaydık, yaşlı adamın dükkânının önünde duruyorduk. Bana yaklaşırken hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark ettim ve ben daha ağzımı açamadan kadın hırlayarak bir uyarıda bulundu.

"Benimle uğraşma, Vistarii. Ben iyiyim. Artık gidebilir miyiz?"

"Size de merhaba Bayan Asher. Ne güzel bir gün geçiriyoruz. Hava çok güzel," diye cevap verdim, etkilenmeden.

Yine de gözüm o yüz buruşturmalarında ve yürürken yan tarafını hafifçe okşayışında olacaktı. Geçen gün kuvvet antrenmanında aşırıya kaçmış, bir kasını çekmişti. Küçük bir sakatlıktı ve o da dayanıklıydı ama işler çok kötüye giderse gerekirse onu ormandan dışarı taşırdım. O kısa boylu, şımarık küçük şeyin omzuma atıldığında ne kadar kabadayılık yapabileceğini görecektik.

"İhtiyacınız olan tüm malzemeleri aldınız mı?" Doğu Kapıları'na doğru yola çıkmadan önce sordum.

Küçük muslin astarlı sepetini salladı ve bir çift yıpranmış ama esnek görünümlü kahverengi deri eldiveni elime tutuşturdu.

yön.

"Sanırım ben hallettim. Yiyecek aramak o kadar da karmaşık bir iş değil, Kier."

Yeterince adil.

Wyldwoods'ta sessizce yürürken, Gölge'mi yakınlardaki bölgeyi gözlemek için dışarı attım, uyanık ama görünmeden. Arken bu sözde mucize çayı yapmak için ihtiyaç duyduğu tüm küçük yaprakları, yaprakları ve mantarları toplamaya başladı. Ben çevremize odaklanmaya devam ettim.

Böyle bir büyüü nasıl kullanacağımı ilk öğrendiğimde, büyü etkileri gözle görülebiliyordu; saf ama mürekkep gibi, siyah bir sis, bu da onun için sahip olduğum tüm amaçları bir nevi boşa çıkarıyordu. Bu yüzden büyüü kendim değiştirdim, odağı değiştirdim, böylece Gölgelerimi genişlettikçe, Gölge eterinin zaten var olduğu yerlerde benim için süründüler, köşelerin ve yarıkların etrafında süzüldüler, duyularımı genişlettiler. Bu aslında aynı anda her yerde gözlerim ve kulaklarım olması gibi bir şeydi ve yorucu bir uygulama olmasına rağmen inanılmaz derecede faydalıydı. Özellikle de bu gibi durumlar için.

Yaklaşık elli metre arkamızda bir yerde, gizemli gözcüm keskin bir çatırtı ve ardından doğal olmayan bir Dünya aether seli tespit etti.

"Arken. Dur. Beni dinle," diye fısıldadım ona doğru ısrarla.

Bana sertçe döndü, saçları arkasında vahşi bir haleyle dalgalanıyordu, sanki bir aslanı ya da lanet olası bir mantikoru kızdırmayı başarmışım gibi.

"Hayır, sen beni dinle Vistarii. İnsanlara emir vermekten hoşlandığına eminim ama-"

Zapt etmek için elimden geleni yaptığım gülümseme karşısında kaşlarını çatarak durakladı. Durumun ciddiyetinden dolayı, tam olarak aklıma getirdiği ifadeye bir iğne koymaya karar verdim.

"Size gerçek anlamda bir ormanda büyüdüğümü hatırlatabilir miyim?" diye tısladı.

"Asher, bir saniyeliğine kapa çenenini!" Nefesimin altında sertçe tısladım, bir parmağımı dudaklarımın üzerine koyarken ters ters baktım.

Ona Samhaven'ın kuzeyindeki Brindlewood'ların kendi başlarına yeterince tehlikeli olsalar da Wyldwood'ların yaratabilecekleri karşısında hiçbir şey yapamayacaklarını açıklayacak vaktim yoktu. Brindlewood'lar Atlas'taki leyline birleşmelerinin en önemli noktasının üzerinde yetişmiyordu.

"Dinle. Bir şey duyuyor musun? Herhangi bir şey?"

Çünkü ben yapmadım. O çatlıktan sonra tüm orman sessizliğe bürünmüştü - o aether selinden sonra. Ne cıvıldaayan kuşlar, ne cıvıldaayan kemirgenler, ne de lanet olası bir cırcır böceği vardı. Arken dondu kaldı, gözleri anlayışla irileşti. Bir şeyler yanılttı. Hem de çok yanılttı.

Sonra derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve genişletilmiş duyularıma odaklanarak kaynağı tespit etmeye çalıştım.

Aetherflood'u hemen Dünya'dan biri olarak algılamıştım ama hissettiğim başka bir şey daha vardı: karanlık bir varlık. Bir sapkınlık.

Gölgelerim ormanın içlerine doğru yayılmaya devam etti ve onu bulana kadar gözlerim ve kulaklarım gibi hareket etti. Şimdi yaklaşık elli metre uzaktaydı ve yavaş da olsa bize doğru geliyordu. Bu arcana doğal görüş alanımın ötesindeki şeyleri tam olarak görmeme izin vermiyordu ama canlı olduğu sürece çoğu şeyin şeklini algılayabiliyordum. Eğer aether varsa -ki vardı.

Neydi peki?

Canavar kalın bir çalılığın içinde, pürüzlü bir kaya yığınının ve neredeyse kas bantlarına benzeyen budaklı, ip gibi dalların arkasında çömelmiş, rüzgârda sallanıyordu. Ancak bu gece hiç rüzgâr esmiyordu. Hava sabahtan beri durgun ve pusluydu.

Bir başka keskin çatırtı ve yaratık aniden çömelmekten vazgeçti.

Onlar dal değildi. Onlar kollardı. Oh Hel hayır.

"Sakin. Kimildama," diye fısıldadım, Arken'e doğru cılgınca, yalvaran bir bakış fırlattım.

Gözlerinde öfke parladı ve tartışmak için ağzını tekrar açtı. Bileğimin hızlı bir hareketiyle, narin, yarı bedensel bir kuzgun çağırdım; bir Gölgesöyleyen. Hayaleti ona doğru gönderdim, sessizce kanatlarını çırpı ve nazikçe omzuna kondu. Sözcükleri geçici esrarlı bağa söylerken ağızımdan hiçbir ses çıkmadı ama kuzgun ona dokunduğu sürece zihninde onları duyacaktı.

Hayatında bir kez olsun beni dinle, Arken. Dinle. Yapma. Hareket etme. Kimildama. Hareket etme. Konuşma. Keyfinin yerinde olmadığını anlıyorum ama şu anda bu ormanda son derece tehlikeli bir şey var. Burada olmaması gereken bir şey. Kuzguna odaklanırsan, düşüncelerine benimle konuşabilirsin. Ben de seni duyarım. Ama lütfen kadın, sana yalvarıyorum. Sakin ses çıkarma. Henüz kokumuzu almadı.

Yüzünde bir panik ifadesi belirdi ama sessiz ve hareketsiz kaldı ve başını salladığını gördüğümde neredeyse rahat bir nefes alacaktım.

Gölge Kanalların bunu yapabildiğini bilmiyordum, görünmez bağımız aracılığıyla gönderdi.

Çoğu yapamaz, diye cevap verdim. Kaşını kaldırdı.

Sonra açıklarım.

Yapmazdım, ama umarım bu çileden kurtulduğumuzda bunu unuturdu... Ya da ben iyi bir yalan uydurmayı başarırdım.

Nerede, Kieran... Ve ne?

Bu bir problemdi.

Leshenler Aemos'un yerlisi değildi, daha ziyade Tufan sırasında bu ormandaki ve diğer birkaç ormandaki çatlaklardan sürünerek gelen yaratıklardı. Aether, özellikle de Dünya aether'i ile beslenen karanlık yaratıklar. Sadece beslenmek için var olan, uzun boylu, yüzü olmayan, kabuk ve kemikten canavarlar. Hasat için. Abyss'ten doğmuşlardı.

Aemos halkı, lanetlilerin korkunç öbür dünyası olduğuna inanıyordu. Gerçek Abyss. Boşluk.

Leshen benim geldiğim yerde ölümün habercisiydi ve bunun iyi bir nedeni vardı. İnanılmaz derecede tehlikeliydiler ve öldürölmeleri inanılmaz derecede zordu. Ayrıca inanılmaz derecede hızlıydılar. Kaçamayacağımız kadar hızlılardı. Kalçamdaki kılıcımı sessizce kınına soktum, onun yerine her iki avucumdaki hançerlerimi çektim.

Scáthic canavarlar için Scáthic bıçaklar.

Yaklaşık kırk metre kuzeydoğuda. Biyoloji sınavı zamanı, Küçük Kanal. Leshen'i hiç duydun mu?

Oh, lanet olsun.

Evet. Hay sikeyim.

Ne yapacağız?

Sen olduğun yerde kal. Eğer onu şaşırtabilirsem, ikimizin de kokusunu almadan önce onu alt etme şansım artar.

Sen ölümcül bir şeytani tek başına alt etmeye çalışırken benden geride kalmamı mı istiyorsun?

Ona ters ters baktım.

Ben de size tam olarak bunu yapmanızı söylüyorum.

Boş ver onu. Ben de seninle geliyorum.

Kaynağın canı cehenneme. Arken'in inatçı olmayı seçeceği onca zaman varken. Bir hayal kırıklığı iniltisini bastırdım.

Ayrıca, teknik olarak daemon değiller. Tam olarak değiller. Buraya Gölge Düzleminden geldiler, ama kökenleri Dünya Düzlemindeydi. Leshen'lerin hepsi eskiden Dryad'dı.

Bu yüzden doymak bilmez bir açlıkları vardır. Tek bir Leshy, Aemos'un içerdığı tüm Dünya aetherini içebilir ve yine de daha fazlasını isteyebilirdi. Hiçbir şey anavatanlarında bulunan neredeyse sonsuz Dünya kaynağıyla kıyaslanamazdı. Dryadların nasıl olup da kendilerini Gölge Düzlem'de bulduklarını ve bir zamanlar huzurlu olan benliklerinin böylesine çarpık, yozlaşmış versiyonları haline geldiklerini aklım almıyordu. Görünüşe göre bu binlerce yıl önce olmuştu. Tek bildiğim, kurbağalara her ne yapıldıysa bunun şeytani bir şey ürettiği idi. Yanlış bir

şey. Sanki acı ve intikamın vücut bulmuş haliydiler.

Bu bir tanesiyle ilk karşılaşmam değildi ama her seferinde bunun son olması için Kaynak'a yalvardım.

Bios dersi için teşekkürler, Kieran. Ama ciddi, ne bok yiyeceğiz?

Eğer Arken yerinde kalmayı reddederse, başka seçeneğim kalmayacaktı. Onu geride kalmaya zorlayamazdım. Ama benimle birlikte bu şeyi indirmeye gelirse, kendimizi öldürtmemek için onun bir yük değil, bir varlık olması gerekiyordu.

O aetherbladeleri nasıl çağırdığını hatırlıyor musun, Küçük Kanal?

Evet.

Tamam. Çıkar onları. Ve bir saniye bana bak, diye sessizce talimat verdim, bakışını yakalayıp dikkatini verdiğini teyit etmek için bekliyordum. Gözleri ormanın her yerinde geziniyor, bir tehdit olup olmadığını araştırıyordu.

Yüzleri yok, ama şekil olarak insansılar. Burayı hedef al, diye kuzgunun ağzından açıkladım, boynumla köprücük kemiğim arasındaki boşluğu işaret ederek. Ya da burayı, orta bölgemi, göğüs kafesimin hemen altını işaret ettim.

Şu ana kadar Işık hançerlerini kullanırken ne kadar rahatsınız?

Şimdiye kadarki eğitimlerimizde aetherbladelere dokunmamıştık bile, ama Anders'le birlikte sokakta yeterince hızlı bir şekilde bir tane çağırmıştı. Hem de nasıl yapıldığını öğrendiği gün.

Yeterince rahat, diye yanıtladı Arken.

Güzel. Elimden geldiğince seni koruyacağım ama pençelerden uzak dur. Zehirleri hızlı etki eder. Eğer bu iki yerden birine temiz bir vuruş yaparsan, ateş et. Elinden geleni yap Ark. Gerekirse benden çekin. Gölge hizasında oldukları için ışık muhtemelen ciddi hasar verecektir.

Bana anlayışla başını salladı, kaşları odaklanarak çatıldı.

Beni takip et, tamam mı? Bizi gizleyeceğim ve adımlarımızı elimden geldiğince susturacağım, ama içeri girer girmez

15 metre kadar sonra Leshy bizi fark edecek ve her şeyi mahvetme zamanı gelecek.

O zaman gidip her şeyi mahvedelim, Kaptan.

Tehlikeye ve durumun yoğunluğuna rağmen, onun alaycı gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamadım.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

ARKEN

Kieran için cesur bir yüz ifadesi takındığımı kabul ediyorum ama Leshy kelimesini aklıma soktuğu anda ağzım kurudu ve titrememek için kendimi zor tuttum. Başarılı bir şekilde geçiştirmiş olsam da ensemdeki tüyler hâlâ diken dikendi.

Ben bir savaşçı değildim. Rezonansımın gücü ne olursa olsun, bir Leshy benim yeteneklerimin o kadar ötesindeydi ki, Kier bana olduğum yerde kalmamı söylediğinde onu dinlemeye yarı eğilimliydim ama yalnız gitmesine izin veremezdim.

Duygusal bir aptallıktı ve bunu biliyordum. Birkaç hafta önce saçmaladığında Cragg'e kılıcımı çekmeme neden olan aynı aptalca dürtü. Kieran'ın Yaşlı Muhafızlar'ın gördüğü en genç kaptanlardan biri olması ya da dövüş yeteneklerinin benim ulaşmayı umut edebileceğimden çok daha ileri olması önemli değildi.

Adamı tanıdığım kısa süre içinde, her zaman arkamı kolladığını açıkça belirtmişti. Ne olursa olsun, ben de onun arkasını kollardım.

Ben de onu ormanda sessizce takip ettim, sinsi sinsi ilerleyişini taklit etmeye çalıştım, budaklı dallar ve çalılar arasından sıyrılırken yaptığı gibi öne doğru eğildim. Onun zarif, sessiz adımlarına ayak uydurmak için elimden geleni yaptım.

Ben buna tam olarak hazır olmadan önce, menzile girmiştik ve ormandan rahatsız edici bir ses yükseldi. Bir kurdun hırlaması ile kırılan dalların sert gıcirtısı arasında doğal olmayan bir karışım gibiydi. Henüz bir açıklığa ulaşmamıştık ve orman o kadar sıkı ki Leshy'yi de henüz göremiyordum ama ses hızla yaklaşıyordu. Kahretsin.

Kieran'ın sesi yine kafamın içinde çınladı.

Nefes al, Arken.

Talimatlarını gözden geçirdim. Pençelerden kaçının. Boğazın dibine ya da kaburgaların altına nişan al. Temiz bir vuruş yapabilirsem ateşle. Bunu yapabilirdim. Gelmek istediğimde benimle dövüşmemiştir.

Ben iyiyim, kuzgun aracılığıyla, havadan çağırmış gibi görüldüğü garip psişik posta sprite'ını geri gönderdim.

Cevabı neredeyse anında geldi.

Biliyorum.

Güven oyu karşısında göğsüm biraz gerildi. Eğer Kieran bu dövüşte onun yedeği olabileceğime gerçekten inanıyorsa, o zaman bunu başarabilirdim.

Neredeyse geldi. Açıklığa ilk ben gireyim ve dikkatini çekeyim, tamam mı? Pelerini bıraktığımda muhtemelen aether için çılgına dönecektir. Tamamen bana saldırmaya odaklandığında, açıklık gördüğünde Işık bıçaklarıyla mücadeleye gir, ama gereksiz risk alma. Zekisin, Küçük Kanal. O büyük beynini kullan. Önce kaç, sonra saldır.

Emredersiniz, Kaptan.

Arkasından göremiyordum ama tepki olarak gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum.

Leshy'den sadece birkaç dakika önce açıklığa ulaştık ve Kieran Gölgeler pelerini biraktığında karanlık yaratık saldırdı.

Daha önce Kieran'ın kılıçla neler yapabildiğini görmüştüm, muhafızların etrafında dolanıp onları eğitim alıştırmalarından geçirirken görmüştüm ama onu tercih ettiği silahlarla gerçek bir savaşta hiç görmemiştim. Geçen çeyrekte Hans ve Jeremiah ile gösteriş yaparken bile. Bu şekilde değil.

Leshy uluyup açıklığı yırtarak ona doğru gelirken, Kieran hem güzel hem de korkunç bir şeye dönüştü. Elinde sivri hançerleri, üzerinde ikinci bir deri gibi dalgalanan Gölgeleleri...

Bu adamın, karanlığın vücut bulmuş tacı için savaştığı canavara kolayca rakip olabileceğini fark ettim.

Korkunç şeytan göğüs kafesine saldırmaya çalıştığında, Kieran hançerlerinden biriyle pençeli kolunu yakaladığında gerçekten anlayabileceğimden daha hızlı hareket etti. Koyu metal bıçak Leshy'nin benekli etini keserken kan aktı.

-Ormanın zeminine çarptığında tısladı ve cızırdadı - siyah, yağlı bir likör. Ona tekrar saplandığında bu maddeden kaçınmaya çalışmak için hızlı bir zihinsel not aldım ve onu kendi etrafına da arcane kalkanlar atmaya zorladım.

Kısa bir süreliğine ne kadar çarpıcı oldukları dikkatimi dağıttı - kalkanlar sanki karanlığı doğrudan gece gökyüzünden çekmiş gibi parlıyordu - ama sonra yaratığın ağzından yüksek ve çirkin bir hüsrana hırıltısı çıktı ve odak noktam geri döndü.

Yerin altından çıkan korkunç, kaslı görünümlü dallar Kieran'ın ayak bileklerini hedef aldı ve bir an için mahvolduğunu düşündüm. Her nasılsa, muhafız iki adım önde kaldı ve ona ulaşmadan her bir kas ve sarmaşık ipini kesti.

Şimdiye kadar, omzumdaki kuzgun dumana dönüşmüştü - aynı anda kullanabileceğiniz sadece bir miktar aether vardı ve Kieran kapasitesine ulaşıyordu. Öyle olmak zorundaydı. Kendini koruyor, beni koruyor ve Gölge'sini her vuruşa ve darbeye kanalize ediyordu.

Leshy'nin boğumlu yumruğunun Kieran'ın kalkanlarına çarpmasıyla oluşan çıtırtı dikkatimi çekti ve Gölge'nin parçalanıp çatlamasını dehşetle izledim. Canavar yolunu bulup bir darbe indirdiğinde, Kieran tökezledi - sadece bir iki santim, ama bu içimdeki öfke ve adrenalinin yükselmesine yetti.

Korku yerini savaşa bıraktı ve ben de açıklığımı buldum. Aetherblades elimde, canavarı kuşatarak ileri atıldım. Bir kolunu havaya kaldırıp Kieran'a tekrar saldırmaya hazırlanırken, canavar bana aldırış etmedi. Açıkça daha büyük bir tehdide odaklanmıştı.

Bu onun ilk hatasıydı.

Kendi hırıltımla bıçaklarımdan birini tam olarak Kieran'ın söylediği yere sapladım - bir zamanlar göğüs kafesi olabilecek gibi görünen yerin hemen altına. Leshy kan dondurucu bir acı çığlığı atarak gövdesini benden uzaklaştırmaya çalıştı ama ben dişlerimi sıkarak bıçağı daha da içeri soktum.

"Aferin kızıma!" Kieran bağırdı.

Ön kolumun yarısı artık yaratığın garip bir şekilde oyulmuş bedeninin içindeydi ve o acayip sarmaşıkların bileğimin etrafında daraldığını hissedebiliyordum.

"Ona bakma, seni çirkin pislik. Bana bak," diye alaycı bir sırıtışla devam etti Kieran. "Seni öldürecek olan benim."

Hel gibi. Bu şey mükemmel sakın bir akşamı mahvetmişti ve ben de etten, ağaç kabuğundan ya da bu şey her ne halattan yapıldıysa ondan payımı istiyordum. Yak onu, demişti bana. Hâlâ dikkati dağınıkken diğer bıçağımı boğumlu omzuyla boynu arasındaki boşluğa sapladım ve karanlık yaratık gecenin içinde çığlık atmaya devam etti.

Tanrım, çığlık. Lanet olası bir ağzı olmadan nasıl bu kadar yüksek sesle çığlıkatabiliyordu?

Kulaklarım çınılıyordu ama Kieran'ın Gölgeleeri'ni çekiştirdim ve kalın bir sarmaşık göğsüne doğru savrulup onu kaçamadan yere düşürdüğünde bir dünya acıyı serbest bırakmaya hazırlandım.

Kalbim korku ve öfkeyle çarparken, lanet olası şeyi çıra gibi yaktım. İçgüdü ve duygular devreye girdi ve Leshy'nin bedeninde serbest bıraktığım aether ışık değildi... Ateşti.

Sikeyim.

Dumanın kokusunu şimdiden alabiliyordum ve Kieran'ın hızla ayağa kalkışını izlerken zihnim hızla çalışıyordu; gözlerinde belli belirsiz bir şaşkınlık beliriyor ve hemen ardından yerini paniğe bırakıyordu.

Canavar yüzünden mi paniklediğini yoksa beni alevler içinde mi yakaladığını anlayamadan Leshy'nin pençeleri göğüs kafesimi parçaladı ve aniden çığlık atan ben oldum.

Ormanın zemininde dizlerimin üzerine çöktüm ve acı içinde yere yığıldım. Yaralar önemliydi, evet ama acının kaynağı bu değildi. Yanıyordu. Bu yanma daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve elimi vücudumdan çektiğimde kanla kayganlaşmıştı.

Ayağa kalkmalıyım, karşı koymalıyım ama kaburgalarım, ciğerlerim. Göğsüm asitle ıslatılmış gibi hissediyordum, sanki yara hemen iltihaplanıyordu, likör etimi yiyip bitiriyordu. Kanamayı durdurmak için bir kalkan, geçici bir bandaj yapmak amacıyla ışığımdan faydalanmaya çalıştım,

bir şey... ama yapamadım. Rezonanslarımın hiçbirini hissedemiyordum. Hel de ne?

Görüşüm bulanıklaşmaya başlarken Kieran'ın bağırdığını belli belirsiz duyabiliyordum.

Sesi neden suyun altındaymış gibi geliyordu? Ve ben çift mi görüyordum, yoksa ikinci bir şeytan mı mücadeleye katılmıştı? Dilim kalınlaştı, duyularım donuklaştı ve gecikti ve bedenim... Ağırlaştı. Çok fazla ağır. Başımı zar zor dik tutabiliyordum.

Pençelerden uzak durmamı söylemişti. Zehir hızlı etki eder.

Kahretsin.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KIERAN

Kısa bir anlık dikkat dağınıklığı her şeyi berbat etmem için yeterli oldu.

Sadece bir saniye fazla duraklamıştım, duman kokusu dikkatimi dağıtmıştı. Kalkanlarımı bir anlığına onun üzerine indirdim, arcana'mı yeniden yönlendirmek ve Arken'e doğru uçan Leshy'nin budaklı kolunu yakalamak için pervasızca bir girişimde bulundum ama hançerlerim hedeflerini zar zor iskaladı.

Çok yavaş. Çok yavaş, kör tarafımdan saldırmaya çalışıyor.

Ama duman nereden geliyordu?

Kalbim adrenalin ve Gölge'nin damarlarımda birlikte dolaşmasıyla çarpıyor, zihnim yarışıyordu - umutsuzca aynı anda olan her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum. Kelimeler korkunun derinliğini ya da boğazımda safra gibi yükselen öfkeyi tarif edemezdi.

çığlığını duyduğum an. Tüylerim diken diken oldu, o çaresiz, kan donduran çığlığın sesinde ilkel ve şiddetle koruyucu bir şey kıpırdandı.

"Kieran!"

Hemen, hiç düşünmeden, genellikle Gölge'min üzerinde tuttuğum damperi serbest bıraktım. Sonuçlar lanet olsun, şimdi kendimi tutmanın zamanı değildi. Fazla zamanım yoktu. En fazla on dakika. Kahretsin. Lanet olsun.

Onu zamanında bir revire götüremeyecek kadar Wyldwoods'un derinliklerindeydik ve din adamlarının iyileşmesi için gerekenleri taşıyıp taşımadıklarını bile bilmiyordum. Onu buradan çıkarmalıydım, hem de hemen, ama önce bu orospu çocuğunu zapt etmeliydim.

"Arken? Dayan! Nefes al, yavaş nefes al!" Hâlâ akli başında olması için Kaynak'a dua ederek bağırdım. Eğer kendi kalp atış hızını yavaşlatabilirse, zehrin dağılması daha uzun sürerdi.

Tek duyduğum zayıf bir iniltiydi ve paniklememek için kendimi zorlayarak dudağımı ısırdım. Hâlâ bilinci yerindeydi. Onu kurtarmak için hâlâ zamanım vardı ama odaklanmam gerekiyordu. Bu tek başıma karşılaştığım ilk şeytan değildi ama Arken'in bünyesine karşı kendi gücümle kumar oynayacak değildim.

Onu dizginle. Önce onu kurtar.

Keskin bir nefesle, çevremde bulabildiğim her bir elementi içime çektim. Havayı, topraktaki nemi, toprağın kendisini göğsümün içine çektim. Bileğimin bir hareketiyle, kalın Gölge şeritleri dışarı fırladı ve bozulmuş yaratığın kollarını ve bacaklarını çevreleyerek onu yerine bağladı. Karanlık bağlar uzun süre dayanmazdı, bu büyüklükte bir canavar için değil, ama onu buradan çıkarmama yetecek kadar dayanırdı.

Arken'in acı içinde inleyerek yan yattığı yere doğru koştum. Bu ses kalbimi delip beni parçalara ayırmakla tehdit ediyordu. Kalkanlara odaklanmalıydın, seni aptal piç. Ama bunu daha sonra düşünebilirdim; bir an önce şehre dönmemiz gerekiyordu. Arken'i kucağıma aldığımda

Onu elimden geldiğince nazikçe kollarıma aldığımda, Leshy'nin ne kadar derine indiğini dehşetle fark ettim.

Yaralarını çok ama çok daha kötü hale getirmeden onu Sophrosyne'e geri götürmememin hiçbir yolu yoktu. Zehir onu öldürmediyse bile kan kaybı öldürebilirdi. Gözleri çoktan kapanmıştı ve zar zor konuşabiliyordu ama bu onu denemekten alıkoymuyordu.

"Kee-reh? Acıyor..." diye mırıldandı, dili likör yüzünden kalınlaşmıştı.

"Biliyorum tatlım. Seni eve götüreceğim ve her şeyi düzelteceğim, sadece bana tutunmanı istiyorum, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldanarak başını omzuma yasladı. Paltomu zayıf bir şekilde kavraması, bu durumda ondan alabileceğim en iyi şeydi.

Sikeyim.

Başka seçeneğim yoktu.

Arken'in bedenini uyluğumla kısa bir süre destekledikten sonra bir elimi ağzıma götürdüm ve avucumun etini ısırarak tek bir keskin kesici dişle kanı yüzeye çektim. Mükemmel isabet yerine hıza öncelik vererek iki parmak ucumu kana buladım ve hızlı bir hareketle gerçekliğin dokusuna karanlık, parıldayan bir kesik attım.

"Sıkı tutun," diye hatırlattım ona, yarıktan geçmeden önce kollarımı vücuduna doladım.

Mide bulantısı hemen etkisini gösterdi, ardından da uçaklar arasındaki boşluğu kat etmenin beraberinde getirdiği muazzam, başı yaran basınç geldi. Ona bunu yaşatmaktan nefret ediyordum ama hayatını kurtaracaksa acısına dayanabilirdim.

Yine de bu yaptığım pervasızca, aptalcaydı ve öyle ya da böyle bunun bedelini ödeyeceğimi biliyordum. Ama fark etmezdi. Onu kurtarmak zorundaydım. Derin bir nefes alarak yarığın diğer tarafını buldum ve ikimizi de içeri ittim.

Oh şükürler olsun. Kapıların hemen dışındaydık ve dağılmadan önce gerçeklikteki o dalgalanmayı görecektik kadar yakın bir mesafede kimse yoktu.

"Rorick! Hans!" Kollarımdaki Arken'i itip kakmadan olabildiğince hızlı hareket ederek bağırdım.

İkincisi hemen koşarak geldi ve ikinci komutanımın bu geceki vardiyasına erken geldiğini görünce rahatladım.

"Leshy. Kuzeybatı. Yaralı ama düşmedi. Onu zar zor dışarı çıkardım ama o, pençeler, zehir, onu iyileştirmeliyim. Jeremiah'ı, Hanjae'yi, kimi verebilerseniz alın. En kısa sürede sizinle buluşacağım.

"Anlaşıldı Kaptan," diye sözümü kesti, ben onlara katılacağıma söz veremedim. "Biz hallederiz, kızı bir din adamına götürün."

Bir kez başımı salladım ve sonra yola çıktım. Revire değil, daha önce Arken'le buluştuğum en yakın eczacı olan Mugworts'a.

Ben yanımda kanlar içindeki arkadaşımın kapıdan içeri daldığımda, tezgâhın arkasındaki yaşlı adam bir müşteriyle sessizce sohbet ediyordu.

"Söğütotu," dedim nefes nefese kalarak. "Söğüt otu ve taze yaralar için elinizde başka ne varsa ondan bir lapa istiyorum, hemen." Ahmaklık ettiğim için daha sonra özür dileyebilirdim ama Arken'in zamanı tükeniyordu. "Ayrıca sıcak suda kırmızı sarmaşık özüne de ihtiyacım var."

"Dükkân sahibi beceriksizce kekeledi ama hemen harekete geçerek malzemeleri topladı ve çaydanlığını ısıttı. Diğer müşteri Arken'in korkunç yaralarına şöyle bir baktı ve hızla dükkânı terk etti.

"Aemos'ta ona ne oldu?" diye sordu, malzemelerin üzerine bir miktar sıcak su döküp macun haline getirirken. Sudan kalanları bir bardağa döktü ve bir damlalık özüt şişesiyle birlikte bana doğru itti. "Neye ihtiyacın varsa onu kullan," diye ekledi.

"Leshy. Wyldwoods'da."

"Yüce Tanrım! Ama soyları tükenmiş!" diye haykırdı yaşlı adam.

"Soyu tükenmiş değil. Sadece nadir. Ama lütfen telaşlanmayın. Muhafızlar gönderildi ve o lanet şey muhtemelen çoktan ölmüştür. Sizi temin ederim, burada güvendesiniz. Bu lapayı pansuman için birkaç bez parçasına uygulayabilir misin?"

"Evet efendim, bir dakika."

O çalışırken ben de aceleyle su bardağına gerekli özü ekledim ve Arken'i kollarımda daha dik duracak şekilde kendime doğru çektim. Protesto edercesine inledi, ama neyse ki hâlâ bilinci yerindeydi -belki biraz zayıftı ama yine de bilinci yerindeydi.

"Arken, tatlım, bunu içmeni istiyorum, tamam mı?"

Yavaşça başını salladı ve fincana uzandı. Kulbunu tutmasına izin verdim ama tabanını tuttum. Şimdiye kadar toksinler onu önemli ölçüde zayıflatmıştı. Ekstrakt yayılmasını engelleyecek, lapa da din adamları en iyi yaptıkları işi yaparken onları dışarı çekmeye yardımcı olacaktı. Bu özel panzehir nadir bulunuyordu ve kıtanın bu kısmında bir Leshy görmeyeli onlarca yıl geçtiği için zaman içinde neredeyse unutulmuştu. Nasıl yapılacağını biliyordum çünkü bana öğretilmişti... uzun zaman önce.

İçerken yüzünü buruşturmasına engel olamadım. Tadı hoş değildi, o kadarını hatırlıyordum. Yine de talimatlara uydu ve derme çatma tentürü bitirdi.

"Aferin kızıma," dedim nefesimin altında, saçlarını yüzünden iterek. Cildi nemli ve ateşliydi ama yanaklarına biraz renk geldiğini görebiliyordum. Tanrılara şükürler olsun.

Dükkân sahibi yara sargılarını mumlu bir beze sardı ve ertesi gün ödemeye birlikte geri döneceğime söz verdim - işçilik ve malzeme maliyetinin iki katı. Bunun gerekli olmadığını, Muhafızlara hizmet etmekten mutlu olduğunu söylemeye çalıştı ama ne olursa olsun daha sonra Lyra ile geri dönecektim.

Bu kadını birkaç blok doğuya, en yakın revire taşırken durup bana bakan birkaç kasaba sakinini görmezden geldim. Eminim korkunç bir manzaraydık.

-Kıyafetleri yırtılmış ve dövüşten kalan kan, kir ve irinle kaplanmıştı. Arken'in nefes alış veriş i biraz düzene girmişti ama hâlâ zor durumdaydı. Arcana'mın etkileri azaldıkça kendi bedenim de ağrımaya başlamıştı ama bu ağrıları görmezden gelmek kolaydı.

Sonunda revire vardık ve burada şifa büyüsünde uzmanlaşmış Su Kanalları rahipleri hemen onunla ilgilenmeye başladılar. Onlara ne olduğunu ve lapaları nasıl uygulayacaklarını kısa ve öz bir şekilde anlattım ve her yarım saatte bir pansumanı değiştirmelerini söyledim.

Çalışanlarına saygısızlık etmek istemedim ama bu ilaç Pyrhhas ya da Sophrosyne'den değildi, Atlas'a özgü bile değildi. Leshen o kadar nadirdi ki, ikor vücudundan çıkmadan yarayı kapatmaya çalışmayacaklarından emin olmam gerekiyordu.

Sophrosyne'in sunabileceği en iyi şifacılardan biri olan Yüksek Bilge Helvig'in bu gece görevde olduğunu görünce rahatladım.

Arken'i boş bir yatağa yerleştirdikten sonra, "Vay, vay, Kaptan Vistarii," diye mırıldandı. "Genelde senin adamlarını iyileştiriyorum. Bu kim?"

"Bir arkadaş," dedim. "Adı Arken."

Yüz ifadesinden gözle görülür bir şaşkınlık geçti ve dudaklarında bir gülümsemenin hayaletinin oluştuğunu görebiliyordum, yine de sadece başını salladı ve hiçbir şey söylemedi. İş dışında bir arkadaşım olması gerçekten bu kadar şaşırtıcı mıydı?

"Şimdi ona uyku ilacı vereceğiz ki vücudu zehirleri atmaya odaklanabilsin," dedi yumuşak bir sesle. "Korkarım bunları elle çekip çıkaramayız."

"Biliyorum," dedim. Bir şaşkınlık titreşimi daha. Evet, bu seferki adildi.

"Kanının tekrar temizlendiğini doğruladıktan sonra, yaraların kapanmasına yardımcı olacağız ve sabaha kadar önemli ölçüde iyileşmiş olacak."

"Güzel. Sana ve ekibine teşekkür ederim Fen," dedim içtenlikle ve yola çıkmaya hazırlandım. "Adamlarımla bilgi almam ve Leshy'nin icabına bakıldığından emin olmam gerekiyor, ama yakında döneceğim."

"Gerçekten gerek yok, eve gitmeye hazır olduğunda bir refakatçi gönderebiliriz, Kaptan."

Omzumun üzerinden tanıdık din adamına bir bakış attım.

"Yakında döneceğim," diye tekrarladım.

Fen kaşlarını kaldırdı ama başını salladı, artık gülümsemesini zar zor zapt ediyordu. Çok saçma.

Gözlerimi devirip ona tembelce el sallayarak oradan ayrıldım ve adamlarımı bulup daemonun icabına bakıldığından emin olmak için Doğu Kapısı'na doğru yol aldım.

Ancak Muhafızlarla yaptığım sorgulamadan sonra adrenalinin azalmaya başladığını ve sistemimi darmadağın ettiğini hissettim.

Az önce ne oldu öyle?

Hanjae'ye de söylediğim gibi, Leshy'nin gelişiyile ilgili hiçbir açıklamam yoktu.

Mürver Muhafızların Wyldwoods boyunca aktif, günlük devriyeler tutmasının nedenlerinden biri de kalan zayıflıkları araştırmaktı. Felaketten sonra alemler arasındaki perdenin hala çok ince olduğu alan cepleri. Ne zaman bir tane bulsak, derhal Toplantı'ya rapor edilir ve Aetherborne'lardan biri onu onarmaya gelirdi.

Muhafızlarımız iyi eğitilmişti, herhangi bir yaratığın geçmesi mümkün olmadan önce perdedeki zayıf noktaları nasıl yakalayacaklarını biliyorlardı. Ve ben, herkesten daha fazla, bir şeylerin ters gittiğini fark edebilmeliydim.

Hiç mantıklı gelmedi.

Boşluktan kopup gelen o karanlık, ten rengi eter seli birdenbire ortaya çıkmıştı. Bu

anında, sanki.

Ama hayır. Bunun için çok erkendi. Öyle olmasaydı bile, asla bir yarığı açık bırakıp bir daemonun takip etmesine izin verecek kadar pervasız olmazlardı.

Ve sonra duman çıktı.

Aklımın çözebildiği tek açıklama, Arken'in Işığının o kadar yoğun, o kadar yakıcı derecede beyaz-sıcak olduğuydu ki, Leshy'nin kabuğu içeriden alev almıştı. Bu canavarlar çürüyen odun ve ichor'dan doğmuşlardı, bu yüzden Arken aetherblade'ini göğsüne sapladığında içten dışa alev aldığını varsaymak yeterince mantıklıydı... Değil mi?

Ancak arcana hakkında bildiğim her şey, birinci sınıf bir Conduit'in bu kadar güçlü, bu kadar hassas olmasının mümkün olmadığını gösteriyordu. Elbette, Arken son derece ileri seviyedeydi - beklentilerin iki yıl ötesinde dersler için testleri geçmişti

-Ama ışığının yanması için mi?

Bir elimi yüzümde gezdirerek derin bir iç çektim. Ölüm kalım durumlarında daha garip şeyler olmuştu.

Tam olarak iyi çalışılmamıştı ama geçmişte benzer fenomenler rapor edilmişti.

Önemli olan hayatta kalmasıydı ve artık güvendedeydi.

Mantiken, Arken için din adamlarının sistemini stabil hale getirmesini beklemek dışında çok az şey yapabileceğimi biliyordum. Karargâhtan ayrılırken, yapılacak en makul şeyin eve gitmek ve sabah onu ziyaret etmek olduğunu biliyordum.

Ama onu neredeyse kaybediyordum ve mantıklı düşünme noktasını geçmiştik. Eğer bu gece biraz olsun uyumak istiyorsam, revirdeki boktan bir koltukta, o uyurken yanında olmalıydım.

Ertesi sabah Akademisyen Helvig'in kaşlarını çatmasıyla uyandım.

"Kışt, Vistarii. Uyanmadan önce yaraları üzerinde çalışmamız gerek. Git başka bir yerde işe yara. Yoluma çıkıyorsun."

İsteksizce odadan çıktım ve omzumun üzerinden acı dolu bir bakış attım. İyileşmekte olduğunu biliyordum ama Arken'in teni hâlâ çok solgundu ve vücudu Leshy'nin pençesinin iğrenç toksinleriyle savaşırken terden kayganlaşmıştı.

En azından önümüzdeki birkaç gün boyunca işe dönmem beklenmiyordu. Hanjae, Sophrosyne'deki tek Işık Kanalının tamamen iyileştiğinden emin olmamı tercih ettiğini açıkça belirtmişti ve ben de bunun yerine, bir kese dolusu para ve dün gece bu kadar açık sözlü, talepkar bir hıyar olduğum için bir özürle Mugwort'a geri döndüm.

İlk başta beni reddetmeye çalıştı ama ben ısrarcıyım. Yaşlı adam bir katır kadar inatçıydı ama ben de öyleydim ve ona olan borcumu kabul edene kadar o dükkânı terk etmeyecektim.

"Cidden Maxwell, Lyra'yı al."

"Hayır, hayır. Bunu kabul etmem mümkün değil. Yardım etmek benim için bir onurdu, Kaptan. Umarım eşiniz iyileşiyordur?"

Şimdi ne olacak?

Yüzümdeki gevşek çene ifadesi beni ele vermiş olmalı, çünkü bitki uzmanı hemen kekeleyerek garip bir özür diledi.

"Oh! Ben. Şey, özür dilerim, efendim, sadece varsaymıştım. Ben... Ah canım. Alınmak istememiştim," diye vurguladı Max.

"Sorun değil. O sadece bir arkadaş," diye açıkladım sakince, ama hâlâ şaşkınlık içindeydim. "Ama evet, Arken iyileşiyor. Bu konudaki yardımlarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Evet, evet, elbette," diye cevap verdi, ama gözlerime bakmadı.

Ciddi misin? İki yabancı hakkında ne kadar garip bir varsayım. Kız arkadaş ya da eş bile demedi, doğrudan eş mi dedi? Biraz eski moda ama sanırım ayakkabı yaşlı adama

uymuş.

Ben. Evliyim. Kendi kendime homurdandım ve adam kaşını kaldırdığında bunu öksürük olarak gizledim.

Ama görünüşe göre lanet bir mazoşist olduğum için, Arken'in gelinlik içindeki görüntüsü zihnimde kısa bir süre canlandı ve içten içe inleyerek onu kapattım.

Evet, yapamaz mıyız?

Bu görüntü olmadan da yapabilirdim. Bir sonraki durağım revirde onu kontrol etmek olduğunda düşünmem gereken son şey buydu.

Karın.

Tanrı aşkına.

Bölümlere ayırma konusunda genellikle çok daha iyiydim ama revire doğru ilerlerken, yaşlı adamın varsayımı beni hâlâ sersemletiyordu. Ne zaman bu düşünceyi aklımdan kovduğumu düşünsem, kendimi bir önceki geceye dönmüş, hareketlerimi aşırı analiz etmeye ve Maxwell'in aramızda evliliğe işaret eden ne gibi bir yorum yapmış olabileceğini anlamaya çalışırken buluyordum.

Bu benim paniğim miydi? Kadın ölebilirdi, tabii ki paniklemiştim. Evet, kadın kollarımdayken dükkânına koşmuştum ama yine de ölüyordu.

Maxwell ve Fen'in arsız sırtışları arasında... Tanrım.

Biz sadece arkadaştık. Yakın arkadaş. Neden herkes bundan daha fazlası olduğunu varsayıyordu?

Lanet olsun, Hanjae bile dün gece Arken'le çıkıp çıkmadığımızı sorgulamıştı. Teğmenlerimden gelen şakalara alışkındım, ama komutanımdan? Lanet olsun.

"Hayır, ben sadece protokolü uyguluyordum efendim," diye cevap verdim. "Onun güvenliğinin Studium için son derece önemli olduğunu biliyoruz."

Komutan Ka bu bahaneye en iyi ihtimalle şüpheyile yaklaşmıştı. Benimle yakın mesai içinde çalışan muhafızların çoğu karizmatik görüntümün bir dereceye kadar ötesini görebiliyordu ve özellikle Hanjae benim doğam gereği daha yalnız biri olduğumu biliyordu. Şehrimize yönelik herhangi bir tehdide karşı son derece acımasız olmam konusundaki ünümden bahsetmiyorum bile.

Yine de nereden geldiklerini anlayabiliyordum. Daha büyük bir tehdidi bertaraf etmektense bir kadının hayatına öncelik vermek... bana yakışmazdı. Ben, yemininin ötesinde bağlılıkları olmayan adam. Ben, yeminimin ötesindeki bağlılıklarla ilgilenmeyen adam. Ya da en azından eskiden öyleydim.

Önemli değildi, diye hatırlattım kendime. Dedikodu yapmak insanın doğasında vardı ve Sophrosyne'deki insanların yarısı sadece kendi konuşmalarını dinlemekten hoşlanıyordu.

En azından kendime bunu söyleyip duruyordum. Ama revire girdiğimde Arken'i yatağında doğrulmuş, yanaklarına yeniden renk gelmiş bir halde bulduğumda o kadar rahatlamıştım ki neredeyse sendeleyecektim.

Ve benim yaklaştığımı görüp hemen gülümsemeye başladığında, beni görünce adeta ısıldadığında? Göğsümde bir şeyler sıkıştı. Bakışları altında kendi yanaklarımın ısındığını hissettim.

Tanrım. Şu lanet gülümseme.

Fen yanımdan geçip gitti ve hiçbir şey söylemedi, sadece bir yığın çarşafı yan odaya taşırken bana bilmiş bilmiş sırıttı.

Ah, Hel.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

ARKEN

"Ben iyiyim Kieran," diye yemin ettim, uzattığı kola gözlerimi devirerek. "Gerçekten bir eskorta ihtiyacım yok, eve kendi başıma gidebilirim."

Sözlerim, kendimi revir yatağında yukarı doğru iterken aldığım keskin nefes ve gizleyemediğim irkilmemle hemen çelişti.

Kieran'ın gözleri parladı.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım. "Cidden, din adamları inanılmaz bir iş çıkardılar, sadece biraz hassasım, hepsi bu."

"Kolumu tutar mısın, seni inatçı küçük velet?" diye tersledi.

Başımı salladım. Onu bu şekilde zorlayamazdım, bugünlerde Hel kadar meşguldü.

"Yeterince şey yaptın, Kier. Zaten yeterince iş kaçırmışsındır," diye homurdandım. "Dün gece hiç uyuyabildin mi?"

Gardiyan bana inanamayarak baktı.

"Cidden şu anda benim sağlığımı mı soruyorsun Asher? Daha on iki saat önce ölümcül bir şeytan tarafından doğrandın ve benim güzelliik uykum yüzünden strese mi giriyorsun?"

"Evet." İnatla söyledim. Yeterince uyumamıştı.

Tekrar derin bir iç çekti ve sanki varlığının baş belasıymışım gibi bana baktı.

"Jeremiah ve Hans benim yerime kaleyi koruyabilecek durumdalar, Arken. Sen uyurken ben de birkaç saatliğine dışarı çıktım. Bu arada ikisi de senin için çok endişeleniyor."

Kaşlarımı çattım. Endişelendin mi? Benim için mi?

"Ve evet, onlar senin yaralarını tedavi ederken ben de birkaç saat uyudum. Bana inanmıyorsan Fen'e sor. Şimdi lütfen bu kadar inatçı olmayı bırakıp seni eve götürmeme izin verir misin?"

Tam bu sırada Yüksek Bilgin Helvig elinde birkaç küçük şişe ve yeni giysilerle odaya girdi. Yumuşak kombinezon, kazak ve taytı uzatırken, Kieran'ın bunları kendisi için göndermiş olması gerektiğini fark ettim, çünkü tam ölçülerindeydiler.

"Korkarım eskort olmadan gitmenize izin veremem, Bayan Asher," dedi Fen kaba bir şekilde, Kieran'ı destekleyerek. "Ama bunu kovmamı ve başka birini göndermemi isterseniz, söylemeniz yeterli."

Sırıttım, sırf Kieran'la dalga geçmek için bunu ona yaptırmak istiyordum - ki Kieran hâlâ bir ana tavuk gibi etrafta dolanıyordu. Kaşlarını çattı.

"Sakın buna cüret etme," diye uyardı.

Fen sadece gülümsedi ve başını salladı.

"Bu ilk şişeyi yaklaşık yarım saat içinde almanı istiyorum ve sonra diğer ikisini on iki saat aralıklarla al," diye talimat verdi.

Kieran'a bir göz attım ve onun da kışıma tekmeyi basabilmek için bu zamanlamaları zihnine not ettiğini görebiliyordum

onlar hakkında. Yorgunluktan kısa süreli hafızamın zayıflayacağını bildiğim için içten içe buna minnettardım.

"Tentürler iyileşmeyi hızlandırmaya yardımcı olacak ve ayrıca herhangi bir ağrı veya hassasiyeti tamamen ortadan kaldıracaktır. Ve sonra bu," dedi Fen, bir çeşit merhemden oluşan küçük bir teneke tutarak, "zamanla yara izini azaltacaktır. Bunun için tekrar özür dilemeliyim. Toksinler yüzünden yaralarınızı yara izi kalmasını tamamen önleyecek kadar erken kapatamadık."

"Sorun değil," dedim usulca, Kieran'a tekrar bakmamaya çalışarak. "Yara izlerini severim."

Fen, Kieran'a dönüp garip bir bakış attı ama Kieran bunu görmezden geldi.

"Biraz yürüyebilecek kadar iyi hissediyor musun, Arken? Şimdi eve gitmek ister misin, yoksa daha fazla dinlenmeye mi ihtiyacın var?" diye sordu.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direndim.

"Sana daha kaç kez iyi olduğumu söylemem gerekiyor Kieran?"

"En az yedi tane daha," diye karşılık verdi. "Oh, seni öldüreceğim," diye uyardım.

"Dik durmayı bile zor beceriyorsun. Gerçekten üzerimde sallanmaya başlayabileceğini mi sanıyorsun?" diye meydan okudu.

Fen, "Lütfen yapma," diye ekledi ve ben de gülümsedim. "Sadece o istediği için," dedim Kieran'a.

"Kıçımı ilk kez kurtarmıyor ve eminim son da olmayacak," diye mırıldandı.

Daireme doğru yürüyüşümüz sessiz başladı, ikimiz son yirmi dört saatin kaosunu işliyorduk.

"Seni bırakmadan önce hatırlat da komutanıma bir sprite göndereyim, olur mu? Saldırıdan sonra iyileşmen konusunda onu bilgilendireceğime söz verdim."

"Elbette," dedim, komutanının benim iyiliğimi neden önemseydiğine dair belirsiz merakımı göz ardı ederek.

Gerçi...

"Posta sprite'larından bahsetmişken. Bunu nasıl yaptın, Kieran?" "Tam olarak neyi?" Kieran bakışlarını sabit tutarak sordu

Önümüzdeki yolda.

"Şu kuzgunlu şey. İlk başta onun sadece senin mail sprite'ın olduğunu düşündüm... ama farklı görünüyordu. Ve sonra sanki zihnimin içinde konuşuyormuşsun gibi hissettim. Birinin bunu yapabileceğini bilmiyordum. Daha önce böyle bir şey duyduğumu bile sanmıyorum" diye açıkladım.

Ses tonumu eşit tutmak için elimden geleni yaptım, meraktan yanıp tutuşmama rağmen ilgisizmiş gibi davrandım. O geceyle ilgili anlayamadığım birçok şey vardı ve bu muhtemelen aklımdaki soruların en kurnazca olanlarından biriydi.

Kieran iç çekti.

"Evet, o konuda. Bana bir iyilik yap Ark. Tabiri caizse bunu sınıfla paylaşmaktan kaçınabilir misin? Bunu senden istemekten nefret ediyorum ama arkadaşlarıyla bile bu konuyu açmaktan kaçınabilirsen..."

Arada sırada böyle bir istek gelirdi. Kieran benden sır saklamamı istediği için hiç mutlu görünmüyordu ama en iyi arkadaşın bir casusluk ustasıysa bunun olağan bir şey olduğunu düşündüm.

"Tabii ki, evet. Bunu hayal bile edemezdim. Nedenini sorabilir miyim?"

Bir an sessiz kaldı, önündeki kalabalığa bakmaya devam etti.

"Bu... Şey. Temelde yaygın bir uygulama değil. Çok fazla enerji ve odaklanma gerektiren son derece karmaşık bir arcana biçimi. Bildiğim kadarıyla, aslında burada öğretmiyorlar. Çok tehlikeli olduğu düşünülüyor."

"Gayet iyi idare ediyor gibiydin," diye cevap verdim. "Eğitim, Küçük Kanal. Çok fazla eğitim."

"Ama alimlerden değil."

"Hayır, onlardan değil."

Duruşundaki değişiklik o kadar inceydi ki, başka birinin fark edeceğinden şüpheliyim, ama onu nasıl sertleştüğünü fark edecek kadar iyi tanıyordum. Sanki bir sonraki sorunun ne olacağını biliyor gibiydi. Belki de bu durumda dilimi tutmalıydım ama elimde olmadan bariz soruyu sordum.

"Ve muhafızlardan değil."

"Hayır."

"Eğer onlardan ya da alimlerden değilse, Kier... o zaman sana kim öğretti?"

Gözlerinin ardındaki tüm ışık ve hayat, rüzgârdaki bir alev gibi kısa bir süreliğine titriyor gibiydi. Konuşmak için ağzını açtığında sanki sönmek üzereydi ve midem pişmanlıkla çalkalandı. Sormamalıydım.

"Öz babam."

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım.

"Ailen hakkında pek sık konuşmazsın," diye nefes aldım. Bunu hiç beklemiyordum, hem de hiç.

"Konuşacak pek bir şey yok, Arken. Ailemin çoğu öldü."

BÖLÜM ELLİ İKİ

KIERAN

Bu konuşma kaçınılmazdı ve bunun olacağını biliyordum.

Aslında bunu aylardır bekliyordum ve bu yüzden kendimi çoktan hazırlamış, maskeyi düşürmeden, onu riske atmadan merakını gidermeye yetecek kadarını açıklayacağım ustaca ifşaatların ve yan adımların haritasını çıkarmıştım.

"Çok üzgünüm Kieran..." diye fısıldadı, parmak uçları nazik bir güvenceyle koluma değiyordu. Bu hafif dokunuşların beni her seferinde nasıl ateşlediğini hâlâ bilmiyordu.

"Olma."

İkimiz de birkaç dakika boyunca sessiz kaldık, yürüyüşümüze devam edip yerel bahçelerden geçerken ayaklarımızın altındaki çakılların yumuşak çıtırtısı dışında aramızda hiçbir ses çıkmadı. Birkaç derin nefes aldım, sakinleşmeye çalıştım.

ona en azını vermeden önce düşündü. Yeterli olacağını umarak.

"Annem ben çok küçükken öldü. Onu çok az tanıyordum. Zor bir çocukluk geçirdim ama beni evlat edinen babam beni yanına aldığıında her şey yoluna girdi. Uzun zamandır yalnızdım, çoğunlukla kendi başımın çaresine bakıyordum... Sonra o geldi ve ağabeyimi de getirdi. Ondan sonra uzun bir süre her şey iyi gitti. Uzun yıllar boyunca hepimiz çok yakındık."

Gözlerinin bana sabitlendiğini hissedebiliyordum ama o bakışlarla karşılaşmaya cesaret edemiyordum. Ona dönüp baktığım anda, o dürüst, altın gözlerin önünde içimi dökmek isteyeceğimi biliyordum. Onun güveniyle ilgili bir şey vardı - bana bir arkadaş olarak gösterdiği sarsılmaz sadakat...

Arken'e her zaman gerçekte sunabileceğimden çok daha fazlasını vermek istedim.

"Babam beş yıldan biraz fazla bir süre önce öldü ve ölüm koşulları... kardeşimle aramın açılmasına neden oldu. Bir bakıma, olanlar için beni suçluyor. O zamandan beri konuşmuyoruz. Her ne kadar ailem diyebileceğim son kişi o olsa da, beni bir daha öyle göreceğini sanmıyorum. İşte bu yüzden onlar hakkında konuştuğumu pek duymuyorsunuz."

Arken bir an için bana yaslandı, şakağını koluma dayadı ve ben de kollarımı ona dolayıp daha da yakınımaya çekme isteğine karşı koydum.

Dün gecenin ağırlığı gerçekten yerleşmeye başlamıştı.

Neredeyse ölüyordu.

Öldü.

Onu kaybetseydim ne halt ederdim? Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor.

"Tekrar teşekkür ederim," diye mırıldandı, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

"Ne için?"

"Hayatımı kurtarmak."

Bir iyiliğe karşılık verdiğimi bilip bilmediğini merak ediyordum. Birinin hayatını kurtarmak

benimkinin tadını çıkarmaya değer. En sevgili arkadaşım. Sahip olabileceğim en yakın arkadaşım.

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok, Arken." "Var," diye mırıldandı uykulu bir şekilde. "Ve edeceğim..."

Şimdi bana biraz daha sert yaslanıyordu ve bir an için vücudunun benimkine olan ağırlığının ve bunun getirdiği rahatlığın tadını çıkarıyordum. Sadece bir anlığına, adımlarının yavaşladığını ve durduğu yerde öne doğru yığılmaya başladığını fark ettim. Yürüdüğümüz kaldırım taşlarının tam ortasına.

"Kahretsin," diye yemin ettim ve onu kolundan yakalamak için çabaladım. Parmaklarım kazağını kavradı ama kazak sadece gerildi ve Arken sokağa yığılırken omzundan kaydı. Kahretsin.

"Ah, ah," diye inledi, mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere çarpan başının altından bir kolumu geçirmek için koşarken. Neyse ki hâlâ bilinci yerindeydi.

"Kahrolası Hel, Arken. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi bir elini başına dayayarak. Parmak uçlarının arasında küçük bir kan damlasının oluştuğunu görebiliyordum.

"Kesinlikle iyi değilsin. Tanrı aşkına," diye cevap verdim. "Fen'in sana verdiği ilk şişeyi aldın mı?"

"Oh," dedi uysalca. "Bunu unutmuş olabilirim."

"Zaten kanaman olmasaydı, Asher, kışını tekmelerdim. İç şu lanet tentürü. Hemen şimdi," diye homurdandım.

Bu kadının kendine daha iyi bakması gerekiyordu. Ölmek mi istiyordu?

"Seni revire geri götürüyorum," diye mırıldandım.

"Aman Tanrım, lütfen yapma," diye yalvardı.

"Kanaman var."

"Sorun değil, sadece bir sıyrık. Evde temizleyebilirim."

Kesinlikle hayır. Evi hala yirmi dakikaya yakın bir mesafedeydi ve bu her zamanki yürüyüş mesafemizdi.

Hız. Kısmen sarsılmış bir halde bebek geyik bacakları üzerinde yürürken iki kat daha uzun sürerdi.

"Sana iki seçenek sunacağım, Küçük Kanal. Ya revire geri döneceksin ya da o sıyrığa bizzat bakmak için seni evime götüreceğim. Seçim senin."

"Yakınlarda mı oturuyorsun?"

Birbirimizi tanıdığımız yaklaşık bir yıl boyunca nerede yaşadığımızı hiç görmediğini şimdi fark ettim. Her zaman onun evinde, merkezde ya da kampüsteki diğer çeşitli yerlerde buluşurduk. Gerçekten de içine kapanık bir orospu çocuğuydum, değil mi?

"Evet, aslında buradan sadece birkaç blok ötede."

Kendini doğrulturken yüzünü buruşturdu, cebinden şişelerden birini çıkardı, tıpasını açtı ve bir fondip gibi geri devirdi.

Aferin kızıma.

"Zehrini seç, Asher. Sağlam ve sağlıklı olana kadar gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

"Peki. Beni konağa götür," diye inledi. "Din adamlarına yolun ortasında bayıldığımı söylemek için geri dönmeyeceğim."

"Nasıl isterseniz," diye cevap verdim, kendini yerden kaldırırken onu desteklemek için bir kolumu uzattım.

İkimizi de eve doğru yönlendirirken sessizce "Üzgünüm," dedi.

"Bunu kafana anlat," diye mırıldandım, hâlâ onun sağduyudan yoksun oluşuna sinirlenmişim.

Evime varmamız için geçen on dakika içinde tentür etkisini göstermeye başlamıştı bile. Arken'in gözleri daha parlaktı ve yanaklarına renk gelmişti. Onu merdivenlerden ön kapıma kadar götürürken bana ya da parmaklıklara yaslanmasına gerek kalmamıştı.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu, mahallenin sıradan ihtişamını görünce gözleri büyüdü.

"Kaptan olarak iyi para kazanıyorum, çok teşekkür ederim," diye cevap verdim, kapının kilidini açtım ve onu içeri götürdüm.

"Çay?" Başına nemli bir bez koyarak onu koltuğuma oturtttuktan sonra teklif ettim.

"Eğer varsa biraz soğuk su alacağım."

Buzluktan küçük bir sürahi çıkardım ve ona bir bardak doldurdum. Ayrıca hızlıca bir çörek aldım, üzerine portakal çiçeği reçeli ve kaymak sürdüm ve onu da tabağa attım.

"Ye," dedim ve kendi çayımı hazırlamak için çaydanlığa döndüm. Kader, yıpranmış sinirlerimin buna ihtiyacı olduğunu biliyordu - bu kız beni erken bir mezara koyacaktı.

"Benimle başlama Asher," diye uyardım, tartışmak için ağzını açtığından emin bir şekilde.

"Çok talepkârsın," dedi, açıkça bir sırtıtmayı bastırarak.

Hiçbir fikri yoktu.

"Yemeğini ye, sonra kafana bir bakayım, sonra da belki eve gitmene izin veririm."

"Peki," diye iç geçirdi ve bir ısırık alırken bana ters ters baktı. İfadesi kısa sürede derin bir memnuniyete dönüştü.

"Kutsal Hel, bu iyi bir reçel. Nereden aldın bunu?"

"Ben yaptım."

"Gerçekten mi? Ne kadar da evcilsin."

"Ailemin mutfak hizmetçisi bana nasıl yapılacağını öğretti çünkü bir kavanozdan kaşıkla yerdim ve onun bir parti yapmasından birkaç gün sonra bitirirdim," diye itiraf ettim.

"Aslında bu çok sevimli. Ve hâlâ narenciyeye karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi?" diye düşündü.

Gözüme çarptığı o ilk günü düşündüm, teninin limon ve güneş ışığı kokusu hemen dikkatimi çekmişti. O zamandan beri gözümü ayırmayı başaramamıştım.

"Evet, belki."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

ARKEN

Kieran çayını demlemek için ayağa kalktığında meraklı gözlerimin gezinmesine izin verdim. İlk kez onun evini görme fırsatım oluyordu.

Birbiriyle uyumlu mobilya takımları ve ağzına kadar kitapla dolu, tavandan tabana gömülü kitap rafları arasında şehir evi şaşırtıcı derecede sofistike ve pahalı görünüyordu. Bazıları ilk baskı romanlar gibi görünüyordu, diğerleri ise sanat, tarih, arcana ve çok daha fazlası hakkında kalın kitaplardı.

Odanın her tarafına zarif bir şekilde yerleştirilmiş birkaç altın ve bronz vurgu parçası, heykeller ve tuval üzerine soyut sanat eserleri vardı; bunlar koyu mavi telkari duvar kâğıdı ve pelüş halılarla koyu ahşap zemin üzerinde kusursuz bir tezat oluşturunuyordu. Ve tanrılar, pencere kenarındaki bitkiler gerçek miydi? Adam çalışma programında bitkileri canlı tutmayı başarmış mı? Tüm yüksek zarafetiyle, bu görünüyordu

Kieran'ın kendisi için satın alacağı bir şey değil, miras kalabilecek türden bir şehir evi gibi. Merak uyandırıcı.

Tanıdığım Kieran'ın parçaları her yere dağılmıştı, ama onları yakalamak için biraz daha yakından bakmanız gerekiyordu: püsküllü deri şezlongun üzerine serpiştirilmiş tek tip ceket, garip yerlere yerleştirilmiş çeşitli tamamlanma durumlarında birkaç çay bardağı ve yarısı yenmiş portakallar. Solumdaki rafta çok tehlikeli bir kitap ayracı görevi gören ağır görünümlü bir seramik kupa vardı ve gülmekten kendimi alamadım. İçinde hâlâ bir çay kaşığı bile vardı.

Elinde malzemelerle odaya yeniden girdiğinde sesi beni ürküttü.

"Burada ne diye kıkırdıyorsunuz ki?"

"Kaç tane çay fincanına sahip olduğunuzu söyleyebilirsiniz?" Alay ettim. Biraz şaşırmıştım, dışarıdayken pek çay sipariş etmezdi. Gerçi genelde ben söylerdim.

Omuz silkti.

"Çay uyumama yardımcı oluyor."

Bir başka ortak noktamız daha vardı. Karşılaşacağımız benzerlikler hiç tükenecek miydi? Emin değildim.

Tekrar yanıma oturduğunda, içinde antiseptik solüsyon bulunan bir bez şeridi hazırlamaya başladı. Elimi kucağına doğru uzatarak ona uzandım.

"İşte, bunu yapabilirim," diye teklif ettim. "Bugün benim için gereğinden fazlasını yaptın."

Kieran gözlerini devirdi ve ben ondan ilaç setini alamadan elimi savuşturdu.

"Sus. Kafana bir bakayım," dedi bana neredeyse Amaretta'yı hatırlatan kaba bir ses tonuyla.

İçimi çektim.

"Ciddiyim, Kier... Bu sıyrıkları kendim temizleyebilirim ve senin saçından kurtulabilirim, sadece beni işaret et-"

Sözlerimi yarıda bıraktım, iki nasırlı parmağıyla çenemi yana doğru iterek sözlerimi duymazdan gelmesiyle düşünce akışım hemen kesildi. Alnımı inceliyordu.

Bir din adamının cerrahi dikkatiyle, alnımın hemen üstündeki kafa derimdeki sıyrığı keselemeye başlarken itirazlarımı ısrarla görmezden gelmeye devam etti.

"Bunun farkında mısın bilmiyorum Arken, ama zaman zaman kendinle ilgilenilmesine izin vermende hiçbir sakınca yok." Ses tonu ciddi olsa da gözlerindeki parıltı bana çoğunlukla şaka yaptığını söylüyordu. "Ve bunu hak etmek için ölümün eşliğinde olmana bile gerek yok."

Kieran işine dönmeden önce bana sert bir bakış attı. Onun genel düşüncesine katılmadığımı ifade etmek için tutarsız bir şeyler homurdandım. Kendi kendine yetmeye alışmış olmak bu kadar büyük bir suç muydu?

"Özür dilerim tatlım," diye mırıldandı özür dileyen bir yüz ifadesiyle, dudağımı ısırduğımda, başımdaki yırtığa antiseptik solüsyon sürerken acıdan inlememeye çalışıyordum. Sesli bir şekilde fokurdamaya başladı ve yaradaki kirin içinden geçerek ilerledi. Ardından gelen yanma hissinden kendimi utanmazca bir zevk düşkünlüğüyle uzaklaştırmak yeterince kolaydı.

Birlikte antrenman yaptığımız zamanlarda bile Kieran'la bu kadar yakın olduğumuz nadirdi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kendimi manzaranın avantajına bıraktım, çene çizgisinin keskin açılarını, hafifçe çarpık burnunu ve hafifçe kalkmış, kör gözü kesen acımasız, soluk yara izlerini inceledim. Bu kusuru aslında ne kadar sevdiğimi ve onu benim için ne kadar çekici kıldığını ona asla itiraf edemezdin... o yara izi ve o aptalca yumuşak görünen dudaklar.

Odak noktasının başka bir yerde olmasından cesaret almaya devam ederek gözlerini inceledim. Kör olan sol gözünün bulanık beyazlığı ilk tanıştığımızda beni etkilemişti; onu bu kadar çekici kılan şeylerden biri de buydu, alnını kesen yara izleri de adamın tehlikeli olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Böyle bir darbeden sağ çıkabilen biri...

Elbette ilgimi çekmişti, ama sonra diğer gözü gördüğümde neredeyse lanet olası Kader'e lanet okuyacaktım.

Her nasılsa, daha da çarpıcı. Kaç aydır her bakışımda bu tonları incelemiştım, ama yakından? Tanrım. Kieran'ın kalın, koyu kirpiklerinin çerçevesi altında, buzul mavisi irisin leylak ve hatta biraz sarı tonlarıyla beneklendiğini görebiliyordum. İrisin etrafı mavinin daha koyu bir tonuyla çevriliydi ve bu da sadece soluk renklerin güzelliğine tezat oluşturup onu yoğunlaştırmaya yarıyordu.

Yüzüne bu kadar yakinken, gözlerinin altında da koyu halkalar olduğunu görebiliyordum. Cildinin tonları doğal olarak ne kadar sıcak olduğu için uzaktan söylemek zordu, ama işte son birkaç gecedir uykusuz kaldığının kanıtı, gözlerinin altındaki ince küçük morluklar gibi-

"Ne düşünüyorsun?"

Kieran küçük bir merhem kutusunu açmaya başlarken gözüme takıldı.

"Mm, özür dilerim. Bu gizli bir bilgi, Kaptan." "Bu konudaki yetkilerimi hak ettiğimden oldukça eminim. Saygı duyuyorum," diye karşılık verdi ve Baş Bilge Helvig'in merheminden bir parça başıma nazikçe sürdü. Rahatlama neredeyse anında oldu.

"Bu gece hemşirecilik oynayacak olman en mahrem sırlarıma erişebileceğin anlamına gelmiyor, Kieran," diye cevap verdim.

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

"Bana bakarken kendini sık sık en gizli sırlarını düşünüürken mi buluyorsun, Küçük Conduit? Bu oldukça... samimi."

Kızardım.

"Tam olarak yüzümün önünde durduğunuzda bu gerçekten bakmak sayılmaz. Bakabileceğim başka ne var ki?"

"Sen nasıl istersen," diye cevap verdi, sırtışı yayılıyordu.

Gülümsemesinin benim için bile ölümcül bir silah olduğunu bilmeliydi. Bilmek zorundaydı. Onu kesinlikle bir silah gibi kullanıyordu.

"Peki, tamam. Ayrıca, itiraf etmeliyim ki, burada bakılacak en güzel şey sensin. Hakkını vermeliyim," diye düşündüm.

"Bunun yüzüme bir iltifat mı yoksa iç tasarım zevkime yönelik bir hakaret mi olduğundan emin değilim."

"Mm. Biraz a sütunu, biraz b sütunu," diye dalga geçtim. Gözlerini devirerek bir elini saçlarında gezdirdi.

"Sen hiç doğru cevaplar verir misin kadın?"

"Sadece baskı altında."

Böylesine yoğun bir yirmi dört saatin ardından moralim çoktan yükselmişti. Bu, arkadaşlığımızın en sevdiğim unsurlarından biriydi; Kieran'ın zahmetsizce benimle laf dalaşına girebilmesiydi. Kelimenin tam anlamıyla saatlerce ileri geri gidebilir, zaman geçirmek için bir spor müsabakasıymış gibi şakalar yapabilirdik. Bazen beni kendi oyunumda bile yenerdi.

Gözlerinde artık oynamaya hazır olduğunu gösteren hınzır bir parıltı vardı.

"O zaman belki de seni baskı altına almalıyım," diye düşündü. "Bu güzel, küçük, çarpık kafanın içinde ne gibi sırların saklı olabileceğini çok merak ediyorum."

Nabzım hızlandı. Az önce ses tonuna sinmiş olan gerçek duygusallığı hayal ediyor olabilir miydim? O sırıtış, ilaç setindeki eşyaları düzenli bir hassasiyetle yerine koymaya başladığında da devam etti.

"Hah," diye cevap verdim, sesim sakindi. "Sana iyi şanslar, Vistarii."

"Böyle şeyleri başarmak için şansa ihtiyacım olduğunu düşünmen çok hoş Asher," dedi Kieran, küçük keseyi ve kirli pamuk parçalarını bir kenara bırakıp dikkatini tekrar bana verirken ses tonumla alay ederek. O lanet olası gözler ruhumu delip geçebilirdi, yemin ederim.

Toparlayabildiğim kadar sahte bir güvenle homurdandım ve saçlarımı savurdum.

"Oh, şanstın çok daha fazlasına ihtiyacın var, dostum."

Yemi yutmadı.

Bunun yerine, Kieran tekrar bana doğru eğildi, bu sefer yüzlerimiz arasında sadece birkaç santimetre bıraktı. Nefesim boğazımda düğümlendi.

"Baskı altında olmaktan hoşlanacak bir tipe benziyorsun, Arken," diye mırıldandı. Sesi alçaktı, çakıl taşları üzerinde kadife gibiydi, çok yumuşak ve boğuktu ve tanrılar, bu sesin bana yaptıklarından nefret ediyordum.

Bana ne yapıyorsun?

Tanrıların unuttuğu bu oyunumuzda her zaman benden daha iyiydi. Daha geçen gün, ben de ona bu konuda bok atıyordum - neredeyse herkesten istediğini almak için gümüş dilini ve seks çekiciliğini kullanma şekli. O gün öğleden sonra onu barmen kızın üzerine atlarken yakalamıştım.

"Oh, lütfen," diye karşı çıkmıştı. "Bu sadece başka bir araç, soruşturmaları çok daha kolay hale getiren bir araç. Baştan çıkarma da aynı şekilde işe yarıyorsa neden korku ya da şiddete başvuralım?"

İnsanların duygularıyla bu şekilde oynamanın etik olmayabileceğini söylediğimde gülmekten iki büklüm olmuştu.

"Güven bana, Arken. Bu şehirde kimse benim gibiler yüzünden kalbi kırık bir şekilde dolaşmıyor."

Ama şüphelerim vardı. Ayrıca, yakınlığının etkisi zekâmın önüne geçmeye başladığından, esprili bir yanıt bulmakta içtenlikle zorlanıyordum.

Ya da belki de şu anda gözleriyle beni soyuyormuş gibi görünmesiydi.

Sadece bir oyun. Kendine gel, Arken.

Tam silkinip kendime gelmeye ve zekice bir şeyler düşünmeye hazırdım ki piç kurusu boğazıma sarıldı.

"Ah," diye mırıldandı Kieran usulca, bir elini tekrar çenemin altına kaydırarak -bu sefer tamamen farklı bir niyetle. Başını hafifçe eğdi, bakışlarının biraz daha aşağıya kaymasına izin vermeden önce o yakıcı göz temasını sürdürdü. "Aslında haklıyım, değil mi? Sen..."

Kalbim dağınık, çılgınca ve düzensiz atıyordu. Anlayışlı orospu çocuğu. Çok iyi biliyordu.

Ama neden ağzıma öyle bakıyordu?

Dışarıda güneş çoktan batmaya başlamıştı ve alacakaranlığın turuncu ışıltısı bana hiç iyi gelmiyordu. Oda kararmaya başladığında içeri szlen ılık ışık camları tenini altın sarısı bir görünüme kavuşturdu.

"şimdi bana sessiz kalma, tatlım."

Bu gece bana ikinci kez tatlım diyordu.

"Eee. Ben... Um. Özür dilerim. Soru neydi?" Kekeledim.

Kaynak lanet olsun, sesim acınası geliyordu. Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve göğsünde çıkardığı gümbürtü göz kapaklarımı ağırlaştırdı.

Neden bu işte bu kadar iyi olmak zorundaydı?

Kieran başparmağıyla yanağımı hafifçe okşadı, baskın olan sol eli hl çenemi kavrıyordu. Diğer eli kulağımın arkasındaki bir tutam saçı okşamak için hareket etti ve parmak uçlarının tenime hafifçe dokunmasına izin vererek kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Bunun gerçekten belli olmamasını umuyordum.

Yanıtını yavaşça uzattı, sesi şehvetle doluydu.

"Soru şuydu... Baskı altına alınmaktan hoşlanıyor musun, Arken?"

Yukarıdaki ve aşağıdaki Tanrılar, tam burada ve şimdi baskı altına alınıyordum. Sadece bir oyun, diye hatırlattım kendime. Az önce adımı bir dua gibi söylemesine takılıp kalmaya gerek yoktu.

"Bu da ihtimaller dahilinde, Kieran," diye nefes aldım, onun benimkini söylediği aynı uygunsuz şekilde tahrikimin onun ismine geçmesine izin verdim.

İşte böyle, Arken. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Beklemediğim şey, tembel, şaşkın yatak odasının arkasından geçecek gerçek bir şaşkınlık titreşimiydi

Bana bakıyordu ya da bir anlığına formuna dönmek için mücadele ediyor gibiydi. Yine de bu sadece bir anlıktı, hemen yerini baştan çıkarıcı ve hesapçı bir yarı gülümsemeye bıraktı.

Yüzümü yukarı doğru eğmeye başladığında çenemin altında hafif bir baskı hissettim. Artık nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakındık ve bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyordu - tahmin etmem gerekirse, başka bir ağır ima turu.

Ona bu şansı vermeyecektim. Hayır, artık eldivenler çıkmıştı ve o daha aptalca, seksi bir kelime daha söyleyemeden, okşamasına doğru eğildim ve...

Onu öptüm.

Alışkanlıktan gözlerimi kapatmış olmama rağmen, dudaklarının dudaklarımin altında donup kaldığını hissedebiliyordum; kısa bir tereddüt ve ardından gelen küçük bir soluk alıp verme o kadar hızlıydı ki hayal görmüş olabilirdim. Ama hayır, öpücüğe eğilmeden hemen önce aramızdaki o hava çekimini hissettim... ve sertçe eğildi.

Oh.

Beni daha da yakına çekerken bir eli ensemden dolaştı, dili nazik bir istekle alt dudağıma sürtündü. Bunun bir oyun olması gerektiğini geçici olarak unutarak ağzımı onun için ayırdım.

Kieran'ın dili ağzımı keşfetmeye başladığında, onun tadını alabiliyordum. Siyah çay, biraz narenciye ve... belki de karanfilin baş döndürücü karışımı karşısında hoş bir şaşkınlık yaşadım. Kahretsin, bu işte çok iyiydi; dilinin her yavaş ve ustaca darbesini ta içime kadar hissedebiliyordum. Tereddütle kendi dilimin ağzının içinde dolaşmasına izin verdim ve köpek dişlerinin keskinliğiyle tekrar irkildim.

Nefesim tükeniyordu ve bir an duraksamak için zar zor geri çekildim, sadece boynumdaki tutuşunu sıkılaştırması için. Hiçbir uyarıda bulunmadan, alt dudağıma yumuşak ama talepkâr bir ısırik yerleştirdi, çekiştirerek beni tekrar içine çekti. Neredeyse anında merkezimde bir ısı birikimi hissettim ve o anda

O an -Allah'ın belası irademin aksine, yukarıdaki Kader ve aşağıdaki leylaklar lanetlensin- ağızımdan küçük bir zevk iniltisi kaçtı.

Oh, lanet olsun.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

KIERAN

Kutsal Hel, bu ses.

Şu lanet ses.

Arken, dudaklarından dökülen sızlanmanın ardından neredeyse anında koltuğumdan sıçradı, yanakları utançtan alev alev yanıyordu. Gözlerimi kırıştırmak için birkaç saniyemi ayırmak zorunda kaldım ve onu bu kadar dehşete düşüren şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Oh. Onunla dalga geçtiğimi sandı.

"Bu çok uygunsuzdu, tanrılar, çok özür dilerim," dedi hızla, bir eli hala ağzını kapatıyordu. Gözlerimin içine bakamıyordu.

Uygunsuz mu? Hayır, tatlım.

İkimiz de bundan ne kadar kaçmış olursak olalım, bu muhtemelen aramızda geçen en uygun şeydi. Belki aramıza biraz mesafe koymak için bir adım geri atmaya çalıştığımda, onu bileğinden yakaladım.

"Arken," dedim, kalbim çarpmasına rağmen sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Yapma... Buraya geri gel, lütfen."

Lütfen benden kaçma, Arken. Şimdi olmaz.

Benden isteseydi yalvarırdım. Kalmasına ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı, nokta.

Şimdi haliya bakıyordu, biraz acı çekmiş, çelişkili ve hala açıkça utanmış görünüyordu. Sonunda o kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana baktığında, o altın rengi gözlerinde utancın ipuçlarını görebiliyordum.

Kendi içimin ona doğru yanmasına izin verdim, sonunda onu ne kadar çok istediğimi görmesine izin verdim. Dalgınca alt dudağımı yaladım, beni öptükten sonra nasıl şiştiğinin tadını çıkardım.

Beni öptü.

"Kal," diye rica ettim usulca.

"Ben-Biz... Bunu gerçekten yapmamalıyız, Kieran," diye fısıldadı.

Bunu biliyordum, biliyordum. Sadece artık umurumda değildi. Dün gece onun zayıf, cansız bedenini ormandan çıkarmıştım ve çok geç kalmış olmanın dehşeti içinde neredeyse kendimi kaybediyordum. Yapmak üzere olduğum şey kesinlikle aramızdaki şeyleri karmaşıktıracaktı ama artık umurumda değildi.

"Biliyorum," dedim başımı eğerek. Onu inceliyordum. Gerçekten ne istediğini araştırıyordum. "Yapmamamız gerektiğini biliyorum. Ama ne zamandan beri hep yapmamız gerekeni yapıyoruz, Ark? Lütfen buraya gel ve beni tekrar öp."

Sesim o kadar kısılmıştı ki, neredeyse onun tereddütlü fısıltısıyla eşleşiyordu ve maskem parçalandı. Çünkü bu hiçbir zaman bir oyun olmamıştı. Benim için değildi. Sözlerimin ardındaki yalvarışı gizlemenin, onu ne kadar çok istediğimi ya da sırf beni geri istediğini duymak için adam öldürebileceğim gerçeğini gizlemenin bir yolu yoktu.

Biliyordum ama bu onun vereceği bir karardı.

"Yalvarsam faydası olur mu tatlım?" Samimiyetle sordum. Onun yalvarışını duymayı tercih ederdim.

Ama bunun için yalvarırdım.

"Belki?" dedi kararsızlıkla, sanki bir soruymuş gibi, boştaki eliyle burnunun kenarını sıkarken.

Hâlâ diğer bileğini tutuyordum ve başparmağımın iç kısmıyla oradaki deriye nazik daireler çizmeye başladım. Bunun bana kazandırdığı küçük ürperti, şansımı denemem için gereken tek şeydi. Koltuktan kalktım ve onu nazikçe salona doğru çekmeye başladım.

Lütfen.

Ona düşünmesi için zaman tanıyarak hızımı yavaş ve temkinli tuttum. Nefes alış veriş düzeni düzensizdi, göğsü kızarmıştı, uyarılmanın işaretleri vardı ama bunun endişe olabileceğini de biliyordum. Ağzının tadı beni ne kadar vahşileştirmiş olsa da, başka pek bir şey düşünemiyordum - uzaktan uzağa, bu kadar uzun süre platonik kalmamızın bir nedeni olduğunu hatırlıyordum.

Yine de tüm bu nedenler, hayatımda yaşadığım en patlayıcı kimyadan kaçınmak için kâğıt gibi ince bahaneler gibi geliyordu.

Boş odalarımın her birinin kapısının önünden geçerken kalbim çarpmaya başlamıştı. Muhtemelen bu şehir evinin biri hariç her odasında biriyle yatmıştım.

Benimkini.

Her gece uyuduğum odaya başka hiç kimsenin girmesine izin vermemiştim. Çok kişisel hissettiriyordu. Benim için et ve salıverme dışında çok az şey ifade eden biriyle kirletilemeyecek kadar mahrem. Sadece o olabilirdi.

Sertçe yutkundum, açık kapı aralığına hafifçe yaslandım ve onun altın bakışlarıyla karşılaşınca aniden dehşete kapıldım.

"Bunu yalvarma olarak kabul et, Ark. Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Tanrım, bunu ne kadar zamandır istediğimi, kaç kez istediğimi bilemezsin..."

Yavaşça nefesimi verdim ve parmak ucumla çene çizgisini takip ederek bakışlarını tekrar benimkine çevirdim.

Söylemek istediğim çok şey vardı ama ona baskı yapmak da istemiyordum.

Göğsü daha hızlı inip kalkmaya başlamıştı ve dudağını ısıırıyordu. Hay sikeyim. Endişe miydi, yoksa uyarılma mı? Bir kez olsun bunu söylemek benim için zordu - başım dönüyordu, keskin duyularım hâlâ dudaklarının tadıyla bulanıktı.

Beni öptü.

Boğazımı temizledim. "Lütfen şeffaf olmama izin ver: Bunu sadece sen istersen istiyorum Ark. Hayır diyebilirsin ve ben de vazgeçerim. Hem de hemen. Seni evine bırakabilirim ve bu hiç olmamış gibi davranabiliriz. Sana söz veriyorum, yapacağım."

Ama lütfen evet de.

"Seni tekrar öpmeden ve hak ettiğin beyefendi olma yeteneğimi kaybetmeden önce bilmem gerek Arken. Eve gitmeyi mi tercih edersin?"

Lütfen hayır de.

"Hayır," diye nefes aldı ve kekelemeden önce bir an için damarlarımda sevinç dolaştı. "Yani, bekle... Evet mi?"

Kalbim sıkıştı ama yüz ifademi kayıtsız tutmak için mümkün olduğunca kendimi kontrol ettim.

"Tamam," diye cevap verdim, sesim nötrdü. Bu onun seçimiydi.

Birdenbire öfkelenerek inledi. "Lanet olası Hel, Kieran. Sen bana öyle bakarken doğru düzgün düşünemiyorum bile."

Kalbimin küt küt attığını hissettim.

"Hayır, eve gitmek istemiyorum," diye itiraf etti Arken. "Evet, bunu istiyorum. Seni istiyorum."

"Tanrılara şükürler olsun," diye yemin ettim ve aramızda dayanılmaz hale gelen mesafeyi kapatmak için bir kolumu beline doladım.

Tanrılara şükürler olsun.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

ARKEN

"Tanrılara şükürler olsun," diye yemin eden Kieran bir kolunu belime dolayarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Diğer eli yine çenemin altında yolunu buldu ve yüzümü kendine doğru çekti.

Sanki ellerini benden daha fazla uzak tutmaya dayanamıyormuş gibi geri geri yürürken bedenimi kendine doğru çekti. Ben de dayanamadım.

Birlikte yatağa girdiğimizde, portakal kabuğu rendesi ve karanfilin kalıcı kokusu çarşaflara yapıştı ve şüphelerimi doğruladı. Bunlar onun çarşaflarıydı. Bu onun yatağıydı. Boş bir misafir odasında değildik, burası onun özel alanıydı. Bunun farkına varmak içimde heyecan verici bir zevk dalgası yarattı.

Yine o adam tüm düşünce zincirimi yarıda kesti - bu sefer beni bir hamlede sırtüstü yatırdı ve kucağım bacaklarının arasında olacak şekilde üzerime oturdu.

"Bu iyi mi? Canını yakıyor muyum?" Kieran sordu, parmak uçları hafifçe Leshy'nin vurduğu ve din adamlarının özverili çabaları sayesinde yara dokusunun oluşmaya başladığı gövdemin üzerinde geziniyordu.

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Tentür hâlâ mucizeler yaratıyor," diye nefes aldım. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Hiçbir şey mi?" diye alay ederek kalçalarını benimkilere doğru yuvarladı. Ben usulca inerken, tam da onun hissetmemi istediği şeyi hissederken, kendini beğenmiş bir sırıtış ağzını kapladı.

Allah kahretsin.

Ceketini silkelerken, kalçaları hâlâ benimkilere bastırırken, gözlerim hem hayranlık hem de açgözlülükle onun üstümdeki görüntüsünde gezindi. Becerikli parmakları yakasından göbeğine doğru ilerledi ve gömleğinin düğmelerini hızla açtı. Ortaya çıkan sert kaslara, yara izleri ve o tuhaf, koyu renkli dövmelerle daha da güzelleşen pırıl pırıl altın-kahverengi tene hayran kaldım. Acıkmış ve ağrıyan gözlerim, göbeğinden iyi giyimli pantolonunun belinin altına kadar uzanan ince siyah saç izini takip etti. Artık kısmen soyunmuş bir halde olan Kieran her iki giysisini de yataktan öyle bir fırlattı ki, ceketinin düğmeleri duvara çarparken küçük, keskin bir gümbürtü çıkardı.

"Çok vahşi," diye kıkırdadım.

Sırıttı, parmakları kazağımın eteğiyle oynamaya başlamıştı bile. "Hiçbir fikrin yok. Alabilir miyim?"

"Elbette," diye teklif ettim, kollarımı başımın üzerine kaldırarak. Kieran yavaşça kumaşı yukarı itmeye başladı.

Çok yavaş. Çaresizlik içinde, aşağı uzanıp süreci hızlandırmaya çalışmadan önce onun altında kıvranmaya başladım. İkisini de yakaladı tek elimle bileğimi tuttum.

"Hayır, yapamazsın," diye homurdanarak ikisini de yatak başlığına doğru itti. "Bunu yapmak için ne kadar uzun zamandır beklediğim hakkında bir fikrin var mı? Seninle tatlı tatlı vakit geçireceğim, Küçük Kanal. Bırak da bunun tadını çıkarayım."

Titredim, bileklerimi çözüp kendini kaydırırken, eğilip göbeğimin hemen altına bir öpücük kondururken gözlerindeki emredici bakışa tamamen sabitlenmiştim. Bunu yaparken kollarından biri altımdan kıvrılarak gövde mi nazikçe yukarı kaldırdı. Diğer koluyla kazağımı yukarı çekip başımın üzerinden geçirdi, statik yapışkanlık aşağıda giydiğim kombinezonu da beraberinde götürdü.

Bu ikimizi de belden yukarısı çıplak bıraktı ve bana bakarken bakışlarında kutsal olmayan bir hürmet vardı, gözleri açıkta kalan tenin her santimetresinde geziniyordu.

"Lanet olası Hel. Çok güzelsin," diye fısıldadı kısık sesle.

"Buraya geri dön ve bunu yüzüme söyle, Vistarii," övgülerinden sarhoş olmuş bir şekilde talep etti.

Sırıttı. "Memnuniyetle, Asher."

Kieran akıcı bir hareketle tekrar yer değiştirdi, bu sefer neredeyse göğüs göğüse olacaktık. Dizlerinden birini kalçalarımın arasına soktuğunda, onun için ne kadar ıslak olduğumu hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamadım. Bu tayt uyarılmışlığı mı uzun süre gizleyemeyecek kadar inceydi. Gövdesini benimkinin hemen üzerinde tuttu, vücut ağırlığının çoğunu kollarına yaslar ken vücu du etrafımda bir kas, deri ve ısı kafesi oluşturdu. Konuşurken gözleri hayranlıkla ve biraz daha karanlık bir şeyle parlıyordu.

"Öylesin," diye fısıldadı. "O kadar güzelsin ki, Arken. Bu beni mahvediyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Abyss beni aldı. Sevgisinin bana yaptıklarına dayanamıyordum, bu beni çıldırtıyordu. Ellerimi beline doladım, tırnaklarımı sırtının alt kısmına geçirdim ve daha yakına gelmesi için yalvardım. Vücudunun ağırlığını üzerimde hissetmek istiyordum, bunun nasıl bir his olduğunu bilmem gerekiyordu, bunu birçok kez hayal etmiştim...

Tırnaklarım etimi ısır dığında Kieran'ın nefesi kesildi, gözleri çılgına döndü ve kendini kontrol etmek için sahip olduğu her şey yok olmuş gibi görünüyordu. Beni incitmek istemiyordu, biliyordum - ama o anki acımı hissetmediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum.

Yaralar. Yapabilsem bile, asla söylemem. Eğer geri dönerse, bu anla ilgili her şey çekeceğim acıya değecekti. Bu yüzden tırnaklarımı daha sıkı geçirdim ve ödülüm anında geldi: Vücudu benimkine çarpıyor, oturma odasında kaldığımız yerden devam ederken ağzı beni tekrar özür dilemeyen bir coşkuyla sahipleniyordu.

Çıplak teninin sıcaklığını kendi tenimde hissettiğimde ve sert uzunluğunun iç uyluğuma doğru bastırıldığını hissettiğimde inledim. Dilimi tekrar ağzına soktuğumda, parmaklarım yumuşak saçlarına dolanırken, onun seğirdiğini ve zonkladığını hissedebiliyordum.

Soluk soluğa bir an için ağızlarımız birbirinden ayrıldı. Ben nefesimi tutmaya çalışıp başımı zevkle yastıklara yaslarken çarpık burnunu çene çizgimde gezdirdi. İşte o zaman pencerelerini fark ettim. Perdeler hâlâ açıktı ve ara sokaktan geçenlerin bizi rahatça görmesini sağlıyordu. Hoppala.

"Kieran-" diye başladım, kulak mememi ısırırken tutarlı olmak için mücadele ediyordum.

"Hmm?"

"Bunu sorduğum için kendimden nefret edeceğim çünkü bu yataktan ayrılırsan gerçekten öleceğimden oldukça eminim ama... şu perdeleri kapatabilir misin? Korkarım pek teşhirci biri değilim."

Kieran kıkırdadı, gürlemesinin düşük titreşimleri doğrudan bacaklarımın arasından geçiyordu.

"Senin için her şeyi yaparım, Küçük Kanal," diye mırıldandı. "Ama sanırım senin küçük ölümüne yakın deneyimlerinden bıktım." Tembelce parmaklarını söz konusu perdelerin olduğu yöne doğru salladı. "İyi ki seni kendime saklamak için bu yataktan ayrılmak zorunda değilim."

Zifiri karanlık Gölge her bir camın üzerinde kırağı gibi süzölmeye başladığında gücünün havada dalgalandığını hissettim. Umbral etki camları tamamen opak hale gelene kadar kapladı ve odayı kararttı.

"Daha iyi mi?"

Dudağımı ısırarak başımı salladım.

"Sorun değil Ark, arcana'mı seksi bulduğunu kabul edebilirsin," diye takıldı.

Biliyordum ve o da bunu biliyordu. Bunu benim yanımda pek sık kullanmazdı, gerçi kullansa da haberim olmazdı sanırım. Gölge'nin doğası böyleydi ama ben Kieran'ın karanlığından her zaman eşit derecede etkilenmiş ve büyülenmişim.

Ağzı boynuma döndü, zeki piç orada aşırı hassas olduğum gerçeğini çoktan yakalamıştı. Ellerimi kalçalarında gezdirdim ve cevap verirken dokunuşlarımın altında esnediklerini hissettim.

"Bunu gerçekten seksi bulduğumu itiraf etsem bana güler miydiniz?"

Ağzının tenime karşı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Gülmedi ama bunu söylediğimi kesinlikle hatırlayacaktı. Hel'de hiçbir şekilde bunu yaşamama izin vermezdi ama umurumda bile değildi. Parmaklarını saçlarımda gezdirirken dokunuşu cennet gibiydi, öpücüklerini boynumdan yukarı doğru bastırmaya devam etti ve çeneme doğru ilerledi.

Daha fazla.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı ve bir bacağıma beline doladım, böylece kendimi onun sıcaklığına doğru çekebiliyordum, girişini arzuluyordum. Kieran karşılık olarak gırtlaktan ve alçak sesle inledi ve yemin ederim göz kapaklarım istemsizce çırpındı. Tanrım, bu ses çok ateşliydi. Tekrar duymak istiyordum ve bu yüzden kollarımı başımın üzerinde gezdirmeden önce uzattım - ama sanki aklımı okuyabiliyordu. Yine iki bileğimi tek eliyle yakaladı ve yatak başlığına yasladı.

"Sana söylemiştim, Arken..."

diye homurdandı. "Hmm?"

"Seninle zaman geçiriyorum."

"Tanrım," diye inledim başparmağını alt dudağıma bastırırken. Protesto etmek için yaladım. "Bana işkence etmeye mi çalışıyorsun?"

Homurdandı. "Sana işkence etmeye çalışıyor olsaydım, tatlım... Bunu bilirdin. Ve bunun için bana teşekkür ederdin."

Oh, lanet olsun.

"Demek haklıymışım," diye kıkırdadı, yüz ifademi okuyunca bakışları karardı. Anlayışlı orospu çocuğu.

"Bu ifadeyi ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim," diye nefes aldım.

"Uh huh."

Ağzı boynuma dönüp bir şeyi kanıtlamak istercesine ısırdığında nefesim kesildi. Sadece dilini ısırdığı etin üzerinde gezdirdiği için değil, daha ziyade... tamamen başka bir şey yüzünden. Kieran beni öpmeye devam ederken, ellerini bulabildikleri her yerde gezdirirken, kıvrılan duman parçacıkları gibi bir his algılayabiliyordum. Serin, ağırlıksız bir karanlık da tenimi yalayarak ilerliyor, dokunuşunun baskısı ve nefesinin sıcaklığıyla lezzetli bir tezat oluşturuyordu. Her geçen dakika daha da düzensizleşen sıcak, ağır bir nefes.

Ama Fates, o da neydi? Rezonansı mı? Gözlerimi açtım ama Gölge'nin hiçbir dalını bulamadım. Her ne yapıyorsa, kasıtlı gibi görünmüyordu ve daha önce çizdiğim vızıldayan arcana gibi hissettirmiyordu. Bu bir şekilde farklı hissettirdi. Daha çok dokunuşunun bir uzantısı gibiydi. Bunu yaptığının farkında mıydı?

Ama Kieran'ın ağzı köprücük kemiğimden göğüslerimden birine doğru yol aldığında, teori üretme yeteneğimi kaybettim... hatta düşünme yeteneğimi bile. Ne olduğu umurumda değildi, sadece durmasını istemiyordum.

"Tanrılar, Kier," diye inledim, dili meme ucumun etrafında yavaş, kasıtlı daireler çizip şişmiş ve hassas bırakırken başımı yastıklarına doğru savurdum.

Beni açık bir kitap gibi okurken takdirle mırıldandı, diğer meme ucunu iki parmağının arasına aldı ve yumuşakça yoğurdu. Birincisini dişleriyle çekiştirdi.

Bu adam benim felaketim olacaktı.

İkimiz de bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorduk. Aramızdaki patlayıcı kimyaya rağmen, ellerimin altında her santiminin ne kadar mükemmel hissettirdiğine rağmen... İkimizin de birbirimizi kol mesafesinde tutmamızın bir nedeni olduğunu biliyordum, sadece tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyordum- Ah, tatlı Hel. Şu anda parmakları içimde gezinirken ve sadece taytım aramızda bir bariyer görevi görürken nasıl düzgün düşünebilirdim ki?

"Hoşuna gitti mi tatlım?" diye mırıldandı.

"Yesss," diye tısladım. Bu çok hoşuma gitmişti ve daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kalçalarımı umutsuzca eline karşı salladım, parmak eklemlerini giysinin altındaki klitorisime sürtünmeye zorladım - varlığı her geçen saniye daha da çıldırtıcı hale geliyordu.

"Güzel," diye homurdandı, parmaklarını bana daha sert bastırdı, etrafındaki eti sertçe kavrarken dili meme ucuma geri döndü.

O garip, karanlık his geri döndü, bu sefer Kieran göğsümde bir dizi aşk ısırığını takip ederken boğazımın etrafında dallar örüyordu. Bu his, birkaç parmağını taytımın bel bandının altından geçirip külotumun hemen üstündeki deriyle alay ettiğinde daha da yoğunlaştı ve sıkılaştı.

Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar.

Acele etmeyeceğini söylediğinde yalan söylememişti. Göz kapaklarım tekrar kapandı ve ben onun her hizmetini hissetmeye odaklandım. Sonunda, daha fazla dayanamayacağımı hissettiğimde, saçlarını çekiştirdim. Zavallı, şişmiş meme uçlarımı serbest bırakan Kieran, kendini üzerimden itip aniden yataktan çıkmadan önce beni dudaklarımdan sertçe öptü.

"Affedersiniz efendim," diye itiraz ettim ve gözlerinde bir şey parladı. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi ve beni kalçalarımdan tutup yatağın kenarına doğru çekti.

Böylece bacaklarımın arasında duruyordu. "Ama hızlı bir soru."

"Hmm?"

"Her zaman yataktaki insanlar için mi parlarsınız, yoksa...?"

Her zaman şimdi ne yaptım? Parmak uçlarıma baktım. Oh. Gerçekten de parlıyorlardı. Lanet olsun. Bunu kontrol etmek için gerçekten çalışmam gerekiyordu. Şimdiye kadar bir Işık Kanalı olarak kendimi kanıtlamıştım ama Tanrılar bir daha güçlü bir duygu dalgası ya da zevk hissettiğimde diğer unsurlardan herhangi birinin ortaya çıkıp oynamasını yasakladı.

Kieran boğazını biraz temizledi, hâlâ şaşkın bir merakla bana bakıyordu.

"Bunun daha önce hiç başıma geldiğini söyleyemem," diye itiraf ettim.

Kendini beğenmiş piç bu cevaptan biraz fazla memnun görünüyordu. Benimle dalga geçmesini bekledim ama onun yerine Kieran parmaklarımızı birbirine bağladı ve aether'inin ortaya çıkmasına izin verdi, Gölgeleler elini bir tür gizli boya gibi kaplayana kadar yavaşça yukarı doğru süzüldü.

Ten rengi dallar parmak uçlarından bileğine ve ön koluna doğru ilerliyordu. Yine, olması gerekenden çok daha samimi ve kişisel hissettiren bir şekilde onun arcana'sına bağlandığımı hissettim. Bunun kasıtlı olup olmadığını sormaya cesaret edemedim. Bunun yerine, zihnimi merkezleyerek onun küçük numarasını yansıtmaya odaklandım. Işık aether'inin parmaklarımın uçlarının ötesine uzanmasına izin verdim, büyüdükçe ve gerildikçe biraz gıdıklanma hissi, arcana'mı eşleşen bir çift eldiven gibi giyene kadar.

İlk başta ne olacağından emin değildim, yarı yarıya elementlerimizden birinin diğerinin varlığını yok etmesini bekliyordum. Ne de olsa biz elemental paraleldik ve uzmanlık alanlarımız eterik spektrumun tam zıt uçlarında yer alıyordu. Ama hayır... hiçbir şey yok sayılamazdı - onun parmaklarını saran karanlık, dumanlı dallar sadece benim parmaklarımdan yayılan parıltıyı güçlendirmeye yarıyordu. Buna karşılık, ellerini çevreleyen karanlık dallar unutulmaz, ruhani bir şekilde aydınlandı.

Bir süre öylece sessizce oyalandık, karşılıklı olarak manzaranın büyüüne kapıldık. Bu bana ormandaki yaz gecelerini hatırlattı, karanlıkta titreyen ateş böcekleri gibi.

"Bu oldukça güzel," diye mırıldandı Kieran.

"Sen de oldukça güzelsin," diye takıldım.

"Mmm, ben de hiç fark etmeyeceğini düşünüyordum," diye karşılık verdi, neredeyse acıtacak kadar içten bir gülümsemeyle.

Yatakta arkama yaslandım, kendimi onun beliyle göz hizasında bıraktım ve pantolonunun kalçalarından kaymaya başlamasına aç bir bakış attım. Kieran bakışlarımı yakaladı ve tuttu, birbirine geçmiş ellerimizden birini bırakıp diğerini avucumu öpmek için dudaklarına götürürken uzun gövdesini üzerime eğdi. Göz temasını kesmeden parmaklarımdan birini ağzına götürdü ve ucunu usulca emdi. Bunu yaparken gözlerindeki bakış o kadar ahlaksızdı ki, çoktan serbest kalmanın eşiğine gelmiştim. Lanet olası bir bakış yüzünden.

Tekrar sabırsızlanmaya başlayınca öne doğru kaydım ve bacaklarımı onun durduğu yerden beline dolayarak onu kendime doğru çektim. Kieran tısladı ama kendini geri çekmeden önce sıkışmış ereksiyonunu bir anlığına bana doğru iterek ona doğru eğildi.

"Sakin ol Arken," diye uyardı taytımı çekiştirerek. "Bunları hâlâ çıkarmam gerekiyor."

"Tayt mı? Yoksa ben mi?" Sırıttım.

"İkisi de," diye yanıtladı basitçe, hıncı sırtışıma karşılık verirken köpek dişleri parlıyordu. "Hem de arka arkaya."

"Acele etmemeye ne oldu, Kier?" Alay ettim.

"Hel'e giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir."

Güldüm. O kadar zekiydi ki. Yatağında çırılçıplak kalmak üzere olduğum o ahlaksız ruh halimde bile zekâsının kıvraklığını takdir etmek zorundaydım. Ama diz çöktüğünde takdir ettiğim şey Kieran'ın zekâsı değildi.

kumaşı bacaklarımdan sıyırdıktan sonra, sıkı bir tutuşla
kalçalarımı birbirinden ayırdı.
Onun lanet ağzıydı.

BÖLÜM ELLİ ALTI

KIERAN

Hel'e giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir.

Eğer bu benim tüm hayatımın hikayesi olmasaydı- ama doğruyu söylemek gerekirse? Şu anda daha az umursayamazdım. Ağzından çıkan her bir nefes, özlemimde yalnız olmadığımın muhteşem bir onayıydı. Mucizevi bir şekilde, Arken de bunu en az benim kadar istiyor gibiydi.

Bu bir şekilde sessizlik içinde çektiğim onca acıyı telafi ediyordu, çünkü artık yalnız acı çekmediğimi biliyordum. Ama Tanrım, onun daha fazla acı çekmesini istemiyordum. Bir daha asla acı çekmesini istemedim.

Bu kadına istediği her şeyi verirdim, yeter ki aynı nefesli iniltiyle istesin. Dünyayı ateşe verirdim. Fates, onu giysilerinden arta kalanlardan sıyırırken gözlerindeki çaresiz, muhtaç açlığın bir kez daha titreştiğini görmek için kendimi ateşe verirdim.

Arken'in tayıtı çıkartırken, artık tamamen açıkta olan ve beklentiyle kıvranan görüntüsünü içime çektim. Dokunuşumun onu nasıl etkilediğine hayret ettim, parmak eklemlerimin hassas tenine en ufak bir dokunuşuyla istediğim her yerde tüylerim diken diken oluyordu.

"Kieran," diye inledi usulca, önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde.

"Evet, tatlım?"

Aldığım tek tepki, bacaklarını benim için ayırırken ince bir inilti oldu ve alt karnımda ısı birikti, horozum çarpıcı manzaraya tepki olarak seğirdi. Beni bekleyen şeyle tanışmak için başımı o güzel, yumuşak kalçaların arasına daldırdığımda emindim.

Tüm o işkenceler. Tüm bekleyişler. Tüm risklere lanet olsun.

Onun parlayan amcığının benim için böyle damladığını görmek için mi? Onu tatmak için ağzımı indirdiğimde çıkardığı o lanet sesler?

Başından beri buna değmişti.

Ve belki de dilime karşı titrediğini hissetmeseydim, daha sonra fevriliğimden pişmanlık duyabilirdim.

-Adımı tekrar karanlığa doğru haykırırken, o parlayan küçük parmak uçları ışıkla titreşerek saçlarıma nazikçe dolanırken, yaklaşımakta olan salıverilmesinin tatlılığını tatmamış mıydım? Çok istekliydi. Çok cesaretlendirici.

"Siktir, Kier," diye inledi. "Bu çok... Çok iyi hissettiriyorsun."

"Öyle mi?" Fısıldadım, şişmiş klitorisine tek bir parmak ucuyla alay ettikten sonra tekrar dilimle değiştirdim, tadın tadını çıkardım.

"Evet," diye nefes nefese başını yastıklara yasladı. "Lütfen durma."

"Durmakla ilgili bir şey söyleyen oldu mu Asher?" Homurdandım, kalçalarını tuttum ve kışını yatağın kenarına doğru çektim.

Daha yeni başlamıştım. Kendimi tutacak halim kalmamıştı, onu yutmam gerekiyordu. Uyarıldığına dair kanıtlar çenemde ve boğazımda çoktan kayganlaşmıştı ve bu bir şekilde yeterli değildi. Vücudunun orgazmın kıyısında sallanıp titrediğini hissedince nihayet geri çekildim ve iç uyluğunun hassas etine hızlı bir ısırık attım. İnlemeleri geri döndü ve iki elini saçlarımda birleştirip çenem karnına dayanacak şekilde beni sertçe yukarı çekerken gözlerim zevkten neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye sızlandı, altın rengi gözleri bana bakarken geniş ve vahşiydi. Göz kapaklarının etrafındaki sürme lekelenmişti ve alt dudağı sanki bunca zamandır ısırıyormuş gibi şişmişti. "Lütfen, Kieran, yapamam-"

Zaten aç ve taş gibi olmasaydım, yalvarma sesi beni mahvederdi. Ama benim için yalvarmasına gerek yoktu... Henüz değil.

"Şşşt, tatlım," diye fısıldadım kısık sesle, ayağa kalktım ve onunla birlikte yatağa geri süründüm. "Biliyorum." Yanına girip battaniyeleri ikimizin üzerine çektiğim anda elleri üzerimdeydi, dudaklarından küçük inleme sesleri çıkıyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye tekrarladı, beni daha yakına çekerek.

"Buradayım Ark," diye mırıldandım, yüzümü boynuna gömdüm. "Ben buradayım."

Neredeyse bütün bir yıl boyunca kendimizi dizginlemiştik ve bunca zaman sonra nihayet pes etmiştik.

Ve sonunda içine girdiğimde, kusursuz kusursuz uyumunun hissiyle titreyerek, ilk etapta kendimi tuttuğum için kendime lanet ettim.

Bu coşkuydu. Yıkımdı. İstedğim her şeydi, ama bir kez bile deneyimlemeyi hayal etmeye cesaret edememiştim. Benim için yaratılmıştı. O benim için yaratılmıştı.

Ve o kadar sıkıydı ki.

"Oh. Aman Tanrım," diye fısıldadı, kendimi santim santim daha derine batırırken gözlerinden minik yaşlar süzülüyordu.

"Siktir," diye inledim, beni kabzasına kadar içine alırken sikimin etrafında kenetlendiğini hissettim. Ellerimi beline doğru kaydurdım, hala göğüs kafesinin bir tarafında taze, pembe yara dokusunun olduğu yerde hassas olmaya çalışıyordum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye yarı mırıldandı, yarı inledi Arken.

"Tam olarak ne yapmak zorunda değilim?" diye sordum. Henüz hareket etmeye bile başlamamıştım, onun sıcak, ıslak sıcaklığının sikimi kapladığı hissinden çok memnundum. Yavaş, ölçülü bir itişten sonra altımda kasılmaya, seğirmeye başlamasına takılıp kalmıştım.

Yıldızlarla parlayan gözleri kararmış ve kirpiklerinin altında ısınmış gibiydi, bakışlarımı güvenle tutarken değerli metal tamamen erimişti.

"Bu kadar nazik olmana gerek yok, Kier. Beni kırmayacaksın."

"Hayır," diye nefes aldım, yanağını okşamak için bir elimi uzattım. "Seni kırmayacağım, Küçük Kanal. Bu gece olmaz."

Bu ima karşısında keskin bir nefes aldı ve ben de sııttım.

"Ama sert olmasını istiyorsan, güzel kız, bunu memnuniyetle yerine getiririm. Şu anda benden istediğin bu mu?"

"Lütfen," diye fısıldadı.

Tanrım. Bunu biliyordum. Onun mazoşist damarıyla çok eğlenecektim. Yine de başka bir gece. O tentür ne kadar işe yararsa yarasın, bu kadın yirmi dört saat önce ölüm döşeğindeydi. İyileşmek için zamana ihtiyacı vardı... ve aklımdaki şeyler için biraz dayanıklılık kazanması gerekiyordu. Ama ona bunu verebilirdim.

"Yüzüstü uzan," diye talimat verdim, battaniyeleri bir kenara iterek geri çekildiğimde amının kaygan sıcaklığını hemen özledim. "Bekle, aslında-"

Bir daha düşündüm, eğildim ve onu sertçe öptüm, ağzının tadının hala dilimde kalan uyarılmışlığının tadıyla eşleşmesine ihtiyaç duyuyordum. Ben öpüşürken inledi.

Ağzını acımasızca işgal ettim, parmaklarım onu ters çevirmeden önce onu tamamen çalıştırmak için klitorisıyla alay etti.

"Şimdi yüzüstü yatabilirsin," diye mırıldandım.

Arken kıpırdanırken saçlarını savurdu ve ben de kendimi onun kusursuz teninin her santimine hayranlıkla bakmaya bıraktım; küçük, güzel kürek kemiklerinden omurgasının eğimine, kıcının ve kalçalarının genişliğinin hemen üzerindeki gamzelerin altındaki çillere kadar. Lanet olsun, bu kadın gerçek bir tanrıçaydı. Başka bir durumda, her kıvrımını ve yarığını ezberlemek için bu manzarayı saatlerce inceleyebilirdim, ama bu yavaş hayranlık için sabrım tükenmişti. Başka bir zaman. Başka bir gece. Sadece tekrar onun içinde olmak istiyordum.

Ben de zonklayan sikimi sert bir vuruşla tuttum ve kendimi hâlâ ıslak ve istekli olan pembe et parçasına doğru çentikledim. Bir elimi sırtının küçük kısmına koyup kalçalarını sertçe yatağa bastırarak onu yerinde tuttuğumda Arken inledi.

"Bana ne istediğini tekrar söyle, Küçük Kanal."

"Beni becermeni istiyorum, Kieran," diye nefes nefese kaldı. "Sertçe." Lanet olası kulaklarım için müzik.

Eğer Arken Asher'ın onu yerken çıkardığı seslerin cennetten çıkma olduğunu düşünseydim, hiç tereddüt etmeden ağlayan amcığın tüm gücümü geri soktuğumda boğazından kaçan seslere kıyasla düpedüz uysal kalırlardı. Kalçalarım acımasız bir ritim bulup, toplayabildiğim kadar büyük bir güçle içine girip çıkarken, nefes alışları inlemelere dönüştü, inilti ve sızlanmalardan oluşan acı dolu, karmakarışık bir karmaşaya dönüştü.

İnleyerek bir elimi şaşkınlıkla yüzümde gezdirdim ve durmak bilmeyen bir tempoyla ilerlemeye devam ettim. Nasıl bu kadar iyi hissediyordu?

"Durma," diye tekrar yalvardı. "Fates, lütfen durma. Tanrılar kahretsin, yapamam-"

"Bunu kaldırabilirsin," diye inledim, boştaki elimle kıcının yanağını kavradım. "Yapabileceğini biliyorum."

Ve oh, o aldı. Bu pozisyonda o kadar iyi aldı ki, kalçalarını salladı ve her itişimi karşılamak ve beni daha da sert, daha derine götürmek için kıcını geri itti. Arken'in tekrar tekrar sikime çarpıp sıkışmasının ne kadar iyi hissettirdiğini tarif etmeye başlayamazdım bile. Kendimi hızla sayıklamaya, bu mükemmel zevk rüyasına, bir ısı ve sürtünme isyanına kaptırıyordum.

Bu noktada Sophrosyne'in yarısını bitirmiştım, yıllar önce yatağımın direğindeki çentiklerin sayısını unutmuştum. Geçmişte pek çok harika seks yaptığımı sanıyordum ama bu hiçbir şeydi. Hepsi de... bu Hel her neyse onunla kıyaslandığında acınacak haldeydi.

Bu her şeydi. Kendinden geçmektir. O çok-

"Tanrılar!" Arken çığlık attı, yüzünü yatağa bastırırken sesi hafifçe boğuklaştı. Onun delici çığlığına karşılık olarak kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Uyluklarının arasındaki satenden aldığım-çaldığım kadar ona verdiğimi bilerek hissettiğim ruhumun derinliklerindeki tatmin duygusuyla.

Çok yaklaştım. Şimdiden çok yaklaştım. Daha önce hiç bu kadar çabuk boşalmamıştım ama kendimi o kadar ilahi hissediyordum ki kaslarımın gerilmeye, taşaklarımın sıkışmaya başladığını hissedebiliyordum. Ama Hel'de ondan önce boşalmam için hiçbir şans yoktu. Dudağımı ısırdım, sahip olduğum her şeyi ona daha hızlı, daha sert nüfuz etmek için döktüm, onu benimle birlikte kenara doğru ikna ettim.

Gerginleşmeye başladığında öne doğru eğildim ve iki elimi altından geçirerek göğüslerini kavradım, o hassas küçük tepeleri yoğurdum ve sırtını göğsüme doğru çektim. Dilimi boynunda gezdirirken terinin tuzunu tadabiliyordum ve tüm vücudu kollarımdaki bir kiriş gibi gerildi.

"Kier, ben-"

"Benim için gel," diye talep ettim, hak ettiğimden daha fazla otoriteyle. Ama işe yaradı ve bir kez daha sertçe iterek

Arken'in dar amcığı ben kendimi onun içinde tüketirken titreşerek aynı anda serbest kaldı.

Allah kahretsin.

"Fates," diye soludu Arken kendine geldiğinde, kendini ters çevirdi ve başını gelişigüzel yığılmış yastıklara yasladı. Göz kapakları kapanırken yüzüne yayılan gülümseme çılgınlık sınırındaydı. "Bu çok... Tanrım. Bu gerçek mi? Sen gerçek misin? Rüya mı görüyorum? Tanrılar aşkına."

Kıkırdadım, karanlık bir gurur ve derin bir kendini tatmin duygusuyla sııttım.

"Ah, benim tatlı Küçük Kanal'ım," diye mırıldandım, kulağının kabuğuna yaklaşarak. "Ben çok, çok gerçeğim. Ve seninle işim henüz bitmedi."

Saatler sonra bile, pişmanlık duymayı kendime yediremedim.

Arken kollarımda mışıl mışıl uyurken, geceyi tamamen geçirmişken, tek bir lanet olası şeyden bile pişmanlık duymayı kendime yediremiyordum.

Dünyadaki tüm otokontrol, sızlanmasının altındaki o yalvarmayı duyduğum anda ona istediğı her şeyi vermeme engelleyemezdi. Ona ihtiyacım vardı, onun da bana ihtiyacı vardı ve belki ikimiz de daha iyisini biliyorduk, ama lanet olsun.

Onun ilk kez burada, kendi özel alanımda olmasıyla ilgili bir şey vardı. Çok doğal ve kolay hissettiriyordu. Kazınmış küçük başıyla ilgilenirken o kadar yakındık ki nefesini yanığımnda hissedebiliyordum ve bu bile tek başına yeterince sarhoş ediciydi.

Sadece baskı altında...

Siktiğimin Hel'i.

Hayır, saçlarını okşarken ara sıra içimden suçluluk titreşimleri geçse de, kendimi bunların hiçbirinden pişmanlık duymaya ikna edemiyordum.

Onu buna ben mi yönlendirdim?

Rıza benim için her şeyden önemliydi ve ona kendi kararlarını vermesi için yeterli alanı tanıdığımı biliyordum, ama kafasını okşadıktan sonra onunla bu şekilde alay ederek ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Aynı eski oyunu oynadığımızı, ilk kimin korkup kaçacağını görmek için çizgiyi takip ettiğimizi düşündüğünü söyleyebilirdim, ama bu sefer kazanmak için oynadığımı fark etmemişti. Ya da onun benim ödülüm olduğunu.

Beni öptüğü an, o küçük alışverişten tam olarak istediğimi elde etmiştim. Beni öpmesini sağlayacağımı hayal bile etmemiştim -bunları elde edebileceğimi asla tahmin edemezdin- ama denemem gerekiyordu. Bu dürtüleri tekrar görmezden gelirsem oracıkta öleceğimi hissediyordum.

Yine de, belki de onu bu şekilde zorlamam yanlıştı. Hatta onu baştan çıkarmam bile. Ama ağzının tadı buna değmezse lanet olsun. Ve onun geri kalanını tekrar tatmak için bu âlemin sonuna kadar giderdim.

Arken uykuya dalmadan hemen önce, tenime karşı mırıldanırken dudaklarının hareket ettiğini hissettim.

"Ben buna zorlama demezdim, Vistarii."

Yumuşakça kıkırdadım.

"Her şeyin zamanı var, Küçük Kanal."

BÖLÜM ELLİ YEDİ

ARKEN

Takip eden günler sıcak et, birbirine dolanmış uzuvlar ve soluk soluğa zevkten oluşan açıklanamaz bir bulanıklıktı; hepsi de pervasızca aranıyordu. Kieran kapalı kapılar ardında bana dokunduğu anda, ağzı benimkiyle buluştuğu anda, sanki daha önce hiç dokunulmamış gibiydim. Ne bu hayatta ne de başka bir hayatta. Açlıktan ölmek üzereydim, hayatımın günlerini arzunun sancılarına -en cinsel dürtülerime- kaptırmıştım. Ben açgözlülükle aldım, o ise nezaketle verdi.

Kieran ve ben daha önce de ayrılmaz bir ikili olmuştuk ama şimdi? Tanrılar yukarıda ve aşağıda, pratikte birlikte yaşıyorduk. Ben bir dersten çıkar çıkmaz ya da Kieran mesaisini bitirir bitirmez, ikimiz de her gün aynı yerde buluyorduk kendimizi: Diğerinin kapısının eşğinde.

O ilk gece birlikte yatağa girdikten sonra tek bir geceyi bile yalnız geçirmemiştik. O ilk öpüşme bir saatten fazla sürmüştü.

Bir hafta önce... ve yine de her boş saniyem, uyanık olduğum her an, onun yanında olmak için duyduğum bu umutsuz ihtiyaç, tam olarak anlayamadığım bu itici güç tarafından işgal ediliyordu.

Garip bir şekilde, bu davetsiz misafirliği umursamadığımı fark ettim. Tipik olarak kişisel alanını arzulayan, her günün ardından sıfırlanmak için dünyayla baş başa kalmaya ihtiyaç duyan bir yaratıktım. Çok kolay bunalırdım, sık sık aşırı uyarılırdım... ama Kieran benim sıfırlanmam, soluklanmam olmuştu.

Bu sadece şehvet değil, delilikti ve ben bu karşılıklı deliliğimizin içinde mutlulukla kaybolmuştum.

Dün gece birbirimizden uzak durmaya bile çalışmıştık. Bu bir çeşit deneydi, aramızda her ne oluyorsa, bir nebze de olsa mantıklı davranabileceğimize kendimizi ikna etme çabasıydı. Ama sonra Kieran tüm gece boyunca bana küçük kirli notlar göndermeye devam etti, ta ki ben gelip bazı sözlerini yerine getirmesini açıkça talep edene kadar - ve sanki başından beri planı buymuş gibi yüzüne yapışmış o aptal sırtışıyla ortaya çıktı.

Ukala piç.

En azından bugün onun izin günüydü. Yerel bir ressamın yeni eserlerini sergilediği sanat bölgesindeki en sevdiği galerilerden birini ziyaret etmek için bir kereliğine yatak odasından çıkmayı başarmıştık. Kieran bu özel serginin konusundan bahsetmeyi unutmuştu. Yağlı boya tablolar ve kadınsı form üzerine çarpıcı bir çalışma... söz konusu kadınsı formların çoğu çeşitli karmaşık desen ve pozisyonlarda iplerle bağlanmıştı. Hepsi oldukça ama adam ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Burada bir şey mi ima etmeye çalışıyorsunuz, Kaptan?" Mırıldandım. Günün bu saatinde büyük ölçüde boş olan galeride sessizce gezinirken.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi, uzun boyu arkamdan bana doğru eğilmiş, bir eli sırtımın alt kısmına dayanmıştı.

Herkesin içinde bana dokunmaya başlaması çok uzun sürmemiştir, bunun gibi kalp atışlarımı birçok nedenden dolayı düzensiz hale getiren ince yollarla.

İkimiz de özellikle fiziksel insanlardık ve tüm bunlar yaşanmadan önce birbirimize dokunmaktan çekinmiyorduk - arkadaş olarak bile sık sık birbirimizi dürtüyor ve itiyorduk.

Arkadaş olarak.

Zihnim bu kelime üzerinde bir an oyalandıktan sonra son derece rahatsız edici bir hal aldı ve ben de basitçe geçiştirdim. Bu konuyu daha sonra, nefesinin boynuma değmediği başka bir zamanda açabilirdim.

"Ah, doğru, tabii ki hayır," diye karşılık verdim, benim iğnelememe nasıl tepki vereceğine şimdiden kendimi hazırlıyordum. "Çünkü tüm o baskı olayı sadece bir şakaydı, değil mi?"

Arkamda sertleştiğini hissettim ve başını eğip ağzını tekrar kulağıma yaklaştırdığında vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı.

"Şu anda oynamak istediğin oyun gerçekten bu mu, Küçük Kanal?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye taklit ettim. "Hmm," ilk başta söylediği tek şeydi, çünkü biz Sonraki resim.

"Böyle bağlanmak ister misin güzelim? İpe bile ihtiyacım olmaz," diye fısıldadı.

Sertçe yutkundum ve bu düşüncenin beni ne kadar telaşlandırıldığını göstermemeye çalıştım. Bugünlerde farklı türde bir oyun oynuyorduk, ancak kazanma koşulu benzerdi: İlk kim kırılacaktı?

"Hmm," diye cevap verdim, onu bir kez daha taklit ederek.

"Eve gittiğimizde seni mahvedeceğim," diye tısladı nefesinin altından.

Eve gittiğimizde. Dilim sürçmüş olmalı, gerçekten. Söylemesi benim evimden, senin dairenden ya da stüdyodan daha kolaydı. Hepsi bu kadar.

"Beni iyi vakit geçirmekle kışkırtma," dedim.

"Neden olmasın? Bu işte çok iyiyim..." Kieran parmaklarını açıkta kalan omuzlarımda usulca gezdirerek konuşmasını sonlandırdı.

Dokunuşuna karşılık olarak, hala arkamda durduğu yere doğru yaslandım. Hâlâ yalnız olduğumuzu teyit etmek için dikkatli bir bakış attıktan sonra, çok bilinçli bir şekilde kıcımlı kasıklarına dayadım. Aynı anda keskin nefesini duydum ve çoktan sertleşmiş olduğunu fark ettim.

Doyumsuz.

"Şimdi kim baskı altında?" Avucumu sikine bastırıp yavaşça ovuşturarak alay ettim. Nabzım hızlandı, ancak birinin bizi basma ihtimaline karşı yüzümü asmadım.

Kieran nefesinin altından hafifçe inledi.

"Lanet olsun, Arken..."

Bu beni sadece elimi pantolonunun kemerinin altına daldırmaya ve onu daha fazla hissetmeye teşvik etti. Kaba, nasırlı parmaklarının bileğimi nazikçe sardığını, sonra da bir insan prangası gibi sıkıldığını hissettim.

"Senin evin mi benimki mi?" diye sordu kabaca. "Hangisi daha yakınsa."

Dilimin ucuyla çene çizgisinin altındaki nabız gibi atan damarın izini sürerken Kieran "Tanrım," diye soludu.

Galeride ona dokunduktan sonra beni neredeyse sürükleyerek evine götürmüştü, o kadar hızlıydı ki bileğimi tutarken bana yetişmek için çaba sarf etmişti. Teknik olarak konuşursak, sanırım daha yakın olan benim dairemdi ve o sadece beklentiyle kıvrınmamı izlemekten zevk almıştı.

"Seni ilk gördüğüm andan beri o akıllı ağzını üzerimde görmek istediğimi söylemiş miydin?"

Egom bu itiraf karşısında mırıldandı ve gülümsedim, dudaklarım hala teninin sıcaklığına bastırılmıştı, yüzeyinin altında yarışan nabzını neredeyse hissedebiliyordum. Dokunuşuma o kadar tepki veriyordu ki, içimde uyanan coşkuya engel olamıyordum.

"Ne, Wyldwoods'da mı?" Parmaklarımı saçlarında gezdirerek sordum.

Bu kuzguni koyu renkli teller hayal ettiğimden çok daha ipeksiydi.

"Daha önce," diye itiraf etti, nefesi her dokunuşta daha da kesik kesik çıkıyordu. "O gün Wyldwoods'daydım, seni arıyordum."

Kalbim bir an için çırpındı ve durakladım, merakım arttı.

"Pardon?"

"Sakın durayım deme!" diye bağırdı, iki eliyle kalçalarımı sıkarken onu kanepeye oturtmuştum, her şeyin başladığı yere.

"Açıkla o zaman, Vistarii," diye mırıldandım, boynunun kenarına daha fazla öpücük kondurmak için geriye doğru eğildim.

"Seni birkaç gün önce görmüştüm," diye başladı, dudakları kulağımın kabuğuna değiyordu. Titredim.

"Kafanı bir kitaba gömmüştün, Biblyos'a falan gidiyordun. İlgimi çekti," diye açıkladı. "Ve senden yıkıcı bir şekilde etkilendim."

Bunun üzerine kalçalarımı yuvarladım, onu altımda sert ve hazır hissedebildiğim yere doğru süründüm.

"Mm, anlayamadım," diye tekrar takıldım, geçen hafta ne demek istediğini nasıl anlattığını hatırlayarak.

Bunun üzerine Kieran ensemdeki saçlarımdan bir tutam yakaladı ve başımı geriye yatırıp boğazımı onun hevesli ağzına maruz bırakacak kadar sert bir şekilde aşağı çekti. Kısa bir süre için acıdan nefesim kesildi ve sonra acı ılık, kışkırtıcı bir sızıya dönüşürken kendimi ona karşı erimiş hissettim.

"Bundan emin misin, Küçük Kanal?"

Son zamanlarda en sevdiği sorulardan biri buydu. Bu pozisyonda hiçbir tutarlı düşüncem yoktu, tek yapabildiğim, açıklamasına devam etmeden önce sadece bir kez ve nazıkçe ısıtırken inlemektir.

"Seni tekrar görebilme umuduyla o nöbetçi vardiyasına yazıldım."

"Şanslısın," diye fısıldadım.

"Şanslıyım," diye fısıldadı, sesi törpü ve çakıl karışımıydı. Göz kapaklarım sadece bu sesle bile titremeye başladı ve sonra tekrar ısırdı. Sertçe.

"Becer beni," diye tısladım.

"Yapmak üzereyim," diye karşılık verdi.

Tam o sırada, kaderin cilvesine bakın ki, ikimiz de kapısının sert bir şekilde çalındığını duyduk.

"Lanet Kaynak üzerine yemin ederim ki, eğer bu Hans ya da Jeremiah ise, ben-" Ben başladım.

"Kahretsin," diye araya girdi Kieran, saate bakarak. "Oh, çok fena sıçtım."

Hans ve Jeremiah, Kieran'ın bu sabahki önemli strateji toplantısına gelmemiş olmasından dolayı ciddi bir endişe içinde görünüyorlardı. İki adamın kahkahayı patlatması için dağınık saçlar, karmakarışık kıyafetler ve öfkeli bir kızarıklıkla kenarda duran bana bir kez bakmaları yetmişti.

"Aman Tanrım," dedi Hans, çenesi neredeyse yere düşecekti. "Her şeyin bir ilki vardır, değil mi Jer?"

"Sakın başlama," diye uyardı Kieran.

"Ooof, onu iyi haklamışsın, Ark," dedi Jeremiah, boynunun bir tarafında oluşan çürüğe bakmak için başını eğerek.

Yüzümü ellerimle kapattım, hafifçe utandım.

"Utanma Arken," diye güldü Hans. "Bunun olacağını görmedik değil ya. Kier eninde sonunda hepsini yakalıyor."

"Hans," diye tersledi Kieran.

Teğmeni hafifçe yüzünü buruşturduktan sonra doğruldu. Daha akli başında olan diğer subay araya girerek

özür dileyen bir bakış attı.

"Toplantıda sizi idare ettik, bu sabah kendinizi iyi hissetmediğinizi belirten bir sprite gönderdiğinizi söyledik Kaptan. Komutan Ka iyileşir iyileşmez sizi görmek istiyor," diye açıkladı Jeremiah.

"Bu arada çabuk iyileşmek isteyebilirsin," diye ekledi Hans. "Bilmen gereken bazı şeyler var."

Kieran'ın teğmenleri burnumu sokmayacağımı, işlerinin gizliliğine saygı duyduğumu biliyorlardı ama yine de iş gizli konuları tartışmaya geldiğinde benim varlığımla nasıl başa çıkacaklarını tam olarak bilmiyorlardı.

"Git," dedim ona. "Anahtar gibi bir şey bırak, eve gitmeden önce kapıyı kilitlerim."

"Her zaman burada kalabilirsin," diye nazikçe teklif etti Kieran. Arkasındaki iki adam birbirlerine baktılar ama bunu belli etmemeye çalıştılar.

"Dersim var," diye özür dileyerek cevap verdim. "Ama dur, hemen temizleneyim-"

"Hayır, acele etme," dedi Kieran, cebinden anahtar halkasını çıkardı ve şehir evinin ön kapısına ait olanı ustalıkla çıkardı. İşle ilgili olduğunu düşündüğüm diğer anahtarlara kıyasla tuhaf bir şekilde süslü olan eski moda görünümlü kolu tanıdım.

"Bu gece gelip senden alacağım, tamam mı?"

"Pekâlâ," diye cevap verdim, gözlerine bakmadan. Zihinsel olarak kendimi onun yokluğuna hazırlarken itiraf etmek istediğimden daha hassas hissediyordum. Doğrusu, onunla yatakta bir ya da üç -ya da bir dokuz- gün daha geçirmeyi tercih ederdim ama bencil ve açgözlü bir yaratıktım.

Kieran bir an durup yüzümü inceledikten sonra arkasını döndü ve hiçbir uyarıda bulunmadan kapıyı teğmenlerinin suratına çarptı.

Diğer taraftan boğuk bir şaşkınlık sesi duydum ama Kieran beni fuayedeki duvara yaslamadan önce gülmeye bile vaktim olmadı, ağzı benimkinin üzerindeydi ve elleri yüzümü kavırıyordu.

"Sonra," diye yemin etti öpücükten uzaklaşırken.
"Başladığımız yerden devam edeceğiz, söz veriyorum."

Başparmağını alt dudağıma bastırduğında kalbim bir iki kez çarptı. Gözlerindeki çatışmayı görebiliyordum, nasıl ayrılmak istemediğini, ama görev duygusunun onu seksten uzaklaştırabilecek tek şey olduğunu.

"Beni çok fazla özleme," diye mırıldandım, ağırbaşlı olmaya çalışarak.

"Ah, tutamayacağım sözler vermem," diye cevap verdi.
"Sonra görüşürüz, güzelim."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

KIERAN

Hans ve Jeremiah'nın dışarıda beni bekliyor olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Elimi yüzümde gezdirerek, "İkinizin de bu sabah yerime bakmanızı takdir ediyorum," diye iç geçirdim. Yaşlı Muhafızlar'a hizmet ettiğim onca yıl boyunca hiçbir toplantıyı kaçırmamıştım. Hatta hiç geç bile kalmamıştım.

"Elbette," dedi Jeremiah kayıtsızca, ama yüzünü önündeki yola sabitlemiş, ağzının kenarını hafifçe yukarı kaldırmıştı.

"Bir brifing olduğu nasıl aklımdan çıktı gerçekten bilmiyorum."

"Bundan emin misin, Yüzbaşı?" Hans kıs kıs güldü ve Jeremiah derhal teğmen arkadaşının kafasına bir şaplak attı.

Jer nefesinin altından, "Sana bu konuyu kapatmanı söylemiştim," diye tısladı.

Gözlerimi devirdim.

"Hayır, bir kez olsun bana bok atması adil. Seksle dikkatimi bu kadar dağıtmak bana göre değil. İtiraf etmeliyim ki son zamanlarda dikkatim dağınıktı."

"Nedenini hayal bile edemiyorum," dedi Hans havalı bir şekilde, hâlâ kendi kendine sıratarak.

"Söyleyecek daha spesifik bir şeyin var mı, Deering?" Meydan okudum.

Hans omuz silkti.

"Sadece bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Jeremiah inledi, sanki memur arkadaşına konuşmaktan kaçınmasını söylediği şey tam da buymuş gibi. Ama neden?

"Hangi gün olduğunu sorabilir miyim?" Kaşlarını kaldırarak tekrar meydan okudum. Tuhaf davranıyorlardı ve ben çok yorgundum.

"Hadi ama K. Bu kadar açıkken aptalı oynama. Gözü kör olan biz değiliz."

"Şunu tükürecek misin, pislik?" İkisi de bana bir şey kaçırıyormuşum gibi bakınca sinirlenerek homurdandım.

"Hislerinize kapılacağınız günü göreceğimi hiç düşünmemiştim, efendim," diye güldü Hans. "Ama hey, senin adına sevindim. Jer de öyle, her ne kadar o piç bunu kabul etmese de."

"Onun adına mutlu olmadığımı hiç söylemedim," diye karşı çıktı Jeremiah. "Sadece bu konuda çeneni kapalı tutman gerektiğini söyledim."

"Arken'i önemseydiğim ikiniz için de yeni bir şey olmasa gerek," diye düşündüm.

"Sanırım bundan biraz daha fazlası-" Hans, Jeremiah'ın onu sertçe yoldan iterek tökezlemesine neden olmasıyla sözünün kesildiğini fark etti.

"Hayır, biliyorduk," dedi Jeremiah. "Ama... İzin verirseniz, efendim. Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misiniz? Sen ve Ark? Aranızdaki ilişkiyi platonik tuttuğunuzu sanıyordum."

Bu ima karşısında irkildim. Eninde sonunda Arken'i bir kenara atacağıma dair dile getirilmeyen endişe. Jeremiah'nın iyi niyetli olduğunu bildiğim halde aşırı savunmaya geçmek istemediğim için burnumdan yavaşça nefes verdim.

"Demek istediğim, sadece. Kızı seviyoruz, Kaptan. Onun etrafımızda olması bizim de hoşumuza gidiyor."

"Öyle değil," diye cevap verdim. "Arken hiçbir yere gitmiyor."

"Doğru," diye ekledi Hans. "Çünkü onu önemsiyorsun." "Bu büyük bir suç mu?" Tersledim.

"Tabii ki hayır. Sadece böyle düşünmenizin çok komik olduğunu düşünüyorum-"

"Hans." Jeremiah uyardı, sesi ölümcül derecede alçaldı, bu sefer daha ciddiydi.

Her iki adamın da nereden geldiğini anlasam da, bunu düşünecek havada değildim. Belli bir davranış kalıbım olduğunu biliyordum, evet. Arken ve ben son zamanlarda aramızda neler olup bittiğini henüz tam olarak tanımlayamamıştık.

Kendimizi savunacak olursak, pek vaktimiz yoktu. Dokuz günden fazla bir süredir tavşanlar gibi sevişiyorduk, açlıktan ölüyorduk. Dokuz gün ve ben isteyken ya da o dersteyken düşünebildiğim tek şey hâlâ buydu. Bu ikiz bağımlılık duygusu, bir yıllık özlem ve cinsel gerilimin bir sonucundan daha fazlasıymış gibi hissettirmeye başlamıştı. Eğer durum böyle olsaydı, şimdiye kadar çoktan yatışmış olurduk. Ama yatışmamıştık ve başka ne olabileceğini araştırarak ne zamanım ne de dikkat sürem vardı. Kendimi ona gömmekle çok meşguldüm. Mümkün olduğunca sık kendimi onun içinde kaybediyordum.

Tek bildiğim, onu kendimden uzaklaştırmaya hiç niyetim olmadığıydı. Onu kendime çekmek için sürekli çırpınırken olmazdı. Yani, kahretsin, kariyerimde ilk kez bir toplantıyı kaçırmıştım çünkü bütün sabah onun dikkatimi dağıtmasına izin verdiğim için çok mutluydum.

Doğrusu, bunların iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum ama yakın zamanda kendimi durdurmayacaktım.

Komutanıma rapor verirken teğmenlerime karşı duyduğum küçük kızgınlığı üzerimden atmak için elimden geleni yaptım.

"Kız nasıl? Hâlâ iyileşiyor mu?" Hanjae sordu. "Evet, efendim."

Ayrıntı vermedim ve tekrar konuşmadan önce bana uzun uzun baktı.

"Bu benim işim değil ve açık konuşmak gerekirse bilmek de istemiyorum. Ancak işimizin iyiliği için -ve onun nadirliği göz önüne alındığında- Işık Kanalı ile aranızdaki saygılı ilişkiyi korumaya çalışmanızı istemek zorundayım, her ne olursa olsun."

Başımı salladım.

"Anlaşıldı, efendim."

"Bu sabah kaçırdığınız şeye gelince... Şey, bundan ne anlam çıkaracağımızdan tam olarak emin değiliz ve sizin görüşünüzü almayı umuyordum."

"Neler oluyor?"

"Leshy saldırısından sonra, yaratığın yalnız seyahat ettiğinden emin olmak için Rorick'in kolcularından bazılarını Wyldwoods'u taramaları için gönderdik. Daha fazla şeytan faaliyeti izine rastlamamış olsalar da, tuhaf bir şey tespit ettiler."

"Ne açıdan tuhaf?"

"Mesele de bu. Emin bile değiliz. Koruculara göre, bir şekilde garip hissettiren bir çeşit kalıntı gizemli enerjiydi. Yabancı. Tam olarak tarif edemediler ama bir Conduit'in ya da hatta bir Aetherborne'un büyüünden belirgin bir şekilde farklı hissettirdiğini ve ahşabın ceplerinde etrafa saçıldığını, ancak izlenemeyecek kadar hızlı kaybolduğunu bildirdiler."

Yabancı aether? Ceplere mi dağılmış? Bu... rahatsız ediciydi.

Hanjae'nin tarif ettiği Şey basit bir eterik yankılanmaydı. Burada öğretilmeyen bazı büyü türleri vardı ki, bunlar bir kerede o kadar çok enerji çekerdi ki, aether çevredeki bitki örtüsü ve fauna tarafından yeniden emilmeden önce arkalarında bir güç yankısı bırakırlardı. Korucular bu yankıları ormanın her yerinde bulmuşlardı ama ben kan büyümden sadece bir kez yararlanmıştım. Ve Hel'in dağılması bir haftadan fazla sürmemeliydi.

"Bu çok garip," dedim. "O gece Leshy'den başka bir Şey hissetmedim. Başka daemonik faaliyet izi bulamadıklarını mı söyledin? Wyldwoods'un ne kadar içine gittiler?"

"Bütün hafta uğraştılar, bu yüzden bütün ormanı kapladılar. Hiçbir Şey yok."

"Ben de ekibimi göndereceğim. Bakalım korucuların gözden kaçırmış olabileceği bir Şey bulabilecekler mi?"

Komutanım başını salladı.

"Ayrıca bölgede düzenli devriye vardiyaları oluşturacağız. Adamlarınızın en azından kapsama alanı ve strateji konusunda Rorick'inkilerle aynı hizada olduğundan emin olun."

"Elbette, efendim."

Sıkılmış ya da saygısız görünmek istemediğimden esnemeyi bastırmak için elimden geleni yaptım. Sadece gerçekten çok yorgundum.

"Orada iyi misin? Bu, bana üçüncü kez uygun sıfatlarla hitap ettiğin ve toplum içinde bile değiliz. Hâlâ hasta mısın?"

"Ben iyiyim, Hanjae. Geçtiğimiz birkaç hafta... çok zor geçti."

Son zamanlarda en iyi şekilde. Bununla birlikte, Arken yanımda olmadan, onun uzak tuttuğu diğer her Şeyin ağırlığı beni hızla yakalıyordu.

"Normalde bunun için sana kızdığımı biliyorum Kieran, ama neden gidip ofisinde biraz dinlenmiyorsun? Yorgun görünüyorsun."

Gerçekten de öyle olmalıydım, çünkü masamda kısa bir uyku çekme fikri dünyanın en yumuşak kuş tüyü yatağı kadar cazip geliyordu.

"Bunu sana daha sonra hatırlatacağım," diye uyardım. "Bu açıkça benim kötü alışkanlıklarıma olanak sağlıyor."

"Evet, evet. Kaldır kışını da git buradan. Adamlarınızdan bir hafta içinde Wyldwood'lar hakkında bir rapor bekliyorum."

"Evet, efendim."

Komutan Ka'nın ofisinden ayrıldıktan sonra Jeremiah'yla hızlıca bilgi aldım ve ona Wyldwoods devriyelerinde hangi adamları istediğimi söyledim, yorgunluk beni gerçekten ele geçirmeye başlamadan önce.

Kendi ofisime döndüğümde kilidi açıp kapattım, masamdaki sandalyeye çöktüm ve birkaç dakika içinde uykuya daldım.

O gece Wyldwoods'u sis kapladı ve kör bir acıyla yüzümü tutarak malikânedен kaçarken ihtiyacım olan örtüyü sağladı.

Yeterince uzaklaştığımda, nefes almak için budaklı meşeye yaslandım, göğsüm kabarmış, ellerim kan içinde, kalbim parçalanmıştı. Arkamı kontrol etme zahmetine girmedim. Oradan ayrıldığımda kardeşimin beni takip etmeyeceğini biliyordum; bu mesafe sadece kendimi korumak için aldığım bir önlemdi.

Açıklığın öbür ucundan karanlık, hastalıklı bir kıkırdama geldi. "Siktir git," diye homurdandım.

Efendim ışığa doğru adım attığında yüzü her zamanki gibi soğuk ve kayıtsızdı.

"Bu sana öğretmem gereken son ders olsun, benim talihsiz varisim," diye alay etti. "Kadere karşı savaşmanın bir bedeli vardır ve bunu ödeyen her zaman sen olmayacaksın."

Bu maliyet, Kieran. Başka kimin ölmesi gerekiyor? Görevlerinizi ne zaman kabul edeceksiniz?"

Bir gün onun acınası varlığına son verecek ve bunun aramızdaki son ders olmasına izin verecektim. Şimdilik, dayanma gücümünden geriye kalanlarla yapabildiğim tek şey, dişlerimi göstererek ona doğru tükürmektir.

"Asla," diye tısladım.

Adam başka bir şey söylemeden, açık bir tiksintiyle benden uzaklaştı, ileriye doğru tek bir adım attı ve sonra Gölge'nin içinde buharlaştı.

Onu kovalamak ve yaptıklarının bedelini ödetmek istiyordum. Bir cana karşılık bir can. Ama kendimi zorlukla dik tutabiliyordum. Bunun yerine, Sophrosyne'e doğru tökezleyerek geri döndüm ve bir din adamı bulamadan kan kaybından bayılmamak için dua ettim...

Etrafım eğrildi, büküldü ve birdenbire artık Wyldwoods'da değildim.

Şimdi, karanlık ve eski rünlerle işlenmiş, tanıdık bir obsidyen masanın önünde duruyordum. Burada yaşadığım anıları hatırlayınca midem bulandı ama bu sefer masaya bağlanan benim genç halim değildi.

Arken'di.

İleri atıldım, ona doğru koşmaya çalıştım -adını haykırmaya çalıştım- ama ağzım ve bacaklarım bağlıydı. Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum, sadece olduğum yerde debeleniyor ve Crone'ların yıllar önce bana yaptıkları gibi, onun sırtındaki eti mürekkeple oymaya başlamalarını acı içinde izliyordum. O acıyı, mürekkebin nasıl yaktığını çok iyi hatırlıyordum.

İçten içe çırpınıyor, beni bağlayan her şeyi kırmak için içimdeki tüm aether'ı kullanıyordum. O solmuş sürtükleri durdukları yerde seve seve yere sererdim ama tam gücümle bile kaçamazdım.

Korku ve acı içinde haykırırken Arken'in yüzü çaresizlikle buruştu, ama onu tuttular ve kötü işlerine devam ettiler. Kanı mürekkeple karışarak döküldü.

Solgun tenine karşı, sadist amaçları için hastalıklı bir tuval.

"Kieran, lütfen!"

Mücadele ettim, mücadele ettim, mücadele ettim ama yine de hareket edemiyordum. Sessizce çığlık atıyordum, boğazımın yandığını hissedebiliyordum ama gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken beni hala duyamıyordu. Ve sonra...

Efendim geri döndü ve Arken'in hemen arkasında, taş masanın üzerinde belirdi.

Dagon sivri kılıcını çekerken, karanlıkta parıldayan kötü dişleriyle bana gülümsedi. Sevdiğim kadının boğazını kesmeden hemen önce.

Soğuk terler içinde, nefes nefese uyandım, hançerlerim çoktan elimdeydi.

Siktir. Siktir.

Yıllardır o kâbuslardan birini görmemiştim. Bıçakları uygun kılıflarına yerleştirirken titreyen ellerimi sabitlemeye çalıştım ve burnumdan zorlukla nefes aldım. Dagon yıllardır rüyalarımın girmemişti. Neden şimdi?

Çünkü ona aşıksın. Ona aşıksın ve şimdi kaybetmek istemediğin bir şeye sahipsin.

Hayır, bu isteksizliğin de ötesindeydi. Böyle bir şey akıl almaz bir dehşete dönüşmüştü. Kavramanın ötesinde bir şey. Hayır, onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordum - Leshy ile geçirdiğim geceden beri bunu biliyordum- ama ona gerçekten sahip olabilir miydim? Sırlarımın yükünü tek başıma taşımak acı verici olabilirdi ama kötünün iyisiydi. Buna uzun zaman önce karar vermiştim.

Midem bulanıyordu. Bu düşünce zinciriyle başa çıkamazdım - şimdi değil, ofisimin duvarlarının üzerime kapanıyormuş gibi hissettiği burada değil. Bu oda çok küçüktü, çok sınırlıydı. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Ben koridorlarda hızlı adımlarla ilerlerken Hans bana yaklaşmaya çalıştı.

"Hey, Kaptan, daha önce olanlar için özür dilemek istiyorum-"

"Yapma," diye kestim sözünü. "Eğer soran olursa, günün geri kalanında dışarıdayım. Jeremiah'ın bu gece devriyeye başlamak için ihtiyaı olan şeyleri aldığından emin ol."

"Evet efendim," dedi Teğmen Deering, gözlerinde açık bir endişe vardı. "Başka bir şeye ihtiyaınız var mı?"

"Hayır," dedim açıkça, ahırlara doğru sert bir sol yaparak adamı salonda yalnız ve şaşkın bir şekilde bıraktım.

En sevdiğim süvari kısırağım Muniin'i buldum, hızla eyerini hazırladım ve kimse gittiğimizi fark edemededen Pyrhhan Sahili'ne doğru yola ıktım.

Tuzlu su kokusu ve çarpan dalgaların nazik tekrarı beni her zaman rahatlatmıştır.

Yıllar boyunca, özellikle de öfkeli ve düşünceli bir gençken bu sahillerde çok zaman geirmıştim ve hala ne zaman bunalsam kendimi denize geri dönerken buluyordum. Yine de uzun zaman olmuştu. Geçen yıl Arken'le tanıştığımdan beri buraya hiç gelmemiştim.

Arken.

Attan inerken boğazım daralmaya başladı, o eziklik ve korku hissi tekrar beni ele geçirmeye başladı.

Nefes al.

Sadece nefes almaya ihtiyaım vardı.

Muniin'i, kumsalın bu belirli alt kümesini özel mülk olarak işaretleyen cılız eski dalgaların karaya attığı odun itine bağlı olarak bıraktım, onun yerinde kalacağını biliyordum. Ayrıca söz konusu özel mülkün sahibinin buraya hiç gelmediğini de biliyordum. Artık gelmiyor.

Kıyı şeridine varana kadar kendime düşünme izni vermedim. Hissetmeye. Deniz köpüğü ve tuzlu su savunmamı yıkmaya başladığında hissettiğim ilk şey korkuydu.

Tam ve mutlak bir dehşet.

Çünkü onu seviyordum.

Ona aşkıttım.

Sikeyim.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bile bilmiyordum. Böyle bir olasılığı hiç düşünmemiştim bile - böyle bir şeyin gerçekleşmesi için kimseye yeterince yaklaşmayı hiç düşünmemiştim. Yıllarca herkesi ve her şeyi rahat ve güvenli bir mesafede tutmayı başarmıştım. Yıllarca.

Ve sonra Arken lanet Asher ortaya çıktı.

Dehşetin yanında kafa karışıklığı ve suçluluk duygusu da kavgaya katıldı, onun için kurallarımı çiğneyerek -kendime bu tek istisnaya izin vererek- kendimi savunmasız bıraktığımı fark ettiğimde içimde dalgalar halinde dalgalandı. Zırhımda mükemmel bir delik açmıştım. Artık kaybedecek bir şeyim vardı ve eğer onu kaybedersem, buna dayanabileceğimden emin değildim.

Son zamanlarda bana nasıl baktığını düşündüm, sanki gece gökyüzündeki her yıldızı bizzat ben asmışım gibi. Sanki o çok sevdiği takımyıldızlarını ellerimle yapmışım gibi. Güveninin saflığını, o muhteşem, altın geyik gözlerinin barındırdığı kırılmanlığı, adımı söyleme şeklini düşündüm. Her öpücüğün tadı dilinde bir vaat gibiydi.

Arken'in yorulduktan sonra vücudunu benimkine doğru kıvrma alışkanlığını ne kadar çabuk edindiğini, başı göğsümde olduğu sürece ne kadar çabuk uykuya daldığını düşündüm.

Ona aşık olmak benim için bir şeydi. Ama eğer Arken'in de aynı şekilde hissetme ihtimali az da olsa varsa...

İşim bitmişti.

Yine de bunun düşüncesi bile omurgamdan aşağı yukarı zevk dalgaları gönderiyor, en çaresiz duygularımı uyandırıyor.

Hayatımın arzusu, bu dünyada Arken'in bedeninden daha çok istediğim tek bir şey olduğunu fark ettim.

Onun kalbini istedim.

Bunun için ölebilirim. Onun için öldürürdüm. Bunu hak etmemiştim - bin ömür yaşasam da bunu hak etmem mümkün değildi ama bu beni durdurmaya yetmedi. Belki de durdurmalıydı.

Ben aşk için doğmamışım. Derime iğneler ve mürekkeple zorla kazınan kehanet mutlu sonla biten bir kehanet değildi - ya da ben öyle sanıyordum. Kendime her zaman bu tünelin sonunda benim için bir ışık olmadığını, sadece en kısa anlarının olduğunu, tutunamayacağım kadar hızlı yanıp söndüğünü ve Gölgeleler tekrar düştüğünde beni her zaman kör bıraktığını söylemişim.

Çünkü bunca acı ve kaçınılmaz çaresizlik karşısında, ilgisizliği bir zırh gibi giymeyi öğreniyorsunuz. Dilinde kanla süttten kesilen bir çocuğun süt ve bal gibi şeylerden tat almasına imkan yoktur.

Yine de onda beni alternatif bir kader için çaresiz bırakan bir şey vardı. Onun yanında kayıtsız kalmak istemiyordum, onun yanında kayıtsız kalacak kapasitem yoktu. Arken Asher en karanlık gecelerimi yırtıp geçmiş, şiddetli bir meteor gibi gökyüzünde parıldamıştı - parlak, hayranlık uyandırıcı ve tehlikeli. Dilemeye değer bir şey. Uğruna yaşamaya değer biri.

Arken için kendi şeytanlarımla savaşılabirim. Kaderlerle, tanrılarla ve Kaynağın kendisiyle savaşırdım - eğer onu elimde tutmam için gereken buysa.

Kıyı şeridinden geçip Muniin'e geri dönerken, kumdaki küçük bir yanardöner parıltı karşısında duraksadım. Onu almak için eğildiğimde, bunun küçük bir astral kuvars parçası olduğunu fark ettim, avucuma düzgünce sığıyordu ve deniz camı gibi pürüzsüz yuvarlanmıştı. Arken'in ona bayılacağını bildiğim için taşı hemen cebe attım. Tıpkı benim ona bayıldığım gibi.

Bu yeni keşfedilen kırılganlık - bu korkunç belirsizlik - hala arkamdaki gelgitler kadar şiddetli bir şekilde zihnime çarpıyor olsa da, başka bir şey daha hissettim. O kadar yabancı, o kadar alışılmadık bir şeyin titreşimi ki, ona bir isim vermem bir anımı aldı.

Umut.

Burası keşfedilmemiş bir bölgeydi. Kutsal topraklar. Bunlar, içinde gezinmek zorunda kalmayı hiç beklemediğim duygulardı. Çok uzun zamandır ilk defa kendimi tamamen yabancı hissediyordum.

Benim hakkımda ne hissettiği önemli değildi, bu his karşılıklı olsun ya da olmasın...

O ve ben bir yolunu
bulurduk. Çözeceğimizi
biliyordum.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

ARKEN

Derslerin iptal edilebileceği onca gün varken, kendi kendime iç geçirdim.

Kieran ayrıldıktan kısa bir süre sonra eve doğru yola çıktım ve hemen Wyldwoods ve çevresindeki tüm sınıfların öğleden sonra erteleneceğine dair bir bildirim aldım - koşuylardaki rutin bakımla ilgili bir şey. Kanallara ya evde kalmaları ya da Biblyos'ta bağımsız çalışma grupları için buluşmaları talimatı verildi.

Grup çalışması seçeneğiyle ilgilenmiyordum, ancak bir yanım Kieran'ın konağında biraz daha uzun süre kalmayı diliyordu. Bir zamanlar özel güvenli sığınağım ve yumuşak bir yer olan bu stüdyoya ilgili bir şey artık izole edici ve boş hissettiriyordu. Onun varlığının sıcaklığı, bakışlarının sıcaklığı olmadan mekân birkaç derece daha soğuk geliyordu. Tanrım, bu korkunç bir düşünceydi.

Utanma Arken, demişti Hans. Kier eninde sonunda hepsini alır.

Aklımdan bu düşünceyi silkeledim, dikkatimi dağıtacak bir şeye çok ihtiyacım vardı. Aptalca rutin bakım - daha önce hiç koğuş çalışması için dersler iptal edilmemişti. Ve Kieran İhtiyarların koğuş noktalarını oldukça düzenli bir şekilde yenilediğini söylememiş miydi? Studium arazisinin özel bir şeye ihtiyaç duyması garipti, tam da Kier'in komutanından acil bir talep gibi görünen bir şey için karargâha geri sürüklendiği sırada...

Tanrıların ya da Yaşlı Muhafızların işlerine burnumu sokmamam gerektiğini biliyordum ama her şeyin yolunda olduğunu ve herkesin güvende olduğunu umuyordum.

Göğsümde büyüyen mantıksız ve muhtemelen yersiz endişeyle ne yapacağımı bilemediğim için koşmaya karar verdim. Bugünlerde pek tercih ettiğim bir egzersiz yöntemi değildi ama önümüzdeki çeyrekte Fiziksel Arcana dayanıklılık testimi geçmek istiyorsam, rutine ayak uydurmam gerekiyordu. Antrenman kıyafetlerimi giydim ve saçlarımı arkadan bağladım, stüdyomdan Doğu Kapıları'na doğru standart turuma başladım.

Ne zaman istilacı bir düşünce bilincime girmeye çalışsa, hızımı artırdım ve onun yerine bu zorluğa odaklandım - söylemeye gerek yok, dakikalar içinde şehrin kenarına vardım. Bu kadar hızlı koşabildiğimi fark etmemiştim bile. Çok heyecan vericiydi. Hafif esinti daha çok güçlü bir kuyruk rüzgarı gibi hissettiriyor, beni ileri itiyor, her adımımı hafifletiyordu. Kapılara ulaştığımda ciğerlerim yanıyordu ve her nefes alışımda ağrıyan karın kaslarımı gererek zor nefes alıyordum.

Nefes almak için kireçtaşı surlara yaslandım, öğle güneşine karşı oluşturdukları gölgeler için minnettarım. Su tulumumdan derin derin içerken beyaz taş işçiliği sırtıma nefis bir serinlik veriyordu. Özlemle, şehrin girişindeki patikaya doğru baktım.

Wyldwoods ve iç geçirdim. Kieran'a artık oralarda yalnız dolaşmayacağıma dair söz vermiştim. Leshy'den sonra olmaz.

Bu aptalca bir sözdü, gerçekten. Brindlewoods'da doğdum, yosun ve çam iğnelerinden oluşan battaniyelerin arasında sürünerek büyüdüm. Gençlik yıllarım, kendimi ormanda ne kadar sık kaybolmuş bulduğumla tanımlanırdı... ama yine de, o zamanlar daha cesur, daha korkusuz bir yaratıktım.

Dalgınca, parmaklarımı göğüs kafesimin üzerinde, yara izlerinin kalacağı yerde gezdirdim - Leshy'nin pençelerinin anıları hâlâ çok içgüdüsel ve şiddetliydi. Acı, o geceden gerçekten hatırladığım son şeydi, her şey çarpıklaşmaya ve solmaya başlamadan önce. Toksinlerin nasıl yaktığını, daemonun darbesinden sonra vücudum zayıflamaya ve kapanmaya başladığında Kieran'a can havliyle nasıl sarılmak zorunda kaldığımı hatırlayarak biraz ürperdim...

Hayatta olduğum için gerçekten şanslıydım. Ormanda tek başıma yaptığım küçük yürüyüşlerimde çamın reçineli kokusunun bende yarattığı o sessiz sakinliği, o dinginliği arzulasam da... Hayatımı kurtaran adama verdiğim sözü tuttum.

Birkaç yudum daha su içtikten sonra geri döndüm ve Öğrenci Mahallesi'nin etrafındaki turumun geri kalanını koştum. Kieran'ı daha sonra her zaman yanımda ormana sürükleyebilir ve bu kötü anıları daha iyi bir şeyle değiştirebilirdim.

Lanet Hel, onu şimdiden özledim. Ne kadar olmuştu, bir saat mi? En fazla iki saat ve onun yokluğu şimdiden hayalet bir uzuv, kopmuş bir uzantım gibi hissettiriyordu.

Bu biraz acınası bir durum, Arken, diye içimden homurdandım.

Öyleydi de, değil mi? Yani, bu noktada bunun bir kısmının sadece benim somurtkanlığım olduğunu biliyordum ama Kieran'ın teğmenleri, onunla sabahtan beri oynadığımız ve benim kazandığım ustaca bir baştan çıkarma oyununu kaba bir şekilde bölmüşlerdi. Ödülümü almanın eşliğindeydim,

Yumruğu saçlarımdayken, adamın hâlâ yerine getirmesi gereken baskı sözleri vardı.

Seni mahvedeceğim, diye yemin etmişti - ve umarım bu söz bugün işi bitirdiği zamana kadar uzanırdı. Bir haftadan fazla bir süredir neredeyse hiç durmadan seks yaptığımız gerçeğini bir kenara bırakırsak, adam beni hala hem doygun hem de doyumsuz bırakıyordu. Evde kalması için ona yalvarmak, komutanına tekrar yalan söylemek, sadece onun kucağındaki o çökmekte olan anda kalmak için yarı cazip hale gelmiştim - ama kendimi tam bir eşek haline getirmeden önce bu düşünceyi tomurcukta durdurdum. Çünkü tüm bunlar şehvetten daha fazlasıydı, öyle değil mi?

Kieran'ın işi, hakkında ne kadar az şey bilsem de, bu şehir için önemliydi. Onun için de önemliydi. Koğuşta yaptığı itirafı unutmamıştım; Yaşlı Muhafızlar'da yüzbaşı olmak hayatta gurur duyduğu birkaç şeyden biriydi. Onu hayatta gerçekten tatmin eden şeylerden uzaklaştıracak kadar muhtaç olmayı reddettim. Yine de koşudan sonra bile onun yokluğunda kendimi çok muhtaç hissettim.

Buna alışık değildim. Graysen ile hiç böyle olmamıştı ve başka hiçbir ilişki bu açıklanamaz çekim gücüne, Kieran ile aramızdaki bu karışık bağlara yaklaşmamıştı.

Eninde sonunda hepsini alacak.

Siktiğimin Hans'ı. Kieran'ın teğmenlerini öz kardeşlerim gibi severdim ama bu sabah duymak istediğim son şey buydu. Teğmenin küçük hatasını ve Kieran'ın gözlerinin uyarmak için nasıl parladığını hatırlayınca kaşlarımı çattım. Bu benim duygularımın hatırı için miydi? Yoksa Hans haklı olduğu için miydi?

Bu tam da akademinin kaçınmama yardımcı olacağını umduğum türden bir iç gözlem. Dokuz güne yakın bir süredir bunun etrafında dans ediyordum, Kieran'la aramızdaki ilişkiyi platonik tutmamızın bir nedeni olduğunu hatırlatan her şeyden kaçıyordum. Bundan sonra olacakları düşünmek istemiyordum, ne zaman ki tüm o kusursuz seksin ardından gelen parıltı

soldu. Kieran ne zaman sıkılsa ya da akli başına gelse. Bunun olması kaçınılmazdı, değil mi?

Sophrosyne'in sunduğu her muhteşem yaratığın tadına bakma özgürlüğünün yerine, pişmanlık ya da beklentilerin yükünden arınmış adil bir ikame öneremezdik.

Beni öldüren şey ise Kieran'ın son zamanlarda benimle ilgili tüm kurallarını çiğniyor olmasıydı. Umutsuzca zevk ve rahatlama arayışımız arasındaki sessiz anlarda beni içeri alıyordu. Kırılganlığının küçük parçalarını açığa çıkarıyordu. Zırhındaki boşlukları. Karmakarışık çarşaf ve birbirine dolanmış uzuvlar arasında Kieran duvarlarını yıkmaya başlamıştı.

Ve ben bu iyiliğe asla karşılık veremezdik.

İşte tam da bu nedenle şu anda ben de yalnızdım. Kieran'ın Muhafızlara olan bağlılığı her zaman gizli bir anlaşmazlık noktası olacaktı, bu da kendimi ona tamamen teslim etmemi engelleyen bir şeydi. Ona gerçekten ama gerçekten her şeyimi vermek istesem bile.

Belki de Hans'ın günün sonunda Kieran'ın yatağının direğindeki bir başka çentik olduğumu öne sürmekte haklı olması en iyisiydi. Ona aşık olduğum gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi. Ve belki de uzun zamandır aşık oluyordum.

Ama bunu gerçekten riske atabilir miyim?

Amaretta'nın uyarılarının şiddetinden şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu; Sophrosyne'deki sırlarımı ifşa edersem, bunun yapabileceğim en tehlikeli şeylerden biri olacağı konusundaki keskin ısrarı. Akıl hocama, Rezonanslarımla ilgili gerçeğin hayatımı riske atabileceğini söylediğinde inanmıştım. Elimden geldiğince bu şehirde iki şeyden kaçınmamı açıkça söylemişti: Yaşlılar ve Yaşlı Muhafızlar. Konuyla ilgili araştırmalarımın çoğunda geri kaldığım için nedenini hala tam olarak anlamamıştım, ancak bu kendi ölümümle flört etmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

Kieran'ın sırlarımı saklayamayacağını da düşünmüyordum. Adam aslında bu konuda bir uzmandı.

saygı duyuyorum. Eğer Kier'in bana karşı herhangi bir duygusu varsa ve bir şekilde ışıktan daha fazlasını kullanabildiğimi öğrendiyse, bunu kendine saklayacağından hiç şüphem yoktu. Ama bunu ondan asla isteyemezdim.

Bu aslında Kieran'dan bana olan sadakatini Yaşlı Muhafızlar'inkinden üstün tutmasını istemek anlamına gelirdi ve ben böyle bir talepte bulunma hakkını kazanmak için tam olarak ne yapmıştım? Onun için çok şey ifade eden gurur, sadakat ve onur duygusuna ihanet etmesini nasıl bekleyebilirdim? Babası ölmüştü, ağabeyi ona yabancıydı; Muhafızlar ve adamları onun ailesine en yakın olan şeydi.

Aynı zamanda, bu sırrın yükü her zaman kim olduğumun ayrılmaz bir parçası olacaktı. Kieran'dan önce her şeyi göğsüme bu kadar yakın tutmamın nedeni buydu. Rezonanslar çocukluğumu değiştirmiş, kimliğime şüphe tohumları ekmişti. Henüz yok edemediğim şüpheler. Bu sırlar burada, Sophrosyne'de bulunmamın tek sebebiydi ya da en azından eskiden öyleydi.

Eğer onu sevmeme izin verirsem, hayatımın geri kalanında ona yalan söylemiş olurum.

Bununla yaşayabilir miyim?

Öğleden sonrasının geri kalanında saatler ağır ve yavaş geçti.

Okumak ve ara sıra uyuklamak, kaybettiğim uykuyu yakalamak arasında Kieran'ı özlemek, Kieran'ı istemek ve kaçınılmaz ciddi konuşmalar üzerine düşünmek arasında gidip gelmeye devam ettim.

Güneş batmaya başlamadan hemen önce kuzgunu ortaya çıktı.

Bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm, tatlım. Bir saat içinde şehre dönmüş olurum. Akşam yemeği getirebilir miyim?

Sadece onun el yazısını görmek bile göğsümde bir rahatlama ve dizginlenemez bir mutluluk hissi yaratmıştı.

Evet, lütfen. Açlıktan ölüyorum.

Cevap vermesi sadece bir dakikasını aldı.

Yani, ben de öyleyim. Ama bu senin amın için olurdu, yemek için değil, Küçük Kanal...

Bir sonraki parşömen parçası ortaya çıkmadan önce kısa bir duraklama oldu, sanki Kieran'ın kendi ahlaksız yorumuna gülmek için bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi. Bu düşünce karşısında sırtıtmaktan kendimi alamadım.

Tamam, özür dilerim. Yola çıkıyorum. İkisi için de.

Omuzlarım bastırmaya çalıştığım kahkahalarla titrerken, aynı zamanda biriken sıcaklığı göz ardı etmek için uyluklarımı birbirine bastırdım. Azgın piç.

Tüm korkularıma ve aklımın bir köşesinde hâlâ duran şüphelere rağmen, onun varlığının vaadi beni şimdiden daha hafif hissettirdi.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

KIERAN

Pyrhhan Sahili'nden eve dönüş yolculuğumuz Muniin ve dörtnala koşan atı sayesinde çok hızlıydı. Yaşlı Muhafızlar'daki çoğuş adam ahırlarımızdaki standart atlara binerken, ben Pyrhas'tan Sophrosyne'e taşındığımda Muniin'i de yanımda getirmiştım.

On altıncı yaş günümde babam tarafından bana hediye edilmişti ve bu kısrak bir insanın isteyebileceğı en hızlı ve en güvenilir atlardan biriydi. Komutanım o zamanlar ona sahip olma isteğıme kaşlarını kaldırmıştı ama bakımından sorumlu olduğum sürece diğer süvari atlarıyla birlikte onu ahırda tutmama izin vermişti.

Bu gece acele ettiğı için minnettardım, tembel ofis uykum ve sahilde iç gözlem yapmak için duyduğum aptalca dürtü yüzünden Arken'i beklettiğim için içimi suçluluk duygusu kemirmeye başlamıştı. Kadın acıkmıştı ve ben de bunu birden fazla şekilde sağlamaya hevesliydim.

Gün batımından alacakaranlığa doğru gökyüzü kararmaya başladığında şehre geri döndüm. Muniin'i ahıra geri götürüp yulaf ve elma ile şımarttıktan sonra hızlı adımlarla Tüccar Mahallesi'ne doğru yürüdüm

-Umarım Roshana'nın bu geceki spesiyalleri iyi gider. İnsan kalabalığının arasından geçerken cebimdeki pürüzsüz taşı karıştırdım, bulduğum kristali ona vermek için acınası bir heyecan duyuyordum, sadece tüm gün onu düşündüğümü göstermek için.

Sadece onun stüdyosunun on dakika yakınında bulunarak ruh halimin kasvetli bir umuttan daha çok akkor haline benzer bir şeye dönüşmesi tuhaftı. Ya da... belki de hiç tuhaf değildi. Artık değil.

Roshana'nın meyhanesinden özüme layık bir akşam yemeğiyle ayrılırken şehrin merkezindeki saat kulesinin hoş ve tiz sesi yedi kez çınladı - kızarmış ördek ve taze pişmiş ekmek kokusu bana bugün pek bir şey yemediğimi hatırlattı.

Tek bir vuruşla Arken kapıyı açtı.

"Merhaba Küçük Kanal," dedim, yüzünü görünce gülümsemekten kendimi alamayarak. "Sanırım evimin anahtarı sende."

Arken sırtarak, "Sanırım akşam yemeğimi aldınız, Kaptan," dedi ve ben içeri girerken çantaları elimden aldı.

Dönüp yemeği mutfak masasına götürmeye çalışırken ellerimi beline doladım.

"Hayır, kadın," diye mırıldandım. "Buraya gel."

Vücudu benimkinin karşısında erirken Arken'in iç çekişi yumuşak ve melodikti. Elindeki kâğıt poşetlerin yere doğru sarkmasına izin verdi, devrilmeyeceklerini anladığında tutuşunu bıraktı ve sonra elleri saçlarımdaydı, tırnakları kafa derime değiyordu, talep etmem gereken öpücüğe hevesle karşılık veriyordu.

"Okyanus gibi kokuyorsun," dedi sonunda ayrılmayı başardıktan sonra.

"Pyrhhan Sahili'nde mola vermek zorunda kaldım," diye açıkladım, hâlâ kendimi suçlu hissediyordum. "Ve eve dönerken sırf eğlence olsun diye Muniin'e okyanus kıyısında binmiş olabilirim."

Yalan ağızımdan bir zamanlar olduğundan biraz daha az kolay çıktı, yanlış yönlendirme dilimde daha ağır bir his uyandırdı. Bu, paylaşamayacak kadar karanlık ya da tehlikeli bir konuyu geçiştirmek için Arken'e yarı gerçekler sunmak zorunda kaldığım ilk sefer değildi ama bu sefer sadece korkakça davranıyordum.

Yine de kâbuslarımı bilmesine gerek yoktu, o yanımda uyurken hiç kâbus görmüyor gibiydim.

"Saat başında kendi ucuz heyecanlarının peşinde mi koşuyorsun? Bir kaptana hiç yakışmıyor," diye alay etti. "Sırrın benimle güvende, çünkü akşam yemeği için getirdiğin şey cennet gibi kokuyor."

Onun yanındayken yemek aklıma gelen son şeydi ama Arken'i sandığımın yarısı kadar tanıyorsam o da bugün yemek yememişti. Onun iyiliği için, onu pantolonumun içinde tuttum. Şimdilik. Arken haklıydı, yemek gerçekten de harika kokuyordu.

Yemeğimizi yerken, arada sırada sohbet ederken, onu bir ressamın ilham perisini incelediği gibi inceledim, gözlerim köprücük kemiklerinden boynuna kadar uzanıyordu, orada hâlâ teninde morluklar ve ısırık izleri şeklinde çiçek açan sevgimin kanıtlarını görebiliyordum. Her zamanki yerimiz olan koltuk yerine bugün onunla masada oturduğum için minnettardım, yoksa derslerini tartışırken sertleştiğimi düşünebilirdi. Ancak bakışlarım ağızına kaydıığında bir şeylerin ters gittiğini fark ettim.

Arken, yemek ısırıkları ve günüyle ilgili haberler arasında şaşırtıcı bir hararetle alt dudağını çiğniyordu. Bunun farkında bile görünmüyordu. Gözlerim koluna kaydı - sol eli masanın altında kucağında olmasına rağmen, dirseğindeki ince hareketler bana tırnaklarını ya da belki de kazağının eteğini karıştırdığını söyledi. Bu onun için pek de anormal bir durum değildi ama zaman geçtikçe

Dudakları biraz çiğ görünüyordu. Belli ki bir konuda endişeliydi.

"Orada iyi misin, Ark?" Yemeğe eşlik etmesi için bize doldurduğu beyaz şaraptan bir yudum almadan önce sordum.

"Ne? Oh, evet. Ben iyiyim!" diye cıvıladı, yüzü az önce düşündüğü her neyse onu maskeleyerek için açık bir niyetle parlıyordu.

Sen  yle diyorsan, tatlım.

Onu bu konuda zorlamaya hakkım yoktu, sadece onu yiyip bitiren her neyse benim hatam olmadığını umuyordum.

Yemeğimizi bitirdiğimizde ve Arken masayı toplamaya başladığında, kendimi dizginleme yeteneğimi kaybediyordum. Arada geçen diğer her şeye rağmen, sanat galerisinde ne kadar yüzsüz olduğunu unutmamıştım - herkesin içinde sikime öyle uzanmıştı.

Ve onu eve sürükleyip harekete geçirmeden hemen önce yaptığımız küçük alışverişe gelince satır aralarını okuyabiliyordum. Son zamanlarda çok fazla seks yapmıştık ve birçoğu da sertti ama o benden özel bir şey talep ediyordu. şimdiye kadar sadece onunla gerçekten dalga geçtiğim bir şeyi almam için beni baştan çıkartıyordu. Ama eve döndüğümüzde onu mahvetme tehdidi boş bir söz değildi. Hem de hiç. Bunu ne kadar çok arzuladığım hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ellerimi boğazına dolamak istiyordum, sikimde boğulmasını istiyordum, m kemmek vücudunun Gölge'nin ipleriyle asılı kalmasını istiyordum, hayranlıkla seyredeceğim ve yiyip bitireceğim kendi küçük güzel tablomu.

Sadece baskı altında.

O   basit kelimenin beni hayatım boyunca nasıl mahk m ettiğini biliyor muydu acaba?

Kadın şu anda masumiyetin m kemmek bir resmiydi, tabaklarımızı ve atal bıçak takımlarımızı temizlerken kendi kendine usulca mırıldanıyor, masadan lavaboya bir serçe gibi uçuyordu. Bense onu canlı canlı yemeye hazır bir erkek kedydim.

"Ben halledebilirim," dedim, kaba olmak istemeyerek... Şey. Kaba olmak istemedim. "Dur, yardım edeyim."

"Hayır, hayır, ben hallederim," diye cevap verdi havalı bir şekilde. "Sadece bir dakika sürecek."

Yine de onu takip etmek ve bulaşıkları yıkamasına yardım etmek için ayağa kalktığımda, bana en iyi tehditkâr bakış denemesini yaptı, ancak bu daha çok bir çocuğun huysuz surat asmasına benziyordu. Fates, ona hayrandım.

"Amma, bir misafirin arkasını toplamasına izin verdiğimi bilse beni öldürür," diye sızlandı. "Bu kötü bir ev sahibesi davranışı."

"Şey, Amma şu anda burada değil," diye cevap verdim. "Bunun için tanrılara şükürler olsun, çünkü bu gece senin için planlarım var."

Arken'in gözleri parıldamaya başlamadan önce genişledi.

Oh evet, Küçük Kanal, kendi kendime düşündüm. Unutmadım.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

ARKEN

Kieran'ın bakışlarının ağırlığı beni yerimde sabit tutarken nefesim boğazımda düğümlendi.

"Peki bu planlar neleri içeriyor, Vistarii?" Birkaç adım ilerleyip benimle mutfakta buluştuğunda sordum.

"Yakında öğreneceksin, Asher."

Ve sonra ağız benimkinin üzerindeydi, aramızdaki mesafe buharlaşırken ayrıştırılabileceğimden daha hızlı hareket ediyordu, Kieran beni tezgahlar ve uzun, kaslı gövdesi arasında köşeye sıkıştırdı. Bir eli ensemden tutarken, diğeri bileğimi sıkıca kavradı. Bu öpücük aç, çıldırtıcı, talepkârdı ve alt dudağımın gücün altında yarıldığını hissettiğimde nefesim kesildi.

"Ama her şey sırayla," diye mırıldandı ve başparmağını alt dudağıma bastırmak için bileğimi bıraktı. Başparmağının ucunu yalamadan önce bir an için çekilen kanı inceledi.

Parmağımı. Bunu yaparken beni dikkatle izledi ve bacaklarımın arasına sıcaklık gönderdi.

"Söyle bana, bu mükemmel ağzını yırtma ihtiyacı hissedecek kadar endişelendiğin şey neydi?" diye mırıldandı. "Bunun benim işim olduğuna inanıyorum."

Gözlerimi kaçırdım, diğer şeylerin yanı sıra onun dikkatli gözlemi altında yüzüm kızarmıştı. Konuyu daha önce açtığımda bunun bir son olmasını ummuştum. Kendimi bu şekilde ifşa etmeye hazır olduğumdan emin değildim ama yine de...

"Benim için endişelendiğini söyleme sakın," diye takıldı Kieran, iki sabit parmağıyla çenemi yukarı kaldırırken gülümsedi.

"Hayır," diye kekeledim. "Tam olarak değil..."

Bu hafif itiraf üzerine tek bir kara kaşını kaldırdı. "Tam olarak değil mi?"

"Önemli bir şey değildi, Kieran," diye iddia etmeye çalıştım, yüzümü sahte bir güvenle boyayarak. "Gerçekten. Önemli bir şey değil."

Bu bir yalandı. Akşam yemeği boyunca beni rahatsız eden düşünceler, hayatımda endişelendiğim en önemli şeylerden bazıları gibiydi. Kieran'la aramızdaki dengede hâlâ asılı duran bazı kararların ağırlığı. Bunun geçici bir kaçamak mı yoksa arkadaşlığımızda kalıcı bir değişiklik mi olmasını istediğim. Daha fazlası olup olamayacağımız.

"Sana inanmıyorum," dedi Kieran usulca, parmakları çenemden çene çizgime doğru kayarken.

"Senin şu planların hakkında konuşmayı tercih ederim," diye cevap verdim, bu konuşmadan sıyrılmak için flört etmeye çalışarak.

"Eminim söylersin," diye mırıldandı, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Ben de öyle. Ama seni neyin rahatsız ettiğini bana söyleyene kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Tanrım, bu hiç adil değildi.

"Senin için endişelendiğimden değil... Yani, Tanrı biliyor ki sen kendi başının çaresine bakabilirsin..." Dedim ki, iz sürerek

kapalı. "Ben daha çok senin geri dönmeyeceğinden endişe ediyordum."

Sesim az çıkıyordu ve kendimi savunmasız hissediyordum.

"Ne, öldüğümü mü sandın?!" Kieran ne demek istediğimi yanlış anladığı için inanamayarak haykırdı.

Net olmamak benim hatamdı ama kelimeler ağzımın çatısına yapışmıştı, ağır ve yapışkan, itiraf edemeyeceğim kadar rahatsız ediciydi.

"Bana bunun Hans'ın daha önce söyledikleriyle ilgili olmadığını söyle, Arken. Lanet olası Kaynak'a yemin ederim, eğer seni sinirlendiren buysa, onun kışını tekmelerim," dedi Kieran, gözleri karararak. "Aslında, boş ver onu. Sen onun kışını tekmeleyebilesin diye ben onu tutacağım."

"Yani, haklı olduğunu kabul etmelisin," diye karşı çıktım. "Bu hafta pek çok kuralı çiğnedik, Kieran. Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma."

Durakladığında çenesindeki bir kas kıpırdadı, başını bir yana eğdi ve ellerinin gevşekçe yanlarına düşmesine izin verdi. Nefesini tutuyor gibiydi, gözleri sessizlik içinde benimkileri arıyordu. Sonunda nefesini verdi.

"Hayır, neden bahsettiğini biliyorum tatlım. Sadece... iyi bir açıklamam yok," dedi sessizce.

Cümlelerin sonuna doğru sesinin hafifçe çatladığını duyduğumda içimi bir pişmanlık duygusu kapladı. Lanet olsun. Gerçekten hiçbir şey söylememeliydim. Neden onun yanında bu kadar şeffaf olmak zorundaydım ki?

"Bir açıklama istemiyordum," dedim usulca ve içtenlikle. "Bana bir açıklama borçlu değilsin."

"En azından birkaç saatlik ayak işinden sonra öldüğümü düşünmediğine sevindim," diye mırıldandı. "Egomun asla iyileşeceğinden emin değilim."

Burnumun kenarını sıkarak inledim. Tabii ki şaka yapıyordu. Bu tam da ikimizin de kaçınmaya çalıştığı bir konuşmaydı.

"Özür dilerim," diye iç geçirdim. "Gerçekten hiçbir şey söylememeliydim."

"Hey," dedi Kieran, bileğimi tutup yüzümden uzaklaştırarak. Sesi yavaş ve nazikti. Güven vericiydi, tıpkı her şeyin başladığı gece olduğu gibi. "Arken, ben-. Bu kuralların senin için geçerli olmadığını biliyorsun. Hiçbir zaman da olmadı, gerçekten. Bunu aşmıştık."

Neredeyse her zaman kurallarımın istisnası oluyorsun, Arken.

Söylemek istediği daha çok şey varmış gibi görünüyordu ama kendini tutuyordu. Sanki benim sinirlerim ona bulaşmıştı, sempatik bir hastalık.

"Dinle, bu gece bu konuyu açmak istememiştim," diye iç geçirdim. "Ve bu konuda endişeli olduğumu seni bir tür cevap ya da açıklamaya zorlamak için itiraf etmedim. Seni manipüle etmeye çalışmıyorum, söz veriyorum. Sadece varlığın dudaklarımı gevşetmek gibi sinir bozucu bir yönetime sahip. Bazen bu huyundan nefret ediyorum."

Kieran'ın dudakları seğirdi, sırtmasını engellemek için zayıf bir girişimde bulundu.

"Hayır, bilmiyorsun," diye mırıldandı. "Hayır," diye itiraf ettim. "Hayır," dedim.

Onun bu yönünü seviyordum. Çoğu zaman, gerçek düşüncelerimin ortak sohbetlerde dilimde öldüğünü, boş gevezelikler arasında yer bulamadığını fark ettim. Yıllar geçtikçe, nasıl maskeleyeceğimi, daha güzel ve daha az doğrudan kelimelerle, kamuya daha uygun, gerçek olmayan bir versiyonumu nasıl sunacağımı öğrenmişim. Kendimi düzenlemek öyle bir alışkanlık haline gelmişti ki bazen kim olduğumu tamamen kaybediyor, başkalarının beklentileri içinde eriyordum.

Kieran'la bunu yapmama hiç gerek olmamıştı. Bir kere bile.

Artık tehlikeli bir zeminde ilerliyorduk. Her şeyi değiştirebilecek itirafların eşliğinde dans ediyorduk. Kalbim hızla atıyor, çarpıyor, düzensiz bir şey gibi zonkluyor, kaburgalarımın arkasına hapsoluyordu.

Tekrar Kieran'a baktığımda yüz ifadesi sabır, şefkat ve arzudan oluşan yıkıcı bir kokteyldi. Akşam yemeği boyunca şaraba neredeyse hiç dokunmamıştım ama kendimi hâlâ sarhoş hissediyordum.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

KIERAN

Ağzından dökülen her sıkıntılı kelimedede kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Aklından geçen şeyin bu olduğuna dair bir his vardı içimde. Hans o aptalca sözü söylediği andan itibaren Arken'in bunu nasıl yorumlayacağı ya da içselleştireceği konusunda endişelendim. Az önce ikinci kaptanıma çıktığım için neredeyse suçluluk duymaya başlayacaktım ama artık değil, pislik. Onunla daha sonra konuşacaktık.

Böyle bir şey yapabileceğimi düşündüğünü fark etmek bile içimi acıttı. Bu kadın onu ne kadar çok sevdiğimin farkında değil miydi? Kendi kötü alışkanlıklarımdan bile onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi?

"Arken, özür dilemene gerek yok," diye başladım.

"Hayır, yapmıyorum, yapmıyorum, Tanrım, yapmaya çalışmıyorum-"

Doğru kelimeleri bulmak, kendini tam olarak açıklamak için çabaladı, onu ne kadar derinden anladığımı fark etmedi

kafa boşluğu. Ama belki de bunu kendi haline bırakmalıydım. Belli ki çözülmemiş olsa da, uğraştığı bu endişeyi daha da kötüleştirmek niyetinde değildim. Yine de, kelimeleri bulmakta zorlanırken, onu bir dakikalığına susturmanın tek bir iyi yolunu düşünebiliyordum.

Onu öptüm.

Bu kez nazıkçe, alt dudağındaki çiğ deriye ve daha önce kazara kötüleştirdiğim yarığa dikkat ederek. Dilimin ucunda hâlâ kanının tadını alabiliyordum ve sadece bu bile libidomu yükseltmiş olsa da, onu tekrar yatağa sürüklemekten önce iyi olduğundan emin olmak istedim.

Ben uzaklaşmaya başladığımda ağzı benimkini takip etti, oyalanmaya çalıştı... Bunun üzerine inlememek, onu tekrar içeri çekmemek ve ağzını tekrar benimkinin üzerinde tatmamak için çaba sarf ettim. İkimiz de akşam yemeğinden doymuştuk ama ben hâlâ açtım. Yine de nefes almak için biraz zamana ihtiyacımız vardı. Bu gece onunla yapmak istediğim şeyler için duyguların yatışması, sakinleşmesi gerekiyordu.

"Arken," diye tekrarlardım usulca. "Neden gergin olduğunu anlıyorum ve sana burada olan şeyin... bu olduğuna dair özel bir işaret verdiğem çok özür dilerim, ama öyle değildi. Öyle değil. Hiçbir yere gitmiyorum. Bu gece değil. Genel olarak değil. Korkarım benimle sıkışıp kalabilirsiniz."

"Sorun değil," diye mırıldandı, hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyordu. "Buna hakkım yok-"

Cümlesini bitirmesine izin vermedim ve eğilip onu tekrar öptüm. Kısmen bu aptalca düşünce zincirini kesmek için, kısmen de karşı koyamadığım için. Onu hâlâ kiler kapısına ve mutfak tezgâhına sıkıştırmıştım ve ağzına olan yakınlığım kendi iyiliğim için fazla cazipti.

"Kapa çenenin kadın," diye karşılık verdim, ağzım hâlâ onun ağzındayken.

Her türlü hakka sahipsin.

İç çekti ama bunu gülümseyerek yaptı. Ve sonunda çekildiğimde hala gülümsüyordu.

"Bana bir iyilik yapar mısın, Kier?"

"Hmm?"

"En azından bir kızı uyar. Eğer fikrini değiştirirsen. Eğer iş o noktaya gelirse."

Eğer onu terk edersem, demek istedi. Onu geçici oyalanmalarımından biri gibi bir kenara atarsam. Eğer o bir istisna değil de kural haline gelirse. Sinirle homurdandım, bu isteği bir yanıtla onurlandırmak bile istemedim.

Söyle ona, seni aptal, diye kendimi azarladım. Ona söyle ve tüm bu aptalca korkuları hafiflet.

Ama kelimeleri dişlerimin arasında kilitli tutan kendi korkumdu. Daha değil. Henüz değil.

Arken gözlerini devirdi, sonra başını kolumun altına eğdi ve bulaşıkları yıkamaya devam etmek için kendini kurtardı. Onu geri çekme ve tekrar kollarımın arasına alma isteğime direndim. Şimdilik ona arkadan yaslanmaktan, çenemi omzuna dayamaktan ve ellerimin dolaşmasına izin vermekten memnundum.

"Bu çok dikkat dağıtıcı," diye mırıldandı, biri kışının yanağını avuçlarken, diğeri taytının bandıyla oynuyordu, parmakları kalça kemiklerindeki eğimi izleyerek akşam için son hedefime doğru ilerliyordu. Teni çok sıcaktı ve çok ama çok hassastı.

"Sanırım yaşayacaksın," diye fısıldadım kulağına, saçlarının limon ve güneş ışığı kokusunun tadını çıkararak.

"Umarım öyledir," diye cevap verdi. "Bana hâlâ planlarınızdan bahsetmediniz."

"Onlar için hazır olduğundan emin misin?" Alay ettim.

İçinden homurdandı ama cevap vermedi.

Elimi taytından çekerek, "Bu sorunun cevabına ihtiyacım olacak, tatlım," dedim.

Geri çekilirken çıkardığı inilti sessizdi ama Hel'in onu duyduğundan emindim ve bu ses göz bebeklerimi

Kafatası. Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, o lanet ses. "O da neydi?" Mırıldandım.

"Evet," diye nefes aldı. "Ben hazırım."

Yanıt olarak boynunu ısırduğımda, sabunlu avucunu tezgâha çarptı ve tekrar inledi. Parmaklarımın karnının alt kısmına doğru yayılmasına izin verdim, aşağıya ve daha aşağıya doğru ilerlerken hafif bir baskı uyguladım ve sonra sızlanma düşük bir inlemeye dönüştü.

"Emin misin?" Bana karşı kıvranmaya başlamasının tadını çıkararak mırıldandım.

"Kieran, lanet olası Kaynak'a yemin ederim, eğer beni yakında becermezsen-"

Onu boğazından yakaladım ve düşünce akışını sert bir kavrayışla böldüm. Elim buraya, ait olduğu yere ne kadar da mükemmel oturmuştu. Parmak uçlarımın altında onun nabzını hissetmek ne kadar güzeldi. Eve dönmek gibiydi.

"Diline dikkat et," diye tısladım kulağına. "Ben onu daha iyi kullanmadan önce, Küçük Kanal."

Akıcı bir hareketle boynunu serbest bıraktım ve yüzüme bakması için onu çevirdim. Gözlerim tüylerinin diken diken olduğu, güneşten ağarmış küçük tüylerin diken diken olduğu kollarına kaydı.

"Biraz baskı için geç kaldığına inanıyorum, Arken. Sizce de öyle değil mi?"

Kendi parmakları boğazına doğru gidip benimkilerin olduğu yerde dururken bir kez olsun onu susturmuş gibi görünüyordum. Yüz ifadesindeki şehvet ifadesi ve nefesinin hızlanması olmasaydı, fazla agresif olmaktan endişe edebilirdim. Geriye doğru tek bir adım attım, bu anda aramızda biraz mesafe olmasına izin verdim. Başımı yana eğdim ve beden dilinin her unsurunu inceledim. Parmaklarının uçları şimdiden küçük küçük ışık patlamalarıyla titreşmeye başlamıştı.

Biliyordum.

"Sana bir soru sordum aşkım."

"Aynı fikirdeyim," dedi yavaşça, gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Efendim."

Oh.

Kadına zaten aşık olmasaydım, o anda ve orada düşebilirdim. Vay anasını.

"Aferin kızıma," diye nefes aldım, nefesimin kesilmesinden hiç utanmadan. "Çok iyi kız. Hatırladın."

Bir sohbet sırasında benimle bu konuda dalga geçmesinin üzerinden aylar geçmişti. Yatakta baskın olduğuma dair yanlış bir imada bulunmuştum ve şimdi bunun nasıl ortaya çıktığını bile hatırlayamıyorum, ama onun cevabını hatırlıyorum.

"Peki onları yatağa götürürken üniformanızı çıkarmıyor musunuz? Sana Kaptan demelerini sağlıyor musun? Tanrım, sen olsan

-"Eminim öyledir," diye gülmüştü.

"Efendim'i tercih ederim, aslında, eğer onurlandıracaksak," diye cevap verdim, geri dönen esprime biraz dürüstlük katarak.

O zaman bile bu kadar dikkatli olduğunu kim bilebilirdi?

Arken sanki lanet olası aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Dikkatimi veriyorum efendim," dedi. Sesi hafifti ama gözleri bir Noel ağacı gibi parlıyordu, ıslıl ısıldı ve beklentiyle ateşin sınırındaydı.

Benim ondan almak istediğim kadar uzun süredir bunu bana vermek istemiş olması mümkün olabilir miydi? Eğer öyleyse, bu kadar uzun süre beklemiş olma düşüncesini midem kaldırmıyordu, ama dili tekrar alt dudağının üzerinde gezinirken... Siktir et beni.

"Yatak odası. Şimdi."

Emrimi yerine getirmesi sadece iki saniyesini aldı, doğruca mutfaktan çıkıp ona doğru fırladı

yatak odası. Onu arkadan izledim, parmaklarının sanki sabırsızlanıyorlarmış gibi yanlarından uzanıp yayılmalarına dikkat ettim. Dokunmaya hevesliydim. Bu benim sikimin seğirmesine neden oldu.

Şimdiden, sanki içimdeki tüm lanet olası kan vücudumun o kısmına hücum etmiş gibi hissediyordum. Onun benimle böylesine şehvet dolu bir saygıyla konuştuğunu duymak bile başımı döndürmeye yetmişti.

Bu kadın benim ölümüm olacaktı ve ölmek için ne kadar ilahi bir yol.

Arken şimdi kendi yatağının ayak ucunda durmuş, ben kapı aralığına yaslanırken bana bakıyordu.

"Kıyafetlerini çıkar," diye sessizce emrettim ve bir an bile tereddüt etmeden kazağını çıkarmaya başlamasını izledim.

Sırada kaşkolu ve göğüslerini kusursuzca saran dantelli küçük iç çamaşırı vardı. Giysiyi çıkarınca yumuşak, pembe meme uçları gece havasının soğuğuna maruz kalmasaydı ve ben de onların çakıl taşlarına dönüşmesini izlemeseydim, gittiğini görmek neredeyse utanç vericiydi. Belden yukarısı çıplak, çoraplarını, taytını ve nihayet külotunu çıkarmaya başladı.

Sikeyim.

Karşımda utangaç bir sessizlikle duran Arken'in etinin her santimi artık açıktaydı. Onu daha önce çıplak görmemiş değildim, muhtemelen Arken'i kıyafetsiz halini son zamanlarda tamamen giyinik halinden daha sık görmüştüm ama özel olarak sergilenmenin nasıl bir his olduğunu anlıyordum. Hem heyecanlandırıp hem de dehşete düşürebiliyordu.

"Hayatımda gördüğüm en muhteşem yaratıksın Arken," diye mırıldandım, kapı çerçevesinden uzaklaştım ama dokunacak kadar yaklaşmadım. "Dokunma zevkine eriştiğim en büyüleyici küçük şey."

Ağzı hafifçe aralandı. "Teşekkür ederim efendim," diye fısıldadı.

Zaten çok iyi davranıyordu, hemen boyun eğmeye hazırđı. Yatak odasında bu tür bir dinamiğe yabancı olmadığı ve muhtemelen diğer dominantların tadına baktığı açıktı. Bunun burada, Sophrosyne'de mi yoksa evde mi olduğundan emin değildim. Önemli de değildi zaten.

Her arzusunu doyuracak, hayatında yaşadığı her susuzluğu giderecektim. Geçmiş sevgililere, geçmiş zevklere, geçmiş orgazmlara dair tüm anıları silecek ve yerlerine kendiminkileri koyacaktım.

Onu başkası için mahvederdim.

O benim kızımdı.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

ARKEN

Zihnim boş bir levhaydı.

Kieran etrafımda yarım daire çizerek yürürken yaydığı enerji karanlık, çekici ve uhrevi bir his veriyordu. Fiziksel kimyamız her zaman inanılmazdı ama bu cinsel çekimin çok ötesinde bir şeydi.

Bu lanet bir uyuşturucu gibi hissettirdi.

Bu gece Kieran'a vermek istediğim teslimiyet miktarını başka hiç kimseye teklif etmemiştim - bu onurlandırıcı söz dudaklarımdan çıktığı anda zaten teklif ettiğim şeyi. Söze dökülmemiş güç alışverişi şimdi sanki başka bir eter biçimiymiş gibi havada dalgalanıyordu. Sanki aramızdaki gerilim tamamen yeni bir unsurmuş gibi.

"Yatağa yat, sırt üstü uzan. Yüzün bana dönük olsun," diye emretti Kieran, ağır bir an geçtikten sonra. "Aynen böyle, aferin kızıma."

Ayaklarım yatağın kenarından sarkıyordu ama çok az. Kieran aralarında durmuş, yavaşça ceketini silkmeye başlamıştı.

"Söyle bana Arken," dedi usulca. "Bu yatakta yatarken kendine sık sık dokunur musun?"

"Evet efendim," diye rahatça itiraf ettim.

Tabii ki yaptım.

"Ne sıklıkla? Tüm bunlardan önce tabii ki."

"Her gece," diye cevap verdim. "Efendim."

"Peki bunu yaparken beni ne sıklıkla düşündün?"

Nabzım hızlandı.

"Her seferinde," diye fısıldadım. "Her gece."

Kieran keskin bir nefes aldı.

"Göster bana."

Ne demek istediğini biliyordum, ama en azından biraz zor olma dürtüsüne karşı koyamadım - özellikle de benden bu itirafı böylesine küstah bir kolaylıkla aldıktan sonra.

"Biraz daha açık olabilir misiniz, efendim?" Masumca sordum.

Gözleri karardı.

"Göster bana. Kendine nasıl dokunduğunu," diye karşılık verdi. "Beni düşünerek kendini nasıl boşalttığını göster bana, Arken. Şu anda tam buradayım, gözlerini kapatmana bile gerek yok."

Ukala piç.

Uyluklarımın onun için ayrılmasına izin verdim, iki parmağımı zaten uyarılmayla kaygan olduğum bacaklarımın arasına kaydırdım. Birlikte, yavaşça ve nazik bir basınçla başlayarak klitorisimin etrafında tanıdık bir desenle döndüler. Diğer elim bir göğsümü kavradı ve işaret parmağımın ucuyla sertleşen meme ucumla alay etti.

"Siktir," diye nefes aldı Kieran, bu ses bir lanetten çok duaya benziyordu.

Onun uyarılması sadece benimkini beslemeye yaradı ve parmaklarımın şişen tomurcuğa karşı daha hızlı bir ritim bulmasına izin verdim, ara sıra onları da içeri kaydırdım. Kieran izledi

Bana bir bilginin bakışlarıyla bakıyor, her hareketimi karanlık bir hayranlıkla inceliyordu.

"Söyle bana tatlım," diye mırıldandı. "Seni rüyada becerdiğimde iyi miydi?"

"Evet, efendim," diye
nefes nefese kaldım.
Gözleri parlıyordu.

"Nazik miydin?"

"Hayır, efendim," diye itiraf ettim, göğsümü yoğuruyordum, açlıktan ölmek üzereydim.

Onun dokunuşu, benim
değil. "Acıdı mı?"

"Belki," diye homurdandım ve o da
sırıttı. "Peki bu hoşuna gitti mi?"

Evet. Bir yanımda bunları sorduğu için ondan nefret ediyordum ama diğer yanımda da bu yüzden ona tapıyordum. Dudaklarımdan kendi başıma asla söylemeyeceğimi bildiği kelimeleri çalıyor, beni ona tam olarak nasıl hoşlandığımı söylemeye zorluyordu.

"Evet, efendim."

Uzaktan gelen gök gürültüsü gibi alçak bir kıkırdama.

"Sen gerçekten benim için yaratılmışsın, değil mi tatlı şey?"

"Öyle olduğunu düşünmek isterdim," diye inledim, ihtiyaçtan aklım başımdan gitmişti.

Mantık ve akıl çoktan gitmiş, yerini çaresiz kaldığım adamın, beni istediğim gibi beceren tek adamın önünde çıplak bıraktığım en cinsel arzularım almıştı. Teslimiyetime bir hediye gibi davranan tek kişi. Sırf çözülüşümü izleyebilsin diye kendimi seve seve kurdelelere sarabilirdim.

"Benim için gel, Küçük Kanal."

Onun talimatlarını takip etmek için gereken mükemmel kalıbı ve ritmi bulmam otuz saniye sürdü, orgazmımın titremesi içimden geçerken nefes nefese kaldım. Kendi elimle kendimi bu kadar bitkin hissettiğim nadirdi, ama rahatlama bir battaniyenin rahatlığı gibi üzerime yıkandı.

kaslarım gevşedi. Bir an sersemlemiş bir halde tavana baktım.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye övdü Kieran. "Bence bir ödülü hak ettin."

Bu bir ödül değil miydi?

Görünüşe göre, endorfinle sarhoş olmuş ve şimdiye kadar tanıdığım en çekici adamın beni izlediği baş dönmesi halimde, yanlışlıkla bu kelimeleri yüksek sesle söyledim.

"Oh, Arken," dedi. "Bu yakın bile değildi."

Tek yapabildiğim bakışlarını tutarak zevkle iç çekmekti.

"O zaman ödülüm şu lanet gömleği çıkarman olabilir mi?" Rica ettim. "Efendim?"

Sırıttı.

"Ben de tam ona geliyordum," diye cevap verdi.

"Dikkatim dağıldıysa beni bağışlayın."

"Kendi egonu besleyerek mi?" Güldüm.

"Onun gibi bir şey. Ve bu senin ödülün değil, bilgin olsun," diye cevap verdi, yumuşak siyah atletini başının üzerine çekerek.

Gözlerim az önce ortaya çıkardığı bronzlaşmış teninde doyumsuzca gezindi; her bir çentik ve yara izine hayran kaldım. Sert kaslar, boynundan yukarıya doğru sürünen unutulmaz mürekkep, hepsi büyüleyiciydi.

"Yine de karşılığında sana bir ya da iki itirafta bulunmama izin ver, seni doyumsuz yaratık." Öne doğru eğildi ve parmaklarının uçlarının kalçalarımda gezinmesine izin verdi. "Otur. Ve bana elini ver."

Sol avucumu uzattım ve o avucumu geri itti.

"Diğeri," diye sordu.

Ona sağ elimi uzattım, parmaklarım kendi kendimi serbest bıraktığım için hâlâ kaygandı. Kieran bileğimden tuttu ve itiraflarından ilkinin mırıldanmadan önce ağzına götürdü.

"Seninle tanıştığımdan beri her lanet olası gün seni düşünerek kendi yumruğumu becerdim, Arken Asher," dedi.

parmaklarımdaki uyarılmayı yalamaya başlamadan önce nefes aldı. "Ve hâlâ hayal edebileceğimden daha tatlı bir tada sahipsin."

Tanrılar.

Eğer ödülüm buysa, bu şimdiye kadar katıldığım en iyi para alışverişi olabilirdi. Boş boş, sık sık aynı anda kendimize dokunuyor, aynı düşüncelere dalıyor olma olasılığımızın ne olduğunu merak ettim. Muhtemelen yüksek, her şey göz önüne alındığında. Muhtemelen sık sık oluyordu.

"Ve hayır, bu da senin ödülün değildi," dedi sonunda, elimi bırakarak. "Emir üzerine gelebilen iyi kızlar kendi ödülleri kendileri seçerler."

Az önce onu üstsüz yakalamamış mıydım? Ayrıca, bu kadar çabuk orgazm olabilmemin tek nedeni onun beni izliyor olmasıydı.

"Bana aslında ne istediğini söyle," diye talep etti.

Kendi kararsızlığımla boğuşurken içimi hafif bir endişe dalgası kapladı. Çok fazla şey istiyordum. Çok fazla şey. Açgözlüydüm. Doyumsuzdum. Açlıktan ölüyordum.

"Bu sorunun cevabını şimdi alacağım, Arken." "Sizi ağzımda istiyorum efendim," diye itiraf ettim.

Gözleri karardı, entrika ile parıldadı.

"Öyle mi? Dizlerinin üzerine çok o zaman," diye mırıldandı.

Sertçe yutkundum, gözlerim ereksiyonunun pantolonuna sertçe bastırıldığı, uzunluğunun mükemmel bir şekilde sergilendiği yere kaydı. Dizlerimin üzerine çöktüğümde, bir adım daha yaklaşıp nihayet dokunabilecek kadar yaklaştığında neredeyse memnuniyetle iç geçiriyordum.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, kemerini çıkarıp bir kenara attı.

"Sana dokunabilir miyim?" Nefes aldım.

"Sadece bana doğru düzgün sorarsan, Küçük Kanal," diye yanıtladı.

Onun nazik hatırlatması, kullandığım dilde biraz daha açık olmam için beni cesaretlendirdi ve utangaçlığım azalmaya başladı.

"Hak ettiği ilgiyi gösterebilmem için sakinizi çıkarabilir miyim, efendim?"

"Tanrılar, evet," diye inledi Kieran. "Evet, kesinlikle yapabilirsin."

Allah'ın belası Kaynak'a şükürler olsun. Buna kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla ihtiyacım vardı. Son bir hafta içinde bu adam için ne zaman dizlerimin üzerine çökmeye çalışsam, beni engellemeyi -ya da karşı saldırıya geçmeyi, gerçekten- tamamen dikkatimi dağıtmayı başarmıştı.

Ama onu ağızımda istiyordum.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KIERAN

Arken beklenti içinde dudaklarını yalarken, uzanıp yanağını okşama isteğime karşı koyamadım. Bu gece için aklımda olan şey tam olarak bu değildi, ama neredeyse... bir şekilde daha iyiydi. Aramızda belli bir yumuşaklık, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şefkat vardı, en azından bu özel zevkin tadını çıkarırken.

Evet, kendimi hâlâ biraz tutuyordum ama mutfaktaki konuşmamızdan sonra bu doğru geldi. Sinirlerimizin yıpranmış olduğu düşünülürse, uygun geldi. Onun ahlaksızlığının derinliklerini keşfetmek için dünya kadar vaktimiz vardı.

-Çünkü Fates sadece benimkinin neredeyse sonsuz bir çukur olduğunu biliyordu. Şimdi belimle göz hizasındaydı, sevimli bir ifade. odaklanma yapıştırılmış için onu yüzolarak o pantolonumun düğmelerini karıştırmaya başladı. Ona yardım etme dürtüsüne direndim, bunun yerine parmaklarımı başının arkasındaki saçların arasından nazik bir teşvikle geçirdim.

Ereksiyonumu serbest bırakma arayışını sürdürürken parmaklarının titremesini izlemek başlı başına karanlık bir zevkti.

Sonunda ödülünü almayı başardığında kendi kendime gülümsedim, tereddütlü bir gururla bana bakıyordu.

"Teşekkür ederim efendim," diye fısıldadı boğuk bir sesle, beni ağzına almadan önce -birdenbire ve daha fazla tereddüt etmeden.

Bir an için doğru düşünme yetimi kaybettim.

Dudakları hassas başın etrafına sıkıca sarılıp beni dilinin ıslak sıcaklığına karşı ağzına iterken, uzunluğumun geri kalanını hemen boğazından aşağı itmemek için elimden gelen tek şey buydu.

Hiçbir fantezi ya da okul çocuklarının kendi kendini tatmin etme eylemi beni Arken'in dilini alıp bir damla ön spermin sızmaya başladığı sikimin tepesinde döndürmesinin verdiği hisse hazırlayamazdı. Hiç irkilmeden onu yaladı ve sonra beni ağzına alıp çıkarırken aynı anda şaftımı okşamak için elini kullanmaya başladı.

Her seferinde daha derine aldı, ta ki sonunda boğazının arkasına vurmaya başladığımı hissedene kadar. Saçlarıyla nazikçe oynayan elim şimdi o ipeksi bukleleri ensesinde sıkı bir kavrayışla toplamıştı.

Sakin ol... Kendini henüz buna kaptırma. Bırak o yönetsin... Şimdilik.

Yine de başının arkasına az miktarda baskı uygulamama izin verdim ve beni boğazının derinliklerinde tutarken inledi. Beni daha da derinlere alırken hafif titreşimleri hissedebiliyordum ve o anda nefes almak için bile duraklamadığını fark ettim. Burnundan nefes almaya başlamıştı, beni mümkün olduğunca çok ağzında tutmaya kararlıydı.

"Kahretsin, Arken," diye inledim. "Kesinlikle inanılmazsın."

Bu iltifat karşısında gözleri zevkle parladı ve dilini şaftıma daha da sert bir şekilde vurarak

etkileyici bir coşku.

Pek çok açıdan bencil bir pitim ama bu gece öyle değildim. Gırtladıını iğ çiğ sikmek ve serbest kalışını yutmasını izlemek için duyduğum en şehvetli arzulara rağmen, bu gece her şeyden çok tek bir şey istiyordum. Bir avuç saçını sıkıca tutarak yukarı doğru çektim.

"Bütün gece bunu yapmanı izleyebilirim ama sabaha kadar sadece birkaç saat var," diye mırıldandım.

Arken küçük bir hoşnutsuzluk sesi çıkardı. "dlm ne olacak?"

"Sana söz veriyorum, Küçük Kanal, buna değmesini sağlayacağım. şimdi kalk, lütfen. Arkanı dn. Aferin kızıma," diye mırıldandım.

Yüzünü yatağa dönüp sırtını bana gösterdiğinde, bir anlığına onun muhteşem kıına hayran kaldım. nce gözlerimle, hemen ardından ellerimle.

"Benim için bacaklarını biraz açabilir misin?" Ayağını dürterek ona aradığım duruşu gösterdim.

"Evet, efendim."

Tanrılar aşkına, ağzından çıkan o kelimelerin sesine bayıldım.

Yatak odasındaki g dinamikleriyle ilk kez uğraşmıyordum - ciddi bir ilişkimin olmamasının birkaç faydasından biri, cinsel keşiflerimde korkacak çok az şeyim olduğu anlamına geliyordu. Asla sürmemesi gereken bir şeyi gerçekten mahvedemezsiniz.

Ama bu farklıydı. Arken bana boyun eğdirirken kendimi lanet bir tanrı gibi hissettirdi. Ve değersiz olmama rağmen, aynı zamanda açgözlü bir orospu çocuğuydum ve bu yüzden onu aldım. Her şeyi alırdım, vermek zorunda olduğu her şeyi.

"Seni bu şekilde görmenin bana ne yaptığından haberin var mı, Arken?"

Sesim, hayatımın en yozlaşmış dşknliğnn ağırlığı altında ağır ve kalın ıktı.

"Biliyor musun, sanırım bir fikrim var..."

Yavaşça ve belli bir niyetle kendini biraz geriye itti ve kıını sikime sürtmek için eğildi, hala

o yetenekli ağzından ıslak.

"Oh, hiçbir fikrin yok," diye uyardım, iki elimle kıcını kavrarırken. "Ama yakında anlayacaksın."

Bunun üzerine, sırtının küçük kısmına yeterince kuvvetle bastırdım, öne doğru düştü, gövdesi yatağa bastırdı, kalçaları hala yüksekti. Bacaklarının yeterince geniş açılmış olması sayesinde kıcı mükemmel bir şekilde görünüyordu, tıpkı pembe amının en ufak bir şeridi gibi. Ellerim sırtında gezinirken, tırnaklarımın birazcık içeri girmesine izin verdim.

Ağzından yumuşak bir sızlanma daha çıktı.

Çok acınası, diye düşündüm kendi kendime. Ne kadar da mükemmel.

Bir parmağımı kalçalarının arasına sokup o ıslak, narin deri kıvrımlarının arasında hafifçe gezdirdiğimde başını yatağa gömüp inledi. Elim dışarı fırladı, içgüdüsel olarak onu saçlarından yakaladım ve başını geriye çektim, böylece bir yanağı çarşaflarına yaslandı.

"Bunların hiçbirini yapma," diye emrettim. "Seni dinlemek istiyorum."

İki elimle kıcını tekrar kavradım, bu sefer daha sert, vurgulayarak.

"Kieran, lütfen!"

Bu feryadın içindeki çaresizlik, yalvarış ve istek bana bir siren şarkısı gibi geliyordu. Başından beri haklı olduğumu doğrulamanın sarhoşluğu içindeydim. Arken sadece baskı altında olmaktan hoşlanmıyordu. Buna bayılıyordu.

Çok tatlı. Bu karanlık kalbimle çok uyumlu.

Serseri, tehlikeli düşünce zihnimde bir yankı gibi titreşti. Çıkardığı seslere o kadar kapılmıştım ki, riski azaltmaya zahmet etmedim.

"Hoşuna gitti mi, tatlım?" Onaylayarak homurdandım, onu daha da sıkı kavradım, tırnaklarım avuçlarımın altındaki geniş eti ısırmaya başladı.

"Siktir-evet," diye nefes nefese kaldı.

Eğildim, bedenimi onunkinin üzerine yasladım. Aletim hala dışarıdayken, doğal bir şekilde kaygan kalçalarının arasından kaydı ve tamamen onun uyarılmasıyla kaplandı. Onun içinde olmak için gerçekten sabırsızlanıyordum.

ama her şeyden önce kurulması gereken bir şey vardı.

"Acımasını mı istiyorsun?" Kulağına usulca fısıldadım.

Ses tonumu nötr ve dengeli tuttum. Evet demesi için Kader'e umutsuzca dua ederken kendimi ifşa etmemek için mücadele ettim. Bunu ne kadar istediğimden bağımsız olarak, zaten açıkça ima ettiklerimizden bağımsız olarak, ondan dürüst bir cevaba ihtiyacım vardı.

Sertleşti ve bir an için kalbim sıkıştı.

Çok fazla, seni aptal piç, diye azarladım kendimi. Çok fazla, çok hızlı.

Kendimden nefret etmenin yağlı düğümünün midemin çukuruna doğru ilerlediğini hissedebiliyordum, sonra duyduğum en tatlı iki kelimenin sesiyle hemen kayboldu.

"Evet, lütfen."

Kelimeler ağzından en sinsi itirafı gibi döküldü ve kulaklarıma müzik gibi geldi. Vücudunun altımda gevşediğini, kendini derin ve samimi bir teslimiyetle sunarken eridiğini hissettim. Kusursuzdu. Durduğum yerden onun açısıyla yüzümde beliren bok yiyici sırtışı göremiyordu ama ben bile cevap verirken sesime karıştığını duyabiliyordum.

"Tanrılara şükürler olsun."

Bir elimi tekrar boğazına götürdüm, hafif bir okşayış ve hafif bir baskı. Bir tehditten çok bir başlangıç.

"Bana güveniyor musun, tatlım?" diye sordum. "Evet," diye iç geçirdi Arken.

"Hmm, özür dilerim? Tam olarak anlayamadım," diye mırıldandım, parmaklarımın yavaşça boynuna dolanmasına izin verdim. Sertçe yutkunurken boğazının titrediğini hissettim.

"Evet, sana güveniyorum Kieran," dedi içtenlikle.

"Mhm. Efendimden, Kieran'a döndün mü?" Ben uyardım. "Bu olmaz."

Boğazına biraz daha baskı uygulayarak onu nefes alış verişine odaklanmaya ve kendini merkeze almaya zorladım.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Küçük Kanal. Ben seni becerirken çılgın atmadığın sürece bu gece bir daha adımı söylediğini duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?" Hırladım.

"Evet, efendim," diye düzeltti. Sesinde güzel bir gerginliğin izi vardı. "Size güveniyorum."

"Güzel. Şimdi her iki kolunu da arkana koy," diye emrettim, talimatlarını aceleyle yerine getirirken arcana'na odaklandım.

Gölge aether'in serin, dumanlı sarmalları ip şeklinde tezahür etmeye başladı - ipek gibi pürüzsüz ama Pazar Bölgesi'nde satın alınabilecek herhangi bir kordon veya tekstilden daha güçlü. Ben gizemli malzemeyi kollarının etrafına ustaca ilmekler ve düğümlerle örmeye başladığımda, Arken boynunu bükerek ne yaptığıma bakmaya çalıştı. Gözlerini yakaladım ve sırtarak Gölge'nin iplerini gerdim, onu oldukça zor bir pozisyonda bırakan bir kısıtlama oluşturdum. İpler omuzlarını geriye çekip bileklerini ve ön kollarını yerine bağlayarak duruşunu düzeltmeye zorladığında keskin bir nefes aldı.

"Pekâlâ," diye mırıldandım. "Seni böyle görmeye bayılmadığımı söyleyemem. Ama devam etmeden önce bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturacağız, tamam mı?"

Boynundaki tutuşumu bıraktım. "Evet, efendim?"

"İyi kız," diye hatırlattım ona, çünkü öyleydi. O kadar iyiydi ki.

Tanrım, onu sevdim.

"Herkesin acı tanımı biraz farklıdır Arken, bu yüzden bana bir söz vermeni istiyorum. Eğer seni çok zorlarsam, geçmeye hazır olmadığın bir çizgiye yaklaşmaya başlarsam, tek yapman gereken bana durmamı söylemek. Sadece dur diyeceksin ve duracağız. Senden güvenli bir kelime istemeyeceğim çünkü amacım bu değil, bu gece değil. Ama seni hoşlanmayacağın bir şekilde incitmeden önce beni durduracağına söz vermeni istiyorum. Bunu benim için yapar mısın, tatlım?"

"Evet, efendim."

Mükemmellik.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

ARKEN

Kieran'ın bakışlarında yakaladığım bir gurur parıltısı vardı ve bu egoma tarifsiz şeyler yapıyordu. Daha fazla övgü almak için yanıp tutuşuyor, sanki penceremden içeri süzülen ay ışığıymış gibi onun onayından ve takdirinden zevk alıyordum.

Bütün gece çıplak olmama, hatta onun dikkatli bakışları altında tenime kadar soyunmuş olmama rağmen, nedense kendimi en çok şimdi açıkta hissediyordum. Belki de beni Gölgeler'ine bağladığı için hareket kabiliyetimin olmamasından kaynaklanıyordu. Beni ustalıkla bağlaması ağrıyan kaslarımı neredeyse rahatlatmıştı, hiç de rahatsız edici değildi. Bu...

Mükemmeldi. Bu işte mükemmeldi.

Onun kontrolünün ve gözetiminin güvenliğinde kendimi çözülmeye bırakmaya devam ettim. Beni bu uçağa bağlı tutan tek şey onun sesiydi ve tanrım, kendimi

O alçak gümbürtüyle sarhoş. Onun karanlık emri. Göz kapaklarım çok ağırlaşmıştı.

Bilincimin en uç noktasında, bu andan hemen önce, onu çok memnun eden onurlandırmalar konusunda biraz tereddütlü hissettiğimi hatırladım - utancımı, beni ciddiye alamayacağı korkusunu hafifletemiyordum. Onları çok mu sık kullanıyordum? Yeterince sık değil miydi? Tüm o güvensizlik şimdi yok olmuştu, dünyada hiçbir şeyi umursamadan etrafa salınmıştı.

Gitti, gitti, gitti.

O anda kalbimi ya da zihnimi meşgul eden hiçbir şey yoktu ve bu çok ama çok alışılmadık bir duyguydu. Diğer tüm gürültülerin yokluğunda, aklımda neredeyse tek bir düşünce bile yoktu. Sadece o ve tüy kadar hafif bir dokunuşla tenimi okşayan parmak uçlarının hissi vardı.

"Hazır mısın?" Kieran sordu, sesi boğuk ve alçaktı. "Evet, efendim," dedim.

Avucunun eti hızla kıcımla buluştu ve ben haykırdım - acıdan irkildim. Daha önce de şaplak yemiştım ama hiç bu kadar sert olmamıştı. Adrenalin damarlarımda dolaşmaya başladı. Daha fazlasını istiyordum.

İkinci vuruş hiç uyarmadan geldi, bu sefer daha sertti, sanki aklımı okuyabiliyordu. Ayak parmaklarım kıvrıldı, gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı ama düşmediler.

Bir sonraki konuşmasında sesinde huşu ve hayranlık vardı.

"Bundan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi Küçük Kanal?"

Öyleydim. Her zaman vardı ve bunun nereden geldiğini tam olarak açıklayamıyordum. Graysen değildi, gerçekten değildi. Zevklerimiz o zamanlar aynı hizada görünüyordu ve yıllar geçtikçe seks ne kadar sert olursa o kadar iyi hissettirdiğini görmeye devam ettim. Acının nefis bir yanı vardı, bu sadece psikolojik bir şey değildi, aslında bana fiziksel olarak hoş geliyordu. Tam doğru noktadaki bir kaşıntıyı kaşımak gibi.

"Daha fazla," diye yalvardım.

"Bana uygun şekilde hitap et, seni talepkâr yaratık," diye hırladı Kieran. "Yoksa sana hiç dokunmam."

"Daha sert, lütfen, efendim," diye fısıldadım özür dileyerek ve o da nezaketle bunu yerine getirdi.

Zevk yerini acıya bırakırken bile büyülenmişim. Kieran bana daha sıradan karşılaşmalarımda denemekten korktuğum her şeyi veriyordu, çünkü bana güveniyordu. Neyi kaldırabileceğimi bildiğime inanıyordu. Tanrım, bunun için ona tapıyordum. Sanki sonunda bir rüyadan uyanıyormuşum gibi hissediyordum, bir fırtınanın rüzgârları zihnimdeki tüm sisi temizliyordu ve aniden her zamankinden daha uyanık, daha canlıydım.

Birkaç lezzetli vuruştan sonra Kieran bir adım geri çekildi ve dokunuşunu geri çekti. Çevremde belirip yatağıma girene kadar şikâyet etmeye hazırdım.

"Senin içinde olmamaktan çok yoruldum," diye açıkladı, sanki çok açıkmiş gibi.

Bir an orada öylece durdum ve manzaraya hayret ettim. Kieran artık tamamen çıplaktı; bir kolu gelişigüzel başının arkasına düşmüştü. Gözlerim göğsünden aşağıya, zayıf, yontulmuş gövdesine, kalın, kaslı kalçalarına ve aralarındaki seğiren ereksiyona kaydı.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi, Küçük Kanal?" Dudağımı ısırarak agresif bir şekilde başımı salladım. "Gel bin o zaman."

Talimatlarını takip etmek biraz zor oldu. Ellerim olmadan bacaklarımı kaldırıp yatağa uzanmak, sabit kalmaya çalıştığım için ekstra konsantrasyon gerektiriyordu. Takındığı memnun ve eğlenmiş ifadede ne yaptığını çok iyi bildiği de anlaşıyordu.

Sırtışı, onun üzerine oturmayı başardığımda çok daha saygılı bir şeye dönüştü ve yavaşça sikine gömüldü.

"Tanrılar," diye inledi ve ben de aynı anda iç geçirdim, onu tamamen içime çekerken başımı arkaya yatırdım.

Yavaşça kalçalarımı sallamaya başladım. Kieran bir süre bu şekilde ilerlememe izin verdi, ben ona karşı kıvrılırken kendi zevkimi bulmama izin verdi. Sonunda, gözlerinde hınzır bir parıltıyla kalçalarımı kavradı.

"Merak etme tatlım. Yanındayım," diye yemin etti.

Ve sonra hareket etmeye başladı.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

KIERAN

" Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım. Kier-"

"Şşşt, Arken. Biliyorum. Biliyorum," dedim, terden kayganlaşmış saçlarını nazikçe alnından geriye doğru iterek.

Diğer elim hiç durmadan klitorisinin etrafındaki bakımlarımı hızlandırarak beni unutturmaya devam etti. Talimatları oldukça iyi takip ediyordu, zevkle çığlık atarken sadece adımı -ya da bazı kısımlarını- kullanıyordu.

"Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldandım avucumun keskin ısırlığı kıcıyla bir kez daha buluşmadan önce.

Vücudu darbenin altında gerilirken "Fffffffuck," diye tısladı.

Aletimin etrafında tekrar gerildiğini hissettim ve serbest kalmaya yaklaştığını anladım. Ona vurduğum bölgeyi bir kez daha yumuşak bir şekilde okşadım, ellerimin altında kabarıp ısınan etini hissetmek hoşuma gitti.

Vücudu tekrar gevşedi ve acının, özlemini çektiği daha tatlı bir sızıya dönüşmeye başladığından emindim. Burası bunu söylemek için çok karanlıktı ama içten içe bir iki iz bıraktığımı umuyordum. Yarın bunu hatırlamasını istiyordum.

Bir süre bu şekilde devam ettik, kalçaları üstümde istekli ritmini buldu, ara sıra inlemek için başını geriye eğdi ya da - en şanslı olduğumda- ona sertçe iterken adımı haykırdı.

Ona vurduğumda birkaç çığlığı çok şiddetli olmuştu. Her seferinde, onu kontrol etmek için durakladığımda, yüzüne yapışmış şeytani bir gülümsemeyle karşılaşıyordum. Terin ve saçlarını darmadağın etmiş olmamın yanında muhteşem bir eklentiydi bu.

Ne kadar şehvetli bir yaratık.

"Yaklaşıyor musun, Kenna?" Temposu yavaşladığında sordum, dokunuşumun altında nasıl durgunlaşmaya başladığını fark ettim.

Scáthíc ağzımdan kaçırvermişti. Bu dili konuşabilmesi mümkün değildi ve o anki haliyle bu terimi fark etmiş olsa bile, ona az önce ana dilimde sevgilim dediğimi fark edemezdi.

Dikkatli ol.

"Yessss- Evet, efendim."

Tanrım, şimdiye kadar çok yorulmuş olmalıydı ama yine de onun talimatlarına uyarak kendini düzeltti. O utangaç mahcubiyet kaybolmuştu ve şimdi bu saygı ifadesi dudaklarından bir dua gibi dökülüyordu.

Kusursuz.

Tek bir akıcı hareketle kalçalarımı oynattım ve bacaklarımın gücünü kullanarak -bu noktada geriye kalan çok az şeyle- kendimi onun altından çektim. Bileğimin bir hareketiyle, onu bağlı tutmak için hazırladığım gölgeli düğümler dağıldı. Onu yataktan kaldırmak için kolundan çekiştirdim ve eski pozisyonumuza geri ittim. Bana böylesine yoğun bir şekilde sarıldığı için kalbi yanıyor olmalıydı. Ve kendini sabit tutmak için ellerinin yardımı olmadan...

Bu kadar iyi olması gerçekten inanılmazdı. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

"Hazır mısın, tatlım?"

Biraz tutarsız bir şekilde sızlandı ama sesi onaylar gibiydi ya da belki de daha çok yalvarıyordu. Her iki durumda da, onun agresif baş sallaması ihtiyacım olan onaydı.

Bu pozisyonda onun zevkini çabucak aldım, sert ve hızlı bir şekilde içine girdim, kendimi onun içinde kaybettim - kendime yaklaştım. Kesin bir sonla, Arken'i boğazından tutup yukarı çektim -o kadar şiddetli ve ani ki nefesi kesildi, sırtı göğsümle buluşmak için eğildi- ve boynunu ısırdım. Neredeyse derisini kıracak kadar sert. Neredeyse.

O gerildikçe ve sıkılaştıkça, horozumun etrafında tekrar titrerken, birlikte son salınımımızı bulduk - o kadar ham ve mükemmel ki, nefes nefese yatağa geri çöktüğümüzde ikimizi de titreyerek bıraktı.

Evet. Lanet olsun. Kusursuz.

Arken çoktan uykunun eşiğine gelmiş, kollarımın arasına girmiş, başını göğsüme yaslamıştı. Göğsünün inip kalktığını, nefes alış verişinin yavaşlayarak rahatlığın sakin, sabit ritmine dönüştüğünü hissedebiliyordum. Şaşırdığımı da söyleyemezdim. Adımı haykırarak rahatladığı en az dört kez saymıştım. Ben de mutlu bir şekilde doyuma ulaşmıştım, hâlâ onun teslimiyetinin onuruyla sarhoş olmuştum. Onun zevkinden. Acısından.

"Bazen gerçekten öyle olduğumuzu düşünüyorum," diye mırıldandı hülyalı bir şekilde, belli ki hâlâ kendi itaatkâr kafasının içinde sürükleniyordu.

"O da ne tatlım?" Saçlarını okşayarak sessizce sordum.

"Birbirimiz için yaratılmışız," diye iç geçirdi.

Kalbim biraz daha şişerse patlayacağından korkuyordum. Bunun yerine göğsümde hızla çarpmaya başladı, nabzım onun sözleriyle hızlandı.

O zaman sen de hissediyor musun? Aramızdaki bu bağı hissettin mi? Bu kaçınılmaz çekimi? Bunca zamandır? Sormak istedim.

Gerçekçi olmak gerekirse, Arken'in sadece sarhoş olduğunu biliyordum. Teslimiyetin verdiği endorfinle kafayı bulmuş, mükemmel kimyamızın tadını çıkarıyordu. Ben de öyleydim. Ama bu hislerimi değiştirmiyordu. En ufak bir şekilde bile. Tam tersi, gerçekten.

Ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Ama işimi iyi yapmış, Arken'in zevkini tükenmenin sınırına kadar zorlamıştım. Şimdiden nefesi düzene girmiş, göğsü benimkine karşı nazik, tanıdık bir tempoyla inip kalkmaya başlamıştı.

Arken derin bir uykudaydı ve alnına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildiğimde kıpırdamadı. Teninin sıcaklığının tadını çıkararak oyalandığımda bile göz kapakları kıpırdamadı.

"Táieach kyn chroí, myon-Caindéalach," diye fısıldadım.

Seni seviyorum, Küçük Kanal.

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

KIERAN

Arken bu sabah erkenden ayrılmam gerektiğini zaten biliyordu ama bu çekip gitmemi kolaylaştırmadı. Gün doğmadan uyandım, onu kollarımda tutarken hem sevinçli hem de kederli hissediyordum. Nazikçe, sessizce, şu anda bile yüzünde yumuşak bir gülümseme bırakan hoş rüyalarından onu uyandırmadan kendimi ondan ayırmayı başardım.

Ayrılmadan önce masasından bir parşömen şeridi çaldım ve hızlıca bir not karaladım:

**Bunu sana vermeyi unuttum. Dün sahilde buldum. Astral kuvars olduğuna eminim. Her iki şekilde de, bana seni düşündürdü. Dün geceki her şey için teşekkür ederim, Küçük Kanal. Bu hak etmediğim bir hediye idi.
-Senin gibi.**

Söylemek istediğim daha çok şey vardı ama bazı konuşmalar ve itiraflar beklemek zorunda kalacaktı. I

Notu ve pürüzsüz, parlak taşı onun yanında uyuduğum yastığın üzerine bıraktım ve eğilerek alına yumuşak bir öpücük kondurdum. Arken'in yatağından ayrılmak benim için özel bir Hel'di ama yapılması gereken işler vardı.

Aslında son bir haftadır biraz kaytarıyordum. Bu kadının sevgisi açıkça insanoğlunun bildiği en lezzetli, dikkat dağıtıcı madde olsa da, Kanla Gelen'in büyüyen tehdidinden daha fazla uzaklaşmayı haklı çıkaramazdım - odaklanmam gerekiyordu. Sophrosyne üzerinde şafak sökmeye başladığında karargâha giden yolu yarılamıştım bile.

İlk birkaç saat boyunca karargâh, gece vardiyasında çalışan az sayıdaki kişinin adımlarını karıştırması dışında nispeten sessizdi. Bu sessizlikten faydalanarak çeşitli kaynaklarımdan gelen mesajları ve yazışmaları gözden geçirdim, en son bilgileri mevcut istihbaratla karşılaştırdım. Gerçi bu sabah birkaç brifing planlamıştık, bu yüzden üst rütbelilerin çoğu sabah 9'da gelmeye başladı. Kontrol etmek için komutanımın ofisine doğru ilerlerken, Rorick'in birkaç korucusu arasındaki bir konuşmanın sonuna kulak misafiri oldum.

"Başka bir tane mi buldun? Wyldwoods'da bir karışıklık mı?"

"Evet. Sanırım çoktan solmaya başladı. Ama Kaynak üzerine yemin ederim, bu sabah rotasyon sırasında o ürkütücü şeyden en az üç cep hissettim."

"Tanrım. Başka bir Leshy olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kim bilir, Brennans? Sana şeytanların alimi gibi mi görünüyorum?"

Zıt yönlerde gittiğimiz için sesleri azalmaya başladı ama kaşlarım çatıldı. Ormanda yeni aetherik yankılanmalar mı? Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Olayın üzerinden on günden fazla zaman geçmişti. Rorick'ten sonra kendi ekibimi araştırmaya gönderdiğimde yeni bir şey bulamamışlardı. Ve hiçbir şey olmamıştı.

Daemonik faaliyetlerle ilgili başka raporlar da var. Bir Leshy yeterince nadir bir şeydi, ama birden fazla? Neredeyse hiç duyulmamış bir şey.

Kapısını çaldığımda Komutan Ka, "Buyurun Yüzbaşı," diye seslendi.

"Günaydın Komutan," dedim içeri girerken, endişem hâlâ zihnimin bir köşesini kemiriyordu.

"Erken gelmişsin," dedi Ka.

"Havanın etkisindeyken kaçırmış olabileceğim herhangi bir şeyi yakalamaya çalışıyorum," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledim.

Hanjae Ka kalın kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Bunun nedeni saçmalıklarımı anlaması mı, yoksa bana şüpheyle yaklaşması mıydı, hiç anlayamadım.

"Bizi brifing için çağırmanızın ne kadar süreceğini düşünüyorsunuz Komutan?" Ben sordum.

Şirket içi toplantılarımızın çoğu belirli, belirlenmiş programlara göre yapılırdı; ancak son zamanlarda bazı şeyleri kulaktan kulağa dinlemeye başlamıştık. Liderlik, bu yükselen iç tehditle ilgili güncellemeler söz konusu olduğunda bugünlerde rastgele çağrılar beklemeyi biliyordu.

"Yaklaşık iki saat. Demitrovic'ten haber alana kadar bekleyeceğim. Neden sordunuz?" Komutan Ka sordu.

"Rorick'in adamlarından bazılarının Wyldwoods'ta başka bir karışıklık hakkında konuştuklarını duydum. Biraz dışarı çıkıp yanlış bir şey olmadığından emin olabilirim."

Komutanım bana "Sadece biraz paranoya olabilir," diye hatırlattı. "O koruculardan bazıları hâlâ genç ve saldırıdan çok korktular. O Leshy bazılarının gördüğü ilk şeytandı. Ama evet, en azından şu anda devriyede kim varsa onunla bilgi almalısın."

"Evet, efendim," diye cevap verdim. "Olur."

Devriye gezen korucuların rapor edecekleri ilginç bir şey yoktu. Gerçi bugün ormanda planlanmış bir konferans olmadığını göz önünde bulundurursak, kapsama alanları azdı ve sadece Doğu Kapısı'ndan itibaren ilk on beş kilometre içinde devriye geziyorlardı. Kendilerini fazla dağıtmamak için mantıklı bir hareketti. Bununla birlikte, Arken ve ben o gece Leshy ile karşılaştığımızda ormanın çok daha içlerine gitmiştik ve aklımın bir köşesinde hastalıklı, içimi kemiren bir his vardı...

Protokollerde tehlikeli bölgelere yapılacak her türlü girişimin aksi belirtilmedikçe gruplar halinde hareket etmemizi gerektirdiği açıkça belirtilmesine rağmen, Wyldwoods'un kalbine doğru bir gezintiye çıkmaya karar verdim. Tek başıma.

Ve bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu anlamak için çok uzağa gitmeme gerek kalmadı.

Birkaç dakika içinde hissedebildim; karanlık eterden gelen alçak, titreşimli bir dalga, dünyalar arasında tam olarak kapanmamış bir yırtık. Atmosfere sızan boşluğun tenebrous enerjisi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Kahretsin.

Hemen tüylerim diken diken oldu, başımı öfkeyle çevirip kaynağı aradım, ağaçların arasında hissettiğim hem yabancı hem de tanıdık güç dalgalanmasını açıklayabilecek hiçbir şey göremedim. Bu şeytani bir rahatsızlık değildi. Bu kan büyüydü... Ve yerli türden değildi.

Neredesin sen? Etrafı taramaya devam ederken bilinçaltım tısladı, ormanın içinde daha da ileriye yürüdüm. Bu nabızı takip ediyorum. Kimsin sen ve neden buradasın?

Bu hiç mantıklı değildi. Elçinin gelmesine en az birkaç ay daha vardı. Burada olmaları için bir sebep yoktu. Neden Aemos'ta Scáthic büyüü kullanıldığını hissediyordum ki? Hem de burada, onca yer varken? Ve neden lanet olası Kaynak adına yarıklarını kapatmıyorlardı?

Sonunda bir şey gördüm; uzakta, küçük bir açıklığa adım atan kukuletalı bir figür. Pelerini tanıdım ve hedefimi bulduğumu hemen anladım, damarlarımda öfke kaynıyordu. Henüz beni fark etmemişlerdi, ben de sinsice yaklaşmaya devam ettim ve bu bir hataydı. Önce kokumu aldılar.

Başını o kadar hızlı çevirdi ki kukuletası düştü, gümüş beyazı saçlarından örülmüş bir yele ortaya çıktı ve solgun, tanıdık gözleri öylesine yakıcı bir nefretle doluydu ki neredeyse bana efendimi hatırlatıyordu.

Bu sadece Scáthíc kraliyet muhafızlarının bir üyesi değildi. Bu bir Ravenhound'du. Prens Caen'in kişisel muhafızlarından biri. Son derece iyi eğitilmiş, son derece sadist ve evinden son derece uzakta.

Berith Apollyon ve ben göz göze geldik, Kuzgun Tazısı Gölge'nin içinde kaybolmadan önce alçak bir tıslamayla dişlerini gösterdi.

Kahretsin.

Hemen peşine düştüysem de, bu ormanda çok fazla kaçış yolu vardı ve bu gidişle Kuzgun Tazısı'nı bulabilmemin tek bir yolu vardı. Dallardan ve dikenlerden kaçarak açıklığa doğru koştum ve avucumu kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısırdım.

Hareket etmeye devam ederek diğer avucuma mührü çizdim, mümkün olduğunca çok aether'ı kendime doğru çektim ve ciğerlerime duman gibi dolmasına izin verdim. Normalde derinlerde sakladığım güç damarlarımda patladı ve duyularımı aşırı derecede yükseltti. Her kalp atışını duyabiliyor, elli kilometrelik bir yarıçap içinde dolaşan her insanın kokusunu alabiliyordum, kan kulaklarımda gümbürdüyordu. Ama aradığım tek bir kalp atışı, tek bir koku vardı... ve onu bulacaktım.

Kuzeydoğu.

Vücudum nereye gideceğimi zihnimden önce biliyordu ama hemen yetiştim. Kuzgun Tazı ormanın en tehlikeli, en karanlık kısımlarına doğru kaçmıştı. Tabii ya.

Kolumu ön koluma sokarak, avucumdan hala damlayan kanla başka bir mühür çizdim, derin bir nefes aldım ve dünyalar arasında kendi yarığımı açtım.

Berith'in kokusunu takip ederek, Wyldwoods'un bir noktasından diğerine geçmek için boşlukta toplam üç acı verici adım attım. Yarıktan çıktığımda, varlığımı hisseder hissetmez olduğu yerde donup kalan piçin tam arkasında belirmeyi başardım.

Yakaladım.

"Merhaba Berith. Burada ne halt ediyorsun?"

"Kieran," diye cevap verdi sakın bir şekilde.

Bu kasıtlı gayri resmiliğe homurdandım. Bu saygısızlık onun geldiği yerde ölümle cezalandırılacak bir suç olurdu. Ait olduğu yere. Gölgelerimi kalın bağlayıcı aether ipleri halinde fırlattım ve bir an içinde bacaklarına sürünerek onu yerinde tutmaya başladılar. O lanet şeytanı bağladığım gibi onu da bağlıyorlardı.

Adam sessiz kaldı, kendi Gölgeleleri pelerininin altına giydiği koyu gümüş, kitin görünümlü zırhın üzerinde dalgalanıyordu. Benimkinden kurtulmaya çalışıyordu ama ben daha güçlüydim.

"Neden buradasın Berith?" Tekrar ettim. "Bir elçinin gelmesine daha birkaç ay var ve Hel'in bana göndereceği kişinin sen olmadığına eminim."

"Bu seni ilgilendirmez, hain pislik," diye cevap verdi Kuzgun Tazısı, gözlerinde parlayan kötülükle.

"Bu kesinlikle beni ilgilendirir. Caen şimdi hangi saçmalığın peşinde? Dagon bunu onayladı mı, yoksa kendi isteğiyle mi hareket ediyor?"

"Bilmek istemez miydin?" Berith alay etti.

"Aslında isterdim. Bu yüzden senden bu kadar nazikçe rica ettim."

Gardiyan ayaklarıma tükürdü ve ben derin bir iç çektim. Bana bunu gerçekten yaptıracaktı, değil mi?

Öyle olsun.

Derin bir nefes aldım ve kendi aether'ımın içine tünel kazdım, en özde gömülü olanı çıkardım. Bunca zaman bastırmak için çok uğraştığım bir şeyi çekip çıkardım. Sırf bu orospu çocuğu için onu tekrar ortaya çıkarmak için.

Kanım, geri kazandığım gücü tanımak için şarkı söylemeye başladı. İleri doğru bir adım attım ve Kuzgun Tazı'nın dizleri o karanlık, yabancı büyü'nün ağırlığı altında büküldü.

"Bir Vistarii'ye böyle davranılmaz, değil mi Berith?" Hırladım.

Gardiyana uyguladığım baskı şimdiden başımı zonklatmaya başlamıştı. Bu güce yıllardır dokunmamıştım, Leshy ile geçirdiğim o gece hariç. Ve onunla birlikte karanlık da geldi. Zehir. Zalimlik. Öfke.

Hançerlerimi çektim.

Bir bıçak boğazını öperken Berith, "Hayır," diye soludu. "Öyle değil. Ama taşıdığın isme pek de layık değilsin."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak, serbest bıraktığım bu güçle boğuşurken alnimda boncuk boncuk terler oluşmaya başlamıştı. "Şimdi söyle bana, Caen'in hizmetkârı Berith Apollyon. Buradaki amacın nedir?"

Berith inledi, sanki kendini susturabilecekmiş gibi boğazını sıktı. Caen av köpeklerini hizmetkârlığa ve gizliliğe yemin ettirmek için hangi büyüü kullanmış olursa olsun, benimkiler onun yerini almıştı. Ama denediği için adama saygı duymak zorundaydım. Benim dürtüm daha güçlüydü ve Berith kırılmaya başlamıştı.

"Amacım," diye öfkeyle tükürdü Berith, "prens adına sizi gözetlemek. Ve ilgi çekici her şeyi rapor etmek."

Dudaklarım küçümsemeye kıvrılırken, yüz ifademi duyularımı saran panikle değil, acımasız bir ilgisizlikle oluşturdum.

"Peki ilgi çekici bir şey buldun mu, it?" diye sordum.

Kuzgun Tazısı'nın belli ki belli bir gizemli emir zincirine direnmeye çalışırken çektiği acıya rağmen adam güldü.

"Pek sayılmaz," diye bağırdı. "Bu sefil yaratıkların arasında son derece acınası bir hayat sürüyorsun."

Gözlerim kısıldı.

"Doğruyu tam olarak mı söylüyorsun Berith Apollyon?"

Beni aşağılamaya çalışırken bulduğu küçük eğlence gözlerinde kayboldu ve Kuzgun Tazısı bir kez daha yüzüme tükürdü.

Bu ne cüret?! Kanım uluyor gibiydi, terk edilmiş doğuştan gelen hakkım kendi aklını geliştiriyordu. Küstahlığının bedelini ödet ona!

Hayır. Ben Dagon değildim.

"Caen'in ne bildiğini söyle bana," diye emrettim Berith nefes nefese ve panik içinde bağlarına karşı mücadele etmeye devam ederken.

"Düşmana hizmet etmeye devam ettiğinizi biliyor. Bunu yapmaya tenezzül ederse seni nerede bulacağını biliyor. Yumuşadığınızı, zayıfladığınızı ve eskisinden daha da zavallı hale geldiğinizi biliyor-"

Berith'in hakaretleri oyalamak için kullandığını, başka bir şeyi gizlemeye çalıştığını hissedebiliyordum. Caen'in bildiği başka bir şeyi. Özümdeki güç kaynağının derinliklerine inmeye devam ettim, bunu yapmak için akıl sağlığımın sınırlarını zorladım.

"Ne. Else. Yapar. O. Biliyor. Berith'i?" Sözünü keserek tersledim.

Berith Apollyon bana mide bulandırıcı bir neşeye dolu hastalıklı bir sırıtış attı.

"Sana nasıl zarar vereceğini biliyor, Kieran," diye tısladı. "Bundan eminim."

Bu oyunlar için zamanım, enerjim ve lanet olası sabrım tükeniyordu. Ağır bir baskı uyguladım

Hâlâ boğazında olan hançer, deriyi delerek içeri girmesine izin verdi.

"Şimdi çok açık konuşacaksın Apollyon," diye uyardım. "Yoksa çok yavaş bir şekilde öleceksin. Peki bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

Ona bir şans veriyordum. Caen'in iç kadrosunda bir dönek, bir muhbir olması benim için çok avantajlı olurdu. Katılmayı seçerse Scáthic muhafızını kolayca sadakat yeminine bağlayabilirdim. Caen'in asla haberi olmazdı. Kuzgun Tazı ne istediğimi anladı ve kaskatı kesildi.

"Senin önünde diz çökmektense ölmeyi tercih ederim, hain piç."

"O zaman öl," diye hırladım.

Tazı canını kurtarmak için son bir hamle yaptı, karnıma acımasızca bir dirsek attı ve eldiveninin sivri ucuyla yan tarafımı kesti. Benim kısa süreli dikkat dağınıklığımdan faydalanan Berith, bağlarımdan kurtulmayı başardı ve ormanın karanlığının derinliklerine doğru koşmaya başladı. Çok uzun zaman geçmişti ve bu yüzden unutmuştu. Unutmuş olmalıydı.

Bir Kuzgun Tazısı hızlıydı, ama ben daha hızlıydım.

Gölgelerim kanımda dolaşan o doğal güçle zahmetsizce kaynaştı, kulağıma tatlı sözler fısıldadı, beni ele geçirmek için yalvardı. Onlara izin verdim. Kuzgun Tazısı, ben onu geçip boğazından yakalayana kadar ancak bir mil yol alabilmişti. Yakaladığımı fark ettiğinde hançerim sırtına saplanmıştı bile. Adam bana doğru sendeledi, hayati organlarına arkadan vurduğumu fark edince inanamayarak güldü.

"Ne kadar da uygun," diye hırıldadı.

"Prensine ne söyledin Berith? Başka ne biliyor?" Harcayacak sihrimin kalıntılarını çekiştirerek talep ettim.

Zayıflamış haliyle, adama irademi kabul ettirmek daha da kolaydı. Mücadelesini, içindeki nefreti duyabiliyordum.

Sessiz kalmak için umutsuzca çabalarken, direnişinin bir sonucu olarak kan öksürüyordu. Ama cevap kaçınılmaz olarak geldi, Kuzgun Tazı benim soyumun gücüne cevap vermek zorunda kaldı.

"Prens Caen küçük, hoş bir zayıflık geliştirdiğinizi biliyor, Majesteleri," diye yanıtladı Berith, ses tonu alaycı bir hal alarak. "Ölümlü bir oyuncak bulduğunuzu ve buna bağlanmış görüldüğünüzü biliyor. Bunu gerçekten de oldukça ilginç buluyor. O yüzden beni lanet olası Uçurum'a gönder, çünkü hiçbir şeyden pişman değilim. Umarım çılgılık atarak ölür."

Kırmızıyı gördüm. İçimde öfke ve canavardan başka bir şey kalmamıştı.

Kuzgun Tazı'nın şahdamarını dişlerimle parçaladım ve cesedinin hiçbir saygı göstermeden yere düşmesine izin verdim.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

ARKEN

Yalnız uyandım ve kendimi sessizlikten şaşırtıcı derecede rahatlamış buldum. Belki de çarşaflarımda hâlâ onun kokusu olduğu içindi -portakal kabukları ve karanfil, ter ve seksle şaşırtıcı derecede hoş bir şekilde karışıyordu. Yatakta uzanırken kendi kendime sııttım, çeşitli ağrılar ve acılar bir gece önce olanları çok bariz bir şekilde hatırlatıyordu.

Kieran ayrıca dün akşam yemeğinde bana şafaktan önce yola çıkması gerektiğini bildirme basiretini gösterdi; bu basit gibi görünen ama aslında benim için dünyalara bedel bir jestti. Ne bekleyeceğimi bilmek beni rahatlattı ve o da rutindeki son dakika değişikliklerinin beni strese sokma eğiliminde olduğunu biliyordu.

Başparmağımı yastığımın üzerinde bıraktığı astral kuvarsın üzerinde gezdirdim. Taş pürüzsüz, düz ve yuvarlaktı ve avucuma tam oturuyordu.

Bana seni düşündürdü.

Kuvars, sabah güneşini irisli, opalesan küçük fraktallar halinde kusursuzca yakalamıştı. Bir bakıma bana ışığının sık sık ortaya çıkış şeklini de hatırlatıyordu. Eğer Kieran bu küçük hazinenin güzelliğinde beni görebilseydi... Göğsümün sıkıştığını hissettim.

Tanrılar.

Kieran'la kendimizi kandırdığımızı düşünmeye başlamıştım; aramızdaki ilişkinin platonik olduğunu iddia eden o ince örtüyü silmek için tek gereken şey seksti. Hiç öyle olmuş muydu? Gerçekten sadece arkadaş mıydık?

Dün geceki şehvet dolu itiraflarımdan bazılarını hatırlayınca yanaklarımın ısındığını hissettim. El yazısıyla yazdığı tatlı not ve kuvars olmasaydı, onu korkutup kaçırdığımdan korkabilirdim.

Bazen gerçekten birbirimiz için yaratıldığımızı düşünüyorum.

Kulağa ergenlik öncesi bir aşığın yumuşak, sakarin itirafları gibi gelmişti ve itiraf etmeliyim ki bunu söylerken teslimiyet ve tatmin sarhoşuydum, ama bazen Kieran'la aramızdaki bağda bir şeyler olduğunu hissediyordum... daha fazlası. Olması gereken bir şey.

Kieran cevap olarak bir şey söylediyse de ben duymadım. Eskiden uykuya dalmam kelimenin tam anlamıyla saatler sürerken, onunla yatağında uyuduğumda sadece birkaç dakika sürüyordu. Göğsünün sıcaklığı ve ben uykuya dalarken parmak uçlarıyla sırtımda tembel, sevgi dolu daireler çizmeyi sevmesi...

İyi tanrılar.

Kıçımı yataktan kaldırıp kendime biraz üretkenlik dayatmazsam, tüm günümü yatakta geçirme riskiyle karşı karşıya kalacak ve daha üç saat önce gitmiş olan bir adamın hayalini kuracaktım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Tuvaletten buz gibi soğuk küçük bir su küresi çağırdım ve yüzüme çarpmasına izin verdim. Yataktan fırlarken sarsıldım ve titredim ama hey-işimi gördü.

Kendime ay hazırlamak için mutfağa girdiğimde, pencere kenarına tünemiş, güneşte parıldayan küçük bir tavşanla karşılaştım. Sıradan bir tavşan değildi elbette. Bu, ametist ve labradoritten oyulmuş gibi görünüyordu ve aynı zamanda yarı bedenseldi - Laurel'in posta perisiydi.

Doğru ya, diye düşündüm pencerenin mandalını açıp Laurel'in notunu alırken. Brunch planımız var.

Kaynak'a yemin ederim, Asher - eğer sevişmekle meşgul olduğun için bizi iptal edersen, dairene girer ve Kieran'ı çıplak ellerimle senden koparırım. On birde görüşürüz!

Penceremden dışarı, şehrin merkezindeki saat kulesine doğru bakmadan önce kahkahayı patlattım.

Kahretsin. Hazırlanmaya başlamalıydım.

Sienna Makar babasının beklentileri hakkında atıp tutarken tostuma tereyağı ve reel sürdüm.

"Ve mesela... Bunun gerçekçi olmadığını ona söyleyen kişinin neden Theia olması gerektiğini söyle bana. Her sөmestr tatilinde eve gelmem gerektiğini düşünüyor, böylece onu Saray'da gölgeleyebileceğim, sanki iki yönlü bir haftalık yolculuk değilmiş gibi. Tabii, Theia bunu her zaman yapıyor, ama şu anda öğretmenlik bile yapmıyor. Sophrosyne'de olmasına bile gerek yok!"

"Bekle, yani Markus bir hafta seyahat etmen, bir haftayı Luxtos & Stygos'taki evinde geçirmen ve sonra Sophrosyne'e geri dönmen gerektiğini düşünüyor. Her akademik dönem arasında tekrar bir haftalık eve dönüş yolculuğu yapmak için mi? Kelimenin tam anlamıyla eğitimini alarak büyüdüğünüz bir rol için eğitim almak.

miras mı kalacak?" İnanamayarak sordum. "Bu senin tüm tatilini tüketir."

"Değil mi? Tanrım, adam çok yorucu. Theia için tanrılara şükürler olsun. Babamı hizada tutabilecek tek kişi o, yemin ederim."

"En azından onu hizada tutabiliyor," diye güldü Laurel, ama gülümsemesi gözleriyle tam olarak buluşmuyordu. "Ansari Anne istese de babamı kontrol altında tutamazdı. Dürüst olmak gerekirse deniyor da. O da bir eşek kadar inatçıdır."

Kızarmış ekmeğimi çiğniyor, biraz da düşüncelere dalıyordum. Bazen Laurel ya da Sia aile hayatlarından bahsettiklerinde içimi garip bir özlem duygusu kaplıyordu; içimi hastalıklı bir merak kaplıyordu. Benim ailem nasıldı? Onlar olmasaydı ilişkilerimiz nasıl olurdu... Eğer onlar...

"Orada iyi misin, Arken?" Sia bir koluyla beni dürterek sordu.

"Yani, şu lanet boynuna bir bakın," diye böbürlendi Laurel. "O kaba herif onu bütün gece ayakta tuttu, sahip olduğum her Lyra'yı bu bahse yatırırdım."

"Sonunda uyuyakaldık," diye mırıldandım, yanaklarım kızarmıştı. Sia kıkırdadı.

"Aferin sana kızım," dedi sırtarak ve elindeki meyve suyu bardağını çay bardağıma vurdu.

"Sana söylemiştim dememe izin var mı?" Laurel tabağımda kenara ittiğim üzümleri almak için masaya uzanarak sordu.

Gözlerimi devirdim.

"Eğer içini dökmek istiyorsan, hiç durma Ansari. Elbette." Tereddüt bile etmedi.

"Sana söylemiştim! Kızımın 'sadece arkadaşı'," diye homurdandı Laurel. "Ona ne demiştim, Sia?"

"Kemikleşmek ve bu işi bitirmek istediklerini mi?" Sienna meyve suyunun üzerine sırtarak cevap verdi.

Laurel, "Bir dahaki sefere sana tavsiyede bulunduğumda bunu aklında tut, Asher," diye kıkırdadı.

"Bilmiyorum Laur, bir şeyleri atlattıklarından emin değilim. Onuncu gün mü? On bir mi? Hâlâ azgın gençler gibi sevişiyorlar," dedi Sienna ve boynuma bir kez daha bakmak için saçlarımı geriye itti.

Kieran dün gece beni o kadar sert ısırmişti ki, o tuhaf tanrısal dişleri neredeyse derimi delecekti. Aynaya baktığımda gülmekten kendimi alamadım. Başka bir şeytan saldırısının kurbanı olmuş gibi görünüyordum - bu sefer vampirik bir saldırı.

Yeterince yakın.

Laurel alçak sesle bir ısıklık çaldı ve adamın kendi bölgesini ne kadar utanmazca sahiplendiğini görmek için boynunu eğdi.

"Sana gizleme tozu gibi bir şey almalıyız, lanet olsun. Ya da Elise'e gidebiliriz. Ruhbanlık işinde oldukça iyi olmaya başladı. Geçen ay burkulan bileğimi hiç sorun çıkarmadan iyileştirdi. Eminim bunu temizlemek için senden para almaz."

Göğsümde kıpırdanan karanlık küçük yaratığın onu örtmek istemediğini fark ettiğimde kızarıklığım derinleşti. Ya da gizlemek. Ya da yarayı arcana ile iyileştirmek. Isırık beni daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşaltmışken olmazdı.

Sia hınzır bir sırıtışla, "Oh, çok feci bir şekilde kötüsün, Arken," dedi.

"Artık erkek arkadaşın mı, değil mi?" Laurel araya girdi. Omuz silktim.

"Henüz o konuşmayı yapmadık," diye itiraf ettim ama bunu yüksek sesle söylemek beni düşündüğüm kadar rahatsız etmedi. Dün geceki keşiflerden sonra Kieran'la aramız şaşırtıcı derecede rahattı.

"Ah, doğru," dedi Sia kuru bir sesle. "Elbette. Sadece on bir gün oldu Laur. Duyguları hakkında konuşacak zamanı nereden bulacaklar ki?"

"Pekala, bunlar siz ikinizden gelen bazı cesur işnelemeler. Bilirsiniz, şu kadınları döndürüp

Sophrosyne sanki profesyonel bir spormuş gibi," diye homurdandım. "Bu noktada ceset sayınızdaki örtüşme nedir? Venn diyagramı yapan oldu mu?"

Yemeğimizin büyük bir bölümünde sohbet daha fazla iğnelemeye, kıkırdamaya ve çığlık atmaya dönüştü - öyle ki Corinne için sakın bir gün gibi görüldüğü için minnettardım. Diğer müşterilerini korkutmuş olma ihtimaline karşı yine de cömertçe bahşış verdiğimizden emin olduk.

"Tanrım, ikinizi de özlemişim," dedi Laurel. "Geri dönmek çok güzel."

"Evde işler nasıl gidiyor Laur?" Nazikçe sordum.

Amir'in kaybolmasından sonra ailesini kontrol etmek için Samhaven'daki evine gitmek üzere son zamanlarda derslerine yaklaşık bir ay ara vermişti.

Arkadaşım iç çekti. "Bilemiyorum. Şu anda gerçekte nasıl olduklarını ölçmek zor. Annem cesur bir yüz ifadesi takınıyor, babam ise kendini işe gömüyor. Tuttukları özel dedektiflerin tam bir sahtekâr olduğunu düşündüğümü onlara söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Her şey çok anlamsız geliyor. O bilgisayar korsanlarının Lord Ymir'in adamlarının bulamadığı neyi bulabileceklerini düşündüklerini bilmiyorum. Ya da bu konuda Yaşlı Muhafızlar?"

Sienna, "Bir bakıma kendi huzurları için para ödüyor olabilirler," dedi. "Böylece en azından şu anda onun için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını bilebilirler."

"Sanırım," diye iç geçirdi Laurel. "Ne olursa olsun, geri döndüğüme sevindim, o olmadan evin bu kadar sessiz olmasına daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyorum. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum ama her seferinde başka bir ceset ortaya çıkıyor ve Amir olmadığını doğruluyorlardı..."

"Sen bir pislik değilsin," dedi Sia usulca. "Hâlâ umut var."

Laurel başını salladı, bakışları uzak ve hüzünlüydü.

Üçümüz bir süre sessizce oturduk ve saatin çanları çalana kadar çok ihtiyaç duyduğumuz güneş ışınlarını içimize çektik.

Kule araya girmek için şarkı söyledi.

"Tanrım, saat iki mi olmuş? Gitmem gerek," dedi Laurel.

"Gidip babamın mektuplarına cevap versem iyi olacak."

Sienna inleyerek banktan kalktı.

Şahsen benim günüm en iyi ihtimalle olaysız geçecek gibi görünüyordu. Bir dersim kalmıştı ama o da akşamın erken saatlerine kadar değildi, bu yüzden eve gidip biraz kestirmek istiyordum. İtiraf etmeliyim ki son zamanlarda uyku eksikliği yaşıyordum.

"Oh, ve unutma Ark. Gelecek hafta Clover'da bir şeyler içmek için buluşacağız. İstersen Kieran'ı da getir. Eğlenceli olacak," diye seslendi Laurel gitmeden hemen önce omzunun üzerinden.

"Cuma, değil mi?"

"Evet hanımefendi. Sanırım Hanna'nın bahsettiği grup saat sekizden sonra başlayacak."

"Orada olacağım," diye söz verdim.

"Pfft. Başka seçeneğin yok," dedi Sienna göz kırparak ve ters yöne doğru ilerledi.

Eve yürürken kendimi gülümserken yakaladım, duygusal hissediyordum.

Sophrosyne'e gelmeden önce hiç böyle arkadaşlarım olmamıştı. Köyü seviyordum ve hepsini çok özlüyordum - Hattie, Willem, Tanrılar, bazen Thistle'ı bile özlüyordum - o yaşlı şeytani tavuğu. Ama Brindlewoods'daki tek bir kişi dışında, hiç kimse gerçek beni görmemişti. Tam olarak değil. Ve her şeyimi Amaretta'ya borçluydum, ama akıl hocam bile onu memnun etmek için oluşturduğum bazı cephelerin ötesini tam olarak görememişti.

Burada, Tanrıların Şehri'nde, sonunda kendim olabileceğimi hissettim. Kanıtlayacak hiçbir şeyim yoktu, ormandaki garip küçük kızı tanıyan kimse yoktu. Bir avuç değerli arkadaşım vardı, belki bu bin ruhlı denizde başkaları için pek bir şey ifade etmiyorlardı ama onlar benim her şeyimdi, çünkü beni görüyorlardı. Beni sevdiler. Ben de onları çok sevdim.

Çoktan kök salmaya başlamıştım. Yavaş ama emin adımlarla kalbimin yapraklarının açıldığını hissettim.

Tüm bunlar, Arcane Studium'a olan yolculuğum, bilinmeyene doğru kör bir inanç sıçramasıydı. Tek umudum hayatta kalmaktı. Neredeyse bir yıl olmuştu.

Başardık, Ark.

Sadece hayatta kalmamıştım. Burada gelişıyordum. Sophrosyne benim evim olmuştu.

BÖLÜM ALTMIŞ DOKUZ

ARKEN

Gecenin ilerleyen saatlerinde Kieran'ın kuzgunu, muhafızın kendisi yerine pencерemde belirdiğinde fazla endişelenmedim.

Çok üzgünüm tatlım, bu gece gelemem. İşle ilgili halletmem gereken bazı şeyler var... Önümüzdeki birkaç gün oldukça meşgul olabilirim. Uslu dur. En kısa zamanda seni bulmaya geleceğim.

Esneyerek cevap yazdım.

**Seni şimdiden
özledim. Kendinize
dikkat edin,
efendim.**

Cevabı anlıktı ve kalbimin üç basit kelime için çırpındığını hissettim.

Sadece senin için.

Parmak uçlarımı kelimelerin üzerinde gezdirdim, tüy kaleminin par     ne vuru  larının girintilerini ezberledim, arkalarında s ylenmemi   kalanların tadını   ıkardım.

O gece yanımda g  z kama  tırıcı bir sıcaklık olmamasına ra  men, kolayca r  yasız bir uykuya daldım.

  kinci g  n iyiydi.

     nc  g  n daha zordu.

D  rd  nc  g  n aklımı kaybetmeye ba  lamı  tım. Kieran'ın mesajlarıma verdi  i yanıtlar gittik  e kısalıyor, kesik kesik geliyordu.

Kendime ona g  venmemi s  yledim. Sadece kontrol etmek ve iyi oldu  undan emin olmak i  in merkezin etrafında onu aramak i  in her g  vensiz d  rt  ye kar  ı sava  tım.     nk  iyi de  ilse bana s  ylerdi. S  yleyemezse de bir   ekilde Hans ya da Jeremiah mutlaka s  ylerdi. Kendime s  rekli Kieran'ın iyi oldu  unu hatırlatıyordum. O lanet olası Ya  lı Muhafızlar'ın Ke  if ve G  zetleme Y  zba  ısı'ydı. Kendi ba  ının   aresine bakabilirdi. Sadece me  guld  .

Onun yoklu  unda hissetti  im o derin sızı aklımdan   ıkmıyordu ama bu beklenen bir   eydi, de  il mi? Kieran ve ben neredeyse iki haftayı birlikte ge  irmi  tik ve her seferinde sadece birkaç saatli  ine ayrılmı  tık. Ondan   nce de birlikte   l  me yakın bir deneyim ya  amı  tık. Bu kadar ba  lı hissetmem normaldi... Onu canımı acıtacak kadar   ok   zlemem normaldi.

Her   ey
yolundaydı.

Ta ki iyi
olmayana
kadar.

Kieran'ın yoklu  unun be  inci g  n  nde bok gibi uyudum, bir o yana bir bu yana d  n  p durdum. Bir   nceki gece bana iyi geceler dememi  ti ve penceremde beni bekleyen bir mesaj da yoktu. Birlikte ge  irdi  imiz son geceyi tekrar hatırladık  a kendime olan g  venim sarsılmaya ba  lamı  ti. Bitti-

söylediğim her şeyi analiz ediyor. Yaptığımız her şeyi. İçimde bunun bir şekilde benim hatam olduğuna dair bir his vardı.

Ona karşı olan hislerimi saklamaya çalışmıştım, gerçekten çalışmıştım ama aynı zamanda bana gösterdiği sevginin her zerresini de yalayıp yutmuştum ve lanet olsun, bu çok açık olmalıydı.

Onu korkutup kaçırdım mı? Onu bir şekilde hayal kırıklığına mı uğrattım?

Bunların hepsi kafamın içinde miydi?

Kendimi tutmaya kararlıyım, gururumu bir kenara bıraktım ve sprite'ımı çağırdım.

Benden kaçıyor musun, Kieran?

Bir saatten fazla bekledim. Cevap yok.

Şu anda acınası görünüyorsam özür dilerim K, ama bir şeyler ters gidiyor gibi hissediyorum. Eğer bunları alıyorsan, en azından bana iyi olduğunu söyleyebilir misin?

İyi olduğumuzu mu?

Otuz dakika sonra sprite'ı ortaya çıktığında ellerimin nasıl titrediğini görmezden gelmeye çalıştım. Bir parça parşömen açtım ve içimi sızlatan bir yanıt aldım.

Ben iyiyim.

Mantıksal olarak, bunu okuduğumu biliyordum.

Kieran, Atlas'ın en büyük şehrini savunan elit bir askeri güçte üst düzey bir liderdi. Bir süredir onun kesintisiz ilgisiyle şımartılmış olsam da, bu kadar sürekli ve hazır olması istatistiksel olarak imkansızdı. Beni eğlendirmekten, iyi becermekten ve duygusal olarak rahat ettirmekten daha önemli işleri vardı. Ve şu anda kapladığı alan için her türlü hakka sahipti.

Sadece bu kadar ani olmamasını dilerdim.

Çünkü Kieran'ın sağladığı yüksekliğin peşinde koşarken, kendi mutluluğumun zirvelerini keşfediyordum. Mutluluk, rahatlık ve güven kapasitem

Bazı şüphelerimi ve yaralarımı aşağıdaki vadilerde geride bırakarak yeni zirvelere çıktım. Çünkü kendimi çok güvende hissediyordum. O kadar pervasızca, o kadar korkusuzca tırmanıyordum ki, her şeyin zirvesine ulaştığımda ne olacağını düşünmek için durmamıştım.

Ve işte buradaydım, tehlikeli bir şekilde dünyanın kenarında sallanıyordum. Düşmeye hazırdım.

Nefes al, Arken.

Elimden geleni yaptım. Birkaç saat boyunca kendimi çalışmalarımın içinde kaybetmeyi başardım ve tüm mantıksızlıklarımı dairemin mahremiyetinde arcana pratiğime kanalize ettim. Normalde gizli tuttuğum Rezonansları kanalize etmeme izin verdiğimde her zaman bir nebze rahatlama hissederdim. Işık hâlâ en rahat olduğum, en aşına olduğum şeydi ama diğerleriyle oynamak göğsümdeki bir basınç valfini serbest bırakmak gibiydi.

Bu yüzden temel şeylere başvurdum, her bir elementi en temel halleriyle çağırdım - Işık, Gölge, Ateş, Hava, Su ve Toprak'tan oluşan küçük küreler ve yatağında uzanırken onları üstümdeki havada süzölmeye gönderdim. Kendimi çocukken yaptığım gibi ihtişamlı hayallere kaptırdım, evrenin efendisiymişim gibi davrandım, böyle yaratma güçleriyle onurlandırıldım.

Bu her zaman benim en sevdiğim kaçış çeşidi olmuştu - gizli Rezonanslarımla bir sorun değil, aksine bir hediye olduğu fantezisi. Bozuk ya da tehlikeli değildim, özeldim. Yaşım ilerledikçe, gerçeklerden kopmak daha da zorlaştı. Ama odamda kendi küçük aether takımyıldızlarımı oluştururken, yıllar önce nasıl hissettiğimi neredeyse hatırlayabiliyordum.

Buna şiddetle ihtiyaç vardı.

Bu gece dışarı çıkma fikrine gerçekten hazır olduğumu sanmıyordum.

Bir ya da iki saatten fazla uyumamıştım, susuz kalmıştım ve en son ne zaman tam bir öğün yediğimi hatırlamıyordum. Mutsuzluğumu yabancılarla, alkolle ve vurdulu kırdılı bir akşam eğlencesi dizisiyle karıştırmak, arkadaşlarıma orada olacağıma dair söz vermiş olsam da olmasam da, kulağa zor bir iş gibi geliyordu. Bu konuda bana karşı çıkacaklarını biliyordum ama bu beni evde kalmak için zayıf bir mazeret göndermeye çalışmaktan alıkoymadı. Mail sprite ile cevap verme zahmetine bile girmeyeceklerini bilmeliydim. Bir saatten az bir süre sonra Sienna Makar kapımı kırmak üzereydi.

Sikeyim.

Sonunda pes edip kapıyı açtığımda ikisinin de yüzü düştü.

"Ah, tatlım. Ne oldu?" Laurel sordu.

Sia biraz daha açık sözlü davranarak onun yerine konuştu. "Onu öldüreceğim."

Kendime rağmen içimden ürkütücü bir kahkaha patlaması geçti ve isteksizce arkadaşlarımı içeri aldım. Saat henüz yedi bile değildi, bu yüzden çaydanlığı koymak için mutfığa doğru yürüdüm, ağır bir iç çekerek onları takip etmeleri için el salladım.

"Anlamıyorum," diye tekrarladım, konuşmamızın onuncu kezinde, ele geçirilmiş bir kadın gibi bir ileri bir geri volta atıyordum.

En azından son yarım saatimi Kieran'la aramda oluşan bu tuhaf sessizliği sözlü olarak çözmeye çalışarak geçirmiştım. Laurel ve Sienna yatağımda bağdaş kurmuş otururken birbirlerine baktılar.

"Yani, ben deli miyim? Bu benim suçum mu? Çok mu şey bekliyorum?"

Sia kafama vurmaya hazırmış gibi görünüyordu.

"Dokuz gün falan mı geçirdin? On gün hiç durmadan ona bindin ve sonra adam sırra kadem mi bastı? Beş gün boyunca mı? Sen deli değilsin. Şimdiye kadar merkezlerini yakmadığına Şaşırdım. Ben olsam yakardım."

Yatak odamın köşesine çöktüm, duvara baktım ve arkadaşlarımı bu acıma partisine maruz bıraktığım için kendimi bok gibi hissetmeye başıladım.

Laurel yumuşak bir sesle, "Burada mantığın sinir bozucu sesi olmak istemem, Ark," dedi. "Ama yalan söylemiyor olma ihtimalini hiç düşündün m ? O Yaşılı Muhafızlar'ın oldukça yüksek rütbeli bir subayı..."

Sözünü bitirdiğinde, söylemeden bıraktığı Şeyi duydum. Kendi bencilliğime, kendi duygularıma sıkışıp kaldığım için gerçekten düşünmediğim Şeyi.

Atlas'taki insanlar kayboluyordu.

Sia bile beklenmedik bir netlikle birkaç kez göz kırptı, ikimiz de Laurel'in üçümüz arasında daha aklı başında biri olmasını beklemiyorduk... ama demek istediğim, bu durumda elbette öyle olacaktı.

"Hayır, iyi bir noktaya değindin Laur," dedim derin bir nefes vererek. "Belki de onu biraz rahat bırakmam gerekiyordur."

"Açıkçası, burada tek bir çözüm var," dedi Sia, ayağa kalkıp yüzünde kararlı bir ifadeyle kalçalarının tozunu alırken. "Dışarı çıkacağız ve aklını bu boktan uzaklaştıracaağız. Eğleneceğiz. Ve seksi g r neceğiz."

Sia'nın gülümsemesi sinsiy bir hal aldı.

"Ve bu gece seni çok sarhoş edeceğiz, hafif sıklet."

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

KIERAN

Caen Vistarii bir sadistti.

İlk doğan o olmalıydı. Crones'un seçtiği kişi o olmalıydı. O, halkımın benden olmamı beklediği her şeydi: gaddar, zalim ve acımasız. Efendimiz Scáth Saoirái'nin Gölge Kralı'nın kusursuz bir yansımasıydı.

Ben Gölge Düzlem'den ayrıldığımda Caen sadece on yaşındaydı ve soyumuzun mirası onu çoktan yozlaştırmıştı - Dagon'un ve çağlar boyunca Hel tahtına çıkmış diğer tüm hasta heriflerin izinden körü körüne gitmekten çok mutluydu. Caen çocuktu, evet - küçük kardeşim benden bir yıl sonra doğmuştu. Yine de ben Aemos'a geldiğimde o çoktan işkence, öldürme ve vahşetle tanışmıştı. Dokuzuncu yaş gününde Dagon ona Kuzgun Tazıları'nı vermişti - ve Aemos'tan geriye kalanlar üzerinde yargıç, jüri ve cellat rolü oynaması için açık çek vermişti.

anavatanımız. Caen'in çocuk olma şansına sahip olduğuna bile inanmıyorum. O bir silah olarak doğdu.

Neden farklı doğduğumu bilmiyorum ama yine de öyleydim.

Yıllar boyunca elçilerden duyduğum her şey Gölgeler Prensi'nin zamanla daha da kötüleştiğini gösteriyordu. Psikolojik savaştan zevk alan, masumların kanından zevk alan bir adama dönüştüğünü söylediler. Peki gerçekte? Bunu çok az önemsemiştim. Eve dönmeye hiç niyetim yoktu. Dagon ve Crones'un beni kovmaya karar verdiği gün - beni ormanda tek başıma, tamamen başka bir diyarda kendi başımın çaresine bakmaya bırakılmış bir çocuk olarak terk ettikleri gün - Scáth Saoirái'nin kaderine sırtımı döndüğüm günle aynı gündü.

Karşı gelmeyi seçtiğim aynı kehanet tarafından sözde korunduğum gerçeğiyle safça teselli bulmuştum. Dagon'un Aemos'a karşı kendi başına hareket etmeyeceğini - edemeyeceğini. İntikamlarını almak istiyorlarsa, bunu benim aracılığımla yapmak zorundaydılar. Ve tüm o yüzyıllar önce Blight başladıktan sonra, Gölge Düzlem'in yasaları da çok açıldı: Dünyalar arasında geçiş yapmak yasaktı. Sadece idamla değil, Ölümsüzler Çukuru'nda yavaş ve acımasız bir ölümle cezalandırılacak bir suçtu bu.

Peki Caen'in Aemos'ta ne işi vardı? Prensler bile o toprakların kanunlarından üstün değildi.

Çünkü o kesinlikle buradaydı. Bir yerlerde.

Berith Apollyon'un cesedini Pyrhhan Boğazı'nın derinliklerinde çürümeye bıraktıktan sonra yavaş yavaş kendime geldim ve kontrolümü yeniden kazandım. Canavarı sakinleştirmiş, Wyldwoods'ta geri kazandığım karanlık gücü gömmüş, üzerindeki her amortisörü, kilidi ve mührü sıkımdım.

Sonra kalp atışlarım yavaşladığında ve nehrin soğuk suyunda yüzümdeki ve ellerimdeki kanı yıkadıktan sonra düşünmek için kendime izin verdim.

Caen'in av köpeklerinin Sophrosyne'in korumalarını başarıyla geçebilmeleri için onun kan büyüüne ihtiyaçları vardı. Büyüler, Sophrosyne'den geçerken hayatta kalamazdı.

Çünkü her bir varoluş düzlemi arasındaki boşluk, aether'in yokluğunun ta kendisiydi; sizi her türlü esrarlı etkiden arındırırdı. Yani Berith'in beni uzun süre başarıyla gözetleyebilmesinin tek yolu, efendisinin de Aemos'ta olmasıydı. Tazılar bunu kendileri yapamazdı.

Ve bu sonuca vardığımdan beri yemek yemedim. Uyumadım.

Evimin bu karanlık davetsiz misafirin serseri dürtülerine karşı güvende olduğunu bilene kadar huzur bulamazdım.

Onun güvende olduğunu bilene kadar.

Arken'i son gördüğümünden bu yana neredeyse beş gün geçmişti ve onun yokluğunun acısını her nefes alışımında hissediyordum. Sophrosyne'den ne kadar uzaklaşırsam, her yabancı arcana izini kovaladıkça, ikimiz arasında gerçekten bir tür somut bağ -bir bağ- varmış gibi hissediyordum. Onun manyetik alanında bir direnç.

Çok uzaktasın, diyordu o dile gelmeyen güç. Ondan çok uzaklaşıyorsun.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Gölge Düzlem'in prensi ve varis adayının şu anda beni görüyor olma ihtimali en ufak bir ihtimal bile olsa, ona gitmeye cesaret edemezdim. En bariz zayıflığım olarak onu ifşa etmeye cesaret edemezdim. Özellikle de onun varlığından zaten haberdarsa.

Ama tahmin etmem gerekirse, Scáthic kuvvetleri daha yeni gelmişlerdi. Muhtemelen Leshy'nin Wyldwoods'da ortaya çıkmasını sağlayan şey onların açtığı yarıktı, bu da Caen ve av köpeklerinin aşağı yukarı iki haftadır burada olduğu anlamına geliyordu. Bu noktada ormanı ve Güney Pyrhhas'ın çoğunu araştırmıştım - her iz bir çıkmaz sokağa çıkıyordu. Caen'in mesafesini koruyor olması bana oldukça muhtemel görünüyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Korkak herif muhtemelen uzaktan oynadığı iğrenç oyun uğruna kişisel casuslarını teker teker dışarı gönderiyordu.

Bir yandan bu rahatlatıcıydı, çünkü Berith'in toplayabildiği ayrıntılar en iyi ihtimalle yüzeyseldi. Kuzgun Tazısı'nın beni başarılı bir şekilde takip edebilmesi için benimle arasında önemli bir mesafe olması gerekirdi. Dürüst olmak gerekirse, Arken ve ben son iki haftanın büyük bir kısmını kapalı kapılar ardında geçirmiştik.

Böyle bir mesafeden bakıldığında, Arken'in özellikleri oldukça sıradan görünüyordu: ortalama boyda, koyu kahverengi saçlı, kadın. Sophrosyne'de bu profile uyan binlerce insan vardı. Tabii Berith bir şekilde onun bir Işık Kanalı olduğunu tespit etmediyse, ki bu pek olası görünmüyordu. Ve eğer Kuzgun Tazı böyle bir detayı keşfetmiş olsaydı, ölmeden önce bana bununla eziyet etmekten zevk duyardı. Piç kurusu onun kaderini mühürlediğini bilmemi isterdi.

Yani istatistiksel olarak konuşursak, şimdilik mesafemi koruduğum sürece Arken nispeten güvende olacaktı. Bu sadece küçük bir rahatlamaydı, ama nefes aldığım her an kan dolaşımda sakatlayıcı dehşet ve koruyucu öfke savaşa girerken alabileceğim her şeyi alacaktım.

Dehşet, öfke ve suçluluk.

Çünkü sonuçta bu benim hatamdı. Arken ile arkadaşlığım zaten riskliydi. Ya şimdi? Onu tüm düşmanlarıma gümüş bir tepside sunabilirdim. İşte burada, sizi kalpsiz piçler! Benim zayıflığım. Kalbim. Tüm kalbim.

Daha iyi bilmeliydim. Ben daha iyi bilirdim.

Kabul etsem de etmesem de ona aşık olduğumu biliyordum. Hayatı tehlikeye girdiği andan itibaren. Leshy ona saldırdığında, parçalanmış bedenini kendi hayatım buna bağlıymış gibi güvenli bir yere taşıdım. O zaman bile onsuz yaşayamayacağımı biliyordum. Ve şimdi, en azından bir süreliğine yaşamak zorundaydım.

Burada midemin kaldıramayacağı acı bir ironi vardı. Onu yatağa götürmek bir hata olsun ya da olmasın, geçen hafta hayatımda yaptığım en iyi şeydi.

başıma geldi. Hayatım boyunca kendimi izole ettikten sonra nihayet gerçek samimiyeti tattım ve bu hayal edebileceğimden çok daha tatlıydı.

Hem şehvet hem de hayranlıktan gözlerim kör olmuş, gardımı indirmiş, maskeyi düşürmüştü ve onun bir merhem gibi tenimin altına batmasına izin vermiştim. Kurtuluş gibi. Ve uzun zaman önce kendim için koyduğum kurallara bencilce bir istisna getirerek, istemeden de olsa her şeyi riske atmıştım.

Arken Asher'a aşık olmama izin vererek, onu tehlikelerle dolu bir hayata mahkum etmiştim. Asla hak etmediğim bir şeye dokunma cüretini gösterdiğim her seferinde onun sırtına bir hedef tahtası çiziyordum.

Ve Kaderler vefasız, acımasız piçlerdi. Bu yeni tehditle tek başıma mücadele etmem yetmezmiş gibi, bir de Arken'in bana olan inancının günden güne çöküşünü izlemek zorunda kaldım. Son birkaç gündür gönderdiği her parşömen parçası içime saplanan bir hançer gibiydi; onu çok ama çok önemli bir konuşmanın eşiğinde terk ettiğimi biliyordum. Bizim için her şeyi değiştirebilecek bir itirafın eşiğinde.

O sabah yatağından ayrıldığımda onu savunmasız bıraktığımı biliyordum. O gece geri dönmek ve kalmış olabilecek tüm korkularını yatıştırmak için elimden geleni yapmaya niyetliydim. Her çürük ve ısırtıcı öpmek ve ona kusursuz teninde bıraktığım her bir iz için, onun benim tüm varlığımda kendi kalıcı izini bıraktığını hatırlatmak istedim.

Tüm bunları bu kadar içgüdüsel olarak dehşet verici yapan şey, ona karşı hissettiğim her şeyin karşılıklı olma ihtimaliydi. Çünkü benim Küçük Kanal'ım inatçı, pervasız, inatçı bir yaratıktı ve eğer o da böyle hissediyorsa? Lanet Hel, mahvolmuştuk.

Peki buna değdi mi, seni aptal piç? Bir haftalık mükemmel seks, onu sonsuza dek kaybetme riskine değer miydi?

Başka biri olsaydı, belki. Belki de onca acıdan sonra böylesine görkemli bir zevk, bedeli ne olursa olsun anının tadını çıkarmaya değer kılardı. Ama o değil. O değil.

Günahlarıma karşı asla ikincil zarar olmayacaktı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

ARKEN

Aç karnına ve yaralı bir egoyla içilen üç kadeh ballı viski kesinlikle bir seçimdi.

Yine de, arkadaşlarımla yanında olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken, içki bir vızıltıdan çok bir yatıştırıcı gibi hissettirdi. Yine de bu grup berbattı. Sia bile, tüm zahmetsiz zarafetiyle, akranlarımızın kalabalığı arasında birlikte dans ederken ritmi bulmakta zorlandı.

"Oh, bak, Ark! Mason bu gece burada," diye cıvıladı Laurel, birkaç metre ötede Hanna'yla dans ederken. Yaltaklanma isteğime direndim.

"İyi niyetli," diye mırıldandı Sia, Mason bize doğru bakarken koruyucu kolunu belime doladı. "Ama kızım, lütfen. Sana Mason Park'tan çok daha iyi bir yer bulabiliriz."

O tek gecelik ilişkiye dair anılarım tamamen silinmişti, yani bu konuda gerçek bir argümanım yoktu. Gerçi Mason'a hak vermek gerekirse, bu onun yatakta ne kadar unutulmaz olduğundan çok, başka birinin ne kadar sinir bozucu bir şekilde unutulmaz olduğuyla ilgiliydi.

Sonraki birkaç şarkı boyunca Sienna diğer çekici yabancıları işaret ederek, tanıdıkları hakkında bilgi vererek ve tanımadıkları hakkında iğneleyici varsayımlarda bulunarak dikkatimi dağıtmaya çalıştı. Renkli yorumları dikkatimi eğlenmeme yetecek kadar dağıttı, kendi kişisel istismarlarından bazılarını ifşa ederken birkaç kez gerçekten güldüm.

Bununla birlikte, Sia'nın eğlenceli "alternatif olasılıklar" merceğinden bakmaya çalıştığımda bile, gerçekten görebildiğim tek şey Kieran'dı. Aklımın bir köşesinde, bir şekilde hem rahatsız edici hem de hoş karşılanan bir varlık olarak kaldı.

"Oh, Tanrılar hayır. Asla bir Archeron'la yatma," diye tıslıyordu Sia kulağıma, uzun boylu, kıvrıkcık saçlı bir bey yanımdan geçerken. "Nathaniel iğrenç bir hıyar ve kardeşi Emil de banyo yapmıyor. Geçen ay bir akşam yemeğinde ikisinin yanında oturmak zorunda kaldım ve tüm akşamı kulaklarımı ve burnumu aynı anda tıkayacak bir büyü tasarlamaya çalışarak geçirdim. Gölge çok işe yaramaz olabiliyor."

Gecenin yarısına doğru Laurel'in diğer arkadaşlarından biri kalabalığın arasından şen şakrak bir coşkuyla yol aldı. Doğrusu adını bile hatırlayamadım ama hepimizi birkaç blok ötedeki başka bir meyhanede başka bir arkadaş grubuna katılmaya davet etmişti. Sanırım grup ve şarkıları hakkında pek de hevesli olmayan bir tek biz değildik.

Sonunda onu kabul ettik. Son viskimi de yudumladım, boğazımdaki yumuşak yanığın ve göğsümdeki sıcaklığın tadını çıkararak tekrar gece havasına çıktık, kalabalık bir grup olarak sanayi bölgesinin içinden geçtik. Şehrin bu kısmına pek aşina değildim, bu yüzden Sienna'yla kollarımı birleştirdim ve

konuşmalarına geri döndüm. Anlaşıldığı kadarıyla saçma sapan konuşuyorlardı. Köşeyi dönüp küçük mekânın girişine doğru ilerlerken Percy Zepherin'in bir kez daha kendini rezil etmesiyle ilgili bir şeyler.

Hikayeyi tam yakalamıştım ki, Laurel aniden olduğu yerde dondu kaldı.

Sia, Laurel'in bakışlarını takip etmek için boynunu büktükten sonra, "Ah, kahretsin," dedi.

Neye tepki verdiklerini tam olarak göremiyordum, grubun geri kalanı içeri doğru ilerlerken görüş alanı kapalıydı. Ama bana dönüp baktığında Sienna'nın yüzündeki tüm renk uçup gitmiş gibi ydi ve gözleri çılgına dönmüştü.

Hel mi? Kafam çok karışıktı - ta ki küçük kalabalık kapıları açana kadar. Sonra kalbimin göğsümde durduğunu hissettim.

Hayır.

İmkânı yoktu ama hayal görecek kadar sarhoş değildim ve kesinlikle bu kamusal ahlaksızlık sahnesini hayal edecek kadar sarhoş değildim. Burada, loş odanın diğer ucunda, çeşitli yabancılar etrafta dolanırken, parmaklarım kıvrılıp yumruk haline gelirken yükselen öfkemden habersiz bir şekilde gerçekteşen ateşli bir rüya, bir kabus vardı.

Lanet olası piç.

"Gitmeliyiz," dedi Laurel sessizce. "Hadi Ark. Hadi gidelim."

Ama hiçbir yere gitmiyordum. Çünkü o oradaydı, sadece birkaç adım ötemde, altı lanet olası sessizlik gününden sonra.

Kieran lanet Vistarii.

Puşt, rahatsız edilmeden kendine düşkünlüğün mükemmel bir resmiydi. Kırmızı kadife bir şezlonga uzanmış, bir elini tembelce başının arkasına koymuş, diğer eliyle de bir bardak berrak likör içiyordu. Her şey bir yana, şu anda sivil kıyafetler içinde olması ne kadar da tuhaftı.

Gömleğinin düğmeleri neredeyse göbeğine kadar açıktı.

Görünüşe göre günlerdir beni görmezden gelecek kadar işiyle meşgul olan adam, içinde bulunduğu durumdan son derece memnun ve kaygısız görünüyordu: kıvrak bir kadınsı form yavaşça aralarında kıvranırken bacaklar genişçe açılmıştı. Kadınsı görünümlü bir başka el çoktan boynuna doğru kaymaya başlamıştı bile. Tabii ya.

Tabii ki.

Muhtemelen sadece Laurel'i dinlemeliydim. Belki de tam o anda Kieran bize doğru bakıp göz göze gelmeseydi ve öfkeli bakışlarımı kendi durgun, kendinden memnun sırtışıyla tutmasaydı, saygınlığımı koruyarak oradan ayrılabilirdim.

Başını eğip dudaklarını yabancının şimdi köprücük kemiğinin üzerinde duran parmaklarına bastırırken göz temasını bir kez olsun kesmedi. Ve ben cesur olacak kadar sarhoştum.

İleri doğru adım atmaya başladığımda Laurel kolumu yakalamaya çalıştı.

"Ark, tatlım, zahmet etme-"

Sienna araya girdi, sesi neredeyse benim şu anda hissettiğim kadar taş gibi soğuk ve ölümcüldü.

"Laur. Bırak onu gitsin."

Onu boğacaktım.

Odayı sadece birkaç adımda geçebildim ve odanın küçük olmasından mı yoksa o kadar kızgın olduğumdan mı olduğunu anlayamadım.

"İşle meşgulsünüz, değil mi Kaptan?" diye sordum, sesim alçak ve hastalıklı bir şekilde sakarindi.

Bu akşamki arkadaş seçiminden dolayı bana yönelen sinirli bakışları görmezden geldim. Gözlerim sadece ve sadece ona dikilmişti. Bana tembelce gülümsedi ve bardağındaki cin gibi kokan şeyden uzun bir yudum aldı.

"Erken çıktım."

Öfkem dehşet verici seviyelere ulaştı, tırnaklarım avuçlarımın hassas etini sertçe ısırdı.

"Şu anda benimle dalga geçiyor olmalısın, Kieran." "Öyle mi?" diye düşündü.

Oh, Tanrı aşkına.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

"Tam olarak ne yapıyorum?"

Bir an sessiz kaldım. Bunun bir meydan okuma olması mı gerekiyordu? Bir tuzak mı? Ona olan hislerimi itiraf ederek kendimi toplum içinde küçük düşürmemi sağlamanın bir yolu mu? Bunun tam ve mutlak bir ihanetten başka bir şeymiş gibi davranmam mı gerekiyordu?

"Aww," dedi yavaşça, başını eğerek. "Beni bu kadar kolay değiştirebileceğini gerçekten düşündün mü, Küçük Kanal? Bu neredeyse... tatlı."

"Şu anda bana patronluk taslama, Kieran."

"Sonra o zaman?"

Viski ve çok daha derin bir acı akımını maskeleyen öfkemin sıcaklığı arasında, eterim kesinlikle derimin altında kaynıyordu. Dikkatli olmam gerekiyordu. Bir anın sıcaklığında neler olabileceğini biliyordum.

"Yani, bize katılmanızı teklif ederdim ama sandalyede çok fazla yer kaldı, görüyorsunuz. Gerçi Hans ve Jer de burada. Belki bunun yerine onlardan birine iyi vakit geçirtebilirsin," diye önerdi Kieran, odanın diğer köşesine doğru başını sallayarak.

Gözlerimden yaşlar süzülerek baktım. Hans'ın yüzü kızarmıştı, bu arada Jeremiah sessizce öfkeli görünüyordu.

Kieran'ın teğmeninin neye bu kadar kızdığı hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, sen ve ben, diye düşündüm acı acı.

Kieran'ın gözlerindeki parıltı, bana karşı sessiz meydan okuması ve kucağındaki kadına yarı gözlü, şehvetli bir takdir bakışıyla ilgili bir şey beni bir şeyleri kırmanın eşğine getirdi. Ağzımda neredeyse dumanın tadını alabiliyordum, tüm bu yeri yakıp kül etmek istiyordum.

"Git kendini becer," diye tükürdüm.

"İhtiyacım olmayacak," diye sııttı. "Peki ya Arken?"

"Ne?" Tersledim.

"Bunu bir uyarı olarak kabul edin."

Ağzım kurudu. Bir an için o orospu çocuğu beni gerçekten suskunlaştırmıştı ve o bunu umursamıyor, dikkatini tekrar bacaklarının arasındaki sarışına çevirmiş görünüyordu. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce topuklarımın üzerinde döndüm ve Laurel, Sienna ve diğerlerinin yanından geçerek hışımla uzaklaştım.

"Ark," diye seslendi Sia, takip etmeye çalışarak.

"Yapma," diye hırladım, yeni ısırılmış dilimdeki kanın tadını alarak. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Yavaşlamaya ya da özür dilemeye zahmet etmedim. Ağzımda kan, gözlerimde yaş ve avuçlarımda hilal şeklindeki kesiklerle umutsuzca kendimi bir arada tutmaya çalışarak geceye doğru yola çıktım. Eve gitmem gerekiyordu.

Bunu bir uyarı olarak kabul edin.

Sadece eve gitmem
gerekiyordu. Ve sonra
dağılabilirdim.

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

KIERAN

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun Kieran?"

Sienna Makar'ın şu anda benim için çok güzel sözleri vardı ve ben hepsini hak ediyordum. Keşke bu düzlemde benden, benim kendimden nefret ettiğimden daha fazla nefret eden bir Allah'ın kulu olmadığını bilseydi.

Yine de diğer Gölge Kanal'ın beni parçalamasına izin verdim, sisteminden çıkmasını bekledim, böylece buradan ayrılabilir ve ellerimi yıkayabilirdim. Kendimi tekrar temiz hissetmem için muhtemelen yüz banyo yapmam gerekecekti.

Ve belki o zaman bile, bu lanetleyici eylem benimde kalacaktı.

Sen lanet bir canavarsın.

Evet. Yapılması gerekeni yapan bir canavar. Yine de işe yaradığından emin olmam gerekiyordu. Az önce rahatsız edici derecede saygısızlık ettiğim sevdiğim kadın çok inatçı bir yaratıktı.

"İşin bitti mi?" Sienna'ya ayağa kalkarak sordum.

Neredeyse bana vuracaktı gibi görünüyordu. Neredeyse vurmasını dileyecektim.

"İnanılmazsın," diye mırıldandı. "Onu hak etmiyorsun. Onu asla hak etmeyeceksin."

Evet. Bunu ben de biliyordum.

Makar tiradına devam etti ama Jeremiah'ın göz ucuyla bize yaklaştığını gördüğümde dinlemeyi bırakmıştım. Sesi ölümcül derecede alçalmıştı, gözlerinde sessiz bir öfke vardı.

"Sizinle konuşabilir miyim?"

Hâlâ öfkeli olduğu her halinden belli olan Sienna'ya döndüm ve benden beklediği o yapmacık gülümsemeyi ona sundum.

"İzninizle Bayan Makar," dedim sahte bir selamla. "Görev çağırıyor."

"Bok ye, Vistarii."

Umarım Fairchilde bunu kısa ve tatlı bir şekilde hallederdi. Teğmenimi tavernanın arka çıkışına, daha sessiz bir sokağa kadar takip ettim. Hans başını eğerek ikimizin arkasından çıktı.

"Bu da neydi böyle?" Jeremiah sordu. "Daha açıklayıcı olman gerekecek Jer. Ama aynı zamanda, Bu konuda acele edebilir misin? Gitmem gereken bir yer var."

"Aptal numarası yapma, ahmak. Seni böyle bulması için Arken'i sen ayarladın, değil mi?"

Direkt raportörümün açıkça korumacı bir ses tonuyla konuşması karşısında kaşlarımı kaldırdım. Gerçekten araya girip Arken'in duygularını koruması gerektiğini mi düşünüyordu? Kadını neredeyse hiç tanı mıyordu bile. Benim tanıdığım gibi değil.

"Yaptığım şeyler için her zaman bir nedenim olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi, Teğmen," dedim sessizce, gözlerini ona dikerek. "Evet, bunu biliyorum," diye tükürdü Jeremiah. "Ve ayrıca seni, düşündüğün sebep her

ne olursa olsun

Bunu ona yapmak zorundaydınız, bu yeterince iyi değildi."

Hiçbir şey bilmiyordu. Hem de hiçbir şey. Damarlarımda yükselen öfkeyi sertçe bastırmak zorunda kaldım ve bunun tam olarak başarmak istediğim şey olduğunu hatırladım. Bunun inandırıcı olması gerekiyordu... kendim ve en güvendiğim iki adam arasında bir parça inanç kaybı anlamına gelse bile.

"Amirini mi sorguluyorsun Fairchilde?" Kibirli bir küçümsemenin ses tonumu renklendirmesine izin vererek sordum.

Zoraki tavırlar sistemimdeki cinle iyi geçinmiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse midemi bulandırıyor, ama bunun tamamen duman ve aynalar olduğunu söyleyemezdim. Henüz değil. O güvende olana kadar olmaz.

Jeremiah başını sallayarak, "Hayır, Kieran," dedi. "Şu anda hasta bir piç gibi davranan arkadaşımı sorguluyorum."

"Sana bir açıklama borçlu değilim," diye ısırdım ve Hans'ın arkamızdan iç çektiğini duydum.

Jeremiah bir süre bana baktı, duman grisi gözleri hâlâ durgun ama öfkeli ve kuşkuluydu. Daha birkaç gün önce o ve Hans, Arken'i çok geçmeden bir kenara atacağını düşünmüşlerdi. Şimdi neden bu kadar şaşırmış gibi davranıyorlardı?

Jeremiah yavaşça, "Hayır, sanırım yok, Kaptan," dedi. "Ama ona borçlu olduğun kesin. Onu bulun. Özür dile."

Kendimi tutamadan dudaklarımdan bir kahkaha havlaması kaçtı.

"Benim de ona borcum yok. Peki ya senin? Bana vermiyorsun emirler," diye tersledim.

Keskin bir nefes alma sesi duydum ve bir an için Hans'a doğru döndüm; onca insan arasından onun şu anda bana nasıl baktığını merak ediyordum. En başta benim böyle biri olduğuma o kadar ikna olmuştu ki. İkinci komutanım diğer adamı uyarmak için ağzını açtığında, geniş gözlü ifadeyi ayarlırmak için ancak zamanım oldu.

"Jer! Yapma-"

İstediğim oldu. Jeremiah Fairchilde'ın yumruğu yüzümün sol tarafına mide bulandırıcı bir çatırtıyla çarptı ve bu darbeyi nasıl da hak etmiştim. Kör tarafımdan faydalanmıştı. Zekice.

Bir parçam, teğmenimi beni kanlı bir posa haline getirmesi için kışkırtmak amacıyla geri savrulmaktan başka bir şey istemiyordu. Kafatasımı delip geçen bu acının tadını çıkardım - göğsümdeki ham kargaşadan başka bir şeye odaklanmak için bir bahane bulmuştum. Ama bana bu temel dürtülerle hareket etme şansı bile vermedi, ki muhtemelen en iyisi de buydu.

Jeremiah ikinci bir bakış bile atmadan kendi kendine mırıldanarak uzaklaştı. Hans bana özür dilercesine hafifçe yüzünü buruşturdu ve ardından beni ara sokakta yalnız bıraktı.

Ağrıyan bir çeneyle Gölgele'e geri döndüm.

Günlerce başka bir çözüm bulmaya çalıştım. Bundan kaçınmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Caen'in izini bulmaya çalıştım. Sonunda, o orospu çocuğu ölüp gömülene kadar onu güvende tutmanın tek yolu buydu.

Tüm iyi niyetim bir yana, duygusal olarak sakatladığım kadının peşine düşmek üzere olduğumu düşünürsek, ruhum için Abyss'te özel bir işkence planlanmış olmalıydı. Bilerek.

Yine de, rifting yapmadan ona yetişmek şaşırtıcı derecede zordu. Bugünlerde daha hızlıydı, Fiziksel Arcana testine hazırlanırken güç antrenmanlarına istikrarlı bir şekilde devam etmişti.

Her zamanki gibi etkileyici, Little Conduit.

Arken'e yetişmeyi başardığımda, neredeyse yetişmemiş olmayı dileyecektim.

Hıçkırır hıçkırır ağlıyordu.

O zaman fark ettim ki, onu korkunç ve ölümcül bir deneyimden geçirmiş olsam da, aslında

Arken'i hiç ağlarken görmedim. Buğulu gözlü, evet. Peki ya gözyaşları? Şu ana kadar hayır.

Yıkıcıydı. Şişmiş sinüslerinin arasından burnunu çekmeye çalışırken, ara sıra titrek bir nefesle boğulurken, göz kapaklarından akan sürmelerin, şimdi kırmızıyla çevrelenmiş o altın geyik gözlerinden aşağı akan gözyaşı izleri bırakması...

Bunun için kendimi canlı canlı derimi yüzmek istedim.

Çaresizce bir çıkış yolu arıyordum, pişmanlık ağzımı ve boğazımı kaplamıştı. Başka bir yol bulmalıydım. Onu güvende tutmanın başka bir yolu olmalıydı.

Ama nasıl?

Kadını asla gözümün önünden ayırmayacak mıydım? En tehlikeli düşmanlarımı teker teker seçip, asla hata yapmamam için lanet olası Kader'e dua mı edecektim? Lanet olası risk ben olduğumda, riski azaltmak için iyi bir seçenek yoktu.

Ve eğer başka bir yol olsaydı, şimdiye kadar bulurdun - onu bu şekilde incitmek zorunda kalmadan önce uygulardın. Onu mutsuz görmek ölmesinden iyidir, seni bencil pislik.

Gerçeğin tadı dilimde acıydı. Kapıyı çarparak dairesine girdiğinde, tamamen görünmez bir şekilde arkasından içeri süzüldüm. Böyle yakın mesafelerde tamamen görünmez olmak benim için bile büyük bir gizemli enerji gerektiriyordu. Ama bir bakıma bu benim kefaretimdi. Kefaretin küçük, mikroskobik bir kısmı.

Onu şimdilik kendimden uzak tutmak için yeterince zarar verdiğimden kesinlikle emin olmalıydım.

Evet, tavernadaki tüm sahneyi en başından beri bir niyetle kurmuştum. Pyrrhas'ta Caen'i ararken bile -bütün hafta boyunca Arken'i izledim. Jeremiah ve Hans sayesinde, arkadaşlarının onu evden ne zaman çıkarmayı başardığını tam olarak biliyordum ve boktan küçük planımı harekete geçirdim. Bu rolü tekrar oynamak çok tanıdıktı - Laurel'in arkadaşını, onları pusuya yattığım tavernaya çekmeye ikna eden çapkın manipülasyona kadar.

Arken'in görmesini istemediğim bir şeye rastladığını düşünmesine izin vermiştim ve sonra da umurumda değilmiş gibi davranarak bıçağı daha da derine saplamıştım. Onun güvensizlikleriyle şeytani bir kukla gibi oynuyordum ve tanrılar, bu çok işe yaramıştı.

Sessizlik içinde acı çektim, karanlık bir köşeden Arken'in yere yığılmasını, dizlerini göğsüne doğru çekmesini ve başını kollarına gömüp eskisinden daha çok ağlamasını izledim.

Çok ama çok üzgünüm, tatlım.

"Neden?" Kendi kendine sessizce fısıldadığını duydum.

Keşke sana söyleyebilseydim. Sadece güvende olmanı istiyorum.

İşte o zaman duman kokusunu aldım. Arken hareket etmemişti, mum yakmamıştı ya da...

Bekle. Ne?

Yumruklarının etrafında küçük, titrek alevler oluşmuştu ve kalbim çarpmaya başladı.

Arken taytının yandığını fark ettiğinde mutsuzluğu yerini öfkeye bıraktı. İçerideydik ama buna vurgu yapan güçlü bir rüzgârın odanın etrafında döndüğünü hissettiğime yemin edebilirim. Birkaç buruşuk parşömen parçası sehpadan uçarak şüphelerimi doğruladı. Ellerinin etrafındaki o küçük alevler yerini dumana bırakırken tek yapabildiğim dehşet içinde bakmaktı - hayır. Duman değil. Arken'in alevleri yerini Gölge'ye bırakmıştı.

O da bunu fark etti ve bu onu öfkelendirdi.

"Tanrı aşkına!" Arken kendi ellerine doğru bağırdı, sanki onlar bilinçliymiş gibi. Sanki kendi akılları varmış gibi, ama aynı zamanda... sanki bu daha önce de olmuş gibi. Avuçlarından hemen ışık arcana parladı, karanlığı yok etmek için bir isyan eylemi.

Duman kokusu zihnimde yakın zamandaki bir anıyı canlandırdı: Wyldwoods'ta dikkatimi dağıtan o karışıklık anı - daemonun Arken'in darbesi altında çatırdayıp yanıyor gibi görünmesi. Bunu, yeterince parlaksa ışığın da yanabileceği potansiyeline bağlamıştım.

Ama bu Işık eteri değildi. Onlar alevdi.

Fire arcana'nın neye benzediğini biliyordum. Çok yakından tanıyordum.

Hiçbir yolu yoktu.

Arken gözle görülür bir sıkıntıyla adım atmaya devam ederken, kalçası mutfak masasına çarptı ve küçük bir nesneyi yere düşürdü. Kadının eğilip onu almak yerine taşı avucunun içine geri çağırmasını giderek artan bir dehşetle izledim. Taşa bakarken dudakları küçümsemeyle kıvrıldı ve sonra bunun sahilde bulduğum astral kuvars olduğunu fark ettim. Geride bıraktığım hediye.

Taşı duvara doğru endişe verici bir güçle fırlattığında irkildim - kasların tek başına başarabileceğinin ötesinde bir güçle - ve kristal çarpmanın etkisiyle paramparça oldu, küçük parçalar halinde yere düştü.

Yangın. Hava. Gölge. Toprak. Işık.

Gölgelerden yeterince uzun süre izlersem, muhtemelen onun da Suyu kontrol ettiğini görebileceğimi biliyordum. Boynumda ve sırtımda ürkütücü bir karıncalanma hissettim.

Çok az kişinin bir tanesini kullanabildiği bu diyarda, O her şeyi kullananı bulmalıdır.

O...

Hayır.

Sessiz bir çaresizlik içinde Kaynak'a yalvardım. Lütfen. Bu benim hayal gücümün bir ürünü, başka bir kabus olsun.

O değil.

Onun dışında herkes.

İçime yepyeni bir dehşet duygusu yayıldı, bana ait olmayan bir ses kulaklarımda çınladı.

Kaderden ancak bu kadar kaçabilirsin, küçük prens. Gerçekten kehanetten bu kadar kolay kaçabileceğini mi sandın?

Crone'ların kıkırdamalarını duyar gibi oluyordum, bana derime mürekkep ve kanla kazınmış olanları hatırlatıyorlardı; hayatım boyunca kaçmaya çalıştığım bir kehaneti.

O bağ. O çekim. Bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi ona çekilmemin, bunca zaman ondan uzak duramamamın o açıklanamaz yolu.

Katalizör ve Kanal. Kaçınılmaz bir yıkım kaderine bağlılar. Arken ikinci Haberciydi.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

ARKEN

Dün gece nihayet uykuya daldığımda duygusal bir savaş halindeydim; kana susamış, vahşi ve öfkeliydim. Savaşmaya hazırdım, gerekirse Kieran'ın lanet olası göğsünden et parçamı koparmak istiyordum.

Bu sabah uyandığımda sadece yorgundum.

Yorgun, acı, ağrılı ve akşamdan kalmaydım.

Mutfak masamda sessizce oturup sade kahvemi yudumlarken, bir tür teslimiyetçi kabulleniş, sefil bir bastırılmış berraklık anı hissettim.

Oyuna geldim.

Kieran'ın kim olduğunu en başından beri biliyordum: tatlı dilli, tatlı konuşan bir yalancı; manipülasyon sanatında ustalaşmış ve bu becerilerini herkesin önünde sergilemekten hiç utanmayan biri. Yani, lanet olası işinin bir parçasıydı.

Arkadaşlık ve seks arasında bir yerde, sinyalleri yanlış okumuş olmalıyım. Belki de küstahça davranmıştım. Ya da belki sadece görmek istediğim işaretleri arıyordum - duygusal bağlar hayal ediyor, var olmayan gerçek bir bağ hayal ediyordum.

Her zaman aşırı aktif bir hayal gücüm vardı.

Uzun bir banyo ve kahvaltı için zavallı bir bahaneden sonra, birkaç kraker atıştırıp baş ağrımı hafifletmek için birkaç bardak su içtikten sonra Bluebell'i Sienna ve Laurel'e notlarla gönderdim, ikisine de teşekkür ettim ve iyi olduğumu bildirdim.

Sonunda bir tanesini Kieran'a göndermek için bir saat daha düşünmem gerekti.

Konuşmamız lazım.

Bu sefer yanıt almam uzun sürmedi.

Güzel.

Yine de bu konuşmayı sprite'lar aracılığıyla yapmıyordum. İstese de istemese de benimle yüzleşecekti. Botlarımı çekiştirip gururumu ayaklarımın altına alırken umutsuzca içimde kalan umudu gömmeye çalıştım.

Kieran'ın konağına giden arnavut kaldırımli yolda yavaşça yürüdüm, sanki ayaklarım kaçınılmaz olanı uzatmaya çalışıyormuş gibi tempom yavaştı. Kolumdaki gevşek ipleri çekiştirdim, kendime o küçük özlem kırıntısını bırakmam için yalvardım, bunun bir şekilde son derece berbat bir yanlış anlaşılma olması için dua ettim. Zaten çok fazla uyarı işaretini görmezden gelmiştim.

Kalbim inatçı bir şeydi, boyun eğmeyi reddediyordu. O geçici tatlılığa, o yumuşak öpücüklere ve kollarında uyuduğumda vücudunun sıcaklığına yapıştı.

Tanrılar. Tüm bu mükemmellik, tüm bu mutluluk daha bir hafta önceydi. Rotamızdan nasıl bu kadar sapmıştık?

Kieran'ın kapısını çaldığımda yenilgiye uğramış gibi hissettim. Kapıyı açtığında yüzündeki ifadede tanıdık hiçbir şey bulamadım... Soğuktu. Sertti.

Acıydı.

Kızgındı.

Kapı aralığında onun yanından geçip içeri girdim. "Hey."

Kieran beni oturma odasına kadar takip ederken sessizliğini ve metanetini korudu.

Kızması gereken ne vardı ki?

Sonra kanepeye bakınca bunun muhtemelen tarafsız bir yerde konuşulmaya daha uygun olduğunu fark ettim. Ama bu noktada... Kieran ve benim için özellikle tarafsız bir yer yoktu, şimdi var mıydı?

İkimizin arasındaki her şey kişiseldi.

Bakışlarımı takip ederken gözlerindeki öfke hafifçe sönmüştü, onun yerine yüzü biraz durgunlaşmıştı. Kendini kesinlikle lanet olası bir ceset gibi taşıyordu - yüzünü ararken, cevaplar ararken hiçbir ışık veya yaşam bulunamadı. Ona ne söylemek istediğimi anlamaya çalışıyordum.

Aramıza sessizlik çöktü. Muhtemelen en fazla bir, belki de iki dakikaydı ama saatlerce sürmüş gibi geldi.

Avuçlarım ter içinde kaldı.

Sadece bir şey söyle, Arken. Herhangi bir şey.

"Biliyorsun, lanet olası bir uyarı istediğimde kastettiğim tam olarak bu değildi," dedim sonunda, sesimin ne kadar acı çıktığına şaşırarak.

Tek bir kaşını kaldırdı ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi. "Ama sanırım bunu gerçekten kabul etmedin, değil mi?" I

devam etti. "Dinle, Kier..."

Bir an duraksadım ve bir elimi saçlarımda gezdirirken derin bir iç çektim.

"Özür dilerim. Aramızdaki şeylerin tuhaflaşmasına izin verdiğim için özür dilerim. Sınırlarını zorladıysam ya da sana karşı olan hislerim söz konusu olduğunda işleri çok ileri götürdüysem özür dilerim. Biliyorum ki ikimiz de

Aramızdaki ilişkiyi platonik tutmak için nedenlerimiz vardı ve her şeyi berbat ettik. Sanırım bu senin bana haddimi bildirme yöntemin."

Bana bakmaya devam etti, kayıtsızdı. Yüzünden tek bir duygu bile geçmiyordu, ne bir onay ne de bir inkâr.

"Öyleyse... devam et," dedim sessizce, bu bizim tek yol. "Beni en rahat ettiğin kutuya geri koy, Kieran. Bununla başa çıkabilirim. Sırlarını sakla, kendi alanını koru. Yalan söylemek zorunda değildin. Sadece bir şey söyleyebilirdin. Ve lütfen, şimdi yalan söylemeye çalışma. Seni bundan daha iyi tanıımıyormuşum gibi davranma."

O kadar soğukkanlı ve sessizdi ki, konuşması neredeyse sürpriz oldu.

"Hayır, Arken. Gerçekten ama gerçekten bilmiyorsun."

Sesi donuk ama inatçıydı. Öfkem alevlendi, her şeyin sonluluğuna ve onun kendini göstermeye çalışma cüretine karşı kılandım.

"Saçmalamayı kes Kieran," diye tersledim. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Seni tanıyorum."

Homurdandı.

"Arkadaşlar. Biz böyle miyiz?"

Bana doğru birkaç adım atarken gözlerinde netlik vardı, kendini o tanıdık kedi zarafetiyle taşıyordu - ancak bu sefer gerçekten yırtıcı hissettiriyordu.

"Elbette," dedim.

"Hayır," dedi yavaşça. "Hiç sanmıyorum."

Burada ima etmeye çalıştığı şeyi çözümlemeye çalışırken kaşlarım birbirine çarptı. Kieran beni uzaklaştırmaya, bizi kendi platonik güvenlik duvarlarımızın arkasına geri itmeye çalışıyor olsa bile, nasıl arkadaş bile olmadığımızı söyleyebilirdi?

"Bunların hiçbirisi gerçek değildi, Arken." Kieran sanki bu çok açıkmiş gibi bana bakarak şöyle dedi.

Dürüst olmak gerekirse, böyle bir yalanı dilinden dökülürken gerçekmiş gibi gösterebilmesi biraz ürkütücüydü. Ama bununla yüzleşecektim. Onun için.

"Peki son bir yıldaki boş zamanınıza ne diyorsunuz?"
Meydan okudum.

"Ben sadece işimi yapıyordum."

Ne?

"Sen neden bahsediyorsun ki?"

"Hadi ama Ark, sen yeterince zekisin. Siyasi tansiyon yükselirken Sophrosyne'de nadir bir Kanal ortaya çıkıyor. Sana göz kulak olmak için görevlendirildim -zaman geçirmek ve birinci sınıf bir çömezi takip etmenin sıkıcılığını hafifletmek için yollar bulduysam beni affet."

"Sana inanmıyorum. Burada başka bir şeyler dönüyor, benden sakladığın bir şeyler var," diye suçladım.

"Yani, bu kadarının açık olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı Kieran.

"Kapa çenenı. Demek istediğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun. Sen seksten bahsetmediğimi bilin."

"Konuşacak başka bir şey yok, değil mi? Yani, bu küçük oyundan istediğimi aldım, değil mi?"

"Siktir git, Kieran! Bütün bir yılı iş için beni takip ederek geçirmedin ve bu zamanı sırf sikini ıslatmak için benimle arkadaş olmak için kullanmadın. Bu lanet şehrin yarısından istediğinizi seçebilecekken yapmadınız. Çok iyi bir yalancısın Yüzbaşı ama ben sana inanmıyorum."

"Ne diyebilirim ki?" Kieran omuz silkti. "Ara sıra meydan okumayı severim. Her zaman kazandığınızda oyun korkunç derecede sıkıcı bir hal alıyor."

Suratına yumruk atmak için yükselen dürtüye direndim. "Bu hiç komik değil."

Dudağı zalim bir alaycı ifadeyle kıvrıldı.

"Hayır, haklısın. Artık benim için de pek eğlenceli değil, Arken. Sadece çaresizim. Ve dürüst olmak gerekirse, burada durup bu şekilde çırpınışı izlemek biraz üzücü. Seni uyarmıştım. Ama eğer seni daha iyi hissettirecekse, en azından seks yarı yarıya iyiydi. Neredeyse zamanımı harcadığıma değdin."

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldadım. "Lütfen. Sırlarını sikeyim. Benden sakladığın her neyse siktir et. Oynadığın bu aptal oyunun canı cehenneme."

Sesim çatallaştı ve sanki aynı anda onda gözle görülür bir şey koptu. Kieran birdenbire tamamen yüzüme bakmaya başladı; öfkesi yeniden ortaya çıkmıştı. Öfkeliydi ama aynı zamanda o kadar yakındı ki istesem eğilip onu öpebilirdim. Eğer bu kadar korkmasaydım.

"Oh, sırlar hakkında mı konuşmak istiyorsun? Emin misin Bu konuda ne düşünüyorsun Asher?" diye yüzüme tısladı.

Bir kez daha, bir döngü için atıldım.

"Ben- Ne? Ne söylemeye çalışıyorsun?" Kekeledim.

Bakışları kararırken Kieran'ın çenesindeki bir kas tüylendi, Hel'in donması gibi.

"Biraz cesurca, değil mi? Sanki çok yakınmışız gibi davranman. O talepkâr küçük kışınla buraya gelip beni senden bir şeyler saklamakla suçlaman, sanki bunca zamandır aynı şeyi yapmıyormuşsun gibi. Gerçekten oraya gitmek istiyor musun?"

Bana karşı ilk kez sesini yükseltmişti ve sanki öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi zor nefes alıyordu. Neden bahsediyordu? Ve neden bu kadar kızgındı?

Sertçe yutkundum, her zaman yanımda güvende hissettiğim tek kişiden korkmanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Senden saklayacak hiçbir şeyim yok, Kieran."

"Ah. Peki, o zaman. Bakın şimdi yalancı kimmiş," diye acı acı cevap verdi.

"Kieran... sen neden bahsediyorsun?"

"Benden uzak durmanı istiyorum, Arken."

"Ne?! Neden? Tanrım, Kieran, bırakabilirim. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Sadece arkadaş olabiliriz, sorun değil-"

Kieran, "Senin lanet arkadaşın olmak gibi bir niyetim yok," diye homurdandı.

Şimdiye kadar söylediklerinin çoğu boş çıkmıştı -acı ama samimiyetsiz. Ama belli bir samimiyet derecesi vardı.

ve fark ettiğimde kalbim midemin çukuruna düştü. O ciddiye.

Tanrılar, Arken. Ne yaptın sen?

Sonunda cevap verecek kelimeleri bulduğumda sesim kısılmıştı. "Ne... Ne diyorsun, Kier?"

"Biz arkadaş değiliz. Hiçbir şey değiliz. Hiçbir zaman da olmadık. Peki ya sen? Şu andan itibaren benden uzak durmalısın. Bir daha buraya gelme. Yeterince açık mı?"

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Umutsuzca kafam karışmış, gözlerinin ardında kaynayan düşmanlığın içinde kaybolmuştum.

"Anlamıyorum," diye nefes aldım, aslında söylemek istediğim kelimeleri yutarken göz kapaklarımın ardında gözyaşlarımın keskin ısırtığı diken diken oldu.

Lütfen durun. Lütfen bunu yapma. Seni kaybetmek istemiyorum.

"Tanrım, gerçekten senin için hecelememi mi istiyorsun? Sadece uygun olduğunda mı zekisin? Pekala, Arken. Eğer böyle oynamak istiyorsan, o zaman şuna ne dersin? Benden uzak durmalısın çünkü senin ne olduğunu biliyorum."

Keskin bir nefes aldım.

Hayır. İmkânı yoktu. O yapamazdı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Yüzüne karşı yalan söylerken sesim çatallaştı.

"Bu saçmalık için zamanım yok," diye hırladı. "Bana aptalı oynamaya devam edersen seni hemen şimdi On Dokuzlar'a sürüklerim."

"Neden sen-"

"Çünkü bence Yaşlılar seninle çok ilgilenirdi, değil mi Arken?" Kieran araya girdi. "Çünkü sen sadece bir Işık Kanalı değilsin... Öyle misin?"

Hayır.

"Sen..."

"Evet," diye acı acı cevap verdi.

"Biliyorum." "Sen yapmazdın," diye fısıldadım.

Bunun tehlikeli olduğunu bilmeliydi. Beni Ondokuzlar'a götürmenin, bir savaşa girmekle eşdeğer olduğunu bilmeliydi.

neler yapabileceğimi bilselerdi, ölüm cezasına çarptırılırdım. O yaptı. Biliyorum. Gözlerinde görebiliyordum. Biliyordu. Biliyordu.

Kalbim parçalanmaya ve çatlamaya başladı.

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen, Kieran, yapamazsın-"

"Ne yapıp ne yapamayacağım hakkında hiçbir fikrin yok, Küçük Kanal."

Bu kez lakap dudaklarından zehir gibi döküldü. Bir hakaret gibi. Boğazıma dayanmış lanet bir hançer gibi. Zehirli, sivri kelimeler sonunda hedefine ulaşırken Kieran neredeyse kendinden memnun görünüyordu.

"Bir daha asla bundan bahsetme. Benimle bir daha asla konuşma. Anlaştık mı?"

Hasta olacaktım. Soğuk terler döktüm, sığ nefesler alıyordum, midem bulanıyordu ve şaşkın bir aptal gibi orada dikiliyordum. Lanet olası bir aptal gibi.

Karşımda duran adam bir yabancıydı. Kieran sonunda benim için maskesini çıkarmıştı ve geriye kalan şey tahmin edebileceğimden daha karanlık, daha soğuk ve daha acımasızdı.

"Biz. Biz. Temiz. Arken?" Kieran bir cevap bekleyerek tersledi.

"Crystal," diye fısıldadım, gözlerim yere düşmüştü.

Ona bakamadım. Daha sonra pişman olacağımı biliyordum ama o buz gibi bakışa tekrar baksaydım, gözlerinin içine baksaydım, savaşımaya devam ederdim. Savaşımaya devam etmeyi o kadar çok istiyordum ki...

Ama bu asla kazanamayacağım bir savaşı.

Kaybetmeyi göze alamayacağım bir savaş.

Ben de bunun yerine imkânsızı yaptım. Akıl almaz olanı.

Kendi kalbime ihanet ettim ve Kieran Vistarii'ye sırtımı döndüm.

Kalbim çarpıyor, ellerim titriyor, sevdiğim adamdan çok korkuyordum... Sahip olduğum en iyi şeyi bırakıp gittim.

Ve ileriye doğru attığı her adım ıstırap vericiydi.

EPILOgUE

Her yıl Kanlı Ay doğduğunda, Scáth Saoirái gecenin köründe veliaht prenslerine bir elçi gönderirdi.

Atlas'ın neresinde olduğu önemli değildi. İster kıtanın öbür ucunda bir görevde olsun, ister Sophrosyne'in eterik koşuallarının ardında güvende olsun, ister Gölgele'de bir yerlerde saklanıyor olsun -doğumunun arifesinde- onu her zaman bulurlardı.

Elçinin kimliği yıllar içinde zaman zaman değışse de amaç hep aynıydı: Kronlardan gelen mesajları iletmek. Prense görevlerini, kaderini hatırlatmak. Kehaneti asla unutmamasını sağlamak, her ne kadar uzun zaman önce onu geride bırakmaya karar vermiş olsa da, o ağır sözlerin zihninin arkasında tozlanmasına izin vermek.

Bu onun kaderiydi, ona her yıl bunu hatırlatıyorlardı. Tek bir nefes bile almadan önce karanlık yıldızlara yazılmıştı. Önceden söylenmiş olandan kaçış yoktu, diye iddia edeceklerdi. Prens bunu ne kadar ertelemeyi seçerse seçsin.

Onu Aemos'un mahvolmasının kaçınılmaz olduğuna ve halkının hayatta kalmasının onlarinkinin yok olmasına bağlı olduğuna ikna etmeye çalışacaklardı.

Halkı. Gölge Düzlem'in veliaht prensi, Scáth Saoirái halkının kendisine hizmet edebileceği, hatta güvenilebileceği yanılmasına kapılmayalı çok ama çok uzun zaman olmuştu.

Bu gece, elçiden saklanmaya zahmet etmedi. Her kim olurlarsa olsunlar onları bekliyor olacaktı. Kendi soruları vardı.

Gece yarısının eşiğinde, elçi beklendiği gibi geldi.

"Selamlar, prensim."

Şehir evinin kapısının eşiğinde duran adam, yüz hatlarının kasvetli bir ayna gibi okunmasına yetecek kadar prensin kendi soyunu paylaşıyordu. Efendisinin kardeşine bakmak bile, kan dökme ve zalimlikle beslenen bir ailedeki yerini hatırlatıyordu.

"Abraxas."

Hel tahtının varisi her ne kadar doğumunun sonuçlarından, kendi kanının lanetinden kaçabiliyormuş gibi davranmaya çalışsa da, daha birkaç hafta önce aksini kanıtlamıştı. Zalimlik her zaman onun doğasında olacaktı. O da tıpkı diğerleri gibi acımasız, soğuk kalpli bir piçti.

En azından şimdi, onun gerçekte ne olduğunu görüyordu.

"İ gel rulman mesajlar gelen ve Kral ve Crones," dedi Abraxas, mühürlü parşömenleri uzatırken.

Bu elçi irkildi olarak onun prens kabul edildi sonra da hemen şömineye fırlattı.

"Kralın canı cehenneme. Kronların canı cehenneme," diye yanıtladı ve hepsinin yanmasına izin verdi.

"Yani hâlâ oynamayı seçtiğin rol bu mu Kieran?"

"Kekeledim mi lan ben, Abraxas?"

"Yapmadınız, Majesteleri."

"Bana öyle demeyin."

"Nasıl isterseniz. Yine de, sende bir şeylerin değişmiş gibi görüldüğü gözlemini yapmazsam ayıp etmiş olurum. Auranız... farklı."

Abraxas Vistarii'nin Görü dedikleri bir yeteneği vardı - ruhun yansımalarını, herhangi bir canlıyı çevreleyen ve görünüşe göre onların temel doğaları ve motivasyonları hakkında fikir veren enerji dalgalarını tespit etme yeteneği. Bu nadir bir yetenektir ve Kieran amcasının şu anda onunkini okumasından pek hoşlanmıyordu ama bu kesin bir bilim değildi. Endişe edilecek bir şey değildi.

Ve ikinci Haberci ile yolları kesiştiğinden beri aurasının değiştiğini duymak onu şaşırtmamıştı.

Arken.

Bugünlerde kızın adı zihninde keskin bir yer edinmişti. Geriye dönüp baktığında her şey çok açık görünüyordu.

Onun yanında hissettiği anlık aşinalık. Onun hayatına girmesindeki kolaylık. İkisi arasındaki açıklanamaz, amansız çekim gücü.

Arken onun diğer yarısıydı, hem de olabilecek en kötü şekilde. Çarpık ruhunun aynadaki yansıması ve kaçmak için umutsuzca savaştığı kaderinin lanetleyici kanıtı.

Başarılı olduğunu düşünmek onun için çok aptalcaydı, inanılmaz derecede saftı. O lanet olası kehaneti değil, kendisine ait olan güzel ve kutsal bir şeyi bulabileceğini düşünmek. Aradan birkaç hafta geçmişti ve bu soru hâlâ aklını kurcalıyordu.

Bunların herhangi biri gerçek miydi?

"Seni tanıdığım onca yıl boyunca auran hiç değişmedi, Kieran," dedi Abraxas yavaşça, gözlerini kısarak.

Kieran omuz silkti ve amcasının ondan beklediği gevşek, kibirli prens maskesini taktı. Bu rahat bir görüntüydü.

"Saçlarım da son yirmi altı yılda olduğundan daha uzun, eğer Crone'lara götürmek için sıkıcı gözlemler topluyorsanız," diye cevap verdi sıkılmış bir sesle.

"Uzunluğu size yakışıyor, prensim," diye cevap verdi Abrakas, hâlâ ona şüpheyle bakıyordu.

Gözlerini devirdi. Babasının gönderdiği tüm elçiler arasında Kieran'a en yersiz saygıyı gösteren Abraxas'tı; onun soyuna saygı duyuyor gibi görünen tek kişi oydu. Abrakas diğerlerinden daha yaşlıydı ve her zaman sanki Kieran'ın bir gün eve döneceğini düşünerek kendini kandırmış gibi konuşurdu. Hâlâ yeğeninin geride bıraktığı dünyaya karşı bir nebze de olsa sevgi beslediğine inanıyor gibiydi. Abraxas onu hâlâ vaat edilen prens olarak görüyordu. Katalizör.

Diğerleri onu sadece bir hain olarak görüyordu.

Abraxas tekrar konuşmadan önce bir süre sessizlik içinde durdular.

"Mektubunu kül haline getirdiğinizi göz önünde bulundurarak, babanızın hastalandığını bildirmek zorunda hissediyorum. Kral... korkarım ki oldukça hasta."

Güzel, diye düşündü Kieran kendi kendine.

"Sanırım bu Caen ve Kuzgun Tazılarının son zamanlarda neden buralarda dolaştığını açıklıyor. Dagon'un danışmanlarından hiçbirisi o küçük pisliğin tasmaını tutamıyor mu?" diye sordu sertçe.

Abraxas Vistarii, babasının konseyindeki söz konusu danışmanlardan biriydi.

"Diğer danışmanlar Caen'i senin yokluğunda en muhtemel varis olarak görüyorlar," diye cevap verdi Abrakas kaşlarını çatarak. "Ne kadar pervasız olurlarsa olsunlar, çok az kişi gelecekteki krallarının eylemlerini kınamaya tenezzül eder."

"O ve ekibi her yerde kendilerinden izler bırakıyor olsalar bile mi? Sophrosyne'de, Aetherborne'a tükürme mesafesinde? Diyarlar arasında yarı açık yarıklar bırakıyor olsalar bile mi, ki bu en başta Scáth Saoirái'yi lanetleyen riskin ta kendisi?" Kieran meydan okudu.

"Krysx," diye küfretti Abraxas, ana dillerine geri dönerek.

Belli ki Konsey bile muhtemel varislerinin son zamanlarda neler yaptığını bilmiyordu.

"Hiçbirinizin ne beklediğini bilmiyorum," diye cevap verdi.
"Caen her zaman aptal olmuştur. Kendi dürtülerinin kölesi."

"Eve dönmen için bir sebep daha Kieran." Bu bir seçenek değildi.

"Ya da onu öldürebilirim," diye cevap verdi, karanlık prensin dilini kötülük kaplamıştı.

"Doğuştan gelen hakkınızı talep etmeye neden bu kadar karşısınız?" "Doğuştan gelen hakkımı talep etmeye karşı olmam

istismarcılarımı kurtarmak için milyonlarca masum insanı mı katledeyim?"

Abraxas gibi kendilerini bir tür onur ve empatiyle taşıyan adamların böyle bir şeyi nasıl kabul edebildiklerini hiç anlamamıştı. Tüm bunlar üç kaçık, lanetli yaratığın bunun Kaynak'ın iradesi olduğunu iddia etmesi yüzünden olmuştu.

"Peki ya Scáth'taki masum hayatlar?"

"Son duyduğumda, onlardan pek kalmamıştı, amca. O kan Dagon'un ellerinde, benim değil. Scáth'ın ihmal yüzünden harabeye dönmesine izin veren kral ben değilim."

"Hayır, değilsin. Ama bizi kurtaran kral olabilirsin. Mirasımızı kurtarabilirsin."

"Hel'de hiç şansın yok, Abraxas."

"Bu diyara bağlı olduğunuzu anlıyorum Majesteleri," dedi Abraxas yavaşça. "Ama şimdi eve dönerseniz burayı kendiniz kurtarabileceğinizi hiç düşündünüz mü? Hel'e dönün ve Dagon öldüğünde kral olarak yükselebilirsiniz ve Caen bile diz çökmek zorunda kalır. Eğer ikinci Haberci'yle henüz karşılaşmadıysan, kehanet..."

Sustu ve sonra solgun gözleri büyüdü.

"Oh, ama sen yaptın, değil mi?" Abraxas nefes aldı ve Kieran'ın elleri içgüdüsel olarak yanındaki hançerlerle buluştu. "Auran..."

"Hayır. Başka. Kelime. Abraxas," diye tısladı Kieran, gözlerini ona dikerek.

Elçinin bakışları onunkilere kilitlenmiş, şaşkınlık ve inançsızlık dolu bir yüz ifadesiyle, prens tek bir parmak ucunu hançerinin kenarına batırarak kan akıttı. Kuzgun Tazı'yı bastırmak için kullandığı karanlık güçten yararlanmak bu sefer o kadar da zor değildi. Abraxas onu durdurmaya çalışmadan kanayan işaret parmağını bileğine doğru sürükledi ve ham umbral güç damarlarından fışkırdı.

"Bu seni hiç ilgilendirmez, Abraxas. Bu konuda tek kelime bile etmeyeceksin. Ne babama, ne kardeşlerime, ne de o lanet olası Crones'lara." dedi dişlerini sıkarak ve tüm enerjisini iradesinin gizemli gücünü ortaya koymaya odakladı.

"Auran..." Abraxas tekrarladı, zorlamanın ağırlığı altında titriyordu. "Solys... birbirine dolanmış Işık... Kim onlar? Ne buldun, Kieran?"

Damarlarındaki aether buza dönüştü.

"Eğer bu bilgiyi Hel'e getirirsen, Abraxas, seni takip edeceğim. Gölgeler Düzlemi'ne sadece seni canlı canlı yüzmek ve bedenini Ölümsüzler Çukuru'na atmak için döneceğim. Caen'i yakalayıp ona da aynısını yapmadan önce."

Karanlık imparatorluk büyüğü şimdi tüm vücudunu sarmış, teninden yayılıyordu. Gölgeleleri yine tatlı sözlerini fısıldamaya başladılar, yılmaz kudret vaatleri zincir gibi boğazına dolanmaya ve onu altına çekmeye çalışıyordu. Bu gücün kendine ait bir akı vardı - onu bütünüyle yutmak, elini atalarının en temel, cinsel içgüdülerine doğru zorlamak için doyumsuz bir arzu. Bunu derinlerde saklamasının bir nedeni vardı.

Dizleri bükülürken Abraxas'ın alnından ter damlıyordu, prensine direnme çabaları engellenmişti. Bu Vistarii'nin mirasıydı - boyun eğdirme. Zulüm. Hak ettiklerinden daha fazla güce sahip olan fatihlerin kesintisiz soyu. Hel'in tahtı kurtarılamazdı.

"Anlaşıldı, Majesteleri."

Bu yeterli değildi.

"Bana yemin et, Abraxas. Kan yemini istiyorum."

Kieran, elçi kendi diyarına döndüğünde etkisinin devam edeceğine güvenemiyordu ama mecbur kalmadıkça adamı öldürmek de istemiyordu. Acınası bir zayıflıktı belki ama Kieran'ın çocukluğuna dair sahip olduğu az sayıdaki hoş anıda Abraxas da vardı. Abraxas ve annesi.

"Eğer isteğiniz buysa, yerine getirilecektir, prensim."

Hançerlerinden birini Abraksas'a fırlattı, o da titreyen eliyle bıçağı yakaladı. Amcasının gözlerinde kızgınlık görmeyi bekliyordu, onu kendi bileğine bağlama mührünü kazımaya, büyüü tekrarlamaya zorlarken öfke. Kieran onu taca ihanet etmeye, Gölge Düzlemi'nin, halkının, onların halkının kurtuluşuna yol açabilecek hayati bilgileri saklamaya zorluyordu. Bunun için Kieran nefretten başka bir şey beklemiyordu.

Onun yerine yumuşaklık gördü. Rün elçiyi mühürleyip gizliliğe bağlarken, Kieran nazik bir anlayış gördü.

"Bu olay nasıl gelişirse gelişsin, ben... ben sizin adınıza mutluyum, Majesteleri."

"Pardon?" diye sordu, inanamayarak.

"Sonunda korumak için savaşıcağın bir şey bulduğunu bilmek beni rahatlattı," diye açıkladı Abraxas. "Senin solys'in."

Yol gösterici ışığın.

"Ben kimseyi koruduğumu söylemedim. Ya da herhangi bir şeyi," diye ısırdı Kieran, Abraxas'ın zaten bir kan yeminiyle bağlı olduğunu bildiğinden, ses tonunun hissettiği rahatlamayı gizleyebileceğini umarak.

Amcası çok şey biliyordu.

"Yapmak zorunda değildin, Kieran. Aurana dokunmuş. O Işık... Artık senden ayrılamaz. Kanalı buldun. Diğer Haberciler... Tanrılar. Varlıkları enfes. Ruhuna işlediler."

Hel'in Habercisi, Abraxas konuşurken, kan yemini olsun ya da olmasın, bu sözlerin her türlü onayını sessizlik içinde yuttu.

Ona sahip olamazlardı. Önce o ölecekti.

Yine de Abraxas onun ruhunun derinliklerine bakmayı başardı, soluk mavi gözleri o konuşurken huşu ile parlıyordu.

"Ve böylece başlıyor."

DEVAM EDECEK...

HARBINGERS'in Sonu, Birinci Kitap.

YAZARIN NOTU

Of Blood & Aether'i okuduğunuz için çok teŖekkür ederim. Umarım Aetherverse'e ilk girişinizden keyif almışsınızdır çünkü önümüzde en az beş kitap (ve bir novella) var. Harbingers, İkinci Kitap serinin üçüncü ve son kahramanını tanıtacak... Ve onunla tanışmanız için sabırsızlanıyorum.

Bu kitabı beğendiyseniz, [Amazon](#) veya [GoodReads](#)'te bir yorum bırakmayı düşünürseniz benim için dünyalara bedel olur. Bağımsız bir yazar olarak, desteğiniz hemen hissedilir ve sonsuz takdir görür.

Gelecek sürümler, bonus içerikler, kaotik saçmalıklar ve çok daha fazlası için iletişimde kalmak ve bizi izlemeye devam etmek için lütfen harperhawthorne.com adresindeki web siteme göz atmaktan, [haber bültenime abone olmaktan](#), [Harbingers Hel Discord](#)'a katılmaktan veya beni sosyal medyada takip etmekten çekinmeyin. En çok [Instagram](#), [Twitter](#) ve [TikTok](#) gibi yerlerde aktifim, ama aslında dolaşabileceğim başka her yerde @harperhawthorne'um.

TERİMLER SÖZLÜĞÜ

Uçurum - Varoluş düzlemleri arasındaki boşluk için kullanılan bir terim olup, burada aether'in tamamen yok olduğuna inanılır. Bazı Atlassian dinleri, lanetlenmiş ruhların öldüklerinde Kaynak'a dönmediklerini ve bunun yerine bu hiçlik denizinde acı çekmeye bırakıldıklarını iddia eder. Aynı zamanda "Boşluk" olarak da adlandırılır.

Aemos - Aemos, Harbingers evrenindeki yedinci elemental varoluş düzlemidir. Yaşam Düzlemi olarak da bilinir.

Aether - Evrenin can damarı, tüm canlılarda bir dereceye kadar bulunan bir madde. Saf aether tüm majinin kaynağıdır ve belirli elementlere de ayrılabilir: Işık eteri, Ateş eteri vb.

Aetherborne - "Tanrılar" veya "Büyükler" olarak da anılan Aetherborne, Aemos'taki insan ırkının ölümsüz öncülleri, yaşlı türler ve düzlem yaratıldıktan sonra Aemos'ta gelişen bilinen ilk akıllı yaşam formlarıdır.

Aetheric - Bir zamanlar Aetherborne tarafından konuşulan kadim bir dil.

Eterik İmza - Bir bireyin kanına ve eterine bağlı olan ve onları tanımlamak ve hatta yerlerini belirlemek için kullanılabilen benzersiz bir tanımlama yöntemi.

Aetherstorm - Elemental bir düzlemde aether'in alt üst olması veya dengesinin bozulmasından kaynaklanan, tipik olarak normal bir hava olayından daha güçlü ve daha tehlikeli bir fırtına.

Arcana - Aetherborne tarafından geliştirilen ve aether kanalları ederken kişinin elemental Rezonansını güçlendirmek için tipik olarak efsunlar, bedensel hareketler ve diğer bileşenleri kullanan karmaşık bir maji biçimi.

Arcane Brand - Kişiyi Sophrosyne vatandaşı olarak tanımlamaya yarayan, şehri çevreleyen koruyucu koğuşlardan geçmeyi sağlayan ve ayrıca Conduit'lerin Studium'a özel olduğu düşünülen bilgiler hakkında konuşmasını engelleyen bir arcane dövmesi.

Arcane Studium - Sophrosyne'nin merkezinde yer alan, Aemos diyarındaki en prestijli gizli sanatlar ve bilimler koleji. Studium, Rezonant insanlara doğuştan gelen elemental büyülerini nasıl kullanacaklarını öğretmek amacıyla Aetherborne tarafından inşa edilmiştir.

Atlas - Yedi bağımsız bölgeden oluşan Aemos'un en büyük kıtası: Samhaven, Vindyrst, Ithreac, Pyrhhas, Luxtos & Stygos ve Sophrosyne.

Conduit - Arcane Studium'da öğrenci olarak kabul edilenlerin, arcana kullananların resmi unvanı.

Exxem - "Ölü Topraklar" olarak da bilinen Exxem, Aemos'un en güneyindeki kıtadır. Exxem halkı doğası gereği göçebedir ve Atlas ile aktif siyasi ittifaklar sürdürmez.

Hel - Aemos'ta yaşayanların çoğu için "Hel" terimi Uçurum veya Boşluk ile eş anlamlıdır. Hel aynı zamanda Gölge Düzlem'in başkentidir.

Irros - Atlas'ın doğusunda yer alan ve çok değerli Irrosi ipeği ihracatıyla tanınan büyük ölçüde tropikal bir kıta.

Ithreac - Atlas'ın tam ortasında yer alan ve Kil Hanesi tarafından yönetilen büyük bir vadi bölgesi.

Luxtos ve **Stygos** - Astral ve Umbral Adalar olarak da bilinen bu adalar, Işık ve Gölge Evi tarafından yönetilen birleşik bir bölge olarak kabul edilir.

Lyra - Atlas'ın evrensel para birimi.

Posta Sprite'ı - Genellikle bir tür elemental hayvan şeklinde olan ve Kanallar arasında yazışma yapabilen karmaşık bir büyü.

Novos - Aemos krallığının en kuzeyindeki kıta.

Pyrhhas - Atlas'ın en büyük ve en güney bölgesi, Köz Hanedanı tarafından yönetiliyor.

Rezonans - Bir ölümlünün bir eter elementini ve hangi türünü kullanma kapasitesi için kullanılan terim.

Rezonant - Tek bir aether elementini çağırma gibi giderek nadirleşen bir yetenekle doğan bir ölümlü: Ateş, Su, Toprak, Hava, Işık veya Gölge.

Samhaven - Torrents Hanesi tarafından yönetilen Atlas'ın kuzeybatı bölgesi.

Scáth Saoirái - Gölge Düzlemi için kullanılan yerel terim.

Bilgin - Studium'da gizemli veya gizemle ilgili sanatlarda uzmanlaşmış bir profesör. Kendi alanlarında uzman olarak kabul edilen son derece uzmanlaşmış alimler genellikle "Yüksek Alimler" olarak anılır.

Sophrosyne - Tanrıların Şehri, Pyrhhas'ın kalbinde yer alan bir şehir devleti ve bağımsız bir yerleşim bölgesi. Arcane Studium'a ev sahipliği yapan Sophrosyne, Atlas'taki en büyük şehirdir ve Aetherborne'un yetki alanına girer.

Biblyos - Sophrosyne'nin Akademik Mahallesi'nde yer alan, birbirine bağlı kütüphaneler ve arşiv binalarından oluşan devasa bir koleksiyon.

Brindlewoods - Güney Samhaven'da, Arken'in büyüdüğü yer de dahil olmak üzere bir dizi küçük köye ev sahipliği yapan büyük bir orman.

Tufan - On Dokuzlar'ın müdahalesi olmasaydı, tüm ölümlü yaşamı sona erdirmeye tehdidinde bulunan, düzlemdeki eter dengesinde meydana gelen büyük bir altüst oluşun sonucu olarak Aemos'ta meydana gelen büyük ölçekli, şiddetli bir olay.

Kaderler - Aemos'taki çoğu yaratılış mitosuna göre Kaderler, diyarı izleyen kaderin her yerde hazır ve nazır hakemleridir.

Kil Hanesi - Cragg ailesi tarafından yönetilen Ithreac'ın yönetici hanesi.

Köz Evi - Pyrhhas'ın de Laurent ailesi tarafından yönetilen yönetici evi.

Gales Hanesi - Zephirin ailesi tarafından yönetilen Vindyrst'in yönetici hanesi.

Işık ve Gölge Evi - Makar ve Frey ailesi tarafından yönetilen Luxtos ve Stygos'un birleşik yönetici evleri.

Seller Hanesi - Ymir ailesi tarafından yönetilen Samhaven'ın yönetici hanesi.

The Nineteen - "The Convocation of Nineteen" ya da sadece "The Convocation" olarak da bilinen bu topluluk, Aemos diyarında var olduğu bilinen son Aetherborne'lardan oluşan bir kolektiftir. Birlikte, Arcane Studium'u denetler ve Sophrosyne şehir devletine başkanlık ederler.

Kaynak - Tüm Yaşamın İlahi Kaynağı olarak da bilinen Kaynak, evrenin merkezi, tüm yaşamın doğduğu ve tüm canlıların ölümden sonra geri döndüğü kaynak olarak kabul edilir. Genellikle ilahi dişil bir varlık ve Kaderlerin efendisi olarak tanrılaştırılır.

Vindyrst - Gales Hanedanı tarafından yönetilen Atlas'ın dağlık, kuzeydoğu bölgesi.

Wardpoint - Sophrosyne şehrini korumak için yoğun koruma arkanasını muhafaza etmek üzere büyülenmiş, umbral cevherle güçlendirilmiş büyük astral kuvars parçaları.

Koğuşlar - Engeller yaratabilen veya bir tür korumayı muhafaza edebilen bir tür koruyucu arcana.

Yvestra - Samhaven'ın başkenti.

TEŞEKKÜRLER

Bir çocuğu büyütmek için bir köy gerekir derler ve son birkaç yıldır bu seri benim bebeğim oldu - kalbimin hikayesi. Harbingers, Birinci Kitap, destek sistemim - köyüm - olmasaydı, hala aptalca küçük bir hikaye konsepti, zihnimin eterinde dolaşan sadece bir düşünce olurdu.

Hepsine binlerce teşekkür borçluyum.

Matt'e - buradaki yerin konusunda seni uyarmadığımı söyleme. Bana ve bu hikayeye benden çok önce inandığın için çok teşekkür ederim. İlk günden itibaren vizyonumu anladın ve tüm dünya kurma soruları, şarkı önerileri ve en yarım yamalak, dağınık taslak girişimlerim için bile bitmeyen heyecanla bu evrenin temelini atmama yardımcı oldun. Aşırı sabit fikirli teğetlerimle DM'lerinizi doldurmama her zaman izin verdiğiniz ve bu hayali sadece titrek bir kor iken canlı tutmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim: o ilk destek olmasaydı, bu kitap gün ışığını asla göremeyebilirdi.

İlk alfa okuyucularıma - Eva, Sophie, Leanne ve Headcanon Hell'deki kızlara. Tıpkı Matt gibi, ben daha neler yapabileceğimi bilmeden önce hepiniz bana inandınız. Bu kitabın ilk yinelemelerini ve parçacıklarını okuduğunuz ve daha fazlasını istediğiniz için teşekkür ederim. Sizin sayenizde anlatmaya değer bir hikâyem olduğuna inandım. Ve teşekkür ederim Soph, Wyldwoods'ta Kieran'ın saçlarını seksi bir şekilde geriye doğru çekmesi için beni ikna ettiğin için. Efsane için çok önemliydi.

Tüm beta okuyucularıma - Nico, JD, Russell, Bree, Ros, Morgan, Cat, Mawce, Taylor, Hayden, Shane, Marley, Breanna, Tiff, Tina, Alx, Aimee, Rari, Sophie, Leanne. Hepinizin bu kitaba gösterdiği ilgi beni çok şaşırttı. Verdiğiniz sevgi, destek, heyecan ve düşünceli geri bildirimler kesinlikle paha biçilemezdi. Dramatik memler, kitabın sonuyla ilgili şiddet ve bedensel zarar tehditleri de beni aylarca ayakta tuttu, çünkü ben dramatik uçurumları seven şeytani, kötü bir yazarım. Sonunda beni bunu gerçekten yapabileceğime ikna eden beta okuma aşaması oldu. Bu şeyi bir gün gerçekten yayınlatabileceğime.

Kendimi evimde gibi hissettiğim ilk çevrimiçi yazı alanı olan The Congregation'a. Tüm sprint seansları, yazı ipuçları, QOTD'ler, geç saatlere kadar süren sesli geceler, akli başında olmayan memler, rantlar ve spiraller, bu seri bir olasılıktan plana dönüşürken beni ayakta tuttu.

Harbingers hayran sanatının ilk parçasını çizen ve daha sonra bebeklerimi tekrar tekrar hayata geçirerek beni (sevgiyle) yok etmeye devam eden Mawce'ye. Özellikle sizin desteğinizin ne kadar özel olduğunu asla tam olarak ifade edemem. Harbingers hakkında konuşma şekliniz ve bunun sizin için ne kadar önemli olduğu, bir yazar olarak istediğim her şey.

Ölümcül düşmanım, en sevdiğim ikizler ve kaos mantısı Morgan'a - DM'lerimde bir yabancı olarak başlayıp beta okumayı teklif eden ve kısa sürede en iyi arkadaşlarımdan biri haline gelen. Akıl almaz, kesinlikle vahşi düzeydeki desteğiniz ve yaratıcı süreçlerinizin bir parçası olmama izin verme onuru için teşekkür ederim. Sen lanet olası bir hazinesin ve hayatımda olduğun için çok mutluyum. Ezra'yı ödünç almama izin verdiğin için de teşekkür ederim. Görkemli miselyum.

Editörüm Cat'e. Sen çalışmalarına dokunmasına izin verdiğim ilk kişiydin. Hem de hiç. Bir beta okuyucu olarak, bu kitabı, temalarını ve karakterlerimi o kadar içgüdüsel ve samimi bir düzeyde anladın ki, savunmasız bir süreçte güvenmeyi çok daha kolay hale getirdi. Bu taslağı cilalamama yardımcı olmak için gösterdiğiniz sevgi, özen ve detaylara gösterdiğiniz dikkat için teşekkür ederim. Geri bildirim yazıları, video kayıtları, ölüm tehditleri ve Google Doc'un her yerine bırakılan tüm akıl almaz yorumlar için teşekkür ederim (Google Doc'u kelimenin tam anlamıyla kırana kadar). Ve çok sevdiğim tire işaretlerinin çoğunun bende kalmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Ağaç ikizim Roslyn'e. Tanrım, seninle nereden başlasam ki, sürtük? Kitabım ve karakterlerim hakkında yazdığın ve beni derinden yaralayan yazılardan mı? Var olan bir numaralı Kieran hayranı ve özür dileyicisi olarak bayrağını sağlam bir şekilde dikme şeklin? Her adımda beni kendi başarılarımı kabul etmeye zorlamak için sürekli şiddet tehditleri ve agresif iltifatlar? Düz yazınızın ve ustaca hikâye anlatımınızın bana sürekli ilham vermesi? İçgörüleriniz ve fikirleriniz Harbies'i çok daha iyi hale getirdi... ve aynı zamanda çok daha kötü. Aynı ağaçtan geldik ve çok fazla kökü paylaşıyoruz, ama bu sadece benim büyümemin senin de büyümen olduğu anlamına geliyor. Benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim.

Nico'ya, sevgilime. İlk eleştirmen ortağım olarak bu el yazmasına herkesten daha yakındın. Okudun

Tanıştığımızdan beri bu kitabın neredeyse her bir tekrarı gelişti ve evreni ve karakterlerini neredeyse benim kadar yakından anladınız. Karakterlerimi bu kadar net görürken, beni de özümde gördün ve ortaya çıkardığı iyi, kötü ve çirkin şeylerden bir kez bile kaçmadın. Ses tahtam, içgüdülerimi kontrol ettiğin ve sonsuz bir cesaret ve ilham kaynağı olduğun için teşekkür ederim. Beyin kertenkelelerimle saatlerce tartıştığın ve sahtekârlık sendromumu sayısız zekice (ve giderek şiddetlenen) yolla tehdit ettiğin için teşekkür ederim. Sadece yaratıcı yörüngendezde var olmama izin vererek kelime dağarcığımı genişlettiğiniz ve düzyazımı geliştirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu el yazmasının olabilecek en iyi hale gelmesine yardımcı olduğun sayısız yol için ve karşılığında beni daha iyi bir yazar ve kendimin daha iyi bir versiyonu haline getirdiğin tüm yollar için teşekkür ederim.

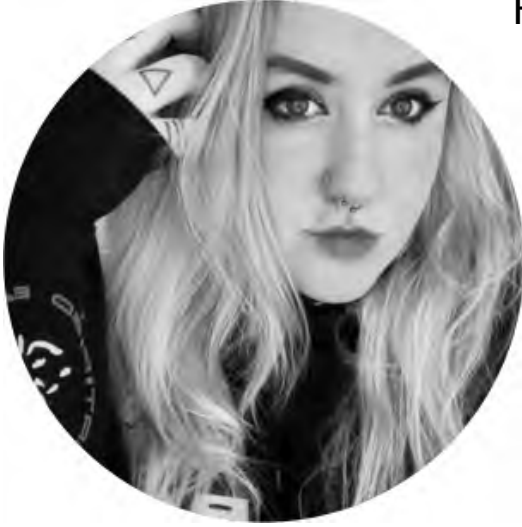
Tanrı'nın izniyle bu kitabı asla okumayacak olan büyükbabama. Ama yine de söylenmesi gerekiyor: Baba, beni bir kenara çekip bir gün yazdıklarımla gerçekten bir şeyler yapabileceğimi söylediğin günü asla unutmayacağım. Sahip olduğum yeteneğin özel olduğunu. Sonunda kalbimin sesini dinleyip bunu kabullenmem yıllarımı aldı ama sen beni gördün. Biliyordun.

Ve son olarak, kocam ve hayatımın aşkı Jason'a. Saatler, günler ve haftalar süren aşırı sabitlenmiş coşku boyunca beni beslediğin ve susuz bırakmadığın için teşekkür ederim. Bu çılgınlık boyunca beni sevdiğin, gece geç saatlere kadar klavyemin başında geçirdiğim uzun saatleri asla kişisel algılamadığın ve arada sırada çimlere dokunmak için beni ofisimden dışarı sürüklediğin için teşekkür ederim. Benim için okuduğun ve düzenli olarak bana düzyazımın en sevdiğim yazarlardan bazılarıyla yarışabileceğini hatırlatarak büyüklük kuruntularıma katkıda bulunduğun için teşekkür ederim. Sonsuz ilhamın için ve hikayelerimizi anlatma aşkımı en başından beri yeniden alevlendirdiğin için teşekkür ederim. Aşk hikayemiz içimde bir kıvılcım yaktı, bir alev ve daha sonra bir orman yangını haline geldi ve ben

çok

Hayatımın en zor, en dönüştürücü anlarından bazılarında yanımda sadık bir şekilde durduğun için sana minnettarım. Senin sayende ruh eşlerine gerçekten inanıyorum. Ve elbette, bu hayalimden vazgeçmeme asla izin vermediğin için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım olduğunu bildiğin için teşekkür ederim. Seni sonsuza dek seviyorum, buradan Mars'a kadar.

YAZAR HAKKINDA

Harper Hawthorne, karanlık, duygusal olarak çağrıştırıcı ve karakter odaklı hikayeler anlatmaya aşık bir yetişkin fantezi, romantizm ve spekülatif kurgu yazarıdır. Hikâyelerinde nöroderjik deneyimler, akıl sağlığına dair dürüst keşifler ve tercih ettiği fantezi âlemlerinde queer-normatif dünyalar yer almaktadır.

Los Angeles, Kaliforniya sahillerinde doğup büyümüş olmasına rağmen, şu anda kocası, collie cinsi köpeği ve çok büyük bir smokin kedi kılığına girmiş şeytani bir varlıkla birlikte Doğu Yakası'nın ormanlarında yaşıyor.

Aynı anda bir ila üç roman taslağı hazırlamanın sancıları içinde kaybolmadığı zamanlarda, ormanda dolaşırken, mantar avlarken, yerel kurbağalarla arkadaş olurken, büyücülük yaparken ve boşluğa çığlık atarken bulunabilir.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

